

Elinizdeki kitap, gerçeklere dayanan ve 17 Temmuz 1996 tarihinde 800 sayılı seferini yapan TWA'ya ait uçağın New York yakınlarında Long Island' a düşüşünü konu alan kurgu bir yapıttır.

Romandaki karakterler kurgusal olmakla birlikte, kısmen gerçek kişilere de dayandırılmıştır.

Benim bu kitapta betimlediğim 17 Temmuz 1996 tarihli olay ve kaza sonrasında yapılan soruşturmalar, hem basılı kaynaklara hem de benim bu olayı soruşturmakla görevli yetkililerle ve görgü tanıklarıyla yapmış olduğum röportajlara dayanmaktadır.

Kazanın resmi nedeni teknik arıza olarak açıklandı, ne var ki bu felaketin çok daha farklı nedenlerden kaynaklandığını öne süren çelişkili kuramlar da bulunmaktadır. Ben bu çelişkinin tüm yönlerini ele almaya ve tanıkların ifadelerini, mahkeme kayıtlarını ve olay sonrası yapılan araştırmaları aktarırken son derece tarafsız ve titiz davranmaya çalıştım.

Bu kitap 17 Temmuz 1996 akşamı 800 sefer sayılı TWA uçağında yaşamlarını yitiren yolcuların ve mürettebatın anısına ve bu kazada yaşamlarını yitirenlerin ailelerine ve sevdiklerine olduğu kadar, kurtarma ve enkaz kaldırma çalışmalarına katılan ve bu felaketin nedenini saptamak için gerekli araştırmaları yürüten yüzlerce kadın ve erkeğe ithafen yazılmıştır.

B İ R İ N C İ K İ T A P

17 Temmuz 1996 LONG ISLAND, NEWYORK

çünkü bu sır sonsuza dek

senin ve benim aramda kalmalı.

LEWIS CARROL, *Alice Harikalar Diyarında*

BİRİNCİ BÖLÜM

Bud Mitchell Ford Explorer marka arabasını Dune Yolu boyunca sürmeye devam etti. Tam karşısında CUPSOGUE BEACH COUNTY GARAJI-GÜN İŞİDİKTAN KARARANA DEK AÇIKTIR yazılı levhayı gördü. Akşam karanlığı bastırmaya başladığında boş park alanını boydan boya geçerek arabayı en öte uçtaki önü kısmen tahta parmaklıklarla kapalı toprak yola sürdü. Bir tabelanın üstünde ARAÇ GİREMEZ yazıyordu.

Ön sağ koltuktaki kadına dönerek, "Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu.

Jill Winslow, "Evet, bu çok heyecan verici," diye karşılık verdi.

Bud coşku belirtisi göstermeden başını salladı. Tahta parmaklığın yanından geçerek, yüksek odarla kaplı, kum tepelikleriyle çevrili kumlu yolda ilerlemeye başladı.

Aslına bakılırsa evlilik dışı seksin her ikisi için de yeterince heyecan verici olması gerektiği görüşündeydi, ama Jill, onun gibi düşünmüyordu. Ona göre ancak sevişme, romantizm ve heyecan evde yaşadığından daha iyiye kocasını aldatmasına değermişti. Bud içinse en büyük heyecan başka bir adamın karısıyla sevişmekti aslında.

Bud Mitchell kırk yaşına vardığında, günlerden bir gün büyük bir hayretle kadınların farklı oldukları sonucuna varmıştı. Bunun üzerinden şimdi beş yıl geçmişti ve ilişkilerinin iki yılı doldurduğu bu sıralar Jill ile kendi fantezilerinin çok da uyuşmadığını ayırsamaya başlamıştı. Bununla birlikte Jill Winslow güzeldi, istekliyd. Her şeyden de önemlisi başka birisinin karısıydı ve ilişkiyi o da bu biçimde yürütmek istiyordu. Bud için güvenli seks evli bir kadınla birlikte olmakla eşanlamlıydı.

Bud'a heyecan veren bir başka nokta da karısı Arlen'le kendisinin, Jill ve kocası Mark'la aynı sosyal çevrede bulunmalarıydı. Bir toplantıda dördü bir araya geldiklerinde Bud sıkıntı ve suçluluk duymuyor, tam tersine kendisini müthiş hissediyor, egosu kabarıyor ve içi dünyalar güzeli Jill Winslow'un çıplak bedeninin her milimini görmüş olmanın verdiği gizli hazla doluyordu.

Eğer işin içinde bu gizlilik olmasaydı, hiç kuşkusuz bu kadar eğlenemeyeceklerdi. İlişkilerinin en başlarında, yakalanma korkusu henüz çok güçlüyken, birbirlerine bu ilişkiden hiç kimseye söz etmeyeceklerine dair yemin etmişlerdi. Ne var ki zaman içerisinde her ikisi de evden ve ocaktan uzak kalmaları için kendilerine bahane yaratabilecek bazı yakın dostlarına bu konuyu üstü kapalı çitlatmışlardı. Bud arkadaş toplantılarında hep Jill'in hangi arkadaşlarının ilişkilerini bildiğini merak ediyor, bu konuda tahmin yürütmekten büyük zevk alıyordu.

Westhampton'dan yaklaşık 55 mil uzaklıkta bulunan Long Island'ın Altın Sahili'ndeki evlerinden ayrı arabalarla yola çıkmışlar ve Jill arabasını randevulaştıkları bir köy arsasında park etmiş sonra birlikte Bud'ın Explorer marka arabasıyla bir otele gitmişlerdi. Bud, ona daha önce evden çıkmak için nasıl bir bahane uydurduğunu sormuştu. Jill buna yalnızca tek heceli bir yanıt verdiğinden şimdi yeniden sordu. "Bu gece için ne uydurdun?"

"East Hampton'da oturan bir kız arkadaşımın akşam yemeği. Yarın da alışveriş." Sonra ekledi. "En azından bu kısmı doğru. Ne de olsa senin yarın sabah eve dönmen gerekiyor."

"Arkadaşının bundan haberi var mı?"

Sabırsızca içini çekti. "Evet, merak etme."

"Tamam." Bud bir kez daha onun, ne kadar az bilirsem o kadar iyi havalarıyla, kendisinin nasıl bir bahaneyle evden uzaklaştığını sormadığını ayımsadı. Yine de, "Ben arkadaşlarla derin sularda balık avlamaya çıktım. Okyanusta telefonların çekiş gücü çok zayıf oluyor," diye açıkladı.

Jill omuzlarını silkti.

Bud Mitchell hem Jill'in, hem de kendisinin sıkıcı eşlerini, çocuklarını ve konforlu üst-orta sınıf yaşantılarını kendilerine göre sevdiklerinin bilincindeydi. Birbirlerini de seviyorlardı ya da sevdiklerini söylüyorlardı. Ne var ki bu sevgi her şeyi geride bırakıp haftanın yedi günü birlikte olmalarına yetmiyordu. Ayda üç dört kez her ikisi için de yeterliydi.

Patika bir kum tepeliğinin önünde sona eriyordu. Bud arabayı durdurdu.

Jill, ona, "Haydi kumsala doğru ilerle," dedi.

Bud kumlu yolda manevra yaparak okyanusa doğru ilerlemeye başladı.

Explorer yüksek kum tepesinin etrafından ilerlerken çalı ve otlar bürümüş dikçe bir yokuştan aşağıya indi. Arabayı, patikadan görünmeyeceği uç bir noktada durdurdu. Arabanın saati tam olarak 19.22'yi gösteriyordu.

Güneş Atlantik Okyanusu'nun üzerinde batıyordu. Bud okyanusun tıpkı bir göl kadar durgun olduğunu ayımsadı. Birkaç beyaz bulut dışında gökyüzü berraktı.

Jill'e dönerek, "Hoş bir gece," dedi.

Jill kapıyı açarak arabadan indi. Bud da motoru kapatarak onu izledi.

Okyanusun kıyısından yaklaşık elli metre içeride biten beyaz kum plaja baktılar. Alçalan güneşin ışığında okyanusun suları altın gibi ışıldıyordu ve karadan esen yumuşak bir esinti kum tepeliklerinin üzerindeki otları dalgalandırıyorlardı.

Bud yalnız olup olmadıklarına bakmak için çevresine bakındı. Bu yarım adaya giden tek yol Dune Yolu'ydu ve yolda plajdan dönüp Westhampton'a doğru yol alan birkaç araba görmüştü ama kendileriyle aynı yönde ilerleyen tek bir arabayla bile karşılaşmamışlardı.

Dar yarımada Moriches Koyu'nun yaklaşık 100 mil batısında sona eriyordu ve koyun öteki ucuna baktığında Fire Island'daki Smith Point Country Park'ının bir bölümünü görebiliyordu.

Günlerden çarşambaydı, bu nedenle Hampton'lı hafta sonu tatilcileri kente geri dönmüşler, geri kalanlarsa kokteyl saatinin keyfine dalmışlardı. Ayrıca buldukları yer arabayla girilebilen bölgenin yarım mil kadar ötesindeydi. Bud, "Sanırım kumsal yalnızca bizim," dedi.

"Ben de sana böyle olacağını söylememiş miydim?"

Jill arabanın arkasına dolanarak bagajı açtı. Bud da onun yanına gitti ve birlikte yatak örtüsü, buz çantası, video kamera ve uçayaktan ibaret birkaç eşyayı arabadan indirdiler. Bud objektifin önündeki kapağı kaldırdı ve vizörden bakarak kamerayı çıplak ayaklarıyla örtünün üzerinde bağdaş kurmuş oturan Jill'in üzerine yöneltti. Kırmızı güneş ışığının son kıvılcıkları sahneyi aydınlatıyordu. Bud zumu da ayarlayarak kayıt düğmesine bastı.

Sonra beyaz şarap şişesinin mantarını açmakla uğraşan Jill'in yanına, örtünün üzerine oturdu.

Kadeh tokuştururlarken Bud, "Yaz akşamlarına, bize ve birlikteliğimize," diye konuştu. İçkilerinden birer yudum alıp öpüştiler.

Her ikisi de seslerini ve görüntülerini kaydeden kameranın bilincindeydiler ve bu nedenle de biraz tutuktular. Jill, "Söyle bakalım, buraya sık sık gelir misin?" diye sorarak buzları eritti.

Bud gülümseyerek yanıtladı. "Bu ilk gelişim, ya sen?"

Birbirlerine gülümseyerek baktılar, aralarındaki sessizlik sıkıntılı bir hal almaya başlamıştı. Bud üzerlerine çevrilmiş kameradan hiç hoşlanmamıştı ama daha sonra Westhampton'daki otel odalarına döndüklerinde kaydı izleyebilir, sonra yatakta sevişirken kaseti başa sarabilirdi. Bu hiç de fena bir fikir değildi doğrusu.

Kadehlerini ikinci kez doldurup şaraplarını yudumlarken, her ikisi de havanın iyice loşlaştığının ayırımıdaydı. Jill işe koyuldu. Kadehini elinden bırakarak ayağa kalktı ve üzerindeki örgü bluzu çıkardı.

Bud da ayağa kalkarak gömleğini üzerinden sıyrıldı.

Jill haki renkli şortunu çıkararak ayağıyla tekmeledi. Bud üzerindeki çıkarırken, Jill üzerinde yalnızca sutyeni ve külotuyla bir an öylece durdu. Sonra sutyenini çıkardı ve külotunu indirdi. Kameraya döndü, kollarını havaya kaldırdı, birkaç kez kendi etrafında döndü ve kameraya bakarak, "Ta-ta!" diye bağırıldı.

Birbirlerine sarılıp öpüşmeye başladılar. Elleri birbirlerinin çıplak bedenlerinde geziniyordu.

Jill, Bud'ı kameranın önünde doğru pozisyona getirdikten sonra omzunun üzerinden kameraya bakarak, "Üfleme zamanı!" dedi. Dizlerinin üzerine çökerek Bud'a oral seks yapmaya başladı.

Bud dizleri titrediği halde iyice sertleştiğini hissetti. Ellerini nereye koyacağını bilemediğinden Jill'in başına götürüp onun uzun kahverengi saçlarını parmaklarına doladı.

Jill kendisini geriye doğru bırakarak kalçasının üzerine oturdu. Kameraya bakarak el salladı ve, "Bu başlangıçtı," dedi. "Şimdi ikinci sahne." Ellerinin üzerine abandı ve dizleri kameraya dönük olarak, "Bud şimdi havlayarak cici köpek rolü yapacak," dedi. "Havla Bud!" Bud zorlukla gülümsedi ve dizlerinin üzerinde emekleyerek Jill'in arkasına geçtikten sonra kısa bir havladı.

Kameranın yüzündeki her ifadeyi kaydettiğinin bilinciyle gülümsemeyi sürdürdü, bandı başa sarıp izlediğinde mutlu görünmek istiyordu. Oysa gerçekte kendisini hem gülünç, hem de oldukça rahatsız hissediyordu.

Jill yüzünde gülümsemesi eksik olmayan, ara sıra küçük nükteler yapan, genelde oldukça yumuşak konuşan, çekingen bir insan sayılırdı. Onun yatakta bu kadar ateşli ve cüretkâr olması Bud'ı her defasında şaşırtıyordu.

Bud ellerini Jill'in omuzlarına dayayarak ona doğru eğildi ve ona arkadan sarıldı.

Birkaç dakika sonra Jill inlemeye başladı ve kanın beynine hücum etmesiyle birlikte Bud da kamerayı tamamen unuttu.

Bud'un boşalmak üzere olduğunu hisseden Jill öne doğru kaydı ve kendini sırtüstü yere bıraktı. "Sahne üç!" dedi. "Şarap lütfen!"

Bud geriye doğru uzanarak şarap şişesini kavradı.

Jill bacaklarını havaya dikerek, "Şimdi sırada lezzet şöleni var!" dedi. Bacaklarını iki yana açarak, "Dök," diye buyurdu.

Bud şarabı döktükten sonra başka talimat beklemeden diliyle harekete geçti.

Jill kesik kesik solumaya başladığı halde, "Umarım kamera doğru açıdadır," demekten kendini alamadı.

Bud başını kaldırarak kameraya baktı. "Evet."

Jill şişeyi alıp kalan şarabı tüm bedeninin üzerine boca etti. "Yala!" Bud, onun sert karnının ve göğüslerinin üzerindeki şarabı yaladıktan sonra dilini memelerinin üzerinde gezdirmeye başladı.

Jill birkaç dakika sonra doğrularak, "Yapış yapışım," dedi. "Haydi, gidip biraz serinleyelim."

Bud ayağa kalkarak, "Sanırım gitsek iyi olacak," dedi. "Otelde duş alırsınız."

Jill, ona aldırmandan hemen önlerindeki kum tepesiğine tırmanarak okyanusa baktı. "Haydi gel. Kamerayı buraya koy, sonra da gidip suya atlayalım."

Bud İtiraz etmesinin daha iyi olacağını bile bile video kameranın yanına gidip kaydı durdurdu. Sonra kamerayla uçayağı olarak kum tepesiğine tırmandı. Uçayağı kumlara saplayıp kamerayı üzerine yerleştirdi.

Bud gözlerini kum, okyanus ve gökyüzünde gezdirdi. Güneşin batmakta olan son ışıkları ufku hala aydınlatıyordu ama deniz ve suların rengi lacivert ve mora dönüşmüştü. Başının üzerinde yeni yeni çıkmaya başlayan yıldızları, çok yüksekte uçan bir uçağın yanıp sönen ışığını ve çok uzaklarda, ufukta kocaman bir geminin gölgesini görebiliyordu. Rüzgâr biraz artmış, ter içindeki çıplak bedenini serinletiyordu.

Jill vizörden bakarak kameranın ışığını alacakaranlığa göre ayarladı, sonra oto-fokusu sonsuza getirip, zum kontrolü maksimuma ayarladı. Kayıt düşmesine basarak, "Ne kadar da güzel," dedi.

Bud, "Belki plaja çıplak inmesek daha iyi olur," diye karşılık verdi. "Etrafta birileri olabilir."

"Eee, ne olur yani? Tanıdığımız birileri olmadığı sürece ne fark eder?"

"Haklısın ama yine de yanımıza giyecek bir şeyler alalım," diye önerdi Bud, ama Jill, onun sözünü keserek, "Tehlikeli yaşa Bud!" dedi.

Bu sözlerden sonra kum tepesiğinden hopluya sıçraya aşağıya indi.

Sulara doğru koşarken, Bud onun mükemmel çıplak bedenini hayranlıkla süzdü.

Jill, ona doğru dönerek, "Haydi gel," diye seslendi.

Bud yokuş aşağı doğru koştu ve düz kumsalda ona doğru ilerledi.

Rüzgârda sallanan şeyiyle cırlıçıplak koşarken kendisini oldukça gülünç hissediyordu.

Jill tam suya girmek üzereyken ona yetişti. Kadın, onu kum tepesiğinin üzerinde duran kameraya doğru döndürdü. Elini sallayarak, "Bud ile Jill köpekbalıklarıyla yüzecekler!" diye bağırdı. Sonra onu yeniden denize doğru çevirerek elini tuttu ve birlikte okyanusun sakin sularında ilerlemeye başladılar.

Serin suların ilk şoku yerini mutluluk verici bir arınma duygusuna bıraktı. Tuzlu deniz suyunun seviyesi kalçalarına ulaştığında oldukları yerde kalarak birbirlerini yıkadılar.

Jill gözlerini denize yöneltti. "Büyüleyici!"

Bud hemen yanında duruyordu. Önlerinde göz alabilirdiğince uzanan cam gibi deniz ve eflatun gökyüzünden büyülenmiş gibi öylece kalakaldılar.

Bud sağ taraflarında, Fire Island'dan yaklaşık sekiz ila on mil uzaklıkta, beş bin metre yükseklikte seyreden bir uçağın yanıp sönen ışığını fark etti. Batan güneşin son ışıkları kanatlarında akseden uçağın yaklaşımını izledi. Uçak lacivert gökyüzünde dört beyaz çizgi oluşturmuştu. Bud uçağın 60 mil batıdaki Kennedy Havalimanı'ndan kalktığını ve belki de Avrupa'ya doğru yol aldığını tahmin etti. İçinde buldukları romantik ortamın da etkisiyle, "Seninle birlikte bu uçakta olmak, Paris ya da Roma'ya uçmak isterdim," dedi.

Jill güldü. "Sen daha bir saatliğine buradaki bir otele giderken paniğe kapılırken, Paris ya da Roma'ya gidebilmek için nasıl bir bahane uydurmayı düşünüyorsun?"

Bu sözler Bud'ı kızdırmıştı. "Hiç de paniğe kapılmıyorum. Yalnızca dikkatliyim. Senin de iyiliğin için." Sonra ekledi. "Haydi gidelim."

"Bir dakika." Bud'un cinsel organını sıkıp, "Bu video kaset televizyon ekranını cayır cayır yakacak," dedi.

Bud hala durumdan rahatsızdı, bu nedenle bir şey söylemedi.

JilI, Bud'ın organını tutmayı sürdürerek, "Haydi burada yapalım," dedi.

"Oh... " Gözlerini kumsalın dörtbir yanında gezdirdikten sonra kum tepeciğinin üzerinde kendilerine çevrili duran kameraya baktı.

"Haydi. Birileri gelmeden yapalım. Tıpkı *İnsanlar Yaşadıkça* filminde olduğu gibi."

Bud'ın aklında açık kumsalda sevimlerinin doğru olmayacağına dair bir milyon neden geliyordu, ama bunu neden yapmak zorunda olduklarını belirleyen tek neden de Jill'in hâkimiyetindeydi.

JilI, Bud'ın elini tutarak onu dalgaların ıslak kumlara aktığı sığ sulara götürdü.

"Haydi, uzan," diye buyurdu.

Bud kumların üzerine uzandı, dalgalar bedenini yalayıp tekrar geri çekiliyordu. Jill, onun üzerine oturdu ve yavaş ve ritmik hareketlerle ileri geri hareket etmeye başladı. İşin büyük bölümünü üstte oturan JilI yapıyordu.

Sürekli yüzünü yalayan dalgalar Bud'ın biraz dikkatini dağıtıyordu, ayrıca plajda bu pozisyonda yakalanma olasılığı da onu huzursuz ediyordu. Fakat daha bir dakika geçmeden her ikisi de dünyanın geri kalanını unutuvermişlerdi, dünya sanki yalnızca bacaklarının arasındaki bölümden ibaretti artık.

Az sonra ikisi birden doruk noktasına ulaştılar.

JilI bir süre soluk soluğa Bud'ın üzerinde yatmaya devam etti, sonra dizleriyle ona abanarak doğruldu. Tam bir şey söyleyecekken cümlesinin orta yerinde donakaldı ve gözlerini okyanusa dikti. "Ne?"

Bud hızla olduğu yerde oturdu ve Jill'in bakışlarını izleyerek sağ omzunun üzerinden suya doğru baktı.

Suların içinden bir şey yükseliyordu ve gördüğünün beyaz dumanlar çıkaran akkor halinde kavuniçimsi kırmızı bir alev topu olduğunu anlaması bir saniye aldı. "Tanrı aşkına nedir bu?" Dört Temmuz Bayramı'nda atılan havai fişekleri andırıyordu ama çok, çok büyüktü ve suyun içinden yükselmmişti.

JilI ile Bud alevin büyümesini ve gökyüzüne tırmanırken adeta hız kazanmasını izlediler. Önce zik zak çizdi, sonra da döndü.

Aniden gökyüzünde şimşegi andıran bir ışık belirdi, bunu da dev gibi bir ateş topu izledi. Ayaklarının üzerine dikilip, mıhlanmış gibi infilak noktasından aşağıya inen alev yağmurunu seyrettiler. Yarım dakika kadar sonra suyun üzerinden onları yerlerinden uğratan iki patlama sesi daha duyuldu. Sonra sessizlik. Dev ateş topu uzunca bir süre havada adeta asılı kaldıktan sonra düşmeye başladı, sonra parçalanarak farklı hızlarda düşen iki üç ateş topuna dönüştü.

Bir dakika sonra gökyüzü millerce ötede dingin okyanusun üzerinde yanan ateşlerin ışığı ve yükselen siyah duman dışında yine berraktı. Bud alevler içindeki ufka, sonra gökyüzüne, sonra yeniden suya baktı, yüreği gümbür gümbür atıyordu.

Jill fısıltıyla, "Aman Tanrım... Nedir bu?" diye konuştu.

Bud olduğu yerde hareketsiz öylece duruyordu. Gördüklerinin ne anlama geldiğini tam olarak anlayamamakla birlikte, bunun korkunç bir şey olduğunun bilincindeydi. Aklına gelen ilk şey, bu olan her neyse, o kadar büyük ve gürültülüydü ki, insanların sahile koşup gelmeleri an meselesiydi. Jill'in kolunu kavrayarak, "Haydi buradan gidelim. Çabuk!" dedi.

Hızla dönerek kum tepeciğine kadar olan elli metrelik kumsal alanı aşip, koşar adım kum tepeciğine tırmandılar. JilI tepenin öteki yamacından aşağıya doğru koşmayı sürdürürken, Bud video kamera ile üçayağı kaparak onu izledi. "Giyin! Haydi, giyin!" diye bağırdı. Her ikisi de hızla giyinip, arabaya doğru koşular. Bud üçayağı, JilI ise kamerayı taşıyordu, yatak örtüsü ile buz çantasını ise orada bırakmışlardı. Kamerayı ve üçayağı arka koltuğa fırlatıp ön koltuklara yerleştiler.

Bud arabayı çalıştırarak vitesi geçirdi. Her ikisi de hala soluk soluğaydı. Bud farlarını yakmadan, tekerleklerini kaydırarak patika yola indi ve sağa doğru keskin bir dönüş yaptı. Patika yoldan ve park alanından farlarını yakmadan büyük bir dikkatle ilerledi. Dune Yol'a vardıklarında farlarını yakarak gaza bastı.

Her ikisi de sessizdi.

Karşı yönden gelen bir polis arabası hızla yanlarından geçti.

Beş dakika sonra körfezin öbür ucunda bulunan Westhampton'ın ışıkları görüldü. Jill, "Bud, sanırım bir uçak infilak etti," diye konuştu.

"Olabilir... Ya da bir gemiden işaret fişegi atıldı." Sonra ekledi. "Gördün ya... Patladı... Tıpkı bir havai fişek gösterisi gibiydi."

"İşaret fişegi böyle patlamaz. Ve işaret fişegi suyun üzerinde yanmayı sürdürmez." Bud'a bir bakış fırlatıp konuşmaya devam etti. "Gökyüzünde kocaman bir şey infilak etti ve okyanusa düştü. Bu bir uçaktı."

Bud bu sözler karşısında hiçbir şey söylemedi. "Belki geri dönsek iyi olur," dedi JilI.

"Neden?"

"Belki... Uçaktan çıkmayı başaran insanlar vardır. Uçaklarda can yeleği ve şişme kurtarma botları bulunur. Belki yardım edebiliriz."

Bud başını iki yana salladı. "O şey her neyse bin parçaya ayrıldı. Ayrıca birkaç mil öteye düştü." Ve ekledi. "Polisler oraya varmıştır bile. Onların bize gereksinimleri yok."

Jill karşılık vermedi.

Bud köprüyü geçerek Westhampton sahil merkezine doğru yol aldı. Otelleri buradan yalnızca beş dakikalık bir uzaklıktaydı.

Jill derin düşüncelere dalmış gibiydi. Bir süre sonra, "O ilk gördüğümüz alev topu... O bir fişkti. Bir füzeydi," dedi.

Bud hiçbir şey söylemedi.

"Sanki denizden bir füze atıldı ve uçağı vurdu," diye devam etti Jill. "Her neyse... Eminim haberlerde ne olduğunu öğreniriz."

Jill arka koltuğa göz attığında kameranın hala açık olduğunu ve konuşmalarını kaydettiğini gördü.

Arkaya doğru uzanarak kamerayı aldı. Bandı geriye sarıp gösterme tuşuna bastı. Merakla kameranın görüntü penceresine bakarak, kaseti görüntülü olarak geriye doğru sardı.

Bud yan yan ona baktıysa da bir şey söylemedi.

Jill durdurma tuşuna basarak, "Görebiliyorum," dedi. "Her şeyi olduğu gibi kaydetmişiz." Kaseti birkaç kez daha ileri geri sarıp izledi. "Bud... Arabayı kenara çek ve şunu bir izle."

Bud aldırmadan arabayı sürmeye devam etti.

Jill kamerayı kucağına indirerek, "Olan biten her şey bu kasette. Füze, patlama, aşağıya savrulan parçalar."

"Eee? Başka ne görüyorsun?"

"Bizi."

"Doğru. Kaseti sil."

"Olmaz."

"Jill kaseti sil."

"Peki... Ama silmeden önce onu otel odamızda bir kez olsun izlemeliyiz. Sonra da sileriz."

"Ben görmek istemiyorum. Haydi sil. Derhal!"

"Bud... Bu belki bir kanıt olabilir. Birileri bunu görmeli."

"Sen delirdin mi? Hiç kimse bizi sevişirken gösteren bir video kasetini izlememeli."

Jill karşılık vermedi.

Bud, onun elini okşayarak, "Pekâlâ, otel odasında kaseti televizyonda bir izleriz. Sonra da haberleri izleyip neler olduğunu öğreniriz. Ne yapacağımıza da ondan sonra karar veririz, tamam mı?"

Jill evet der gibi başını salladı.

Bud yan gözle kucağındaki kamerayı sıkı sıkı tutan Jill'e baktı. Jill Winslow, kendisinin ya da Bud'ın başının derde girme olasılığına aldırmadan, ne olursa olsun doğru olanı yapacak ve kaseti yetkililere teslim edecek türden bir kadındı, bunu çok iyi biliyordu. Bud'ın tek umudu, Jill'in kaseti tüm ayrıntılarıyla izledikten sonra aklının başına gelmesiydi. Eğer gelmezse, biraz kaba kuvvet kullanmak zorunda kalacaktı.

"Biliyorsun... " dedi. "Ne deniyordu o alete? Ha, 'Kara Kutu'. Hani şu uçuşun bütün ayrıntılarını kaydeden alet. Onu bulduklarında bizim bildiklerimizden ya da kasette izleyebileceklerinden çok daha fazlasını öğrenecekler. Kara kutu video kameradan çok daha kesin veriler sunar."

Jill susmaya devam etti.

Bud arabayı Bayview Oteli'nin otoparkına sürdü. "Uçak olup olmadığını bile henüz bilmiyoruz," dedi. "Önce bir haberlerde ne olduğuna bakalım."

Jill, Explorer'dan inerek elinde video kamerayla otele doğru yürüdü.

Bud kontağı kapatarak onu izledi. Kendi kendisine, benim uçak gibi yere çakılıp yanmaya hiç niyetim yok, diye düşündü.

İKİNCİ KİTAP

Beş Yıl Sonra LONG ISLAND, NEWYORK

Komple teori değil, suçtur...

İKİNCİ BÖLÜM

Sırlardan hoşlanmayan pek yoktur. Öte yandan bir polis için bir sır, sır olarak kalırsa, bu kariyeri açısından büyük bir sorun olur.

J. F. Kennedy'yi kim öldürdü? Lindberghler'in bebeğini kim kaçırdı? İlk karım beni neden terk etti? Bilmiyorum. Bunlar benim vakalarım değildiler.

Benim adım John Corey. Önceleri New York Kenti polis teşkilatında cinayet masası dedektifidim. Şimdi ise federal Terör Karşıtı Özel Tim'de (TKÖT) görevliyim. Bu, bir perdelik bir yaşamın ikinci perdesi olarak nitelendirilebilir.

İşte aydınlığa kavuşmamış bir sır daha, 800 uçuş numaralı TWA uçağına ne oldu? Bu da benim vakam değildi, ne var ki Temmuz 1996'da, iki yüz otuz yolcu ve mürettebatıyla Paris'e uçmak üzere havalanmış olan büyük Boeing 747 tipi TWA800 uçağı Long Island sahilinde Atlantik Okyanusu üzerinde infilak ederek taşıdığı iki yüz otuz canın hepsini de ölüme yolladığında, ikinci karım bu olayı soruşturmakla görevlendirilmişti.

İkinci karımın adı Kate Mayfield, kendisi FBI ajanıdır ve aynı zamanda TKÖT için de çalışır, onunla böyle tanıştık. Sanırım bir araya gelmelerini bir Arap teröriste borçlu olduklarını söyleyecek pek fazla kişi çıkmaz.

Benzin yutan, fazla gösterişli, sekiz silindirli Grand Cherokee cipimle Long Island ekspres yolunda doğuya doğru yol alıyordum. Yanımdaki koltukta az önce sözünü ettiğim, mesleki nedenlerden ötürü kızlık adını kullanmaya devam eden ikinci ve umarım son karım Kate Mayfield oturuyordu. TKÖT çevrelerinde adım pek iyi anılmadığından, yine mesleki nedenlerden ötürü benim de kendi soyadını kullanmamı önermişti.

İlk karım Robin'le de birlikte yaşamış olduğum Manhattan'da, Doğu 72. Sokak'ta apartman dairesinde oturuyoruz. Kate de tıpkı Robin gibi avukat. Benim yerime başka birisi olsa belki bir psikiyatra gidip, kadın avukatlarla yaşadığım bu aşk-nefret ikilemini ve bütün o karmaşık görüntüleriyle genel anlamda hukuku çözümlenmeye çalışırdı. Ben buna rastlantı diyorum. Arkadaşlarımsa kadın avukatları becermekten zevk aldığını söylüyorlar. Her neyse.

"Benimle birlikte geldiğin için teşekkür ederim," diye konuştu Kate. "Bizi oldukça üzücü anlar bekliyor."

"Önemli değil." Bu sıcak ve güneşli temmuz gününde sahile iyice yaklaşmıştık, ne var ki oraya güneşlenmek ya da yüzmek için gitmiyorduk. Sahile gitmemizin nedeni TWA800 uçağının kurbanlarının anısına düzenlenen bir törene katılmaktı. Her yıl uçağın düştüğü 17 Temmuz gününde bir tören düzenleniyordu ve bu yılki beşinci yıldönümüydü. Katılmam için herhangi bir neden olmadığından, daha önceki törenlere katılmamıştım. Ne var ki, belirtmiş olduğum gibi Kate bu olayı soruşturmuştu ve bu nedenle de kendisini her yıl törene katılmaya zorunlu hissediyordu. Bu olay üzerinde yaklaşık beş yüz kanun adamının çalıştığını biliyordum ve bırakın bütün törenlere, bir tanesine bile katılmadıklarından emindim. Ne var ki iyi kocalar karılarının sözlerini dinlerler. Gerçekten.

"Bu soruşturmada senin görevin neydi?" diye sordum Kate'e.

"Çoğunlukla görgü tanıklarını sorguladım," diye karşılık verdi.

"Kaç kişiyi?"

"Tam olarak hatırlamıyorum. Ama oldukça çok."

"Kaç kişi olayı gerçekten gördü?"

"Altı yüzden fazla."

"Şaka yapıyorsun! Sence uçağın düşmesine ne neden oldu?"

"Bu olayla ilgili konuşmam doğru değil."

"Neden değil? Dosya resmi olarak kapatıldı. Resmi makamlar olayın bir kaza olduğunu ve mekanik bir arızanın ana benzin tankının patlamasına yol açtığını açıkladılar. Öyle değil mi?"

Kate hiçbir şey söylemedi. Bunun üzerine, "Gizlilik yemini ettiğimi biliyorsun," diye anımsattım.

"Bilgilendirilme, bilgi-alma-zorunluluğu esasına göre yapılır," dedi.

"Senin bilgi alma zorunluluğun nedir?"

"Yalnızca merak ediyorum."

Kate ön camdan dışarıya bakarak, "68 No'lu sapaktan çıkacaksın," dedi.

"Seninle yalnızca, bana TWA800 ile ilgili her şeyi anlatmanı sağlamak için evlendim."

Dizime bir şaplak indirdi. Bir dakikalık sessizlikten sonra, "Kimse bilmiyor," dedi.

68 No'lu sapaktan ekspres yolu terk edip, William Floyd Parkway boyunca ilerlemeye devam ettim. "William Floyd bir rock yıldızıydı değil mi?"

"Bağımsızlık Deklarasyonu'nu imzalayanlardan biriydi."

"Emin misin?"

"Sen Pink Floyd'la karıştırıyorsun," dedi Kate.

"Doğru. Hafızan çok güçlü."

"Öyleyse seninle neden evlendiğimi niye anımsayamıyorum?" diye sordu.

"Çok eğlenceliyimdir. Ve de seksi. Üstelik de açkgözüm. Açkgözlü insanlar çok seksidirler. Bunlar senin sözlerin."

"Böyle bir şey söylediğimi hiç anımsamıyorum."

"Sen beni seviyorsun."

"Gerçekten de seviyorum. Hem de çok. Ama nedenini hatırlayamıyorum." Ve ekledi. "Sen tam bir baş belasısın."

"Seninle birlikte yaşamamın da pek kolay olduğu söylenemez hayatım." Gülümsedi.

Bayan Mayfield benden on dört yaş küçüktü ve aramızdaki nesil farkı bazen ilginçliklere yol açarken, bazen de hiç fark etmiyordu.

Bu noktada, Kate Mayfield'in güzelliğinden önce, beni zekâsının cezbetmiş olduğunu itiraf etmem gerekiyor. İkinci olarak da sarı saçlarını, koyu mavi gözlerini ve fildişini andıran tenini fark ettim. Hatları son derece düzgündür. Sık sık hemen yakınlardaki bir spor kulübünde egzersiz yapıyor, ayrıca da yoga, bisiklet, step ve kik-boks kurslarına devam ediyor. (Bazen kik-boks antrenmanlarını evde sürdürüyor ve kasıklarımı hedef alarak savurduğu tekmeler bugüne dek hiç hedefe değmediği halde, böyle bir şey olması tehlikesi her an mevcut.) Kate'in adeta sabit fikir halini almış olan fiziksel form tutma tutkusuna karşılık benim en büyük tutkum, atış poligonunda 9 milimetrelilik Glock'umla hedefi vurmak. Birbirimizden farklı olduğumuz noktaları anlatmaya başlasam, kuşkusuz upuzun bir liste tutar -müzik, yiyecekler, içecekler, işimize yaklaşımımız, tuvalette

oturuş biçimimiz filan falan- ama yine de, nedenini tam olarak anlayamasam da, birbirimize aşığız. Ortak noktalarımızı içeren kısacık listenin en başındaysa -belki de tek ortak noktamızdır- iyi seks geliyor.

Az önceki konuya dönerek, "Bana TWA800 ile ilgili ne kadar çok ayrıntı anlattırsan, iç huzura o kadar çabuk kavuşursun," dedim.

"Sana bildiğim her şeyi anlattım."

"Bana hiçbir şey anlatmadın."

"Anlattım. Şimdi lütfen bu konuyu kapat."

"Senin aleyhinde ifade vermem olanaksız. Senin kocanı. Yasa böyle emrediyor."

"Hayır, böyle değil. Daha sonra konuşuruz. Bu araba gizlice dinleniyor olabilir."

"Bu araba hiç de dinlenmiyor."

"Üzerinde bir alıcı taşıyor olabilirsin," dedi. "Daha sonra seni soyup iyice üstünü ararım."

"Tamam."

Her ikimiz de güldük. Ha ha. Tartışma burada bitmişti.

Gerçekte, her normal vatandaş gibi bu elim ve garip kaza ile ilgili haberleri izlemişsem de, TWA800 vakası beni kişisel açıdan da, mesleki açıdan da ilgilendirmiyordu. En başından beri bu olayla ilgili pek çok soru işareti ve tutarsızlık bulunduğundan, aradan beş yıl geçmiş olmasına karşın olay hala tazeliğini koruyor ve yüksek bir haber değeri taşımaya devam ediyordu.

Gerçekten de daha iki akşam önce Kate çeşitli haber programlarında dolaşırken, birkaç programda birden, TBAÖ -TWA800 Bağımsız Araştırma Örgütü- adlı örgütün yeni ortaya çıkarmış olduğu ve hükümetin resmi açıklaması ile örtüşmeyen bulguları içeren haberler yakalamıştı.

Bu örgütün çoğunluğunu çok sayıda sivil örgüt adına bu kazayı araştıran güvenilir kişiler, kazada yaşamını yitiren yolcu ve mürettebatın dost ve aileleri oluşturuyordu. Ve elbette bir de suikast teorisini savunan çığınları unutmamalı.

TBAÖ hükümete oldukça zor dönemler yaşatıyordu ve bu da hoşuma gitmiyor değildi.

Örgüt ayrıca basın ve yayın kuruluşlarıyla olan ilişkisini de oldukça sıkı tutuyordu. Kazanın beşinci yıldönümü nedeniyle TBAÖ sekiz görgü tanığı ile röportaj yapıp kaydetmişti. İki akşam önce kanalları tarayan karım sayesinde içlerinden birkaçını izleme olanağı bulmuştum. Görgü tanıkları son derece ilginç bir sav öne sürüyor ve 800 uçuş numaralı TWA uçağının gökyüzüne fırlatılan bir füzeyle düşürüldüğünü söylüyorlardı. Hükümet ise davanın çözüldüğü ve dosyanın kapatıldığı dışında hiçbir yorumda bulunmuyordu. Kazanın nedeni teknik arızaydı. Hepsisi bu kadardı.

Güneye, Atlantik Okyanusu 'na doğru yola devam ettim. Saat yediyi biraz geçiyordu ve Kate'in söylediğine göre anma töreni 19.30'da başlayacak ve kaza anı olan 20.31 'de sona erecekti.

"Ölenlerin arasında hiç tanıdığın var mıydı?" diye sordum Kate'e.

"Hayır." Kısa bir sessizlikten sonra ekledi. "Bazı aile üyeleriyle tanıştım."

"Anlıyorum." Bir yıllık evlilikten sonra Kate Mayfield'in işiyle özel yaşamını ayırdığını kesin olarak söyleyebilirim. Bu nedenle onun yarım gün boyunca anma törenine katılmaktan söz edip durmasını tam olarak anlamak mümkün değildi.

Kate sorduğum soru ve ardından düştüğüm sessizlikten etkilenerek, "Bazen insancıl olmaya gereksinim duyuyorum," dedi. "Bu meslek... Bazen bir olaya birilerinin kötü düşüncelerinin neden olduğunu düşünürken, bunun gerçekte elim bir kaza olduğunu ortaya çıkarmak insanı teselli ediyor."

"Doğru."

Bu olayın bu noktada beni daha fazla meraklandırdığını söyleyemem, ne var ki hayatının büyük bölümünü burnunu her şeye sokarak kazanan biri olarak hafızama daha sonra Dick Kearns'i aramam gerektiğini yazdım.

Dick yıllar önce birlikte çalışmış olduğum bir cinayet masası dedektifiydi. New York Polis Teşkilatı'ndan (NYPD) emekli olduktan sonra tıpkı benim gibi o da sözleşmeli ajan olarak Terör Karşıtı Özel Tim'de çalışmaya başlamıştı. TWA800 olayının araştırmasında Dick de, Kate gibi görgü tanıklarıyla konuşmuştu.

FBI bu özel timi 1980 yılında, FALN adlı Porto Rikolu bir grup ile Siyahî Özgürlük Ordusu'nun New York'taki bombalama olaylarından sonra devreye sokmuştu. Ama dünya oldukça değişti ve bugün Terör Karşıtı Özel Tim'in belki de yüzde doksanı Ortadoğu terörü ile uğraşmakta. Gerçek hareket burada ve Kate'in de benim de bulunduğumuz yer burası. Eğer yeterince uzun yaşarsam, muhteşem bir ikinci kariyer yapmak için şansım oldukça yüksek.

Bu müşterek özel timin bu şekilde çalışabilmesinin ana nedeni, FBI'nın ayak işlerini, gözaltı soruşturmalarını ve rutin görevlerini NYPD'den emekli olan polislere ya da hâlâ aktif görevde olan polis memurlarına yaptırması, dolayısıyla da yüksek maaşlı ve yüksek eğitilmiş ajanlarını gerçek sorunlara ayırabilmesidir.

Bu birbirinden oldukça farklı iki grubun bir arada çalışması başlarda oldukça zor oldu, ama geçen yıllar içerisinde aralarında oldukça iyi bir iş ilişkisinin geliştiği söylenebilir. Mesela Kate ve ben birbirimize âşık olup evlendik. Biz TKÖT'yü simgeleyen örnek bir çiftiz.

Asıl gelmek istediğim nokta şu, FBI polis memurlarını arama yapmaları için bir eve gönderdiğinde, polis memurları normalde

yalnızca FBI ajanlarının paylaştıkları bilgilere ulaşma olanağı da bulurlar. Bu nedenle mavi üniformalı biraderim Dick Kearns belki bana FBI'da görevli olan karımdan daha fazla bilgi verebilir.

Bazılarının aklına neden daha fazla bilgi almak istediğimi sormak gelebilir. İşin doğrusu, 800 uçuş nolu TWA uçağının başına gelenlerin sırrını çözebileceğimi düşünmüyordum. Kadınli erkekli yaklaşık beş yüz kişi yıllardır bu olay üzerinde çalışıyordu, bu olay beş yıl öncesine dayanıyordu, dosya kapatılmıştı ve olay nedeni ile ilgili yapılan resmi açıklama bütün diğer savlardan daha mantıklıydı. Buna göre orta yakıt tankı ile bağlantılı yakıt göstergelerinden birindeki kopuk ya da aşınmış elektrik teli alev almış ve benzini tutuşturmuş, bu da benzin tankının ve de uçağın infilak etmesine neden olmuştu. Bütün adli deliller bu sonucu destekliyordu.

Neredeyse bütün hepsi.

Ve bir de pek çok insanın görmüş olduğu ışık çizgisi vardı.

Long Island'ı, yaz aylarında pek çok meraklı turistle dolan ince uzun bir bariyer ada olan Fire Island'a bağlayan kısa köprüden geçtik.

Bu yol Smith Point County Park'a uzanıyordu. Sınırlı da olsa yabancı yaşamın hüküm sürdüğü, meşe ve bodur çam ağaçları ve ot bürümüş kum tepelikleriyle dolu olan bu yerden pek hoşlandığım söylenemez. Ne de olsa tam anlamıyla bir şehir çocuğu sayılırım.

Köprüünün okyanusa paralel olarak ilerleyen sahil yoluyla kavuştuğu noktaya vardık. Kumluk arazide dev bir çadır kurulmuştu. Çadırın yan kanatları yukarıya kaldırılmıştı, içeriye denizden esen hafif rüzgâr doluyordu. Çadırın içinde ve çevresinde birkaç yüz kişi toplanmıştı.

Çevresinde resmi görünüşlü arabaların park etmiş olduğu ahşap bir binaya doğru yol aldım. Sonra arabanın dörtlü çekişini devreye sokarak kum yola indim ve köhne bir bodur çamın önüne park ettim.

"Ağacı çiğnedin," diye belirtti Kate.

"Ne ağacı?"

"Görevli Polis" tabelamı ön camın önüne koydum, arabadan indim ve ahşap binanın etrafındaki park alanına doğru yürümeye başladım. Kate beni izledi. Park edilmiş olan arabalar ya birer şoför tarafından kullanılıyordu ya da ön camlarında çeşitli "görevli" tabelaları bulunuyordu.

Gölgesi okyanusa vuran dev çadıra doğru ilerledik.

Üzerimde spor bir pantolon ve tişört, ayaklarımdaysa kaliteli yürüyüş ayakkabıları vardı. Kate'in giysileri benimkileri andırsa da, o benden çok daha hoş görünüyordu. Burada olmamın asıl nedeni de bu değil miydi?

Çadıra doğru yürürken Kate, "Bu olayı soruşturan başka ajanlarla karşılaşabiliriz," dedi.

Suçlular suçu işledikleri yere bazen dönerler, bazen de dönmezler ama polislerin çözemedikleri olayların gerçekleştiği yere sıkça döndüklerini iyi bilirim. Kimi zaman bu onlarda bir sabit fikir halini bile alabilir. Ama bu bir suç vakası değil diye kendi kendime hatırlatmada bulundum, bu yalnızca elim bir kaza.

Güneş güneybatı yönündeki ufukta iyice alçalmıştı, gökyüzü berraktı ve okyanustan karaya doğru serin bir rüzgâr esiyordu. Bazen doğada olmak da fena değildir.

Yaklaşık üç yüz kişinin toplanmış olduğu çadıra yaklaştık. Meslek yaşamımda pek çok anma ve cenaze törenine katıldım ve zorunlu olmasam hiçbirisine gönüllü olarak katılmazdım. Ama işte şimdi buradaydım.

"Aile üyelerinin çoğu kazada yitirdikleri sevdiklerinin fotoğrafını göğsüne takmış," diye açıkladı Kate. "Ama bunu yapmasalar bile kim olduklarını kolayca anlardın." Elimi tuttu, birlikte çadıra girerken, "İnsanlar buraya bu olayı kapatmak için gelmediler. Böyle bir şey mümkün değil. Onlar birbirlerini desteklemek ve teselli etmek için geldiler. Yitirdiklerini paylaşmak için buradalar," dedi.

Birisi elimize bir program broşürü tutuşturdu. Boş sandalye kalmadığı için çadırın okyanusa bakan tarafında, kenarda ayağa dikildik.

Bulduğumuz yerin hemen karşı tarafında, yalnızca sekiz mil ötede, dev bir uçak infilak ederek denize düşmüştü. Olaydan haftalarca sonra bile kıyılara uçak parçaları ve kişisel eşyalar vurmaya devam etmişti. Bazı kişiler beden parçalarının da sahile vurduğunu iddia etmişse de, haber kaynakları bunu hiçbir zaman doğrulamamıştı.

Olayı duyduğumda, bunun Birleşik Devletleri hedef alan düşman güçler tarafından düşürülen ilk Amerikan yolcu uçağı olduğunu düşünmüştüm. Ayrıca Amerikan topraklarında gerçekleştirilen ikinci yabancı kaynaklı terör saldırısıydı. İlki 1993 Şubat'ında Dünya Ticaret Merkezi'nin kuzey kulesinin bombalanması olayıydı.

Ancak olayın üzerinden günler, haftalar, aylar geçtikten sonra, başka bir açıklama ağırlık kazanmaya başlamıştı. Teknik arıza.

İnsanlar buna hem inanmış, hem de inanmamıştı. Ben de hem inanmıştım, hem de inanmamıştım.

Ufka doğru bakıp, o kadar insanın patlamadan hemen önce görmüş oldukları uçağa doğru ilerleyen ışık çizgisinin ne olabileceğini düşündüm. Ne görmüş oldukları hakkında hiçbir fikrim yok ama yetkililerin onlara bir şey görmediklerini söylediklerini çok iyi biliyorum.

Bu kısa anı kimsenin kamerayla kaydetmemiş olması ne büyük bir şanssızlık, diye düşündüm.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Daha önce de belirttiğim gibi sayısız anma ve cenaze törenine katıldım ama iki yüz otuz kadın, erkek ve çocuk adına düzenlenen bu törene yalnızca ölümün kasveti değil, belirsizliğin, beş yıl önce uçağın düşmesine gerçekte neyin neden olduğuna dair dile getirilmemiş soruların kasveti de çökmüştü.

İlk konuşmacı bir kadındı. Elimdeki broşürde, Kennedy Havalimanı'ndaki mezhep ayrımı gözetmeyen kilisenin vaizi olduğu yazılıydı. Kadın kurbanların dost ve akrabalarına, kazada ölen sevdikleri bunu artık yapamasa da, onların hayatlarını normal bir biçimde sürdürmeye devam etmelerinin son derece doğal olduğunu aktarmaya çalıştı.

Ondan sonra birkaç kişi daha konuştu, uzaktan sahile vuran dalgaların sesini duyabiliyordum.

Ayrı ayrı inançları temsil eden din adamlarınca dualar okundu. Birçok kişi ağlıyordu. Kate elimi sıkı sıkı kavramıştı. Ona baktığımda, gözyaşlarının yanaklarından aşağıya yuvarlandığını gördüm.

Ölümden söz eden bir haham "Ve biz bunca yıl önce aramızdan ayrılan insanların hâlâ bu kadar güzel, bu kadar somut olabilmelerine şaşırıyoruz," diye konuştu.

Olayda karısını ve oğlunu yitirmiş olan başka bir konuşmacı, yitirilen bütün çocuk ve eşlerden, birbirine kavuşan ailelerden, birbirine çoğu zaman yabancı olmakla birlikte cennetin sonsuzluğunda bir daha ayrılmamak üzere bir araya gelen erkek ve kız kardeşlerden, anne ve babalardan söz etti.

Son konuşmacı olan Protestan rahibi dinleyicilere bir ağızdan yirmi üçüncü ayeti tekrarlattı. "Evet, ölümün gölgesinin sardığı vadide yürüdüm... "

İskoç etekli gaydacılar "Amazing Grace"adlı parçayı çaldılar ve çadırdaki tören sona erdi.

Sonra, hiç kimse komut vermeden, yıllardır hep yaptıkları gibi, hep birlikte sahile doğru yürüdüler. Kate ve ben de onlara katıldık.

Kurbanların aileleri okyanusun hemen kıyısına, iki yüz otuz kurbanın her biri adına birer mum diktiler. Mumların hafif esintinin etkisiyle titreyen alevleri kıyıyı aydınlattı.

Kazanın gerçekleştiği an olan 20.31'de sahil boyunca herkes el ele tutuştu. Bir sahil koruma helikopteri arama ışıklarıyla okyanusu aydınlattı ve yine sahil güvenliğe ait bir tekneden teknenin mürettebatı, arama ışıklarının aydınlattığı köpüren dalgalara bir çelenk attı.

Bazı aile üyeleri oldukları yere diz çökerken bazıları da suyun içine doğru birkaç adım attı. Hemen hemen hepsi ellerindeki çiçekleri dalgalara bıraktılar. Sonra insanlar birbirleriyle kucaklaşmaya başladılar.

Başkalarının duygularını paylaşmak ve duyarlılık benim çok güçlü noktalarım değildir ama insanların acılarını paylaşır birbirlerini teselli etmeye çalıştıkları bu sahne, tıpkı ılık bir okyanus melteminin kapıdaki perdeden içeriye süzülmesi gibi ölüme karşı sertleşmiş kabuğumdan içeriye sızıvermişti.

Küçük insan kümeleri yavaş yavaş kıydan uzaklaşmaya başladılar.

Kate ve ben de çadıra geri döndük.

Az ileride gözüm Belediye Başkanı Rudy Giuliani, birkaç yerel politikacı ve New York kentinin yöneticilerinden bazılarına ilişti. Onları ayırt etmek hiç de zor değildi, çünkü çevreleri ağızlarından okunma ve izlenme oranlarını yükseltecek yorumlar kapmaya çalışan muhabir ordusuyla çevrilmişti. Muhabirlerden birinin Rudy'ye, "Sayın Başkanım, hâlâ bunun bir terör saldırısı olduğunu düşünüyor musunuz?" diye sorduğunu duydum.

"Yorum yok."

Kate tanıdığı bir çifti gördü ve özür dileyerek konuşmak için onların yanına gitti.

Ben çadırın hemen yakınındaki yaya yolunda durarak, mumların hala yanmakta olduğu kıydan içeriye doğru akan yaklaşık üç yüz kişiyi izledim. Helikopter ve tekne gözden kaybolmuşlardı. Birkaç kişi kıyıda kalmıştı, bazıları suyun içinde, hep birlikte sessizce açık denize doğru bakıyorlardı. Geri kalanları küçük gruplar halinde toplanmış, konuşuyor, birbirlerine sarılıp ağlaşıyorlardı. Kısacası buradaki insanlara, sevdiklerinin bir yaz günü pırl pırl gökyüzünden aşağılarındaki muhteşem okyanusa düştükleri noktaya böylesine yakın olan bu yerden ayrılmak zor geliyordu.

Neden burada olduğumu hala tam olarak anlayamıyordum ama burada yaşadıklarım sayesinde beş yıl öncesine dayanan bu felaket benim için daha az akademik, daha fazla somut bir hal almıştı. Ve sanırım Kate'in beni buraya çağırmasının nedeni de buydu. Bu onun geçmişinin bir parçasıydı ve benim de bunu anlamamı istiyordu. Ya da aklında başka bir şey vardı.

Gündelik yaşamda Kate Mayfield en fazla benim kadar duygusallık gösterir ve bunun da çok fazla olduğu söylenemez. Ne var ki bu felaket onu yürekten etkilemiş ve nedenlerini çözmeyi başaramadığı için de sanırım mesleki açıdan oldukça sinirlerini bozmuştu. Burada olan herkes gibi o da burada yasını tuttuğu insanların bir felakete mi yoksa bir katliama mı kurban gittiklerini bilmiyordu. Belki bir, iki saat için bu çok da önemli değildi, ama sonuçta, hem yaşayanlar, hem de ölenler için bu son derece önemliydi.

Ben Kate'i beklerken, üzerinde spor pantolon ve gömlek olan orta yaşlı bir adam yanıma geldi.

"John Corey," dedi, bu bir soru değildi.

"Hayır," diye karşılık verdim. "Siz John Corey değilsiniz. John Corey benim."

"Ben de bunu söylemek istemişim." Elini bana doğru uzatmadan konuşmayı sürdürdü. "Ben özel ajan Liam Griffith. Aynı yerde çalışıyoruz."

Bana biraz tanıdık gelmişti zaten, ama gerçekte bana göre kadınlar dâhil olmak üzere bütün FBI ajanları birbirlerine benziyordu zaten.

"Sizi buraya hangi rüzgâr attı?" diye sordu.

"Sizi hangi rüzgâr attı Liam?"

"Önce ben sordum."

"Bu resmi bir sorgulama mı?"

Bay Griffith benimle söz düellosuna giremeyeceğini anlayarak, "Ben sıradan vatandaş olarak buradayım," diye karşılık verdi.

"Ben de öyle."

Gözlerini çevrede dolaştırdıktan sonra, "Sanırım buraya karınızla birlikte geldiniz," dedi.

"İyi tahmin."

Bir an için hiç konuşmadan birbirimizi süzdük. Bu maço göz düellolarından büyük zevk alırım, ayrıca bu konuda çok iyiyimdir de.

Sonunda, "Karınız belki size de söylemiştir, ama bu davanın kapatılış biçiminden hiç memnun değil."

Hiçbir şey söylemedim.

Konuşmayı sürdürdü. "Ne var ki hükümet memnun. Ve karınız -ve siz de öyle- hükümet için çalışıyorsunuz."

"Hatırlattığınız için teşekkürler."

Beni şöyle bir süzüp devam etti. "Bazen genel gerekler gözetilmelidir."

"Sanırım bu dil ana diliniz değil."

"Pekâlâ, beni iyi dinleyin. Bu dosya kapatıldı. Hükümetin bulgularını sorgulayan yeterince sivil grup ve kişi var zaten. Bu onların hakkı. Ancak siz, ben, karınız -FBI üyeleri- beş yıl önce olanlarla ilgili farklı ve belki de paranoyak savlar üretenlere inanmamalıyız. Anlaşıldı mı?"

"Hey dostum, ben buraya sadece karıma eşlik etmek için geldim. Karım ise ölüleri anmak ve aileleri teselli etmek için burada. Eğer burada paranoyak olan birisi varsa, o da sizsiniz."

Bay Griffith saldırıya geçecek gibi göründüyse de, serinkanlılığını korumayı başardı. "Belki de söylemek istediklerimi anlayacak kadar zeki değilsiniz. Konumuz burada ne olduğu ya da ne olmadığı değil. Asıl konu hükümet ajanı olarak sahip olduğunuz konum," dedi ve ekledi. "Eğer yarın emekliye ayrılacak -ya da kovulacak- olursanız, istediğiniz kadar zamanınızı bu olayı araştırmaya ayırabilirsiniz. Sıradan vatandaş olarak bu sizin en doğal hakkınız olurdu. Hükümetin bu dosyayı yeniden açmasını sağlayacak yeni deliller bulmayı başarırsanız da Tanrı sizden razı olsun. Ama hükümet adına çalışmaya devam ettiğiniz sürece, çalışma saatleriniz dışında bile araştırma yapmayacak, kimseye sorular sormayacak, dosyalar karıştırmayacak, hatta bu konuyu düşünmeyeceksiniz bile. Şimdi anladınız mı?"

Özel ajanların çoğunun avukat olduğunu sık sık unuturum, ama konuşmaya başladıkları zaman bunu hemen hatırlayıveririm. "Beni çok meraklıydınız şimdi," dedim. "Umarım sizin niyetiniz de bu değildi."

"Ben size yasayı açıkladım Bay Corey, böylece ileride her şey açığa çıktığında bilmiyormuş numarası yapamazsınız."

"Hey dostum, yirmi yılı aşkın süredir polisim, ayrıca John Jay Koleji'nde kriminal hukuk dersi veriyorum. Lanet olası yasaları ezbere biliyorum ben."

"Çok iyi. Bunu da raporuma not edeceğim."

"Hazır bu konu açılmışken, buraya sıradan vatandaş olarak geldiğini söyleyip bana haklarımı okuduğunu da eklemeyi unutma."

Bu sözler üzerine gülümsemeye başladı ve bir anda iyi polis rolüne bürünüp, "Senden hoşlandım," dedi.

"Ben de senden hoşlandım, Liam."

"Bu konuşmayı meslektaşlar arasında yapılmış iyi niyetli bir uyarı olarak algıla. Bu konuda rapor filan olmayacak."

"Senin gibileri iyi bilirim, en az on sayfalık bir rapor döşenmeden huzur bulamazsınız."

Bu sözlerden sonra benden hoşlanmaya devam ettiğini sanmıyorum.

"Pek kolay biri olmadığını ve takım oyunundan hoşlanmadığını herkes biliyor. Sen de bunun bilincindesin. Asad Khalil meselesi sayesinde şu anda herkesin gözünde 'Altın Çocuk'sun. Ama bu bir yıl önceydi ve o zamandan beri kayda değer pek bir şey yapmadın. Khalil hala serbest ve Morningside Heights'de üzerine üç kurşun sıkın herifler de öyle. Eğer yaşamına anlam katacak bir görev arıyorsan Bay Carey, seni öldürmeye çalışanları bulmaya çalış. Sanırım bu seni meşgul etmeye ve beladan uzak tutmaya yeter."

Bir federal ajanı bir yumrukta yere yıkmanın hiç de iyi bir fikir olmadığını biliyorum, ama bu kendini beğenmiş, ukala ses tonunu her duyduğumda içimden bunu yapmak geliyor. En azından bir defa. Ama burada olmaz. Bay Griffith'e dönerek, "Git kendini becer," diye önerdim.

Bunun iyi bir fikir olduğuna katılıyormuş gibi, "Tamam," dedi. "Pekâlâ, kendini uyarılmış bil."

Bu da küfürlü sözcük kullanmadan tehdit etmenin başka bir yoluydu.

Hukukçular, özellikle de FBI'da görevlilerse daha yumuşak bir söylemi tercih ediyorlardı. "Sen de kendini kaybolmuş bil," dedim.

Arkasını dönerek uzaklaştı.

Bay Griffith'le aramızda geçen konuşmanın değerlendirmesini yapamadan Kate yanıma gelip, "Konuştuğum çift kızlarını yitirdi. Yaz okuluna devam etmek üzere Paris'e gidiyordu," dedi. Sonra ekledi. "Aradan beş yıl geçmiş olması hiçbir şeyi değiştirmede, değiştirmemeli de."

Başımı sallayarak ona katıldığımı belirttim.

"Liam Griffith seninle ne konuştu?" diye sordu Kate.

"Söylemeye yükümlü değilim."

"Sana burada ne yaptığımızı mı sordu?"

"Onu nereden tanıyorsun?"

"Bizde çalışıyor."

"Hangi bölümde?"

"Bizim bölümde. Ortadoğu terörü. Ne dedi?"

"Ben neden onu tanımıyorum?"

"Bilmiyorum. Çok sık iş yolculuklarına çıkar."

"TWA olayını araştırdı mı?"

"Söylemeye yükümlü değilim. Bunu neden ona sormadın?"

"Bunu yapmaya niyetim vardı. Gidip kendisini becermesini söylemeden hemen önce. Ondan sonra da ne yazık ki fırsatı kaçırmış oldum."

"Ona böyle söylememeliydin."

"O neden burada?"

Kate bir an duraladıktan sonra karşılık verdi. "Burada başka kimlerin olduğunu görmek için."

"İçişlerinden sorumlu adamlardan biri mi?"

"Bilmiyorum. Olabilir. Benim adım geçti mi hiç?"

"Hükümetin bu olayı kapatış biçiminden hiç memnun olmadığını söyledi."

"Bunu asla kimseye söylemedim."

"Bu sonuca kendi vardığından eminim."

Kate evet der gibi başını salladıktan sonra, tıpkı yemin ettiğinde tekrarlamak isteyeceğinden fazlasını duymak istemeyen bir avukat gibi konuşmayı noktaladı.

Kate önce okyanusa, sonra da başını kaldırıp gökyüzüne baktı. "Sence beş yıl önce burada ne yaşandı?"

"Bilmiyorum. "

"Bilmediğini ben de biliyorum. Ben bu olayı araştırdığım halde bilmiyorum. Ama ne düşünüyorsun?"

Kate'in elini tuttum. Birlikte cipe doğru yürümeye koyulduk. "Sanırım o ışık çizgisinin ne olduğuna açıklık getirmemiz gerekiyor. Bu ışık çizgisi olmadan, olayın teknik nedenlerden kaynaklandığını gösteren deliller ağırlıkta. Işık çizgisini göz önünde bulundurduğumuzda ise dikkate değer başka bir savla karşı karşıya kalıyoruz, karadan havaya atılan füze gibi."

"Peki, sen daha çok hangisine inanmaya meyillisin?"

"Benim eğilimim her zaman gerçeklerden yanadır."

"Pekâlâ, karşında iki ayrı seçenek var ve her ikisi de gerçeği yansıtıyor. Bir yanda görgü tanıkları ve ışık çizgisiyle ilgili verdikleri yeminli ifadeler, öbür yanda da herhangi bir füze saldırısına işaret etmeyen ve yakıt tankının mekanik arıza sonucu infilak ettiğini gösteren adli incelemeler. Bunlardan hangisine inanırsın?"

"Görgü tanıklarının anlattıklarına her zaman güven olmaz," diye karşılık verdim.

"Peki ya sayıları iki yüzü aşkına ve her biri aynı şeyi gördüyse?"

"O durumda hepsiyle teker teker konuşmak isterdim."

"Bu olası değil. Ama sekizini geçen gece televizyonda izledin."

"Bu onları şahsen sorgulamakla aynı şey değil."

"Ama ben bu işi yaptım. On iki kişiye bu konuda sorular sordum, ses tonlarını duydum, gözlerinin içine baktım." Ve ekledi.

"Şimdi gözlerime bak."

Olduğum yerde durarak ona baktım.

"Söyledikleri sözleri ve yüzlerindeki ifadeyi aklımdan çıkaramıyorum," dedi.

"Belki de senin için en hayırlısı bütün bunları unutmak olacak," diye karşılık verdim.

Cipin yanına ulaştığımızda Kate'in binebilmesi için kapıyı açtım.

Ben de yerime geçip arabayı çalıştırdım ve geri geri kumlu yolda ilerlemeye başladım. Köhne çam yine yolumda belirdi, bu kez ben onu çığnemedi öncesine göre daha büyük ve genişti sanki. Travmalar yabani doğa için iyidirler. En formda olanlar hayatta kalma mücadelesini kazanırlar.

Anma töreninden ayrılan arabaların oluşturduğu kuyruğun ardına takıldım.

Kate bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Buraya geldiğim zaman çok hırslanıyorum," diye konuştu.

"Neden olduğunu çok iyi anlayabiliyorum." Yavaş yavaş köprüye doğru ilerlemeyi sürdürdük.

Aniden aklıma son derece net bir biçimde, tanışmamızdan çok kısa bir süre sonra özel ajan Kate Mayfield ile yapmış olduğum bir konuşma geliverdi. Yeni dostum Liam'ın da az önce sözünü etmiş olduğu Asad Khalil meselesi üzerinde çalışıyorduk. Sanırım çok çalışmaktan ya da buna benzer bir şeyden yakınıyordum ve Kate bana, "TKÖT, TWA olayını araştırırken haftanın yedi günü, günde yirmi dört saat çalışıyordu," demişti.

Bense yarı alaycı, yarı ukala bir ifadeyle, "Üstelik de bu bir terörist saldırısı bile değildi," diye yanıt vermiştim.

Kate bu sözlerimi karşılıksız bırakmıştı. O günlerde zaten hiç kimse TWA800 ile ilgili sorulara yanıt vermiyordu ve hala da bu konuyla ilgili yanıtlanmamış pek çok soru vardı.

Ve şimdi buradaydık, aradan bir yıl geçmişti, artık evliydik ve o bu konuda hala fazla bir şey söylemiyordu. Ama bana anlatmak istediği bir şey vardı. Benim kesinlikle duyma ihtiyacı duymadığım bir şey.

Köprüye dönüp trafikle birlikte ilerlemeye devam ettim. Sol tarafımızda Great South Körfezi, sağımızda da Moriches Körfezi vardı. Uzaktaki sahilden gelen ışıklar suyun üzerinde parlıyordu. Gece karanlığının bastıracağı berrak gökyüzünde yıldızlar ışıltıyor ve havadaki tuz kokusu açık pencerelerden içeriye doluyordu.

Buna çok benzeyen muhteşem bir yaz gecesinde, tam tamına beş yıl önce, iki yüz otuz yolcu ve mürettebatıyla birlikte Paris'e gitmek üzere Kennedy Havalimanı'ndan havalandıktan on bir buçuk dakika sonra, kocaman bir yolcu uçağı gökyüzünün ortasında infilak etmiş, sonra da alev alev yanan parçalar halinde suya düşerek denizi tutuşturmuştu.

Görgü tanıklarının karşılaştıkları manzarayı gözlerimde canlandırmaya çalıştım. Gerçekten gördükleri hayatlarında o ana dek gördüklerinden o kadar farklı olmalıydı ki, neyle karşı karşıya olduklarını belki de hiç anlayamamışlardı.

"Bir defasında bir vuruşmaya tanık olan bir görgü tanığım vardı. Adam, kurbanını yalnızca beş adımlık mesafeden vuran saldırganın yaklaşık on adım ötesinde durduğunu söylüyordu. Gerçekte ise, güvenlik kamerasındaki kayıta göre görgü tanığı saldırganı yaklaşık otuz, saldırgansa kurbanı yirmi adım uzaklıktaydı, üstelik de üç el ateş edilmişti," diye anlattım ve pek gerek olmadığı halde ekledim, "Aşırı ve travmatik durumlarda bazen beyin gözlerin ve kulakların algıladıklarını tam olarak anlayamaz."

"Bu olayda yüzlerce görgü tanığı var."

"Telkin gücü," dedim. "Ya da yanlış hafıza sendromu ya da sorgulamayı yapan kişiyi hoşnut kılma arzusu ya da elimizdeki olayda karanlık gökyüzü ve göz aldanması. Aralarından birini seç."

"Buna gerek yok. Resmi raporda başta göz aldanması olarak hepsi geçiyor."

"Doğru, bunu hatırlıyorum." Gerçekten de CIA patlama anının bir canlandırmasını yapmıştı ve televizyonda gösterilen bu canlandırmada ışık çizgisine sözde mantıklı bir açıklama getirilmeye çalışılmıştı. Anımsayabildiğim kadarıyla söz konusu filmde yaklaşık iki yüz kişinin uçağa doğru ilerlediğini anlattığı ışık çizgisinin, yakıt tankındaki çatlaktan sızan, alev almış uçak benzini olduğu ileri sürülüyordu ve ışık çizgisi yukarıya doğru yükselmiyor, uçaktan aşağı yayılıyordu. Buna göre göre görgü tanıklarının dikkatini çeken patlamanın kendisi değil, patlamanın -buldukları konuma göre on beş ila otuz saniye sonra- onlara ulaşan sesiydi. Duydukları sese doğru başlarını kaldırdıklarında ise yanan uçak benzini görmüşler, bunun bir roket ya da yukarı fırlatılan bir füze olduğunu sanmışlardı. Radar kayıtlarına göre uçağın ana gövdesi patlamadan sonra da yaklaşık üç yüz metre yükselmeye devam etmişti ve uçağın tutuşmuş olan bu parçası da yerden bakıldığında bir füzeye benzetilmiş olabilirdi.

CIA'e göre burada söz konusu olan göz aldanmasıydı. Bana son derece saçma geliyordu, ama görünüşe göre canlandırma sandığımdan çok daha inandırıcıydı. Bu video canlandırmasını mutlaka bir kez daha görmeliydim.

Ve tıpkı beş yıl önce yapmış olduğum gibi kendime bir kez daha bu çizgi filmi neden FBI'ın değil de CIA'in hazırlamış olduğunu sormalıydim. Bütün bunlar ne anlama geliyordu?

Köprü'nün karşı kıyısına geçip William Floyd Parkway'e çıktık. Arabanın ön konsolundaki saate bakıp, "Kente saat on birden önce varamayacağız," dedim.

"İstersen daha geç de gidebiliriz."

"Ciddi misin?"

"Bir mola daha verelim. Ama sen de istiyorsan."

"Bu son mola hayatımı ve kariyerimi altüst edecek mi?"

"Olabilir. Ama bu molayı vermezsen büyük bir olasılıkla evliliğin altüst olacak."

Gülümsedim. "Pis çarşafli bir motelde hızlı bir numara çevirmekten mi söz ediyoruz?"

"Hayır etmiyoruz."

Liam Griffith'in bu olayı özel meselem haline getirmemem konusunda söylediklerini duyar gibi oldum bir an için. Bu uyarısını

gözardı etmem halinde başıma neler geleceğini söylememişti ve bunun pek hoş şeyler olmadığını tahmin edebiliyordum.

"John?"

Kate'in kariyerini kendimkinden bile daha fazla gözetmek zorundaydım, çünkü o benden daha fazla kazanıyor. Belki de ona Griffith'in söylediklerini anlatsam iyi olacaktı.

"Tamam, haydi eve gidelim," diye konuştu.

"Tamam, bir mola daha verelim," diye karşılık verdim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

William Floyd Parkway'den ayrılıp Montauk Otobanı'ndan doğuya doğru yol almaya başladık. Kate'in rehberliğinde Westhampton Beach'in sevimli kasabasından geçtik.

Moriches Körfezi'nin üzerindeki ince yarımada uzanan köprüden geçerek, adadaki tek yol olan Dune Yol'a saptık ve batıya doğru ilerlemeye başladık. Yolun iki yanında yeni inşa edilmiş okyanus manzaralı evler vardı.

"Beş yıl önce buraları henüz bu kadar gelişmemişti," diye açıkladı Kate.

Bu özel bir şey ima etmeyen, öylesine yapılmış bir açıklama olabilirdi, ama asıl vurgulamak istediği burasının kazanın olduğu dönemde çok daha ıssız bir arazi olduğu da olabilirdi, bu nedenle bu andan itibaren göreceklerimi ve duyacaklarımı bu bağlamda değerlendirmeliydim.

Yaklaşık on dakika sonra bir tabela Cupsogue Beach County Park'a girmekte olduğumuzu bildirdi. Aslında hava karardıktan sonra burası resmi olarak kapalıydı ama ben resmi olarak resmi olmayan bir polis araştırması yapıyordum. Bu nedenle duraksamadan arabayı geniş park alanına sürdüm.

Park yerini dosdoğru geçtik. Kate gerçekte doğal bir patika olan kumlu yola inmemi istedi. Yolun başındaki tabelada "ARAÇ GİREMEZ" yazıyordu. Yere devrilmiş bir çit yolu kısmen kapamıştı, bu nedenle cipimin dörtlü çekişini devreye sokarak çitin yanından geçtim. Farlarım, ancak cip genişliğinde olan ve iki yanı bodur çalı ve kum tepecikleriyle çevrili dar patikayı aydınlatıyordu.

Patikanın sonuna vardığımızda Kate, "Arabayı sahile doğru çevir," dedi.

İki kum tepeciğinin arasından yamaç aşağı sahile doğru inmeye başladım. Yoluma çıkan bodur bir çalılığı ezmeme üzerine Kate beni, "Lütfen doğaya zarar vermemeye çalış," diye uyardı. "İlerdeki kum tepeciğinden sağa dön."

Kum tepeciğini geçtikten sonra sağa döndüm. "Burada dur," diye buyurdu Kate.

Arabayı durdurmamla Kate'in inmesi bir oldu. Kontağı ve farları kapatarak onu izledim.

Kate arabanın önünde durmuş karanlık gökyüzüne bakıyordu. "Pekâlâ," dedi. "17 Temmuz 1996 akşamı seninkine benzeyen dört çekişli bir araç yoldan ayrılarak tam burada durdu."

"Nerden biliyorsun?"

"Westhampton polis raporlarından birinden. Uçak düştükten hemen sonra buraya bir polis arabası gönderildi. Polis memuru deniz kıyısına inip yardım gerekip gerekmediğini kontrol etmekle görevlendirilmişti. Oraya tam olarak saat 20.46'da varmış."

"Ne tür bir yardım?"

"O anlarda kaza yeri henüz tam olarak saptanmamıştı. Kazadan yaralı olarak kurtulmuş yolcular olabilirdi, can yelekleri giymiş, kurtarma botlarına binmiş insanlar. Polis memurunun yanında güçlü bir el feneri varmış. Kumda, burada sona eren lastik izleri olduğunu fark etmişse de, bu konuda fazla kafa yormadan aşağıya, kıyıya doğru yürümüş."

"Sen bu raporu gördün mü?"

"Evet. Bu kaza ile ilgili hayal edebileceğin her konuda, düzinelerce yerel polis memuru, sahil güvenlik elemanı, ticari ya da özel uçak pilotu, balıkçı ve benzeri tarafından yazılmış yüzlerce rapor vardı. Ama bu hemen dikkatimi çekti."

"Neden?"

"Çünkü ilk ve en önemsiz raporlardan biriydi."

"Ama sen böyle olduğunu düşünmüyorsun. Sözü geçen polis memuruyla konuştun mu?"

"Konuştum."

"Ve?"

"Pekâlâ... Yürüyerek deniz kıyısına inmiş." Kate kıyıya doğru yamaç aşağı yürümeye başladı. Ben de onu izledim.

Deniz kıyısına vardığında durarak parmağıyla ilerideki bir noktayı işaret etti. "Şu küçük koyun öbür tarafı Fire Island ve anma töreninin yapıldığı Smith Point County Parkı. Polis memuru ileride, ufuk çizgisinin olduğu yerde suyun üzerinde yanan uçak benzinini görmüş. Elindeki güçlü feneri suyun üzerine tutmuş, ama suyun yüzeyi cam gibi ve kırıltısız, sakinmiş. Raporunda, sahile doğru yüzen kazazede görmeyi zaten hiç beklemediğini yazıyor, bu kadar kısa bir sürede öyle bir uzaklıktan buraya ulaşmaları olanaksızdı zaten. Her neyse, görüş alanını genişletmek için kum tepeciklerinden birisine tırmanmaya karar vermiş."

Kate arkasını dönerek, cipimi park etmiş olduğum yerin hemen yakınında yükselen kum tepeciğine doğru yürümeye başladı. Onu izledim.

Kum tepeciğinin hemen altına vardığımızda, "Pekâlâ," dedi. "Bana birilerinin aşağı ya da yukarı tırmandığına ya da aşağıya

inip yeniden yukarıya tırmandığına dair taze izler gördüğünü söyledi. Adamın niyeti aslında ayak izlerini takip etmek değilmiş, o yalnızca açıkları en iyi görebileceği noktayı arıyormuş. Bu nedenle de kum tepeciğinden yukarıya tırmanmış."

"Bu benim de mi tırmanmam gerektiği anlamına geliyor?"

"İzle beni."

Yamaç yukarı ilerlerken ayakkabılarımın içi kum dolmuştu. Henüz genç bir dedektif olduğum yıllarda sık sık olay anını canlandırma tatbikatlarına katılmam gerekirdi. Bu tatbikatlar oldukça zahmetli oldukları gibi, üstüm başım da batabiliyordu.

Kum tepeciğinin zirvesine vardığımızda Kate, "Bu kum tepeciğiyle şu ileridekinin arasındaki dar vadide polis memuru bir örtü görmüş." Birlikte Kate'in gösterdiği yere doğru ilerledik.

"Tam burada," diye gösterdi Kate. "Bir yatak örtüsü. Eğer bu yakınlarda yaşıyorsan evinde mutlaka kaliteli pamuklu kumaştan bir plaj örtün vardır. Ama buraya serilen muhtemelen bir otel ya da motelden getirilmiş sentetik dokulu bir örtüydü."

"Örtünün nereye ait olduğunu anlamak için civardaki otel ve moteller araştırıldı mı?"

"Evet, TKÖT bünyesinde oluşturulmuş bir ekip tarafından. Aynı marka örtüyü kullanan birkaç otel ve motel olduğu saptanmış. Bir otel görevlisinin, oda hizmetçilerinden birisinin bir odadaki yatak örtüsünün kaybolduğunu otel yönetimine bildirmiş olduğunu belirtmesi üzerine, sonunda bu sayı bire indirilmiş."

"Otelin adı neydi?"

"Bunu neden öğrenmek istiyorsun? Bu işi araştırmak niyetinde misin?"

"Hayır. Aslına bakılırsa hem sen, hem de Liam Griffith son derece açık olarak bu işin beni ilgilendirmedğini söylediniz."

"Çok doğru."

"İyi. Ha bu arada burada olmamızın nedeni ne?"

"Bu anlattıklarımı ilginç bulacağınızı düşündüm. Belki John Jay'deki derslerinden birisinde konu edebilirsiniz."

"Harika bir fikir. Beni ne kadar da çok düşünürsün hep." Hiçbir şey söylemedi.

Ama iş işten geçmiş, John Carey yemi yutmuş, kanca ağzına saplanmıştı bile ve Kate Mayfield yavaş yavaş oltayı çekmeye başlamıştı. Sanırım her iki defasında evlenmeye karar vermem de böyle olmuştu.

"Örtünün üzerinde bir buz çantası ve polis memurunun raporunda belirttiğine göre buz çantasının içinde yarı yarıya erimiş buz varmış. Örtünün üzerinde ayrıca iki şarap kadehi, bir şişe açacağı ve boş bir şarap şişesi duruyormuş."

"Ne tür bir şarap?"

"Oldukça pahalı bir Fransız şarabı. O dönem yaklaşık elli dolara satılıyordu."

"Şişenin üzerindeki parmak izleri kontrol edildi mi?" diye sordum.

"Evet. Kadehlerdeki ve buz çantasındakiler de. Dolu parmak izi elde edilmiş. Bunlar iki ayrı kişiye aitmiş. FBI izlerin sahiplerini araştırdıysa da, bir sonuca ulaşamamış."

"Peki ya ruj izi?" diye sordum.

"Evet, kadehlerden birinin üzerinde bulunmuş."

"Örtünün üzerinde, cinsel ilişkiye girildiğine dair iz bulunmuş mu?"

"Ne sperm izi bulunabilmiş ne de prezervatif varmış," diye karşılık verdi Kate.

"Belki oral seks yaptılar ve kadın her şeyi yuttu."

"Bu konudaki ince düşüncelerin için çok teşekkürler. Pekâlâ, adli polis örtünün üzerinde bir kadın ve bir erkeğe ait deri partikülleri saptamış, ayrıca bir de vücut kılları ve saç telleri. Bu da kadınla erkeğin aynı noktada çıplak bulduklarını gösteriyor." Ve ekledi. "Ama bu örtünün bir otele alındığını göz önünde bulunduracak olursak, kıllar ve deri partikülleri başka birilerine ait de olabilir."

"Peki ya başka yabancı dokular?"

"Sürüyle. Ama hepsinin de kaynakları farklı olabilir. Ayrıca örtünün üzerinde beyaz şarap lekesi de vardı."

Başımı salladım. Gerçekten de bir otel örtüsünün üzerinde bulunan izler delil olarak pek işe yaramazdı. "Kum izi var mıydı?" diye sordum.

"Evet. Bir bölümü hala nemliymiş. Bu da onların kıyıya inmiş olduklarının göstergesi."

Başımı evet der gibi sallayarak sordum. "Polis memuru yolda sahilden dönen bir arabayla karşılaşmamış mı?"

"Karşılaşmış. Raporda Dune Yolu üzerinde, karşı yönden gelen, parlak renkli son model bir Ford Explorer'la karşılaşmış olduğu yazılı. Ama bir cinayet olayını araştırmaya değil de bir acil duruma gittiği için, ne aracın plaka numarasına, ne de içinde yolcu olup olmadığına dikkat etmiş."

Başımı salladım. Bu bölgede cipe olduğu kadar Ford Explorer'a da tıpkı gökyüzündeki martılar kadar sık rastlanır, bu nedenle bu yönde bir araştırma yapmaya değmezdi bile.

Kate, bana dönerek, "Evet, hepsi bu," dedi. "O akşam burada olanları bir defa daha özetleyelim mi?"

"Sanırım bu işi sözel olarak yapmak yerine canlandırmaya çalışmak daha iyi olacak," diye karşılık verdim.

"Lütfen ciddi ol John."

"Olaya tam olarak konsantre olmaya çalışıyorum ben de."

"Haydi canım, çok geç oldu. Gel olanları bir daha özetleyelim." Gülümsedi. "Canlandırma işini daha sonraya bırakabiliriz."

Ben de gülümsedim. "Tamam. Bir adam ve bir kadın var. Muhtemelen, adını senden belki daha sonra öğreneceğim civar otellerden birinde kalıyorlardı. Pahalı şarap onların yüksek orta sınıftan ve orta yaşlı olduklarını düşündürüyor. Sahile gitmeye karar veriyorlar ve otel yatağındaki örtüyü aşırıyorlar. Öte yandan yanlarında bir buz çantası olması onların bu işi bir yere kadar planladıklarını gösteriyor. Burasının ne kadar ıssız bir yer olduğunu biliyorlar veya birilerinden duymuşlar ya da burayı bulmaları yalnızca bir rastlantıdan ibaret. Sanırım buraya öğleden sonranın geç saatlerinde ya da akşamüstü vardılar."

"Neden?"

"Şey, kazayı duyduğumda nerede olduğumu çok iyi anımsıyorum. Son derece yakıcı, güneşli bir gündü ama sen örtü, şişe ya da kadehlere bulaşmış güneş yağı ya da güneş kremi izlerinden hiç söz etmedin."

"Doğru. Devam et."

"Pekâlâ. Muhtemelen Ford Explorer'la yolculuk eden bu adam ve kadın buraya kaza anı olan saat 20.31'den önce vardılar. Örtüyü yaydılar, buz çantasının kapağını açtılar, şarabı çıkardılar, açacakla şişeyi açtılar, şarabı iki kadehe doldurdular ve şişeyi boşalttılar. Bu süre içerisinde bir ara çırılçıplak soyundular ve aralarında cinsel ilişki geçti ya da geçmedi."

Kate'in hiçbir şey söylememesi üzerine konuşmaya devam ettim.

"Örtünün üzerinde bulunan nemli kuma dayanarak, çıplak ya da giyinik olarak su kıyısına indiklerini farz edebiliriz. Birdenbire saat tam 20.31'de gökyüzünde bir patlama duyup gördüler. Olay anında nerede durduklarını bilmiyorum ama bu tuhaf olay sonrasında sayısız insanın sahillere akın edeceğini bilerek buradan derhal sıvışmaya karar verdiler ve polis saat 20.46'da buraya varmadan önce buradan ayrıldılar." Ve ekledim. "Bu adamla kadının birbirleriyle evli olmadıklarını sanıyorum."

"Neden?"

"Fazla romantik."

"Bu kadar alaycı olma. Belki buradan kaçmadılar da yardım getirmek için uzaklaştılar?"

"Ve uzaklaşmaya devam ettiler. Bir arada görülme istemiyorlardı."

Kate söylediklerimi başıyla evetledi. "Evet, burada olanlarla ilgili genel kanı bu."

"Kimden söz ediyoruz?"

"Beş yıl önce bu olayı soruşturan Terör Karşıtı Özel Tim bünyesindeki ekibi oluşturan FBI ajanlarından."

"Sana bir sorum var. Bu iki insan neden bu kadar önemli de FBI böylesine zahmetlere girişti?"

"Büyük bir olasılıkla kazaya tanık oldular."

"Eee ne olmuş yani? Patlamayı gören tam altı yüz kişi var. İçlerinden en az iki yüzü patlamadan hemen önce uçağa doğru yükselen bir ışık çizgisi gördüğünü anlattı. Eğer FBI iki yüz kişinin sözlerine inanmıyorsa, kimliği bilinmeyen bu iki insan neden bu kadar önemli?"

"Örtünün üzerinde bir de JVC marka bir video kameranın plastik objektif kapağı vardı," diye aktardı.

Çevreme ve gökyüzüne bakarak bu son duyduklarımı sindirmeye çalıştım. Sonra Kate'e dönerek, "Hiç bu insanlar hakkında bir şey öğrenebildin mi?" diye sordum.

"Hayır."

"Ve asla da öğrenemeyeceksin. Haydi gidelim."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Yeniden Westhampton kasabasına doğru ilerlemeye başladık. "Eve mi?" diye sordum.

"Son bir mola daha. Ama yalnızca sen de istiyorsan."

"Peki toplam kaç son mola daha var?"

Yanımdaki koltukta oturmakta olan kadına göz attım. Bu karım, Kate Mayfield'di. Bunu üstüne basa basa söylüyorum, çünkü onun bazen yalnızca Özel Ajan Mayfield olduğunu çok iyi biliyorum. Bir de öyle tam olarak hangisi olduğunu kendisinin bile bilmediği durumlar vardı.

Ama o anda Kate olduğunu size söyleyebilirim. Ve bazı şeyleri ortaya koymak için bu çok uygun bir andı.

Parmağımınla onu işaret ederek, "Bana bu işin beni ilgilendirmediğini söyledin. Sonra beni o çiftin her şeye tanık olduğu, belki de video kamerayla kaydetmiş olduğu o kumsala götürdün. Lütfen bana burdaki gözle görülür çelişkiyi açıklayabilir misin?"

"Hayır," dedi ve ekledi. "Bu bir çelişki değil. Yalnızca bunların senin ilgini çekebileceğini düşündüm. O kumsalın çok yakınlarındaydık ve ben de sana orayı göstermek istedim."

"Pekâlâ. Şimdi yapacağımız molada ilgimi ne çekecek?"

"Bunu oraya vardığımızda görürsün."

"Bu olaya bir bakmarnı mı istiyorsun?" diye sordum.

"Bu sorunu yanıtlayamam."

"Peki, eğer yanıtın evetse gözünü bir kez, hayırsa iki kez kırıp."

"Beni anlamalısın John. Ben bu olaya karışmamalıyım. Ben FBI'da çalışıyorum. Kovulabilirim," diye anımsattı.

"Peki ya benim durumum?"

"Sen kovulup kovulmamaya aldırıyor musun?"

"Hayır. Üç dönem NYPD maluliyet emekli maaşı alıyorum, hem de vergisiz." Ve ekledim. "Ayrıca zaten senin için çalışmaya da meraklı değilim."

"Sen benim için değil, benimle birlikte çalışıyorsun."

"Her neyse." Ve yeniden sordum. "Benim ne yapmamı istiyorsun?"

"Yalnızca gör ve duy, sonra da ne yapacaksan yap. Ama ben hiçbir şey bilmek istemiyorum."

"Ya üstüme vazife olmayan işlere burnumu soktuğum için tutuklanırsam?"

"Seni tutuklayamazlar."

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Unuttun mu, ben avukatım."

"Belki de beni öldürmeye kalkarlar," dedim.

"Bu çok saçma."

"Hayır, değil. CIA'den eski ekip arkadaşımız Ted Nash beni birkaç kez öldürmeye çalıştı."

"Buna inanmıyorum. Neyse, o öldü zaten."

"Onun gibi başkaları da var."

Güldü.

Söylediklerim hiç de komik değildi, yeniden sordum. "Benden ne yapmamı bekliyorsun Kate?"

"Bu olayı gizli bir özel hobi haline getirmeni istiyorum."

TKÖT meslektaşım Bay Griffith'in beni özellikle böyle bir şey yapmamam konusunda uyardığını anımsadım yeniden. Arabayı yol kenarına çekerek, "Bana bak Kate," dedim.

Kate gözlerini bana doğru çevirdi.

"Tatlım bana karşı dürüst değilsin ve bu da hiç hoşuma gitmiyor doğrusu."

"Üzgünüm."

"Tam olarak ne yapmamı istiyorsun sevgilim?"

Bir an için düşünüp karşılık verdi. "Yalnızca gör ve duy. Sonra ne yapacağına sen karar verirsin." Gülümsemeye çalışarak devam etti. "Yalnızca John Corey ol."

"Öyleyse sen de yalnızca Kate ol," diye karşılık verdim.

"Deniyorum. Bu iş o kadar... Dolambaçlı ki! Bu iş beni çok yıpratıyor. Başımızın... Senin başının derde girmesini istemiyorum. Ne var ki bu olay tam beş yıldır uykularımı kaçırıyor."

"Sayısız insanın uykusunu kaçırıyor. Ama bu olay kapatıldı. Tıpkı Pandorra'nın kutusu gibi. Bırak kapalı kalsın."

Kate bir süre sessizce oturduktan sonra yumuşacık bir ses tonuyla, "Adaletin yerine geldiğine inanmıyorum," dedi.

"Bu bir kazaydı," diye karşılık verdim. "Bu işin adaletle hiçbir ilgisi yok."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Hayır. Ama adaletin yerine getirilmediği her olay için kaygılanmaya kalksaydım uzun süreli terapide olurdum."

"Bu herhangi bir olay değil, bunu sen de biliyorsun."

"Doğru. Ama ne kadar sıcak olduğunu görmek için kendisini ateşe atacak olan enayi ben değilim. Sen benden bunu yapmamı istemezsen elbette ve bir de nedenlerini açıklamazsan."

"Öyleyse eve dönelim."

Yeniden arabayı çalıştırdım, yaklaşık bir dakika ilerledikten sonra, "Pekâlâ, nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Montauk Otobanı'nda bir süre batıya doğru ilerledikten sonra, güneye denize doğru ilerlememi söyledi.

Yol, önünde zincirlerle kapalı bir kapı ve içinde bir bekçi kulübesi olan çalılık bir arazinin önünde sona erdi. Farlarının aydınlattığı tabelanın üzerinde 'BİRLEŞİK DEVLETLER SAHİL GÜVENLİK İSTASYONU - MORICHES MERKEZİ - YASAK BÖLGE' yazılıydı.

Belindeki kılıfta tabanca taşıyan üniformalı bir sahil güvenlik görevlisi bekçi kulübesinden çıkarak kapıyı açtı. Elini kaldırması üzerine arabayı durdurdu.

Güvenlik görevlisi yanıma geldiğinde ona FBI kimliğimi gösterdim. Adam kimliğe şöyle bir göz attıktan sonra Kate'e baktı, ardından da ne istediğimizi bile sormadan, "Geçebilirsiniz," dedi.

Anlaşılan bekleniyorduk ve burada ne aradığımızı benim dışımda herkes biliyordu.

Az ötede yuvarlak bir gözetleme kulesi olan beyaz kiremitli, kırmızı çatı pencereci pitoresk bir bina vardı, tipik eski sahil güvenlik binalarından biriydi bu.

Kate, "Şuraya park et," dedi.

Binanın hemen önüne park ederek arabayı durdurdu ve birlikte cipten indik.

Kate'in peşi sıra binanın suya bakan arka tarafına doğru yürüdüm.

Moriches Körfezi'ne çıkıntı yapan kara parçasına oturtulmuş olan projektör donanımına baktım. Suyun kenarında birkaç

kayıkthane vardı ve bunların sağ yanında da iki sahil güvenlik botunun bağlı durduğu uzun bir rıhtım bulunuyordu. Botlardan bir tanesi anma törenine katılmış olan botlardan birisine benziyordu. Ön kapıdaki adam dışında tüm mekân adeta terk edilmiş gibiydi.

Kate, bana dönerek, "Kazadan hemen sonra yardım ekipleri buradan yola koyuldu," diye açıkladı. "Tüm kurtarma botları Moriches Körfezi'ni geçerek buraya geldiler ve buldukları enkazı buraya taşıdılar, parçalar daha sonra bir araya getirilmek üzere kamyonlarla buradan Calverton Donanma Deniz Üssü'ne nakledildiler." Ve ekledi. "Cesetlerin morga götürülmeden önce getirildikleri yer de burası." Bir süre sessiz kaldıktan sonra devam etti. "İki ay boyunca geçici olarak burada görev yaptım. Hemen yakınlardaki bir motelde kalıyordum."

Hiçbir şey söylemediysem de, bu anlattıklarını aklımdan geçirdim.

NYPD'den, bu vaka üzerinde haftalarca, hatta aylarca, gece gündüz çalışmış, bavullarını yerleştirmeye bile fırsat bulamamış, geceleri cesetlerle ilgili kâbuslar görmüş ve bölgedeki barlarda haddinden fazla kafayı çekmiş, birkaç kadın ve erkek tanımıştım. Hiç kimsenin bu olaydan, bir şekilde travma geçirmeden kendisini sıyırmadığını duymuştum. Yan gözle Kate'e baktım.

Göz göze geldiğimiz an Kate başını öte yana çevirdi. Sonra yine anlatmaya başladı. "Cesetler... Ceset parçaları çocuk oyuncakları, oyuncak hayvanlar, bebekler, bavullar, sırt çantaları, yaz okulu için Paris'e gitmekte olan pek çok genç insan. Bir genç kız parasını çorabının içine gizlemişti. Kurtarma botlarından biri denizden minik bir mücevher kutusu çıkardı, içinde nişan yüzüğü vardı. Yolculardan biri Paris'e nişanlanmak için gidiyordu..."

Kolumu Kate'in omzuna doladım o da başını benim omzuma yasladı. Bir süre konuşmadan körfezi seyrettik. Kate gerçekten de son derece güçlü ve çetin bir kadındır ama en çetin insanlar bile kimi zamanlar duygu seline kapılırlar.

Sonra Kate doğrularak ayağa kalktı, ona engel olmaya kalkışmadım. Rıhtıma doğru yürürken, bir yandan da konuşuyordu. "Kazadan bir gün sonra buraya geldiğimde burası kısa bir süre sonra kapatılması planlanan, bakımsız bir yerdi. Otlar neredeyse belime kadar geliyordu. Yalnızca birkaç gün içerisinde burası haberleşme karavanları, adli tıp karavanları, ambulanslar, kamyonlar, seyyar morglarla doldu. Şuraya kocaman bir Kızılhaç çadırı kuruldu... Atıkları yıkamamız için seyyar duşlarımız bile vardı. Yaklaşık bir hafta sonra çimlerin üzerine taş döşenerek iki helikopter pisti oluşturuldu. İnsanların olaya yaklaşımı gerçekten mükemmeldi ve bu insanlarla birlikte çalışıyor olmaktan gerçekten büyük onur duyuyordum. Sahil Güvenlik, NYPD, yerel polis ve eyalet polisi, Kızılhaç, ceset ve enkaz arama çalışmalarına katılan ve gece gündüz demeden çalışan bölge baskıncuları ve tekne sahipleri... Gerçekten de hayranlık uyandırıcı bir durumdu." Gözlerini bana doğru çevirerek ekledi. "Biliyor musun, aslında bizler iyi insanlarız. Doğru benciliz, benmerkezciyiz ve şımarığımız ama gerçek bir sorunla karşı karşıya kaldığımızda elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışırız."

Başımı evet anlamında salladım.

Rıhtımın sonuna vardığımızda Kate parmağıyla batıyı, tam beş yıl önce bu gece 800 uçuş nolu TWA uçağının infilak etmiş olduğu noktayı gösterdi. "Eğer bu gerçekten bir kaza idiye bir kazaydı ve bu durumda Ulusal Ulaşım Güvenlik Konseyi ve uçak güvenliğinden sorumlu herkes elektrik aksamını mükemmel hale getirmek için canla başla çalışır ve bundan böyle kimse uçuş sırasında ortadaki yakıt tankının patlamasından korkmak zorunda kalmaz," diye konuştu. Derin bir soluk alarak ekledi. "Ama eğer bu bir cinayet idiye, adalet aramadan önce bunun gerçekten bir cinayet olduğundan emin olmak zorundayız."

Bir an düşündükten sonra karşılık verdim. "Daha bir cinayet işlenmiş olduğuna bile inanan yokken, ben kimbilir kaç defa katilleri aramaya başlamıştım bile."

Kate başını evet der gibi sallayarak, "Ama dosyayı kapattıklarında ne yaptın?" diye sordu. "Yine de katili aramaya devam ettin mi?"

"Ettim. "

"Hiç başarılı oldun mu?"

"Bir defasında. Olay yıllar sonra açıklığa kavuştu. Sen dosyayı yeniden açtığına göre, elinde bir şey mi var?" diye sordum.

"Belki," dedi ve ekledi. "Sen varsın." Gülümsedim. "Ben o kadar da iyi değilim."

"İyi olan senin bu olaya taze bir bakış açısıyla ve bulanık olmayan bir zihinle bakabilmen. Bu dosya kapatılana dek bizler tam bir buçuk yıl bu olayla yaşadık ve sanırım gırtlığımız kadar bu felaketin boyutlarına ve beraberinde getirdiği yazışmalara, adli tıp raporlarına, çelişkili teorilere, çamur savaşlarına, dışarıdan gelen baskılara ve medya çılgınlığına battık. Bu bataklığın içinden bir çıkış yolu olmalı. Birisi bunu bulmak zorunda."

İşin doğrusu o güne dek çözdüğüm davaların büyük bölümünü standart polis soruşturmaları, adli tıp raporları ve bunun gibi yöntemlerle sonuca ulaştırmıştım. Ama kimi zaman da bir olayı çözmek için altın anahtarı ya da bataklığın içinden çıkış yolunu bulmak gerekiyordu. Böyle durumlara gerçekten de rastlanıyordu ama böyle bir olayda bu olanaksızdı.

Kate sırtını suya çevirerek ilerideki beyaz Sahil Güvenlik binasına doğru baktı. Pencerelerin bazılarında dışarıya ışık sızmakla birlikte, herhangi bir faaliyet olduğunu gösteren hiçbir iz yoktu. "Burası da oldukça sessiz," diye belirttim.

"Yeniden canlılığını yitirmeye başladı," diye karşılık verdi. "Burası İkinci Dünya Savaşı'nın başlarında, körfezin dışında pusuya yatmış olan Alman denizaltılarını avlamak için inşa edilmişti. Bu savaş bitti, Soğuk Savaş da sona erdi ve TWA800 uçağının parçalanmasının üzerinden de beş yıl geçti. Burayı canlı tutacak tek şey somut bir terör tehlikesi ya da saldırısı olur."

"Doğru, ama böyle bir şey yaratmaya da niyetimiz yok zaten."

"Haklısın. Öte yandan sen Terör Karşısı Özel Tim'de, ne hükümetin ne de insanların yeterince dikkate aldığı somut bir tehlike olduğunu bilecek kadar uzun zamandır çalışıyorsun."

Karşılık vermedim.

"Plum Island biyoloji laboratuvarı buranın hemen yakınında. Brookhaven Ulusal Laboratuvarı, Groton Denizaltı Üssü ve New London nükleer tesisleri de öyle," dedi. "Ayrıca 1993 Şubat'ında Dünya Ticaret Merkezi'ne yapılan saldırıyı da unutmayalım."

"Ve hâlâ beni, bizi öldürmek isteyen Bay Asad Khalil'i de unutmayalım," diye ekledim.

Gözlerini boşluğa dikerek bir süre konuşmadan öylece durdu, sonra, "İçimde pusu kurmuş bekleyen büyük bir tehlike olduğuna dair bir his var," dedi. "Ve bu tehdit Asad Khalil tehlikesinden çok daha büyük bir tehdit."

"Umarım yanılıyorsundur. Bu herif bugüne dek karşılaşmış olduğum en pislik, en berbat orospu çocuğuydu."

"Öyle mi düşünüyorsun? Ya Usame bin Ladin konusunda ne diyorsun?"

Arap adlarını aklımda pek tutamam ama bu adı çok iyi tanıyordum.

TKÖT kafeteryasında arandığına dair kocaman bir poster asılıydı. "Evet, USS Cole savaş gemisine yapılan saldırının arkasındaki herif."

"Kasım 1995'te, beş Amerikan askerinin yaşamını yitirdiği, Suudi Arabistan'ın başkenti Riyad'daki Amerikan askeri barakalarına yapılan bombalı saldırıdan da o sorumlu. Sonra Haziran 1996'da, yine Suudi Arabistan'ın Dhahran kentinde Amerikan askeri personelinin kaldığı apartman kompleksinin bombalanmasının arkasında da yine o var. Bu olayda on dokuz kişi yaşamını yitirdi. Ağustos 1998'de, toplam iki yüz yirmi dört kişinin öldüğü ve yaklaşık beş bin kişinin yaralandığı, Kenya ve Tanzanya'daki Amerikan büyükelçiliklerinin bombalanma olaylarının arkasındaki beyin de yine oydu. Ve en son dokuz ay kadar önce, on yedi denizcinin şehit olduğu USS-Cole savaş gemisine yapılan saldırıda onun adıyla karşılaştık. Usame bin Ladin."

"Peki, o zamandan beri ne yapıyor?"

"Afganistan' da yaşıyor."

"Emekli mi oldu?"

"Senin yerinde olsam, bundan bu kadar emin olmazdım."

ALTINCI BÖLÜM

Cipe doğru yürümeye başladık. "Şimdi nereye?" diye sordum Kate'e.

"Burada işimiz henüz bitmedi."

Kate'in beni buraya anılarını tazelemek ve buranın bana esin kaynağı olması için getirdiğini düşünmüştüm. Ama görünüşe göre dahası da vardı.

"Bir görgü tanığıyla konuşmak istiyordun," dedi.

"Çok sayıda görgü tanığıyla konuşmak isterdim."

"Bu gece yalnızca bir tanesiyle yetinmek zorundasın," diyerek beyaz renkli Sahil Güvenlik binasının arka kapılarından birisini işaret etti. "Bu kapıdan girince doğruca gözetleme kulesinin içine girersin. En yukarıya çık."

Görünüşe göre Kate benimle gelmiyordu. Böylece gözetleme kulesinin camlı kapısından içeriye girerek merdiveni buldum.

Yukarıya tırmandım. Bana, çocukluğumda Manhattan'ın Aşağı Doğu yakasında oturduğum beş katlı apartmanı hatırlatan dört kat... Merdivenlerden nefret ederim.

En yukarıdaki basamaklar dört bir yanı camla çevrili bir odanın tam orta yerine çıkıyordu. Işık yanmadığı halde içeride birkaç masa ile sandalye, üzerinde telefonlar olan uzun bir masa ve sessiz odanın içinde homurdayan ve parlayan askeri bir telsiz olduğunu seçebildim.

Tavandan yere uzanan geniş pencerelerden, dışarıda gözetleme kulesini çepeçevre saran, çevresi parmaklıkları dar bir balkon olduğunu gördüm. Görünüşe göre burada benden başka kimse yoktu ve bir an için, burası bu binadaki tek gözetleme kulesi olduğu halde, yanlış yerde olduğumu düşündüm.

Geniş camlı kapıyı açıp dar balkona çıktım. Yuvarlak kulenin etrafında bir tur dönüp, balkonun güneybatıya bakan köşesinde durdum. Moriches Körfezi'nin öbür tarafındaki dış bariyer adalarıyla Fire Island'ı, Westhampton kum tepelikleri ile büyük bir olasılıkla bir çiftin sevişirken aynı zamanda kazayı kısmen de olsa videoya kaydettiği Cupsogue Beach County Parki'nden ayıran körfez girişini görebiliyordum. Bu video kaset olay dosyasının belki de ardına dek açılmasını sağlayabilirdi.

Bariyer adalarının öbür tarafında, üzerindeki irili ufaklı teknelerin ışıklarını görebildiğim Atlantik Okyanusu vardı. Gökyüzünde ise ışıldayan yıldızlar ve doğuya ya da batıya doğru hareket eden uçakların yanıp sönen ışıkları görülüyordu.

Gözüm doğuya doğru hareket eden bir uçağa takıldı. Fire Island üzerindeki Smith Point County Parki'nin aksi yönünden gelen uçağın yavaşça dört bin metreye yükselişini ve kıyıda altı ila sekiz mil uzaklaşmasını izledim. Uçak, Kennedy Havalimanı'ndan kalkarak Avrupa'ya doğru yol alan ve aniden gökyüzünün orta yerinde infilak eden 800 uçuş sayılı TWA uçağı ile aşağı yukarı aynı koordinatları izliyordu.

O iki yüz kişinin görmüş olduğu, suların içinden yükselerek uçağa doğru ilerleyen şeyin ne olabileceğini hayal etmeye çalıştım.

Belki de bunu gören o insanlardan biriyle karşılaşacaktım şimdi ya da başka birisiyle.

Gözetleme kulesinin içine dönerek, merdivene bakan masanın önünde duran döner sandalyeye oturdum. Birkaç dakika sonra merdivenlerden gelen ayak seslerini duydum. Alışkanlıktan, hem de yalnız olduğum için 38'lik Smith&Wesson tabancamı kılıfından çıkarıp, pantolonumun arkasına, triko kazağımın altına soktum. Sonra merdivenlerde bir adamın başıyla omuzları belirdi, adamın sırtı bana dönüktü. İçeriye girip çevresine baktı ve beni gördü.

Loş ışığa karşı karşımdaki adamın altmış yaşlarında, uzun boylu, yakışıklı biri olduğunu görebildim. Kısa kesilmiş kır saçları vardı ve üzerine açık kahverengi bir pantolon ve lacivert ceket giymişti. Nedense karşımdaki adamın askeri bir kimliğe sahip olduğu duygusuna kapılmıştım.

Ben ayağa kalkarken o da bana doğru yürüdü. Yanıma yaklaşırken, "Bay Corey," dedi. "Benim adım Tom Spruck." Elini uzatması üzerine tokalaştık.

"Sizinle konuşmam istendi," diye belirtti sonra.

"Kimin tarafından?"

"Bunu açıklama yükümlülüğüne sahip değilim."

"Öyleyse ben de sizinle konuşma yükümlülüğüne sahip değilim." Konuşmamızın tatsız bir havada başlamış olmasından dolayı canı sıkılmışa benziyordu. Kısaca, "Mayfield," diye karşılık verdi.

Doğrusu Bayan Mayfield ya da Özel Ajan Mayfield ya da Bayan Corey idi ama bu onun sorunu değildi. Her durumda karşımdaki bu adam askeriyedendi. Büyük bir olasılıkla subaydı. Özel Ajan Mayfield iyi bir tanışın nasıl seçileceğini iyi bilirdi ne de olsa.

Hiçbir şey söylemediğim için, "17 Temmuz 1996 akşamı olanlara tanık oldum. Ama bunu siz de biliyorsunuz," dedi.

Başımı evet der gibi salladım.

"Burada mı kalmak istersiniz yoksa dışarıya çıkmayı mı tercih edersiniz?" diye sordu bu kez.

"Burada kalalım. Buyrun oturun."

İkinci bir döner sandalyeyi masanın yanına doğru çekip oturdu. "Nereden başlamamı istersiniz?" diye sordu.

Masanın öbür tarafına geçip, "Bana biraz kendinizden söz edin Bay Spruck," diye karşılık verdim.

"Pekâlâ. Emekli donanma subayıyım. Annapolis mezunuyum. Binbaşı rütbesiyle emekli oldum. Bir zamanlar F4 Fantom uçaklarıyla uçuyordum. 1969 ile 1972 yılları arasında Kuzey Kore'de tam yüz on beş hava akınına katıldım."

"Yani akşam karanlığında su üzerinde havai fişeklerin nasıl görüldüğünü iyi biliyorsunuz."

"Elbette biliyorum."

"İyi. 17 Temmuz 1996'da görülen ışıklar neye benziyordu?"

Kalın pencere camından dışarıdaki okyanusu işaret ederek, "Tek kişilik yelkenli teknemdeydim," diye anlatmaya başladı. "Her çarşamba akşamı körfezde resmi olmayan yarışlar düzenleriz."

"Kim biz?"

"Moriches Körfezi Westhampton Yat Filosu'na kayıtlıyım. Akşam sekize doğru yelkenden dönüyorduk. Herkes mangal partisi için kulübe geri dönüyordu ama ben körfez girişinden okyanusa doğru yol almaya karar vermiştim."

"Neden?"

"Deniz olağandışı sakindi ve rüzgâr altı hızında esiyordu. Okyanusta yelken açmak için her zaman bu kadar uygun koşulları bulamazsınız." Ve anlatmayı sürdürdü. "Saat 20.20 sularında körfez girişine doğru yol alıyordum ve açık denizdeydim. Smith Point County Park'ının karşı kıyısındaki Fire Island boylarında batıya doğru yönelmiştim."

"Bir dakika sözünüzü kesmek istiyorum. Bana anlattıklarınız resmi kayıtlara geçti mi?"

"Bütün bunları FBI'a da anlattım. Ama kaydedilip edilmediğini bilmiyorum."

"FBI ile konuştuğuktan sonra hiç resmi tanıklık yaptınız mı?"

"Hayır." Ve ekledi. "Bana herhangi bir açıklamada bulunmamam söylendi."

"Kim tarafından?"

"Beni ilk sorgulayan FBI ajanı ve benimle daha sonra görüşmeye gelen başka FBI ajanları tarafından."

"Anlıyorum. Peki sizinle ilk kim görüştü?"

"Karınız. "

O sıralar henüz karım değildi, ama olumlu bir ifadeyle başımı salladım ve, "Lütfen devam edin," dedim.

Yeniden gözlerini okyanusa yönelterek konuşmaya devam etti. "Yelkenimde oturmuş yelkenin durumunu izliyordum. Zaten yelkenli bir teknede zamanınızın çoğunu bu işi yaparak geçirirsiniz. Ortam son derece sessiz ve sakindi ve ağız tadıyla yelken açmıştım. Günbatımı resmi olarak saat 20.21'deydi ancak hava tam olarak 20.45 civarında kararıyordu. Işıklı ve saniyesi saniyesine doğru giden dijital saate göz attım ve tam olarak 20.30'u on beş saniye geçtiğini görünce, dönmeye ve hava kararmadan körfezden içeri girmeye karar verdim."

Binbaşı Spruck yüzünde düşünceli bir ifadeyle sözlerine ara verdi.

Yaklaşık bir dakika kadar sonra, "Başımı kaldırıp yelkenime baktığımda, gökyüzünde, güneybatı yönünde bir şey dikkatimi

çektii. Bu gökyüzüne doğru yükselen parlak bir ışık çizgisiydi. Işığın rengi turuncuya çalan kırmızıydı ve ufkun ötesinden yükselmiş olabilirdi."

"Bir ses duydunuz mu?"

"Duymadım. Işık çizgisinin kuzeydoğu yönünde hareket ettiğini -diğer bir deyişle, okyanus açıklarından gelip, karaya doğru ilerlediğini- tahmin ediyordum. Yaklaşık 35 ya da 40 derecelik bir açıyla yükseliyordu. Bulduğum açı nedeniyle ve elimde kesin veriler olmadığı için yüzde yüz emin olamasam da, hızı gittikçe artıyor gibiydi. Fakat hızının ne olduğunu tahmin etmem gerekirse, sanırım 100 deniz mili civarında olduğunu söyleyebilirim. "

"Bütün bunları kaç saniye içerisinde algıladınız?" diye sordum.

"Yaklaşık üç saniye içerisinde. Pilot kabininde oturduğunda, düşman bombardıman uçağından yaklaşık beş saniyelik mesafede olursun."

İçimden üçe kadar saydım ve bunun ateşlenen bir mermiden kaçmak için gerektiğinden daha uzun bir süre olduğunu ayımsadım.

Binbaşı Spruck ekledi. "Ne var ki FBI'a da söylemiş olduğum gibi, bu denklem, hesaplarımın yüzde yüz doğru olduğunu iddia edemeyecek kadar çok değişken ve bilinmeyen içeriyor. Nesnenin nereden ateşlendiğini, ne tam olarak boyutlarını, ne de bana olan uzaklığını tam olarak biliyorum, bu nedenle de hızı ile ilgili söylediklerim tahmin olmaktan öteye geçemiyor."

"Öyleyse ne gördüğünüzden tam olarak emin değilsiniz."

"Ne gördüğümü biliyorum." Camdan dışarıya bakarak konuşmaya devam etti. "Beni ve filo arkadaşlarımı hedefleyen o kadar çok karadan havaya atılan füze gördüm ki, bu konuda son derece kesin sezilere sahibim." Hafifçe gülümseyerek sözlerine devam etti. "Üzerine doğru geldiklerinde olduklarından çok daha büyük, hızlı ve yakın görünürler." Ve ekledi. "Gördüklerini ikiye bölmek gerekir."

Gülümseyerek, "Bir defasında üzerime çevrili Beratta marka tabancanın bir 357 Magnum olduğunu sanmıştım," dedim.

Başını evet der gibi salladı.

"Ama kırmızı bir ışık çizgisi gördüğünüzden eminsiniz, öyle değil mi?" diye sordum.

"Bundan kesinlikle eminim. Kavuniçiye çalan kırmızı renkte parlak bir ışık çizgisi ve bu ışık çizgisinin üst ucunda göz kamaştırıcı bir parlaklık gördüm.

"Dalga geçmiyorsunuz değil mi?"

"Dalga geçmiyorum."

"Peki... Bir füze gördünüz mü?"

"Görmedim."

"Ya duman?"

"Bulut gibi beyaz bir duman."

"Hemen ardından infilak eden Boeing 747'yi fark ettiniz mi?"

"Işık çizgisi dikkatimi çekmeden az önce şöyle bir fark etmiştim. Güneşin son ışıkları alüminyum bedenine yansıyor ayrıca uçağın ışıklarını da gördüm, bir de uçağın ardında havada bıraktığı dört beyaz çizgiyi ve baş tarafının gölgesini."

"Pekâlâ... Işık çizgisine dönelim."

Binbaşı Spruck konuşmaya devam etti. "Ben bu arada ayağa kalkmış dikkatle, gökyüzüne doğru tırmanan kavuniçi-kırmızı ışık çizgisini izliyordum..."

"Lütfen bağışlayın! İlk izleniminiz neydi?"

"İlk izlenimim de, ikincisi de, sonuncusu da bunun karadan havaya atılan bir füze olduğuydu."

-C- ile başlayan bu sözcüğü kullanmamaya özen göstermişim ama işte yine karşımdaydı. "Neden? Kuyruklu yıldız olamaz mıydı? Ya da havai fişek?"

"Gördüğüm karadan havaya fırlatılan füzeydi."

"İnsanların çoğu gördüklerinin Dört Temmuz'dan kalma bir havai fişek olduğunu ileri sürdü..."

"Bu yalnızca herhangi bir füze değil, aynı zamanda da güdümlü bir füzeydi. Tırmanırken sanki yörüngesi önceden belirlenmiş gibi çok az zikzak çizdi, sonra yarım saniyeliğine yavaşlar gibi oldu, doğu yönünde -bana doğru- belirgin bir dönüş yaptı, sonra gözden kaybolur gibi oldu, belki bir bulutun ardına girmişti ya da yakıtı tükenmişti ya da onu artık göremememin nedeni hedefine kilitlenmiş olmasıydı."

Hedef! İki yüz otuz yolcusuyla birlikte Paris'e doğru yol alan TWA800 uçuş sayılı bir Boeing 747 hedef haline gelmişti.

Her ikimiz de bir süre hiç konuşmadık. Binbaşı Spruck'ın söylediklerini değerlendirmeye çalıştım. İnsanların karakterlerini çözümlenmek işimizin bir parçasıydı. Anlattıkları ve genel tutumuyla karşımdaki adam son derece dürüst ve zeki bir insan portresi çiziyordu. Binbaşı Spruck bir görgü tanığını inanılır yapan her özelliğe sahipti. Öte yandan iyi görgü tanıklarının da sonunda kontrolü yitirdiklerine rastlanabilir. Örneğin bir defasında bir kaybolma davasında ifadesine oldukça iyi malzemeyle başlayan son derece zeki bir adam, ifadesini kayıp kişinin uzaylılar tarafından kaçırılmış olabileceği teorisiyle sona erdirmişti. Ben sahip olduğum görev bilinciyle bunu raporuma eklemiş ancak bir yıldız ekleyerek bu ifadenin bana pek de inandırıcı

gelmediğini belirtmişim.

Ayrıca tanıkların sorguya çekildikleri zaman çözüldüklerine de sıkça rastlanır. Bu nedenle Binbaşı Spruck'a, "Bana sözü geçen nesnenin ne kadar uzağınızda olduğunu bir kez daha anlatın," diye direttim.

Boeing 747'nin infilak ettiği bölüme gelmek için hiç acele etmiyordu ki, bu iyiye işaretti. Sabırla sorumu yanıtladı. "Daha önce de söylediğim gibi, ufkun üzerinde belirmediğini sanıyorum ama bundan tam olarak emin olmam olanaksız. Bu da durgun denizde altı millik bir mesafe anlamına gelir. Ama mesafe daha da uzak olabilir elbette."

"O halde ateşlemenin başlangıç noktasını görmediniz mi?"

"Hayır."

"Neye benzediğini söyleyebilir misiniz? Yani acaba ne kadar ışık veriyordu?"

"Çok. Füze bulunduğum yerden on ya da yirmi mil uzaklıktan ateşlendiyse bile, alevin karanlık ufku nasıl aydınlattığını çok net bir biçimde görebilmeliydim."

"Peki, görmediniz mi?"

"Dürüst olmam gerekirse, gözüme ilk neyin çarptığından tam olarak emin değilim. Bir ateşlemenin neden olduğu kıvılcım mı, yoksa ufka doğru yükselen turuncu kırmızı renkte ışık çizgisi mi?"

"Ve hiçbir şey duymadınız?"

"Evet. Bir füzenin ateşlenmesi öyle çok fazla gürültü çıkarmaz. Özellikle de benim bulunduğum uzaklık ve rüzgârın da ateşleme noktasına doğru estiği düşünülürse bir şey duymamış olmam oldukça normal."

"Anlıyorum. Peki, havaya yükselen bir ışık çizgisi olarak algıladığınızda bu nesne ne kadar yukarıdaydı?"

"Uzaklığı bilmeden bunu söylemem olanaksız. Yükseklik, uzaklığa ve ufka olan açısına bağlı olarak saptanabilir ancak. Bildiğimiz trigonometri işte."

"Doğru." Bu konular bana biraz yabancı olmakla birlikte sorgulama tekniğinde değişen bir şey yoktu. "Bana iyi bir tahminde bulunmaya çalışın."

Bir an için düşündükten sonra, "İlk gördüğümde tahminen su yüzeyinden yaklaşık beş yüz, altı yüz metre yükseklikteydi. Ancak ışığı yükselir durumda gördüğüm için ilk izlenimim bundan etkilenmiş olabilir -hızını ve uçuş yörüngesini- yani hangi yöne doğru uçtuğunu ancak daha sonra algılayabildim. Tıpkı bir ok gibi, yalnızca arada hafif zikzaklar çizerek, dümdüz bir çizgi halinde yükseliyordu, sonra belirgin bir biçimde dönerek kilitlendi."

"Nereye kilitlendi?"

"Hedefine."

"Pekâlâ... Tahmini olay gelişimiyle ilgili çekilmiş olan CIA canlandırmasını hiç izlediniz mi?"

"İzledim. Hatta elimde bir kopyası da var."

"Evet, benim de bir kopyaya ihtiyacım var. Neyse, bu canlandırmada ortadaki yakıt tankının içindeki gazların, elektrik sistemindeki bir kısa devre yüzünden kazara patladıklarını söylüyorlar. Doğru mu? Ve bütün görgü tanıklarının gördüğü, uçağa doğru ilerleyen ve *yükselen* bir ışık çizgisi değil, parçalanmış tanktan sızarak uçaktan *aşağıya* doğru ışık çizgisi halinde inen yanan benzindi. Diğer bir deyişle insanlar gördüklerini ters yorumladılar. Onlar patlamayı görmeden önce, sesini duydular sonra başlarını kaldırıp baktılar ve uçaktan sızan yanmakta olan benzinin havaya yükselen bir füze olduğunu sandılar. Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?"

Bana şöyle bir baktıktan sonra başparmağını havaya kaldırarak, "Parmağım yukarı doğru gösteriyor, öyle değil mi?" diye sordu.

"Evet öyle," diye karşılık verdim. "Yine aynı canlandırmada gösterilen bir başka olasılık da, uçağın üç yüz, dört yüz metre yükselmeye devam ettiği ve görgü tanıklarının da yanmakta olan uçağı görüp yerden bunun havaya yükselmekte olan bir füzenin saçtığı ışık olduğunu sandıkları şeklinde. Siz bu konuda ne diyorsunuz?"

"Sanırım ben beyaz dumandan küçük kuyruğuyla hızlanmakta ve yükselmekte olan bir ışık çizgisini, ölüm uçuşunu yapan, düşmekte olan bir uçaktan çok iyi bir biçimde ayırt edebilirim. Üstelik ben her ikisini de gördüm."

Göz göze geldiğimizde Binbaşı Spruck'ın da benden, en az benim ondan etkilendiğim kadar etkilenmiş olduğunu fark ettim. Yine de kafamı kurcalayan bir nokta vardı. Özel Ajan Mayfield Binbaşı Spruck'ı benden daha başarılı bir biçimde sorgulamış olabilir miydi? Bu nedenle ona, "Bayan Mayfield'a da tamamıyla aynı ifadeyi mi verdiniz?" diye sordum.

"Evet."

"Size iyi sorular sordu mu?"

Bana, kendisine sanki son derece saçma bir soru sormuşum gibi baktıysa da, sorumu kibarca yanıtladı. "Sordu." Ve ekledi. "Olayların ayrıntılarını ele almamız bir saatten uzun sürdü. Sonra bana benimle yeniden görüşmeye geleceğini, benim de bu arada gördüklerimi yeniden kafamdan geçirmemi ve aklıma yeni bir şey gelmesi halinde kendisini hemen aramamı söyledi."

"Dediğini yaptınız mı?"

"Hayır. İki beyefendi -FBI ajanı- ertesi günü ziyaretime gelip, Ajan Mayfield'ın başka tanıklarla görüşmek üzere buradan ayrıldığını ve benimle ikinci görüşmeyi kendilerinin yapacaklarını söylediler. Söylediklerine göre Ajan Mayfield yalnızca birinci

soruşturmaları yürütmekle görevliydi. Bir gazete haberine göre altı yüz ila sekiz yüz görgü tanığı vardı ve içlerinden yaklaşık iki yüz kadarı yükselmekte olan bir ışık çizgisi görmüş, geri kalanları yalnızca patlamaya tanık olmuşlardı."

"Bunu ben de okudum. Neyse bu iki adam... Adlarını biliyor musunuz?"

"Evet. Ayrıca kartvizitleri de var." Cüzdanından iki kartvizit çıkarıp bana uzattı. Masa lambasını kendime doğru çevirip ilk karttaki adı okudum. Liam Griffith. Buna çok değilse bile biraz şaşırmadım desem yalan olur. Öte yandan ikinci kartvizit beni gerçekten çok şaşırttı. Kartvizit FBI'a aitti ama üzerindeki ad CIA'de çalışan bir herifin adıydı. Açık bir biçimde söylemek gerekirse, Bay Ted Nash. Bu adamla ilk olarak Plum Island'da karşılaşmış, daha sonra da Asad Khalil vakasında birlikte çalışmışım. Ted'in pek çok can sıkıcı alışkanlığı vardı ama içlerinden iki tanesi iyice dikkat çekiciydi. Bunlardan biri cüzdanının kartvizitlerle dolu olmasıydı, ikinci can sıkıcı alışkanlığıysa, onu ne zaman kızdırsam, ki onu kızdırmak çok kolaydı ve bunu sık sık yapıyordum, savurduğu üstü kapalı tehditlerdi. Her neyse Ted ve ben bütün bunları geçmişte bırakmıştık, bunun en büyük nedeni de onun ölmüş olmasıydı.

Binbaşı Spruck'a, "Bu kartlar bende kalabilir mi?" diye sordum. "Evet. Onları istemiyorum, ellerimde fotokopileri filan da yok. Bayan Mayfield onları size verebileceğimi söyledi."

"İyi. Peki sizde Bayan Mayfield'in da kartviziti var mı?"

"Hayır. Bay Nash kartı benden aldı."

"Doğru mu bu? Peki bu iki adam sizinle ne hakkında konuştular?"

"Bayan Mayfield'a verdiğim ifadeyi içeren bandı dinlemişlerdi ve bazı noktaları benimle yeniden ele almak istiyorlardı."

"Peki sizden hiç ifadenizin kaydedildiğini belgeleyen bir kağıt imzalamanız istendi mi?"

"Hayır."

Bu oldukça olağandışı bir durumdu. "Pekâlâ, bu adamların elinde de bir kayıt cihazı vardı, öyle mi?" diye sordum.

"Evet. Önceki gün anlattıklarımı kısaca bir kez daha anlatmamı istediler."

"Dediklerini yaptınız mı?"

"Yaptım. Kendilerine anlattıklarım ile Bayan Mayfield'a anlattıklarım arasında tutarsızlıklar aradılar."

"Bulabildiler mi?"

"Hayır."

"Olay anında uyuşturucu etkisinde ya da alkollü olup olmadığınızı sormadılar mı?"

"Sordular. Onlara bu soruyu çok onur kırıcı bulduğumu söyledim. Asla uyuşturucu kullanmam ve içki içtiğimde de yelken yapmam."

Ortamı biraz yumuşatmak için ben de ona, "Ben de yalnızca başkalarıyla birlikte ya da yalnızken içerim," dedim.

Şaka yaptığımı anlaması tam üç saniye sürdü. Şöyle bir güldü.

"Yani başka bir deyişle verdiğiniz ifadeyi -aşağılayıcı bir biçimde- sarsmaya çalıştılar," dedim.

"Sanırım öyle. Mahkemeye tanık olarak çağrılmam durumunda bunu yapmalarının görevleri olduğunu açıkladılar."

"Bu doğru. Peki bu konuşma nasıl sona erdi?"

"Benimle yeniden temasa geçeceklerini ama bu arada gazetecilere ya da başkalarına herhangi bir açıklama yapmamamı söylediler. Ben de bunu kabul ettim."

"Onları bir daha gördünüz mü?"

"Evet. Bir hafta sonra. Yanlarında bana Bay Brown olarak tanıştırdıkları üçüncü bir adam daha vardı. Ulusal Ulaşım Güvenlik Konseyi'ndenmiş ama bana kartvizitini vermedi."

"Peki bu defa ne hakkında konuştunuz?"

"Aynı şeyler hakkında. Yaklaşık bir saat kadar yapmış olduğum açıklamaların üstünden geçtik. İki dakikadan az süren bir olay için bu oldukça uzun bir süre. Ve söylediklerimi yine banda aldılar ve yeniden tutarsızlıklar aradılar. Ancak bu defasında bana bu patlamanın teknik bir arızanın neden olduğu bir kaza sonucu gerçekleşmiş olduğunu düşündüklerini açıkladılar."

"Ne tür bir teknik arıza?"

"Söylemediler, ben de sormadım."

"Neden?"

"Ben ne gördüğümü çok iyi biliyorum."

"Doğru. O halde gördüğünüz şeyle -muhtemelen bir füzenin alev izi olabilecek bir ışık çizgisi- hemen ardından uçağın infilak edişi arasında bir bağlantı olduğunu düşünüyorsunuz."

"Bunu asla kesin bir biçimde iddia etmedim. Nasıl edebilirim ki? Eğer 747'nin birkaç mil ötesinde, aynı yükseklikte uçan başka bir uçakta bulunsaydım 747'yi kesin olarak bir füzenin vurduğunu söyleyebilirdim. Ama bu durumda bunu yapamam."

"Gerçekİere böylesine sıkı sıkıya bağlı kalışınız gerçekten hayranlık uyandırıcı. Bu durumda ışık çizgisi ile uçağın infilakı yalnızca bir rastlantı olabilir."

"Kahrolası bir rastlantı."

"Ama yine de olabilir. Peki bu adamlarla ne sonuca vardınız?"

"Benim de aklımı kurcalayan birtakım sorular vardı. Onlara radar kayıtları, öbür görgü tanıkları, okyanusta yapılan askeri tatbikatlarla ilgili türlü sorular sordum."

"Hangi askeri tatbikatlar?"

"Hepsi medyada açıklandı. Okyanusun açıklarında, W-105 diye adlandırılan birkaç kilometrekarelik askeri bir alan var. Bu alan o gece savaş oyunları için kullanılmıştı."

"Evet anımsıyorum. Peki adamlar sorularını yanıtladılar mı?"

"Hayır. Soruşturma sürdüğü sürece bu olay hakkında konuşmaya yetkileri olmadığını söylediler."

"Bu doğru. Sizi ikna etmeye çalışırken nasıl davrandılar?"

"Kibar ama resmi bir tavır sergilediler." Ve ekledi. "Ancak Nash adlı herif o kadar kibar değildi. O oldukça... "

"Aşağılayıcı?" diye önerdim. "Küstah? İğneleyici?"

"Bunun gibi bir şey."

İşte bu benim tanıdığım Ted'di, ruhu kendini en çok nerede huzurlu hissediyorsa orada olsun. Yalnızca Ted Nash, Annapolis mezunu savaş gazisi bir pilotun kendisini yetersiz hissetmesini sağlayabilirdi. Binbaşı Spruck'a, "Yanınızdan nasıl ayrıldılar?" diye sordum.

"Bir kez daha kimseyle bu konuda konuşmamamı öğütlediler ve benimle bağlantıda kalacaklarını belirttiler."

"Kaldılar mı?"

"Hayır."

"Bahse girerim medyaya bir açıklama yapmış olsaydınız, anında kapınızda bitiverirlerdi."

"Etken görevde bir subay olarak hükümetimin benden istediklerini yerine getireceğimi biliyorlardı," diye karşılık verdi.

Başımı evet anlamında sallayarak sordum. "Böylece siz de her şeyi olduğu gibi bıraktınız mı? Yani kendi aklınızda?"

"Şey... Soruşturmaların meyve vereceğini ve bana gereksinim duymaları halinde beni arayacaklarını düşündüm. Benim dışımda da o kadar çok görgü tanığı vardı ki... Ayrıca uçağın parçalarını toplayıp Calverton'da bir araya getirmeye başlamışlardı. Onların sonuca iyice yaklaştıklarını düşündüm... FBI ajanları şüpheli herkesi sorguluyor, o gece limanlardan tekne kiralayıp denize açılan herkesi araştırıyor, uçak yolcularının tek tek geçmişlerini inceliyorlardı. Bütün bunları medyadan izledim... Akla gelebilecek her olasılığı değerlendiren çok yönlü bir soruşturmaya bu... Bu nedenle de bekledim." Ve ekledi. "Hâlâ da bekliyorum."

"Dosya kapatıldı," diyerek onu bilgilendirdim. "Bir daha bu konuyla ilgili kimseden haber almayacaksınız."

"Bunu karınızdan duydum," diye karşılık verdi. "Şimdi de sizden."

"Hayır duymadınız."

Başını olumlu bir edayla salladıktan sonra, "Yıllarca Nash ya da Griffith'i aramamak için kendimle mücadele edip durdum."

"Ted Nash öldü," diye karşılık verdim.

Buna son derece şaşırıysa da bir şey söylemedi.

"Ve sizin yerinizde olsam Liam Griffith'i asla aramazdım," diye ekledim.

Başını salladı.

Ayağa kalkarak, "Şimdi dışarıya çıkıyorum. İsterseniz benimle gelirsiniz, isterseniz de buradan gidebilirsiniz."

Cam balkon kapısından balkona çıktım. Sırtım kapıya dönük olarak parmaklığın önünde durdum. Samimi bir tanığa kısa bir mola hakkı tanımak ve ne tür bir işe bulaştığını anlamasına olanak tanımak oldum olası iyi bir fikirdir. Bu aynı zamanda benim için de nasıl bir işe bulaştığımı düşünmem için bir fırsattı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Hafif esinti hızını arttırmış, hava sıcaklığı da azalmaya başlamıştı.

Okyanusun açıklarına, Paris'e doğru yol alan 800 uçuş sayılı uçağın aniden dev bir alev topuna dönüştüğü noktaya doğru baktım. Sahil Güvenlik görevlilerinden birinin burada durup olan biteni izlememiş olması ne kadar da yazık, diye geçirdim içimden. Öte yandan Binbaşı Thomas Spruck doğru zamanda doğru yerde bulunduğu ve her şeyi gördüğü halde, bu hiçbir şeyi değiştirmemişti.

Arkamdan camlı balkon kapısının açıldığını duydum ve arkamı dönmeden Binbaşı Spruck'a, "Sizce kazaya yol açan, kontrolden çıkan bir askeri savaş oyunu egzersizi miydi?"

"Hayır."

"Neden? Bu ilk zamanlar ortaya atılan en güçlü teorilerden biri değil miydi?"

Yanıma dikilerek karşılık verdi. "Bu boyutlarda bir kazayı örtbas etmek kesinlikle olanaksızdır. Böyle bir durumda hedefini şaşırmış ya da kazara fırlatılmış bir füze olduğunun gizlenmesi, yüzlerce denizci ve havacının ağızlarından bir şey kaçırmamasına bağlı olurdu."

Bir şey söylememem üzerine konuşmaya devam etti. "Ortalama her denizci ayıkken çok konuşur. Ama bir de sarhoş olduğunda bardaki herkese aldığı tüm seyir buyruklarını, filo gücünü, kapasitesini ve bildiği her şeyi anlatacağından hiç kuşku yoktur. Sizce, 'Gevşek bir ağız gemi bile batırır,' deyimi nereden çıkmış?"

"Eskiden donanma öyleydi."

"Şimdiki donanma da öyle. Ve de tüm ordu, hava kuvvetleri, deniz kuvvetleri ve sahil güvenlik de öyle. Bu nedenle o gece savaş oyunlarına katılan personelin aralarında gizlilik yemini etmiş olması ya da olanları hasıraltı etmesi olanaksızdır."

"Pekâlâ. Peki gördüğünüz gerçekten bir füze idiye, onu kim ateşledi?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Tahminde bulunun."

"Böyle bir tahminde bulunmak istemiyorum."

"Tamam, eğer bunu yapanlar Arap teröristlerdi desem, ne hissedersiniz?"

"Füzenin tam olarak nereden ateşlendiğini bile görememişken, onu ateşleyenlerin hangi ırk ya da inanca sahip olduklarını nereden bilebilirim?"

"Akıllıca bir yanıt. Peki Birleşik Devletler'e zarar vermek isteyen bir gruptu desem?"

"O zaman, TWA800'ün hemen TAM arkasında bir El Al 747 vardı, El Al uçağı planlanandan geç kalkmıştı ve gerçek hedef o olabilirdi, diye karşılık veririm."

"Doğru mu bu? Böyle bir şey anımsamıyorum."

"Gazeteler hep yazdı." Ve ekledi. "Bu da bir teori."

"Doğru. Elimizde birçok teori var. Bu kazayla ilgili daha okumam gereken çok şey var."

Binbaşı Spruck bu söylediklerime karşılık vermedi ama, "Patlama ile ilgili bir şeyler duymak ister misiniz?" diye sordu.

"İsterim, ama patlamayla o ışık çizgisiyle ilgilendiğim kadar ilgilenmiyorum doğrusu. Bir uçağa doğru yol alıp onun infilak etmesine neden olan bir ışık çizgisi bana göre çok daha ilgi çekici. Size şunu sormak isterim, o olaya tanık olmanız üzerinden beş yıl geçti. Geçen beş yıl içersinde bu olayla ilgili pek çok şey duydunuz, gördünüz ve okudunuz. Doğru mu? Fikrinizi değiştirmenize ya da en başta yaptığınız açıklamaları yeni bir bakış açısıyla ele almanıza neden olan herhangi bir şeyle karşılaştınız mı? Örneğin bir yanlışlığa düştüğünüzü ya da gördüklerinizin farklı biçimde açıklanabileceğini anladınız da, inanılabilirliğini yitireceğiniz ya da daha az zeki görünebileceğiniz korkusuyla ilk yapmış olduğunuz açıklamaya saplanıp kalmış olabilirsiniz. Ne demek istediğimi anladınız mı?"

"Anladım. Niyetim bu konuda direktmek ya da kendi dediğimi kabul ettirmek filan değil, ama ben beş yıl önce ne gördüğümü çok iyi biliyorum. Olay üzerinden daha on altı saat geçmeden Bayan Mayfield oturma odamda bana gördüklerimle ilgili sorular sordu. O ana dek henüz bu kazayla ilgili tek bir görgü tanığı ifadesi, gördüklerimle ilgili anlattıklarımı etkileyebilecek tek bir şey duymamıştım."

"Ama bir ışık çizgisi gördüğünü iddia eden insanlar olduğuna dair haberler yayınlanmıştı."

"Doğru, ama ben kazadan hemen sonra cep telefonumla Moriches'daki Sahil Güvenlik istasyonunu aramış, ışık çizgisi dahil olmak üzere bütün gördüklerimi onlara rapor etmişim. Ve o anda bildiğim tek şey, bu gezegende görmüş olduklarımı gören tek kişinin ben olduğumdu."

"İyi bir noktaya değindiniz."

"Aynı şeyi, anlattıklarımın sürekli yayınlanan haberler tarafından etkilenip etkilenmediğini soran FBI ajanlarına da vurguladım. Ama Tanrı aşkına, kazadan hemen sonra Sahil Güvenlik istasyonuna verdiğim rapor, daha sonra çıkan haberlerden nasıl etkilenmiş olabilirdi ki?" Ve ekledi. "Sahil Güvenlik istasyonu ile yapmış olduğum telefon görüşmesi kayıtlara geçti. Ama oradaki görevlinin anlattıklarımı nasıl kaydettiğini hiç görme olanağı bulamadım."

Büyük olasılıkla "saçmalık" yazmıştır, diye düşündüm, ancak bunu izleyen telefon görüşmeleri ve olaylar bu kaydı silmesine neden olmuştur.

Binbaşı Spruck konuşmayı sürdürdü. "Artı, bildiğim kadarıyla ben, karadan havaya fırlatılan bir füzeyi şahsen, yakından, canlı ve renkli olarak görmüş olan iki kişiden biriyim."

Bu herif mükemmeldi. Fazla mükemmel olabilir miydi? 'Bu kadar kuşkucu olma John.'

Binbaşı Spruck'a, "Peki yakın mesafeden ve canlı olarak gerçek bir füze gören öbür kişi kim?" diye sordum.

"Benim yapmış olduğum özel açıklamalara bire bir uyan bir ifade verdi."

"Siz bu adamı tanıyor musunuz?"

"Hayır. Yaptığı açıklamaları gazetelerde okudum yalnızca." Ve Spruck ekledi. "Soruşturmaların gittiği yöne ve görgü tanığı olarak vermiş olduğu ifadelerin dikkate alınmamasına kızarak medyaya açılma gereği duymuştum."

"Bu adamın adı nedir?"

"Karınız size bunu söyleyebilir. Ya da araştırabilirsiniz."

"Pekâlâ." Görünüşe göre 800 uçuş sayılı TWA uçağının başına gelenleri saran sır perdesi, iki yüz görgü tanığının gördükleri şeyi saran sır perdesi ve Binbaşı Spruck dâhil olmak üzere hepsinin inandırıcılıktan uzak ilan edilme nedenleriyle bir bütünlük içersindeydi. Aslına bakılırsa ben henüz kimseye inaniyor ya da güveniyor değildim, ama Spruck'ın inandırıcılığı konusunda hiçbir kuşum yoktu.

Binbaşı Spruck sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, "Benim buna ihtiyacım yoktu," dedi. "Bir ışık çizgisi gördüğümü

söylemenin bana sağladığı en ufak bir çıkar bile yoktu. Sahil Güvenlik'i arayıp yalnızca bir uçak kazasına tanık olduğumu bildirip kaza yerini tarif etmekle yetinebilirdim. İlk önce yaptığım da buydu zaten. Ama sonra görmüş olduğum ışık çizgisinden söz ettim ve benimle konuşan yetkilinin bana karşı tutumu tuhaftaştı. Ona adımı, adresimi, ev ve cep telefonu numaralarımı verdim. Adam da teşekkür edip telefonu kapadı." Ve ekledi. "Ertesi gün öğle vakti karınız kapımda belirdi." Şöyle bir durdu. "Ha bu arada söylemeden edemeyeceğim. Gerçekten çok hoş biri. Çok şanslı bir adamsınız."

"Evet, bunun için Tanrı'ya her gün şükrediyorum."

"Etmelisiniz zaten."

"Doğru. Pekâlâ, sonunda görgü tanığı olarak vermiş olduğunuz ifadenin en son raporda gerçek olarak ele alınmadığına dair birtakım sonuçlar çıkardınız. Size inanmadıklarını ya da FBI'ın gördükleriniz konusunda yanlış olduğunu ya da aklınızın karıştığını düşündüğünü sanıyorsunuz."

"Akli karışan, yanılan ya da inandırıcı olmayan onlardı," diye karşılık verdi. "Üstüne basa basa tekrar ediyorum Bay Corey, benim gördüğüm, hedefini -ki bu ticari amaçla uçan bir Boeing 747'ydi- yok etmek amacıyla ateşlenmiş karadan havaya fırlatılan bir füzeydi ve o andan sonra meydana gelen hiçbir şey gördüklerimle ilgili verdiğim ifadeyi sarsamaz ya da bu konuda konuştuğum için pişmanlık duymama neden olamaz."

"Birtakım pişmanlıklar duyuyor olmalısınız. Az önce, 'Benim bütün bunlara ihtiyacım yoktu,' dediniz."

"Ben... Bu oldukça zor oldu... Ben görevimi yerine getirdim ve her istendiğinde yerine getirmeye devam ediyorum." Göz göze geldik ve, "Eğer bu dosya kapatıldıysa, siz neden buradasınız?" diye sordu.

"Ben yalnızca tatil günümde karımı hoşnut etmeye çalışıyorum." Ne var ki Bay John Corey'in, Bayan Mayfield ve özellikle de Binbaşı Spruck sayesinde, olanlar hakkında yapılan resmi açıklamalara kuşkuyla bakmaya başladığını ayımsamıştım bile.

Binbaşı Spruck beni konuyla ilgili aydınlatmaya devam etti. "Birlikte yelken açtığım insanlar daha sonra mangal yapmak üzere yat kulübüne geri döndüler -yaklaşık on beş kişi kadardılar- orada eşleri ve aileleriyle buluştular. İçlerinden yaklaşık on ikisi kulüp binasının arkasındaki çimlerde ya da verandada oturuyorlardı. Hepsi de ışık çizgisini aynı anda gördüler. Ve bu toplu halüsinasyon filan değildi."

"Biliyor musunuz binbaşı, hiç kimsenin ışık çizgisini gördüğünü iddia eden o iki yüz kişinin bunu gerçekten görüp görmediğinden kuşku duyduğumu sanmıyorum. Asıl soru şu, bu neydi? Ve 747'nin infilak edip düşmesiyle herhangi bir ilgisi var mıydı?"

"Ben size ne olduğunu söyledim." Ve ekledi. "Ama dürüst olmam gerekirse size görgü tanıkları arasında füze sözcüğünü ağzına alan az sayıda kişiden biri olduğumu da söylemeliyim. O gece kaza bölgesinde uçan hem askeri, hem de ticari uçaklar vardı. Ve birkaç pilot ve yolcu bu ışık çizgisini havadan gördüler ve okuyup dinlediklerime göre, yalnızca çok az kişi füze sözcüğünü kullanmış. Öte yandan sayısı birkaç yüzü bulan bu görgü tanıklarından hiçbirisi de ışık çizgisinin uçaktan aşağıya doğru düştüğü yönünde ifade vermedi. Hepsi de yükselen bir ışık çizgisinden söz ettiler."

"Pekâlâ, yükselen ışık çizgisine dönersek," dedim. "Onu son görmenizle kaybolması bir oldu, öyle değil mi?"

"Doğru. Hedef, izleyenle füze arasında bulunuyorsa, füze hedefine iyice yaklaştığında böyle görünür. Anlatabiliyor muyum?"

"Evet. Uçak füzenin önündeydi."

"Doğru. Ya da içindeki ateşleyici bitti ve o anda füze hedefine kilitlendi. Ama bu olmadan önceki birkaç saniyeye dönmek istiyorum. Füzenin yön değiştirip kaybolmasından önce 747'yi bir kez daha fark ettim." Gözlerini gökyüzüne dikip konuşmayı sürdürdü. "İçgüdülerim... Eğitimim ve deneyimlerim bana füzenin uçağa doğru yol almakta olduğunu söyledi." Derin bir soluk alıp, "Dürüst olmam gerekirse o an kanım dondu ve yüreğim durur gibi oldu," dedi.

"Ve bir an için kendinizi yeniden Kuzey Vietnam'da sandınız."

Başını evet anlamında sallayarak ekledi. "Ama yalnızca bir an için... Sonra yeniden gözlerimi uçağa diktim ve dikkatimi uçakla ışık çizgisi arasında bölüştürdüm. Az önce de söylediğim gibi ışık birden kayboldu, iki saniye kadar sonra uçağın orta bölümünden, kanatların hemen yakınından şimşeğe benzer bir ışık görüldü ve yalnızca bir saniye sonra uçağın en az iki parçaya bölünmesine neden olan dev bir patlama gördüm."

"Size göre olanlar hangi sıralamayla gerçekleşti?"

"Pekâlâ, eğer her şey ortadaki yakıt tankının patlamasıyla başladıysa, ilk infilak, füze uçağa çarptığı ve ortadaki yakıt tankında bulunan buharların patlamasına neden olduğu sırada gerçekleşmiş olmalı. Daha sonra alevler kanatlardan birinde bulunan -kaza sonrasında yapılan araştırmalara göre sol taraftaki- dolu yakıt tankına sıçramış ve korkunç felakete de bu neden olmuş olmalı," diye karşılık verdi.

"Bu sonuca doğrudan doğruya o anda mı vardınız?"

"Hayır. Parçalandığı sırada bir an için yalnızca uçağın kendisine odaklanmıştım..." Sanki bunu hangi sözcüklerle betimleyebileceğini bilemiyormuş gibi bir an için duraladıktan sonra devam etti. "Uçağın burun kısmı gövdeden ayrılarak doğruca denize doğru düşmeye başladı. Sonra burun kısmının ağırlığından kurtulmuş olan uçak, ana gövdedeki motorlarına yakıt kanallarından hala yakıt aktığı için yükseldi ve bir süre yükselmeyi sürdürdü... Sonra tepe taklak oldu ve kanatlarının üzerinden takla ata ata hızla düşmeye başladı..." Kısa bir sessizlikten sonra ekledi. "Olayların sıralamasını yanlış algılamış

olabilirim... Patlama geçici olarak karanlıkta görme gücümü zayıflattı."

Birkaç saniye bekledikten sonra, "Sanırım daha önce karadan havaya atılan füzelerle düşürülmüş uçak görmüştünüz," dedim.

"Evet gördüm. Yedi tane. Ama hiçbiri bu kadar büyük değildi."

"Bu olay sizi sarstı mı?"

Başını evet anlamında sallayarak, "Umarım hiçbir zaman bir uçağın gökyüzünden aşağıya düşmesine tanık olmazsınız, ama olursanız da bilin, bu gördüklerinizden ömrünüz boyunca sıyrılmayı başaramazsınız."

Başımı anlayışla salladım.

Binbaşı Spruck gözlerini gökyüzüne çevirerek, "Patlamayı görmemle duymam arasında yaklaşık otuz ya da kırk saniye var," dedi. Bana bakarak konuşmayı sürdürdü. "Ses yaklaşık beş saniyede bir mil yol katettiği için patlama noktasına yaklaşık yedi mil kadar uzaklıkta olduğumu hesapladım. Ve resmi raporlarda açıklandığının tam tersine, ışık çizgisini gören herkes patlamayı önce gördü, sonra duydu."

Okyanusu arkama alarak sırtımı parmaklıklara dayadım. Binbaşı Spruck ise denizi kolaçan eden bir gemi kaptanı gibi denize bakmayı sürdürdü. Bana göre durup ileriye bakmak insanı uyanık tutuyordu tutmasına ama karanlık denizin ve gökyüzünün sanki ipnotize edici bir gücü de var gibiydi. Binbaşı Spruck sanki kendi kendine konuşur gibi, "Yakıt suyun üzerinde yanmaya devam ederken, alevler gökyüzünü aydınlatıyordu... Uçağın düşmüş olduğu yere doğru yelken açmayı düşündüm ama... Aradaki mesafe, özellikle de okyanusta, bir yelkenli için çok uzundu... Ayrıca çok ileriye gitmem durumunda, o kadar benzin alev alev yanarken yelkenimi kontrol edemeyebilirdim." Yeniden bana baktı ve, "Kazadan kimsenin kurtulamayacağını biliyordum," dedi.

Kısa bir sessizlikten sonra, "Biraz da füzelerden söz edebilir miyiz?" diye sordum. "Söz konusu füzenin, eğer gerçekten bir füze varsa elbette, ne tür bir füze olduğu konusunda bir tahmininiz var mı? Yani ısı odaklı bir füzemiymi yoksa... Ötekisi nasıldı?"

"Radar ya da enfraruj arayıcılı. Bunlar son derece karmaşık füzelerdir." Ve sordu. "Karadan havaya fırlatılan füzeler hakkında kısa bir ders mi istiyorsunuz?"

"Evet."

"Pekâlâ, size bu füzenin ne olmadığını söyleyebilirim. Söz konusu füze omuzdan ateşlenen, ısıya odaklanan bir füze değildi."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Bir defa bu füzenin menzili -doğrudan uçağın yakınından ateşlenmemesi durumunda -ki ışık çizgisi denizin oldukça uzak bir noktasından yukarıya doğru yükseliyordu- bin metre yükseklikteki bir hedefi vuramayacak kadar kısadır. Ayrıca ısıya odaklanan hiçbir füze kendinden daha büyük bir ısı kaynağına -uçağın motoru- kilitlenemez ve 747'nin dört motorunda da çok büyük hasarlara rastlanmadığı belirlendi. Bu nedenle geriye yalnızca radar ve infraruj arayıcılı füze olasılıkları kalıyor. Sanırım radar arayıcılı füzeyi de listeden çıkarabiliriz. çünkü bu füze o kadar güçlü radar sinyalleri yayar ki, başka radarlar tarafından -üstelik de o gece o bölgede pek çok askeri radar da vardı- algılanmaması olanaksızdır, oysa yerdeki radarlarda da, havadaki radarlarda da, 747'ye doğru hareket eden bir nesne olduğunu gösteren bir kayda rastlanmadı. Yalnızca Boston'daki hava trafiğini denetleyen radarlardan birinde tek bir noktada normal olmayan bir görüntü kaydedilmiş o kadar, ama bunun da küçük bir arıza olabileceği düşünülmüş. Öte yandan bunun, küçük boyutları ve yüksek hızı nedeniyle neredeyse radarda görünmeyecek derecede zayıf sinyal yollayan enfraruj arayıcılı bir füzenin sinyali olması da mümkün. Diğer bir deyişle burada görmüş olduğumuz, bir tekne ya da uçaktan -ki tekneden fırlatılmış olma olasılığı daha yüksek- fırlatılmış, üçüncü nesil enfraruj arayıcılı karadan havaya bir füze olabilir."

Bu anlatılanlar üzerinde şöyle bir düşündükten sonra, "Bu tür bir füze kimde olabilir ve bunu elde etmenin yolları nelerdir?" diye sordum.

"Yalnızca Birleşik Devletler, Rusya, İngiltere ve Fransa'da bu tür karmaşık, enfraruj arayıcılı, uzun menzilli, karadan havaya füzeler üretilmekte. Öte yandan karaborsada kaçak olarak yüzlerce omuzdan ateşlenen ısı odaklı füze bulmak olasıdır. Enfraruj arayıcılı füzelerin ise kesin bir biçimde teker teker kaydı tutulur ve başka ülkelere verilmeleri ya da satılmaları söz konusu bile değildir. Ne var ki Rusya'nın kayıt sistemi çok iyi olmadığından, elinde bulundurduğu enfraruj arayıcılı füzelerden birinin doğru paraya yanlış ellere geçmiş olması mümkündür."

Füzeler hakkındaki ilk dersimi sindirmeye çalışarak, "Bütün bunlardan FBI ajanlarına hiç söz ettiniz mi?" diye sordum.

"Hayır. O sırada henüz bu konuda bir bilgim yoktu. Karadan havaya fırlatılan füzelerle ilgili deneyimlerim Kuzey Korelilerin kullandığı ve üzerime fırlattıkları eski Sovyet S-2 ve S-6 tipleri ile sınırlıydı." Ve ekledi. "Bugün burada olmamı da bu füzelerin hedef tutturma oranlarının bugünkü füzelerinki kadar yüksek olmamasına borçluyum."

"Doğru. O halde enfraruj arayıcılı füzeler hakkında bilgi edindiniz... Ne zaman?"

"Daha sonra. Bunlar gizli bilgiler değil. Jane'de bu konuda pek çok bilgi var."

"Jane de kim?"

"Kimse değil. Dünya üzerinde bulunan silahlar hakkında kitaplar yayınlayan bir yayın kuruluşu. Mutlaka duymuşsunuzdur."

'Jane'in Savaş Gemileri', 'Jane'in Havadan Fırlatılan Silahları' ve bunun gibi. Bir de füze ve roketlerle ilgili bir 'Jane' kitabı var."

"Anladım, şu Jane. Peki, bu senaryoda nasıl bir yanlışlık var ki dikkate alınmadan bertaraf edildi?"

"Bunun yanıtını siz verin Bay Corey."

"Olur. Sizin ve bu konuda bir şeyler okumuş herkesin bileceği bir şey söyleyeceğim. Birincisi, bulunan enkaz parçalarının hiçbirinin üzerinde patlayıcı artığına rastlanmadı. İkincisi, ortada füze patlaması olduğuna işaret edecek hiçbir karakteristik iz yoktu, ne metallerde, ne koltuklarda... Ne de insanlarda... Üçüncüsü ve en önemlisi de, okyanus zeminini tarayan denizaltılar ve dalgıçlar tek bir füze parçası bile bulamadılar. Yalnızca ufak bir füze parçası bulunmuş olsaydı bile, biz bugün burada olmazdık."

"Bu doğru."

"Öyleyse siz dâhil iki yüz kişi belki kırmızı bir ışık çizgisi gördünüz ama ne enkaz da ne de enkazın düştüğü alanda herhangi bir füze olduğuna dair hiçbir kanıt bulunamadı. Bundan nasıl bir sonuca varabiliriz?"

Bir süre hiçbir şey söylemeden bana baktıktan sonra gülümsedi ve, "Karınız bana sizin kendi sonuçlarınıza hep kendinizin vardığını, eğer aynı sonuca kendiniz varmamışsanız başkalarının söylediklerine karşı kuşkulu, ters, alaycı ve müşkülpesent yaklaştığınızı söyledi," dedi.

"Harikadır benim karım. Öyleyse herhangi bir patlayıcı artığı ve füze parçası bulunması ile ilgili benim bir sonuca varmamı mı istiyorsunuz?"

"Evet. Ama ortada bir füze olmadığı sonucu hariç."

"Pekâlâ..." İşin doğrusu sevgili karım da bu sonuca varmamış olacaktı ki, şu anda evimde, sıcak yatağımda yatmak yerine bu adamla konuşuyordum. Bir süre düşündükten sonra, "Füze patlama sırasında bütünüyle parçalarına ayrılmış olabilir," dedim.

Binbaşı başını olumsuz bir ifadeyle sallayarak bu konuda da beni bilgilendirdi. "Tanrı aşkına kaza sonrasında kumaş parçalarına bile rastlandı. 747'nin hemen hemen yüzde doksanı ve iki yüz otuz cesedin neredeyse hepsi bulunabildi. Ayrıca füzeler yok olacak biçimde parçalarına ayrılmaz, uzmanlar tarafından kolaylıkla teşhis edilebilecek irili ufaklı yüz kadar parçaya bölünürler. Üstelik sizin de söylemiş olduğunuz gibi yüksek etkili patlayıcılar geride kendilerine özgü izler bırakırlar."

"Doğru. Hey, belki de bir lazer ışınıydı? Ölüm ışını gibi bir şey hani." "Bu aslında hiç de düşündüğünüz kadar olanaksız bir şey değil. Ama burada söz konusu olan şey bu değil. Bir lazer ya da plazma ışını yalnızca tek bir an görünür, ayrıca arkasında duman izi de bırakmaz."

Susarak bana baktı, görünüşe göre benden yine ona karşı çıkmamı bekliyordu. Bir süre düşündükten sonra, "Pekâlâ," dedim. "Belki de füze infilak etmedi de uçağın gövdesinden geçerek yoluna devam etti ve daha sonra araştırma sahasının dışında bir bölgeye düştü. Çarpışma sonucunda da yakıt tankı patladı. Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?"

"Bir sonuca oldukça yaklaşmış olduğunuzu düşünüyorum Bay Corey. Ama sizin betimlediğiniz kinetik enerjili füze. Bir kurşun ya da ok gibi yoluna çıkan nesneyi delerek hızla yol almayı sürdürür. Patlayıcı bir gücü yoktur, burada söz konusu olan yalnızca füzenin önüne çıkan nesneyi delip geçmesini sağlayan kinetik enerjidir. Uçuş için önemli kritik bir noktadan vurması halinde uçağı kolaylıkla düşürebilir."

"Uçağın her parçası uçuş için önemli değil midir?"

"Hayır. Uçağın hiçbir yanında delik olmaması iyidir elbette ama bazı durumlarda mevcut birkaç delik de büyük zararlara yol açmaz."

"Beni kafaya almaya çalışmıyorsunuz, değil mi? Bu durumda yakıt tankı bir füze tarafından yara alırsa..."

"Yakıt dışarıya sızar ve uçağın başka bölümlerine yayılır. Uçak benzini çok kolay alev almadığı için bu da başlı başına büyük zararlara yol açmayabilir, zaten bu tür bir yakıt kullanılmasının nedeni de budur. Ancak tankın içindeki yanıcı gazlar alev alabilir ve ilk patlayanın boş orta yakıt tankı olduğu konusunda da herkes hemfikir. Bu nedenle bir füzenin, orta yakıt tankının hemen arkasındaki havalandırma sistemine girmiş olması pekâlâ olası. Bu çarpmadan zarar gören ve kopan elektrik kablolarının yanıcı gazlarla temas etmeleri sonucunda da hava-yakıt patlaması diye adlandırdığımız durum meydana geldi. Bu patlama sonucunda da dolu kanat tanklarından biri havaya uçtu. Füze ise uçağı delerek yoluna devam etti ve taranan sahaların çok ilerinde okyanusa düştü."

"Böyle mi düşünüyorsunuz?"

"Bu sav patlayıcı artığı ya da füze parçaları bulunamamasını açıklıyor."

"Peki, neden bir türlü ortada füze filan olmadığı sonucuna varamıyorum?"

"Çünkü bu durumda o ışık çizgisinin nedeni açıklanamıyor da ondan." Bu sözler karşısında sessiz kalınca, Binbaşı Spruck hala kuşku duymakta olduğum sonucuna vardı.

Hafif, sabırsız bir ses tonuyla, "Bakın, aslında çok basit," dedi. "İki yüz kişi bir ışık çizgisi gördü ve pek çok kişi de bunun bir füze olduğunu söylüyor. Ne var ki hiçbir füze parçası bulunamıyor ve bunun üzerine FBI ortada füze olamayacağını açıklıyor. Oysa aslında, patlayıcı bir füze olduğunu gösterecek hiçbir kanıt bulunamadığını söylemeleri gerekirdi. Bu füze bilimi değil..." Kendi kendine güldü. "Pekâlâ, sanırım öyle. Kinetik enerjiyle bir şey fırlatılması tam olarak en son teknolojinin buluşu değildir.

Örneğin ok kinetik bir silahtır. Eskiden kullanılan tüfeklerin topları ya da mermileri de öyle. Seni delip geçerek öldürürler."

Gerçekten de bir defasında üç kurşun beni delip geçmiş ancak hiçbirini orta yakıt tankımı vurmamıştı. Aklımdan bunu geçirerek, "Patlayıcı olmayan bir mermi hedefine çarpsa da yüzde yüz ölümüne yol açmaz."

"Yalnızca güdümlüyse. Bir kurşun ya da ok ateşledikten sonra yönlendiremezsiniz, anında balistik hale gelir. Ne var ki bir füzeye balistik hale gelmeden önce yön verebilirsiniz. Ve eğer bir uçağa ateş ederseniz ya kokpite -uçanın baş kısmına- nişan alırsınız ki bu oldukça zor bir atıştır ya da orta kısmına -bel vuruşu- nişan alırsınız ve tek atışta uçakta daha fazla zarar meydana gelmesini sağlarsınız."

"Neden bu tür bir füze kullanıldı?"

"Bilmiyorum. Belki ellerinde yalnızca böyle bir füze olduğundan. Askeri kuvvetler her zaman için hedefe uygun silahlar bulabilirler ne var ki başka gruplar için aynı şeyi söyleyemeyiz. Ya da bu tür bir füze başlığı seçmelerinin nedeni geride kanıt olabilecek iz bırakmamasıydı."

"Onlar" kimdi acaba, merak ediyordum, ancak bunun yanıtını ne o biliyordu, ne de ben ayrıca belki de "onlar" yoktu bile. "Peki, bu tür füzeler neden üretiliyor? Demek istediğim sonucu kesin olan patlayıcı füze başlıkları varken bunlara neden gerek duyulmakta?"

"Ooo, bunun pek çok nedeni var. Günümüzde yönlendirme sistemleri o derece kesindir ki, bir uçağı düşürmek için patlayıcı füze başlıklarına ya da başka bir füzeye gerek bile yoktur. " Ve ekledi. "Patlayıcı olmayan füze başlıkları daha ucuz oldukları gibi kullanımları da daha kolaydır, ayrıca sevkedici için de daha fazla yer kalır. Bu nedenle hedefin beklenmedik hareketlerde bulunabileceği varsayımıyla patlayıcı füze başlıkları kullanmak teorik olarak gereksizdir."

"Sanırım TWA uçağı herhangi beklenmedik hareketlerde bulunmuyordu."

"Elbette hayır. O kadar büyük ve yavaş ki bunun olması olanaksız zaten. Ama benim aslında üstünde durmak istediğim nokta şu, her tür füze, patlayıcı füze başlığı çıkarıldığında kolayca kinetik enerjili bir füze haline gelebilir." Bana bakarak konuşmaya devam etti. "Geride iz bırakmadan bir uçak düşürmek istiyorsanız, hangi silahı kullanacağınız sizin seçiminize kalmıştır."

Bütün bunları aklımdan bir kez daha geçirirken, Binbaşı Spruck'ın kendi ve öbür görgü tanıklarının ifadelerine uygun tek senaryoyu, bilerek mi yoksa bilmeden mi, bulduğunu düşündüm. "Peki, FBI sonunda böyle bir olasılığı neden kabul etmedi?" diye sordum ona.

"Bilmiyorum, bunu onlara sorun."

Ha, elbette! FBI'a yönelteceğim ikinci soru da şu olur, "Neden beni bu çok ışıklı küçük odaya aldınız?" Binbaşı Spruck'a dönerek, "Öyleyse açıklarda bir yerlerde bir füze olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordum.

"Bir ok fırlattım havaya, düştü kimbilir hangi tarafa," diye karşılık verdi.

"Bu 'evet' mi demek oluyor?"

"Okyanus zemininde, hemen hemen tek parça halinde kinetik enerjili bir füze kalıntısının yatmakta olduğunu düşünüyorum. Muhtemelen on beş metre uzunluğunda, ince ve büyük bir olasılıkla siyah renkliydi. Donanma ve FBI dalgıçlarının araştırdıkları ve donanma denizaltılarının taradıkları alandan millerce ötede bulunmalı. Varlığına inanan olmadığından da, kimse bu füzeyi aramıyor. Öte yandan aramaya kalkışsalar bile bu saman yığnında iğne aramaya benzerdi."

"Peki, bu saman yığını ne kadar büyük?"

"Füzenin uçağı delip geçtikten okyanus zeminini boylayana dek aldığı tahmini yolu göz önünde bulundurursak, bunun yaklaşık yüz kilometrekarelik bir alan olduğunu söyleyebiliriz." Ve ekledi. "Ayrıca Fire Island'a ulaşım kumların derinliklerine gömülmüş de olabilir. Boşluklar çoktan kumlarla dolduğundan kumlara saplandığı yeri görmek de olanaksızdır."

"Pekâlâ... Eğer bu doğruysa, hiç kimse çıkıp da bunu bulmak için milyonlarca dolara malolacak bir araştırma başlatmaz."

Binbaşı Spruck da aynı şeyi düşünmüş olacak ki, "Eğer hükümet böyle bir füzenin varlığına gerçekten inanmış olsaydı, sanırım parayı da vermeye razı gelirdi," dedi.

"Evet, sorun da bu, öyle değil mi? Yani aradan beş yıl geçti, dosya kapatıldı, Beyaz Saray'da şimdi bir başkası oturuyor ve para durumu da oldukça sıkışık. Yine de kim olduğunu öğrenir öğrenmez Kongre'deki adamımla görüşeceğim."

Binbaşı Spruck küstah tavrımı görmezden gelerek, "Siz bu senaryoya inanıyor musunuz?" diye sordu.

"Evet, evet, ama bunun önemi yok. Dava kapandı ve böylesine büyük bir teori bile yeniden açılmasını sağlayamaz. Tarama aletlerinin ve dalgıçlarının yeniden devreye sokulması ya da metal detektörlerinin kumları taraması için sağlam delillere ve gerçeklere ihtiyaç var."

"Elimde kendi gözlerim dışında tek bir sağlam kanıt, füzeler hakkında yapmış olduğum araştırma dışında da hiçbir gerçek yok."

"FBI'da bütün bunların kapalı kapılar ardında tartışılmış olduğundan kuşku yok. Kinetik enerjili füze olabileceğini ilk düşünen siz değilsiniz."

"Olmadığımdan eminim. Ama ben bu füzeyi gördüm."

"Doğru." Emekli olduğundan beri Binbaşı Spruck'ın oldukça fazla boş zamanı olmalı, diye düşündüm. "Evlü misiniz?"

"Evet."

"Karıınız bu konuda ne düşünüyor?"

"Benim elimden gelen her şeyi yapmış olduğumu düşünüyor." Ve kısa bir aradan sonra, "Bütün bunların ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır, ne kadar?"

"Eğer benim gördüklerimi görmüş olsaydınız bunu anlardınız."

"Olabilir. Ama sizin gördüklerinizin aynısını görmüş olan insanların çoğu yaşamlarını bir şey olmamış gibi sürdürüyorlar."

"Ben de bunu yapabilmeyi çok isterdim. Ama bu konu çok canımı sıkıyor."

"Binbaşı, sizin bu konuyu fazla kişiselleştirdiğinizi ve hayatınızda ilk kez bir konuda söyledikleriniz ciddiye alınmadığı için sinirlendiğinizi düşünüyorum. "

Binbaşı Spruck bu sözlerimi karşılıksız bıraktı.

Saatime göz atarak, "Bana bu kadar zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim binbaşı," dedim. "Aklıma başka fikirler ya da sorular gelecek olursa sizi arayabilir miyim?"

"Evet."

"Ha bu arada, FIRO denen grubu tanıyor musunuz?"

"Elbette."

"Onlara üye misiniz?"

"Hayır?"

"Neden?"

"Teklif gelmediği için."

"Neden gelmedi?"

"Size daha önce de söyledim, ben hiç medyaya yönelmedim. Eğer bunu yapmış olsaydım, hepsi üzerime çullanırlardı."

"Kim? "

"FIRO ve FBI."

"Bundan emin olabilirsiniz."

"Ama ben ünlü olmak peşinde değilim Bay Corey. İstedğim tek şey gerçeği bulabilmek. Adaletin yerine gelmesi. Sanırım siz de benimle aynı duyguları paylaşıyorsunuzdur."

"Evet... Pekâlâ, gerçek de adalet de çok iyi kavramlar ama her ikisine de ulaşmak oldukça zor bu durumda."

Bir şey söylemedi. Bu kez ona formalite icabı, "Resmi bir soruşturma yapılması durumunda bu konuda yeminli ifade vermeye hazır mısınız?" diye sordum.

"Bunun için beş yıldır bekliyorum."

Onunla tokalaştıktan sonra arkamı döndüm ve gözetleme kulesinin kapısına doğru yürüdüm. Kapıya varmadan yarı yolda yeniden Binbaşı Spruck'a dönerek, "Aramızda böyle bir konuşma hiç geçmedi," diye anımsattım.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yanına vardığımda Kate cipin içinde cep telefonuyla konuşuyordu.

"Kapamalıyım, yarın konuşuruz," dediğini duydum.

Cipe binerek, "Kimdi?" diye sordum.

"Jennifer Lupo. İşten."

Motoru çalıştırdıktan sonra cipi kapıya doğru sürmeye başladım. "Nasıl gitti?" diye sordu Kate.

"İlginçti. "

Bir süre Sahil Güvenlik istasyonundan uzaklaşan karanlık dar yolda hiç konuşmadan ilerledik. "Nereye şimdi?" diye sordum.

"Calverton'a."

Cipin ön panelindeki saate göz attım. On bire geliyordu. "Bu en, en son durağımız mı?" diye sordum.

"Öyle."

Long Island'ın kuzey kıyısında küçük bir kasaba olan Calverton'a doğru ilerlemeye koyulduk. 1996 yılında TWA Boeing 747'nin parçalarının yeniden bir araya getirilmek üzere kamyonlarla getirildiği, Gruman Hava Kuvvetleri ve Donanma Montaj Fabrikası burada bulunuyordu. Burayı neden görmem gerektiğinden pek emin değildim ama sanırım bunu yapmaya mecburdum. "

Konuşmamaya karar verdim. Ne kadar az konuşsam o kadar iyiydi. Eski parçalar çalan bir radyo istasyonunu açarak Johnny Mathis'in "The Twelfth of Never" adlı şarkısını dinlemeye koyuldum. Müthiş şarkı, müthiş ses.

Silah, marka ve bunların sorumluluğunu taşımadan, normal bir yaşam sürebilmeyi istediğim zamanlar olmuyor değil. Oldukça zorlu koşullar altında NYPD'den ayrıldıktan sonra polisliği bırakabilirdim, hatta belki bunu yapmalıydım. Ama eski salak ortağım Dom Fanelli TKÖT ile bağlantı kurmamı sağlamıştı.

Başlarda bu işi sivil yaşama bir geçiş olarak görmüştüm. NYPD'den özlediğim tek şey oradaki dostluklardı. TKÖT'de dostluk

adına pek bir şey yaşanmıyordu. Sözüm meclisten dışarı, federaller tuhaf insanlardır.

Özel Ajan Mayfield'la ilişkimiz işte burada başladı ve yapmakta olduğumuz önemi yadsınamayacak iş kazanında iyice kıvamına geldi. Bu nedenle, o terörist avlamayı sürdürürken, ben bir balıkçı teknesinde çalışmaya başlarsam, evliliğimizin devam edebileceğinden kuşkuluydum.

Her neyse bu kadar karakter analizi yeter diyerek, düşüncelerimi yeniden daha öncelikli konular üzerinde yoğunlaştırdım.

Her ikimiz de, görev gereği yürütülen yasal soruşturmaları, yasadışı serbest araştırmalardan ayıran çizgiyi aştığımızın bilincindeydik. Bu işe şu anda son verebilirdik ve anma töreninden bu yana yaptıklarımız, muhtemelen yakayı sıyrabileceğimiz kadar azdı. Ne var ki Calverton'a gitmemiz ve bu izi sürmemiz durumunda işten atılmamız, hakkımızda dava açılması olasılığı da vardı. Belki eski karım Robin bizi karşılığında para almadan savunurdu. Boşanma anlaşmamıza böyle bir madde de eklemeliydim.

"Konuştuğun beyefendi sana Liam Griffith ile Ted Nash'in kendisini benden sonra bir kez daha sorguladıklarını anlattı mı?" diye sordu Kate.

Başımı olumlu bir ifadeyle salladım.

"Görgü tanığı olarak verdiği ifadenin zorlama olduğunu düşünüyor musun?"

"Bu konu üzerinde çalışacak tam beş yılı vardı."

"Ben onunla konuşmadan önce çalışacak tam tamına on altı saati vardı ve ben onunla konuştuğum sırada hâlâ olayın etkisi altındaydı. Anlattıklarıyla beni ikna etmeyi başardı." Ve ekledi. "Onun dışında on bir görgü tanığıyla daha konuştum. Her biri de anlattıklarıyla, diğerlerinin anlattıklarını desteklediler ve hiçbirinin diğerlerinden haberi bile yoktu."

"Evet, anlıyorum."

Yirmi dakika kadar yola devam ettik. Radyoda, bana lise dönemimdeki dansları ve New York cadde ve kaldırımlarında geçirmiş olduğum sıcak yazları anımsatan parçalar çalıyordu. O zamanlar henüz havaalanlarında metal detektörleri bulunmuyordu ve uçaklar gökyüzünden terörist diye adlandırılan kişiler tarafından düşürülüyordu. O zamanlar Amerika yalnızca çok uzaklardan gelen tehditler altındaydı ve bu tehditler bugünkü kadar somut görünmüyordu.

Kate, "Şunu kapatabilir miyim?" diyerek radyoyu kapadı ve, "Brookhaven Ulusal Laboratuvarı buradan yalnızca birkaç mil uzaklıkta. Kiklotronlar, lineer hızlandırıcılar, lazer silahlar ve atomun içindeki minik partiküller."

"Laboratuar demek."

"Ortada şöyle bir varsayım -daha doğrusu kuşku- dolaşiyor. Bu laboratuar o gece plazma -bir ölüm ışını- yaratan bir aygıt deniyormuş ve sözde TWA800'ü de bu ışınlardan biri düşürmüş."

"Tamam o zaman. Uğrayıp onlara bu söylentilerin doğru olup olmadığını soralım. Laboratuar saat kaçta kapatıyor?"

Kate her zamanki gibi beni dikkate bile almadan konuşmaya devam etti. "Ortada yedi ana varsayım var. Bir de sualtı metan gazı kabarcığı varsayımını duymak ister misin?"

Gözümün önüne gelen rahatsız edici, sualtında bir soyunma odasında yellenen balinalar hayalini çabucak savuşturarak, "Belki daha sonra," dedim.

Kate'in tariflerine uyararak sonunda geniş bir kapıyla bir bekçi kulübesinin bulunduğu yolda ilerledim. Kapıda yolumuzu kesen özel güvenlik görevlisi tıpkı Sahil Güvenlik istasyonundaki görevli gibi beni görmezden geldi ve Kate'in federal ajan markasına bakarak geçmemize izin verdi.

Pek az ağaç dikili kocaman dümdüz tarlaların, oraya buraya serpiştirilmiş endüstri tipi birkaç büyük binanın ve en az iki uzun uçak pistinin bulunduğu dev bir meydana gelmiştik.

Dikiz aynamdan güvenlik görevlisinin cep telefonu ya da telsizle konuşmakta olduğunu gördüm. "Sır-Dosyaları dizisindeki şu bölümü anımsıyor musun? Hani Mulder ile Scully şu gizli üsse giriyorlar, sonra... "

"Sır-Dosyaları hakkında hiçbir şey duymak istemiyorum. Yaşam Sır-Dosyaları dizisinin bir bölümü değildir."

"Benimkisi öyle."

"Bana en az bir yıl Sır-Dosyaları dizisine atıfta bulunmayacağına dair söz verir misin?"

"Hey, plazma ölüm ışını ya da metan gazı kabarcığı konularını ben açmadım."

"İlerden sağa dön. Hangarın önünde dur."

Cipi dev bir uçak hangarının kocaman sürgü kapılarının hemen yan tarafındaki küçük kapının önüne çektim. Kate'e dönerek, "Peki böylesine korunan bir yere bu kadar kolay nasıl girebildik sence?" diye sordum.

"Elimizde uygun kimlikler var."

"Bir kez daha dene."

Bir an sessiz kaldıktan sonra karşılık verdi. "Görünüşe göre bu önceden ayarlanmış."

"Kimin tarafından?"

"Birileri var... Olaylara getirilen resmi açıklamalardan tatmin olmayan hükümetten birileri."

"Bir tür gizli hareket mi bu? Gizli bir örgüt filan?"

"İnsanlar. "

"Ortada gizli bir tokalaşma var mı?"

Kate kapıyı açarak arabadan inmeye davrandı. "Bekle."

Kate, bana dönüp baktı.

"Yoksa sen de şu FİRO denen gruba mı dâhilsin?" diye sordum.

"Hayır. Ben FBI dışında hiçbir kuruluşa dâhil değilim."

"Bu sözlerin az önce söylediklerine uymuyor."

"Ortada herhangi bir örgüt ya da organizasyon yok. Adı konmamış bir şey. Ama olsaydı muhtemelen, 'İki Yüz Görgü Tanığının İfadesine İnanan İnsanlar' olurdu." Gözlerini gözlerime dikerek sordu. "Geliyor musun?"

Kontağı kapatıp farları söndürdüm ve onu izledim.

Küçük kapının tepesinde YALNIZCA YETKİLİ PERSONEL GİREBİLİR yazılı tabelayı aydınlatan bir ışık vardı.

"Grumman F-14'leri burada inşa ederdi, bu nedenle de 747'yi yeniden tek parça haline getirmek için en uygun yer de burasıydı," diye açıkladı Kate. Kapının tokmağını çevirdi ve dev hangara girdik. Yerdeki cilalı parkeler yüzünden burası bir uçak hangarından çok spor salonunu andırıyordu. Hangarın bulunduğumuz ön yarısı karanlıktı. Ama hangarın öbür ucunda flüoresan lambaları içeriye aydınlatıyordu. Flüoresan lambalarının hemen altında da yeniden yaratılmış olan Transworld Havayolları'nın Boeing 747'si duruyordu.

Karanlıkta durmuş, uçağa bakakalmıştık. Hayatımda ne söyleyeceğimi bilemediğim birkaç ender andan biriydi bu. Uçağın beyaza boyanmış gövdesi ışıkların altında ışıldıyordu ve uçağın sol tarafında bulunan yüzü bize dönük alüminyum levhanın üzerinde kırmızı harflerle ANSWOR yazılıydı.

Ön bölüm ile kokpit uçağın ana gövdesinden ayrı duruyordu, yeniden oluşturulmuş kanatlar hangarın cilalı ahşap parkelerinin üzerine konmuştu ve arka bölüm de ana gövdeden ayrı olarak sağ tarafa yerleştirilmişti. Uçak parçalarına, aynı bu şekilde ayrılmıştı.

Ahşap parkelerin üzerine serilmiş kocaman tentelerin üzerine tel ve kablo makaraları ve tanımlayamadığım enkaz parçaları serpiştirilmişti.

"Burası o kadar büyük ki, insanlar sağa sola gitmek ve zaman yitirmemek için bisiklete binerler," diye anlattı Kate.

Hangarı boydan boya geçerek, yavaş adımlarla dev uçağın gövdesine doğru yürüdük. Oraya vardığımızda bütün lombozların camsız olduğunu gördüm.

Yakından bakıldığında ayrı parçaların nasıl büyük bir titizlikle yapıştırıldığı görülebiliyordu, parçaların bazıları ahır kapısı kadar kocamanken, bazıları daha ufak, ancak yemek tabağı büyüklüğündeydi.

Uçağın en fazla hasar görmüş bölümü, yakıt tankının infilak etmiş olduğu orta bölümdü, burada alüminyum deride derin yarıklar vardı.

Yaklaşık yüz metre kala olduğumuz yerde durup uçağa baktık. İniş takımları olmadan doğruca yere oturtulmuş olduğu halde, yerden yüksekliği yaklaşık üç katlı bir binanın yüksekliği kadardı.

Kate'e dönerek, "Bu iş ne kadar zaman aldı?" diye sordum.

"Başından sonuna yaklaşık üç ay sürdü."

"Aradan beş yıl geçmiş olmasına karşın neden hâlâ burada?"

"Emin değilim... Ama resmi olmayan kaynaklardan, parçalarının yeniden işlenebilmesi için bir uçak mezarlığına götürülmesi yolunda bir karar alınmış olduğunu duydum. Bu karar, son rapordan tatmin olmayan pek çok insanı çok üzecektir, buna ölenlerin her yıl anma törenlerine katılan yakınları da dâhil. Bu sabah buradaydılar."

Başımı anlayışlı bir tavırla salladım.

Kate gözlerini parçaları yeniden bir araya getirilmiş olan uçağa dikerek, "Uçağın parçalarını birleştirmeye başladıkları sırada buradaydım. Parçaları birleştirmek için iskeleler, ahşap çerçeveler kurup, telden ağlar ördüler... Bu işte çalışan insanlar ona Jetasaurus Rex adını taktılar. Gerçekten inanılmaz bir iş başardılar."

Her şeyi bir bakışta algılamak zordu. Karşımda duran şey, ne olduğunu anlamak için dikkatle bakmanızı gerektirmeyecek kadar kocaman bir jet uçağıydı. Ama şu şey her nasılsa bütün parçalarının toplamından daha büyüktü. O anda tek tek yanmış kocaman lastikleri, bükülmüş iniş payandalarını, uçağın az ilerisinde sıraya dizilmiş dört dev jet motorunu, yere oturtulmuş kanatları, uçları renkli kabloları ve fiberglas parçaları tek tek algılamayı başardım. Her bir parça etiketlerle ya da renkli tebeşirle işaretlenmişti.

"Buradaki her parça en ince ayrıntısına dek büyük bir titizlikle incelendi. 35.000 kilogram metal ve plastik, yüz elli mil kablo ve hidrolik boru. Her şey. Ana gövdenin iç kısmında uçağın yolcu salonu bile yeniden oluşturulmuş, koltuklar, yemek servis arabaları, tuvalet kabinleri, halılar. Denizden çıkarılan her şey -bir milyondan fazla parça- burada eski yerine kondu."

"Neden? Bu çalışmaların belli bir aşamasına geldiklerinde patlamaya teknik bir arızanın neden olduğu sonucuna gelmiş olmaları gerekmez mi?"

"Başka varsayımları da göz önünde bulundurmamak istediler."

"Peki, bunu neden yapmadılar?"

Kate bu sorumu yanıtızsız bıraktı. "Altı ay boyunca burası buram buram uçak benzini, yosun, ölü balık ve... Bilmem ne kokuyordu."

Onun bu kokuyu hala duyabildiğinden kuşku yoktu.

Konuşmadan sessizce hayaleti andıran beyaz uçağın önünde durduk. Camsız lombozlardan içeriye bakarken, iki yüz otuz Paris yolcusunu düşünerek, patlamadan önceki son beş dakikayı, patlama anını ve uçağın gökyüzünde parçalara ayrıldığı patlamadan sonraki son beş saniyeyi hayal etmeye çalıştım. Acaba ateş topundan canlı çıkmayı başaran olmuş olabilir miydi?

Kate yumuşak bir ses tonuyla, "Neler olduğunu asla öğrenemeyeceğimizi düşündüğüm anlar oluyor," dedi. "Ama geri kalan zamanlarda gerçeğin mutlaka ortaya çıkacağına inanıyorum."

Hiçbir şey söylemedim.

"Orta bölümdeki yitik onca parçayı görüyor musun?" diye sordu. "FBI, Ulusal Nakliye Güvenlik Kurulu, Boeing, TWA ve dışardan gelen uzmanlar, hepsi bir giriş ve çıkış deliği ya da patlamaya yakıtın parlamasından başka bir şeyin neden olduğuna dair izler aradılar. Ama hiçbir şey bulamadılar. Böylece ortada füze saldırısı olamayacağı sonucuna vardılar. Sen de aynı sonuca varır mıydın?"

"Hayır. Eksik ya da hasarlı parça sayısı çok fazla," diye karşılık verdim. "Ayrıca konuşmuş olduğum beyefendi de, bundan senin de haberin olduğundan kuşku yok, kendi araştırmalarını yapmış ve gördüğünün yüzde yüz bir füze olduğundan yola çıkarak, bu füzenin patlayıcı bir başlık taşımadığı sonucuna varmış."

Arkamızdan bir ses, "Ortada füze filan yoktu," diye konuştu. Arkamı dönünce karanlığın içinden çıkarak bize doğru ilerleyen adamı gördüm. Takım elbiseli ve kravatlıydı. Kararlı bir edayla dev adımlar atarak hangarı boydan boya geçti ve aydınlığa, yanımıza geldi. Yeniden, "Ortada füze filan yoktu," dedi.

Kate'e yönelerek, "Sanırım enselendik," dedim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Neyse, sonradan Federal Düşünce Polisi'nin kızıl eli tarafından yakalanmadığımız anlaşıldı.

Yanımıza katılan beyefendinin adı Sidney R. Siben'di, Ulusal Nakliye Güvenlik Kurulu'nun araştırmacılarından biriydi ve sana haklarını okuyup, kelepçesi olsa bile, bileklerine kelepçeyi takacak bir herife benzemiyordu.

İşin doğrusu aydınlığa geldiğinde, onun hızlı adımlarından tahmin etmiş olduğum kadar genç olmadığını farkettilim. Zeki görünüşlü, iyi giyimliydi ve kibirli değilse de kendinden emin bir havası vardı. Tam benim tipimdi.

Kate, bana Sid'le soruşturmalar sırasında tanışmış olduklarını anlattı. Sid'e bakarak, "Sanırım buralardan geçiyordunuz ve şu hangara bir uğrayayım, diye düşündünüz," dedim.

Adam soran gözlerle Kate'e baktı. Bunun üzerine Kate, "Çok erkencisin Sid, henüz John'a geleceğini söyleme fırsatım olmadı," dedi.

"Ve nedenini de öyle," diye ekledim.

Kate, bana dönerek, "Resmi açıklamayı, son raporu kaleme alan kişilerden birinin ağzından duymayı istedim," dedi.

Sidney, bana, "Gerçekte neler olduğunu mu duymak istersiniz, yoksa komplo teorilerine inanmayı mı tercih edersiniz?" diye sordu.

Aslında metan gazı kabarcığı ile ilgili bir hikaye duymayı tercih ederdim ama Bay Siben'a, "Bu oldukça şaşırtıcı bir soru," diye karşılık verdim.

"Hayır, hiç de değil."

Kate'e, "Bu adam hangi takımında?" diye sordum bu kez.

Kate gözlerini devirerek, bezgin bir sevgilim-sen-neden-söz-ediyorsun edasıyla, "Ortada takım filan yok John. Yalnızca görüş ayrılıkları var. Sid bu konudaki kaygıların ve kuşkuvarın hakkında seninle konuşmak için özel olarak zaman ayırdı," diye karşılık verdi.

Kafamın içindeki bu konu ile ilgili kaygı ve kuşkuvar oraya henüz çok kısa bir süre önce Bayan Mayfield'in ta kendisi tarafından ekilmişti ve görünüşe göre yine kendisi Bay Siben'la beynimin bu kaygı, kuşku ve komplo teorilerinden arındırılması gerektiği konusunda irtibata geçmiş ama bana bundan söz etmeyi unutmuştu. Ne var ki oyunbozanlık etmemek adına Sidney'e, "Pekâlâ, bildiğiniz gibi başından beri resmi açıklamada pek çok eksiklik ve tutarsızlık olduğuna inandım. Yani bu uçağın neden infilak etmiş olabileceğine dair tam yedi teori atıldı ortaya, füze, metan gazı kabarcığı, plazma ölüm ışını ve benzeri. Şimdi, Kate resmi açıklamaya tamı tamına inanıyor ve ben de..."

"Size burada neler olduğunu anlatmak istiyorum Bay Corey."

"Pekâlâ."

Uzak köşede bir noktayı işaret etti. Dikkatlice baktığımda yerde duran limon yeşili bir nesne gördüm.

Bay Siben beni, "Bu gördüğünüz bir 747'nin ortadaki yakıt tankıdır," diye bilgilendirdi. "Binlerce parçaya ayrılan uçağın orijinal yakıt tankı değil elbette. Ama bunun modeli aynı ve onu buraya rekonstrüksiyon çalışmalarını tamamlayabilmek için getirdik."

Yakıt tankına baktım. Hep uçağın merkez yakıt tankının bir kamyonun yakıt tankı büyüklüğünde olduğunu sanırdım ama

bunun büyüklüğü bir arabalık garaj kadardı.

Bay Siben anlatmayı sürdürdü. "Orijinal yakıt tankının bulunabilen parçaları bir laboratuara gönderildi ve bu parçalar orada derinlemesine incelendi." Bana derinlemesine baktıktan sonra konuşmaya devam etti. "Birincisi uçak benzini dışında hiçbir patlayıcı kimyasal maddenin izine rastlanmadığı söylendi. Beni takip edebiliyorsunuz, değil mi?"

Çalışkan bir öğrenci edasıyla, "Birincisi uçak benzini dışında hiçbir patlayıcı kimyasal maddenin izine rastlanmadığı söylendi," diye tekrarladım.

"Çok doğru. İkincisi yakıt tankının metalinin üzerinde yüksek hızlı bir infilaka dair hiçbir iz, ne bir paslanma sonucu çürüme, ne de metalde yayılma ya da darbe bulunamadı. Takip edebiliyor musunuz?"

"İkincisi... "

"Üçüncüsü yakıt tankının üzerinde bir füze saldırısını belgeleyecek hiçbir iz yoktu. Patlayıcı olmayan füze başlığı kullanıldığını, yani kinetik füze saldırısını belgeleyecek, taç yaprağı diye adlandırdığımız bir giriş ya da çıkış deliği de yoktu. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Orijinal yakıt tankı nerede?"

"Depoda."

"Yüzde kaç bulunabildi?"

Gözlerimin içine bakarak, "Yaklaşık yüzde doksanı," diye yanıt verdi.

"Peki, bulamadığınız yüzde onluk bölümde bir giriş ve çıkış deliği olması olasılığı yüzde kaçtır Bay Siben?"

"Böyle bir şeyin olasılığı sizce nedir?"

"Yüzde on."

"Aslına bakılacak olursa, istatistiki açıdan da, biri giriş biri çıkış olmak üzere iki farklı deliğin, birbirine zıt iki deliğin, yüzde doksanı yeniden bir araya getirilmiş yakıt tankında ortaya çıkmaması yüzde ondan çok daha düşük bir olasılıktır."

"Pekâlâ, yüzde bir. Ama bu hala ortada bir olasılık olduğunu gösteriyor."

"Benim için değil. Pekâlâ ana gövdede giriş ve çıkış delikleri olup olmadığını araştırdık... " Başıyla parçaları bir araya getirilmiş olan uçağı gösterdi. "Ne var ki ne içeriye ne de dışarıya doğru açılan hiçbir deliğe rastlayamadık."

"Görünüşe göre bu uçağın en kritik parçaları -patlamanın gerçekleşmiş olduğu bölüme ait parçalar- hala kayıp," diye karşılık verdim.

"Tümüyle kayıp değil. Gövdenin iç bölümü -isterseniz daha sonra görebilirsiniz- tamamen bir araya getirilmiş durumda. Döşemeler, halılar, koltuklar, koltukların üstündeki bagaj yerleri, tavan, tuvalet kabinleri, yemek arabaları ve geri kalanı. Kinetik bir füzenin, girip çıktığına dair hiçbir iz bırakmadan gövdeyi delip geçebileceği konusunda beni ikna edemezsiniz."

Bay Siben bu sözlerinde elbette haklıydı. Bu son derece çelişkili bir durumdu. Bir yanda kuşku götürmez görgü tanıklığıyla Binbaşı Spruck, öte yanda da kuşku götürmez adli kanıtlarıyla Bay Siben duruyordu.

Yan gözle Kate'e baktım, düşünceli görünüyordu ya da o da bu çelişkinin içinden çıkamıyordu. Görünüşe göre o bu konu üzerinde yüzlerce kez kafa yormuştu ama her nedense kendi adına füze teorisine dayanmayı seçmişti.

Adli kanıtlarla ilgili duyduklarımı ve Binbaşı Spruck'ın anlattıklarını bir kez daha kafamda özetlemeye çalışırken aklıma bir soru takıldı. "Peki, ortadaki yakıt tankının hemen yakınındaki klima üniteleri ne durumda?" diye sordum.

"Nasıl ne durumda?"

"Nerdeler?"

Ortadaki yakıt tankının durduğu uzak köşeyi işaret etti. "Orada, parçaları yeniden bir araya getirildi."

"Ve?"

"Yüksek patlayıcı kalıntısı ya da patlayıcı olmayan füze atıldığına dair tek bir iz bile yok. Görmek ister misiniz?"

"Ne kadarı kayıp?"

"Yine yüzde on kadarı."

"Pekâlâ Bay Siben, eksik parçalarda son derece önemli izler olabilir. Ve eğer ben de komplo teorisini savunanlardan olsaydım, gerçekten de bir şeyin bulunup yok edilmiş olduğunu söylerdim."

"Pekâlâ Bay Siben, eksik parçalarda son derece önemli izler olabilir. Ve eğer ben de komplo teorisini savunanlardan olsaydım, gerçekten de bir şeyin bulunup yok edilmiş olduğunu söylerdim."

Bu sözler onu sinirlendirmiş gibiydi. "Donanma dalgıçları, FBI dalgıçları, yerel balıkçı tekneleri ve deniz dibini tarayan gemiler tarafından bulunan her bir parça dikkatle tasnif edildi, fotoğrafları çekildi ve daha ileri tasnife tabi tutulmak üzere depolandı. Bu işleme yüzlerce kadın ve erkek dahil oldu ve komplo teorisini ortaya atan sersemeler dışında hiç kimse bazı parçaların yok edildiğini iddia etmedi. Adli laboratuarlara gönderilen bütün parçaların tek tek kaydı tutuldu," diye açıkladı. Bana bakıp ekledi. "Yalnızca hala okyanusun dibinde yatan parçaların kaydı tutulmadı. Gerçekten son derece başarılı bir toplama operasyonuydu. Yer yer kırk metre derinliğe kadar bile inildi ve bulunamayan parçalarda sürpriz yaratabilecek herhangi beklenmedik bir şey yok."

"Evet," diye karşılık verdim. "Eğer bu bir cinayet soruşturması olsaydı, adli tabip cinayet olasılığını gözardı edip bunun bir

kaza olduğunu açıklamakta acele etmezdi."

"Gerçekten öyle mi?"

"Evet, öyle."

"Neye ihtiyacınız olurdu?"

"Örneğin neden bunun cinayet değil de bir kaza olduğuna inandığınızı bilmeye ihtiyacım olurdu. Bir cinayet işlendiğini gösteren yeterli delil olmaması ortada bir kaza olduğunu kanıtlamaz. Kaza olduğuna dair herhangi bir kanıtınız var mı?"

"Patlamanın, bir patlama için en olası bölümde -uçucu gazlarla dolu boş ortadaki yakıt tankında- gerçekleşmiş olması dışında hiçbir kanıtım yok. Eğer karşılaştırmalardan hoşlanıyorsan, yanıp kül olan bir ev düşün. Kundaklama mı, kaza mı? Kundaklama olayları oldukça enderdir, kazalara nerdeyse her gün rastlanır. Yangın uzmanı fazla zaman yitirmeden yangının bodrum katta başlamış olduğunu belirliyor. Doğruca yangınların çoğunun başladığı, kalorifer ocağı, klima ünitesi, elektrik paneli ve depolanmış yakıtın bulunduğu makine odasına gidiyor. Pencereden içeriye atılmış olabilecek bir molotof kokteyli aramaz. Yaptığı araştırmayı uzun yıllar içerisinde edindiği deneyimlerine ve kazaların genellikle kazaların gerçekleştiği yerlerde ve biçimlerde meydana geldiği olasılığına dayandırır."

Bana, bir karşılaştırmaya daha ihtiyacım olduğunu düşünüyormuş gibi baktı, ama yoktu, dahası benim de yapmak istediğim bir karşılaştırma vardı. "Güvenli mahalleler kalmadı artık Bay Siben. Artık mahalleler de tehlikeli ve pencereden içeriye molotof kokteyli atılabilmiş olma olasılığı hiç o kadar sıradışı değil."

"Cinayet masası dedektifi olarak siz bir suç arar ve bulmayı umut edersiniz," dedi Bay Siben. "Bense bir güvenlik mühendisi olarak bir uçak kazasında uçağın düşme nedeni olarak pilotaj hatası ya da teknik arıza arar ve bulmayı umarım ve hep bulmuşumdur da. Maçta faul de yapılabileceği gerçeğinden bihaber değilim. Bu olayı yüzlerce cinayet masası dedektifi soruşturdu ama içlerinden hiçbirisi herhangi bir suç işlendiğine -ne bir düşman füze saldırısına, ne de uçakta bomba olduğuna- dair herhangi bir kesin adli ya da ikincil kanıt bulamadı. Durum böyleyken insanlar neden hala ortada kaza dışında başka bir şey olabileceğini düşünüyorlar? Kim böyle berbat bir olayı örtbas etmek isteyebilir? Ve neden? İşte benim anlayamadığım bu."

"Benim de öyle." Gerçekten de cinayet soruşturmalarında hep neden diye sormak zorundasınızdır. Eğer söz konusu olan terörist saldırısıysa nedeni açıklı, bizden hoşlanmıyorlardı. Ama hükümet neden bir terörist saldırısını örtbas etmek istesindi?"

Ama öte yandan eğer söz konusu olan müttefik ateşiyse durum farklı olabilirdi. Kazara bir Amerikan yolcu uçağını düşüren adamların bu olayı örtbas etmek isteyecekleri kesindi. Ne var ki Binbaşı Spruck'ın da belirtmiş olduğu gibi, komuta zincirinin hiçbir halkası ya da hükümetin hiçbir üyesi bu boyutta bir örtbas olayının üstesinden gelemezdi.

Bir süredir sessiz duran Kate, Bay Siben'a, "Sanırım John ortadaki yakıt tankının kazara nasıl patlayabileceğini öğrenmek istiyor," dedi.

Bay Siben başını evet der gibi sallayarak önce uçağa, sonra da limon yeşili tanka bakıp bana, "Ortada bulunan yakıt tankı neredeyse boştur ve içindeki aşağı yukarı elli galon uçak benzini zeminde hareket halinde olduğundan pompanın bu yakıtı ulaşması zordur. Bir de tankın içinde uçucu gazlar vardır... "

"Afedersiniz. Yakıt tankı neden boştu?"

"Çünkü bu uçuşta fazladan yakıt gereksinim yoktu. İlk önce kanattaki tanklar doldurulur sonra gerek görülürse ortadaki tank doldurulur. Paris uçağının gerek yolcu sayısı gerekse de bagaj ağırlığı bakımından kapasitesi tam olarak dolu değildi, hava tahminleri hava koşullarının iyi olacağını ve rüzgârın kuyruktan eseceğini söylüyordu." Ve ekledi. "İşin acı yanı, eğer uçak yolcu ve bagaj bakımından daha ağır olmuş olsaydı ya da rüzgârın önden eseceği söylenmiş olsaydı, tank büyük bir olasılıkla yanması neredeyse olanaksız Ajet benziniyle doldurulacaktı. Ama benzin buharları uçucudur. Yalnızca bu gerçek bile, adli kanıtların da güçlü bir biçimde desteklediği, elektrik sistemindeki bir kısa devrenin buharları tutuşturduğu ve bir patlamaya neden olduğu senaryosunu destekliyor."

"Ne tür bir kısa devre? Yani sizce Bermuda'ya yapmayı düşündüğüm yolculuğu iptal etmeli miyim?"

Bay Siben bu aptalca esprime gülümsemedi bile. "Elimizde dört mantıklı ve gerçekten de kanıtlanmış senaryo var," diye anlatmaya devam etti. "Birincisi, yalnızca gerekli durumlarda tankın en dibinde kalan yakıtı pompalamak için kullanılan pompanın içindeki motor ya da elektrik kablolarında kısa devre olmuş olabilir. İkincisi, burada statik elektrik her zaman mevcuttur. Üçüncüsü, burada yakıt miktarını ölçen sayaçlar vardır ve bunlar elektriktir. Ve dördüncüsü, tankın elektrik hattı buradadır. Başka bir deyişle şuradaki tankın gerek içinde, gerekse çevresinde elektrik bulunmaktadır. Tank dolu olsaydı küçük bir kıvılcım uçak benzinini tutuşturmazdı. Ancak buharlaşmış gazlar için durum farklı."

"Devamlı aynı şeyi tekrarlıyorsunuz."

"Ve söylenmeye devam edeceğim Bay Corey, fizik kanunlarının yerine komplo teorileri üretemeyiz."

"Evet, ama biliyoruz ki..."

"Hayır, bilmiyoruz ama biz olayın şöyle gerçekleştiğini düşünüyoruz. Yakıt tankının içinde ya da dışında aşınmış bir elektrik kablosu kısa devreye yol açtı. Bu kısa devre sonucu küçük kıvılcım oluştu ve bu şekilde uzak bir olasılık -kısa devre ve sonrasında çıkan kıvılcımın en korkunç sonuçlara yol açacağı bölgede gerçekleşmesi- gerçeğe dönüştü. Aynı olaya Boeing tipi uçaklarda daha önce iki kez daha rastlandı. Bir defasında olay yerde gerçekleşti ve bu sayede neler olduğunu tam olarak

görebildik. Bu defa ise buharlar gökyüzünün ortasında tutuştu ve bir patlamaya neden oldu. Bu küçük patlama zarara yol açmayabilirdi de ama ne yazık ki yana doğru yol alarak gücü ve sıcaklığıyla sol kanat tankındaki yakıtı da tutuşturdu ve patlamasına yol açtı ve bu da uçağın kesin olarak yoluna devam etme olasılığını sona erdirdi."

"Bütün bunları..." 747'yi işaret ederek sözlerimi sürdürdüm. "Şundan mı çıkardınız?"

"Kesinlikle. İlk patlamanın boş durumdaki orta yakıt tankında gerçekleştiğini belirledikten sonra bütün kanıtlar açıkça ortaya çıktı." Ve ekledi. "Bu biraz da küçük bir patlama ve hemen ardından kocaman bir alev topu gördüklerini söyleyen görgü tanıklarından doğdu. Bu patlayıcı güçler bir şok dalgasına yol açtılar ve bu dalgada uçağın ön bölümünün ana gövdeden ayrılmasına neden oldu. Bu da olaya yerden tanık olan pek çok kişi tarafından gözlemlendi."

Algılaması oldukça güç olduğu halde, uçuş halindeki uçağın baş kısmının gövde kısmından ayrıldığını gören görgü tanıklarının A Teorisi'ni destekleyen açıklamalarda buldukları kabul edilirken, bir ışık seli gördüklerini açıklayan çok sayıda görgü tanığının hiç dikkate alınmamasının ilginç bir durum olduğunu düşündüm. Ne var ki Bay Siben burada bize gönüllü olarak zamanını ayırmıştı, bu nedenle bu konudaki düşüncemi vurgulamak istemedim.

Kate'e bakıp sordum. "Sen bu açıklamaların hepsine inanıyor musun?" Biraz tereddüt ettikten sonra, "Evet... Bir noktaya kadar. Bunu Sid sana açıklayabilir. Yakıt tankındaki olaylar dizisini tekrar canlandırmak için yerde eski bir 747 üstünde deney yapıldı ama infilak etmedi."

Sid'e baktım. "Pekâlâ, bu ne demek?"

Bay Siben hiç tereddüt etmeden yanıt verdi. "Bin metre yükseklikteki hareket halindeki bir uçağın durumunu karada yaratmak olanaksız. Bu aptalca bir deneydi."

"Eğer patlama olsaydı bunu aptalca olarak değerlendirmeyecektiniz."

"Evet değerlendirirdim."

Adam söylediklerinde ısrar ediyordu. Polis olduğum günlerde keşke onun gibi tanıklarım olsaydı.

"Evet..." Binbaşı Spruck'ı düşünerek ekledim. "Eğer kinetik erişimli bir füze uçağa alttan girip, klima ünitelerinden geçerek yakıt tankının çevresindeki elektrik kablolarına zarar verseydi, bu orta yakıt tankındaki uçucu gazların infilak etmesine neden olur muydu?"

Sorumu birkaç saniye yanıtsız bıraktıktan sonra, "Bu olası," dedi. "Her şey olası. Ama ortada böyle bir şey olduğunu gösteren hiçbir kanıt yok."

"Kısa devre olduğunu gösteren kanıt var mı?"

"Denizin üzerinde, gökyüzünün ortasında gerçekleşmiş bir kısa devreden geriye pek bir iz kalmaz. Bir füze darbesi ise geride sonradan bulunması olası çok daha belirgin izler bırakır."

"Anlıyorum. Kısacası, uçağın düşme nedenini kanıtlayan tek kanıt, başka bir şey olabileceğini gösteren kanıt olmaması."

"Sanırım böyle söyleyebilirsiniz."

"Söylüyorum."

"Bakın Bay Corey, açık sözlü ve dürüst olmam gerekirse, uçağın düşmesine bir bomba ya da füzenin neden olduğunu gösteren kanıtlar bulmuş olmayı çok isterdim. Boeing, TWA ve sigorta şirketleri de öyle. Neden biliyor musunuz? Çünkü teknik arıza insanların işlerini gerektiği gibi yapmadıklarını, Ulusal Havacılık Kurumu'nun potansiyel bir sorundan haberdar olmadığını gösterir. Boeing'in güvenlik mühendislerinin böyle bir şey olacağını önceden tahmin edebilmeleri gerektiğini, TWA'nın bu potansiyel Sorunu göz önünde bulundurarak daha iyi bakım-onarım yapması gerektiğini gösterir." Gözlerimin içine bakarak ekledi. "Yükrelerimizin en karanlık derinliklerinde hepimiz nedeninin bir füze olmasını diledik, çünkü hiç kimse bir füze için havacılık sanayisini suçlayamaz."

Birkaç saniye göz göze bakiştık, sonunda olumlu bir ifadeyle başımı salladım. Beş yıl önce ben de aynı şeyleri düşünmüş ve aynı sonuca varmıştım. Buna bir de, sık sık uçan insanların, uçakta herhangi bir arıza olabileceğine kaygılanmaktansa, trilyon da bir rastlanabilecek füze çarpması olasılığını tercih edeceklerini eklemek gerekir. Ve eğer dürüst olmam gerekirse, ben de uçağın füze çarpması sonucu düştüğüne inanmak istiyordum.

Bay Siben gözlerini öteye çevirerek konuşmaya devam etti: "Bizim bulduğumuz, ortada teknik bir arıza olduğunu gösteren fiziksel ve adli kanıtlardır. Uçaklar durup dururken gökyüzünden aşağıya düşmezler. Bunun için bir neden olması gerekir ve bizim elimizde bir uçak kazası için dört olası neden var." Bu kez parmaklarını kullanarak yeniden bu nedenleri sıralamaya başladı. "Bir, pilotaj hatası, ama bu gökyüzünün ortasında gerçekleşen patlamalarda pek rastlanmaz, ayrıca bu konuyla ilgili ne kara kutuda ne de uçuş kayıtlarında herhangi bir bilgi var. İki, Tanrı'nın işi, yıldırım ve kötü hava koşulları ki her ikisi de o gece için söz konusu değildi ya da göktaşı, uydu parçası ya da hız kazandırıcı roket gibi yabancı bir nesnenin hızla gelip çarpması. Bu olası, ama herhangi bir nesnenin dışarıdan uçağa çarptığına dair hiçbir iz bulunamadı. Üç, düşman saldırısı..." Sıra orta parmağına gelmişti ve eğer duyarlı biri olsaydım aklıma onun bu hareketle, "Sana da füzene de!" demek istediği sonucunu çıkarabilirdim.

Konuşmaya devam etti. "Dört, teknik arıza." Bana bakıp sözlerini sürdürdü. "Ben bu iş için ortaya meslek onurumu koydum. Ve benim vardığım sonuç da bu. Eğer siz bir füze saldırısı olduğunu düşünüyorsanız, bunun kanıtını görmek isterim." Ve ekledi.

"Teorilerden yorulduğum artık."

"Her şey bir teori ile başlar Bay Siben, bu kuşkuyu ifade etmenin başka bir yolu."

Sözlerimin ardındaki derin anlamı dikkate almadan, "Füze saldırısı olasılığıyla bağdaşmayan bir nokta daha var," dedi. "Neden teröristler bir uçağı havaalanından bu kadar uzakta düşürmek istesinler? Ordunun 'ateşle ve unut füzesi' diye adlandırdığı, kolay kullanılabilen ve kolaylıkla tedarik edilebilen omuzdan ateşlemeli bir füzeyle, uçağı havaalanını içine alan beş millik bir alandan düşürebilirlerdi. Bu uçağı dört bin metre yükseklikte, karadan sekiz mil açıkta vurmak için kullanımı son derece sofistike ve karmaşık ve tedariki neredeyse olanaksız uzun menzilli karadan, havaya ya da havadan havaya füzeyle gereksinim vardır. Doğru mu?"

"Doğru."

"İşte görüyorsunuz."

"Görüyorum."

Bay Siben, bana, "Kate'in elinde resmi raporun bir sureti var. Onu mutlaka okumalısınız. Ve komplo teorisini savunan sersemlerden, kitaplarından, video kasetlerinden ve internet sitelerinden uzak durun," diye öğütledi.

Biraz gevşemenin zamanı geldi Bay Siben. "Pekâlâ, komplo teorileri ile ilgili kitapları hiç okumadım, okumaya niyetim de yok. Son derece mantıklı ve inandırıcı olduğundan hiç kuşku yok ama sizin raporunuzu da okumayacağım. Ben yalnızca karım ve aynı zamanda üstüm olan Bayan Mayfield'a bu konudaki -şimdi anladığım kadarıyla bu konuda oldukça bilgisizmişim- düşüncemi söyledim, bu düşüncem kişisel ve mesleki açıdan ilgisini çekmiş olacak ki bu akşam buradayım. Sizin şu anda burada bulunmanızın nedeni de aynı. Bunun için size teşekkür etmek istiyorum. Sizin ve bu olay üzerinde çalışan herkesin müthiş bir iş başardığını ve doğru sonuca ulaştığınıza inanıyorum."

Bir an için bana şaşkınlık içerisinde bakakaldı. Bu sözlerin onu etkilediği açıktı. Yan gözle söylediklerimi onaylarcasına başını sallayan Kate'e baktı.

Bay Siben uzattığı elimi tuttu ve benimle resmi bir biçimde tokalaştıktan sonra kendisine teşekkür eden Kate'in de elini sıktı. Sonra arkasını döndü ve karanlığın içinde gözden kayboldu.

Sonra tıpkı komedyen Jimmy Durante gibi bir dönüş yaparak yeniden aydınlığa çıktı. Bir an için onun, "Her neredeseyiz, iyi geceler Bayan Calabash," diyeceğini sandım ama o bana bakarak, "Bay Corey, siz o ışık çizgisini açıklayabilir misiniz?" diye sordu.

"Hayır, açıklayamam," diye yanıtladım. "Ya siz?"

"Göz yanılması."

"Evet, öyle olmalı."

Yeniden arkasını dönerek gölgelerin içinde kayboldu. Kapıya vardığında, hangarın öbür ucundan, "Hayır, kahretsin, öyle değil!" diyen sesi bize kadar ulaştı.

ONUNCU BÖLÜM

Kate ile hangarın ortasında öylece kalakalmıştık. Bay Siben'in sözleri hala kafamın içinde yankılanıyordu. Yani adam neredeyse beni inandırmayı başarmıştı sonra tam kapıdan çıkarken beyninde bir sigorta atmış ve ben yine aynı başladığım noktaya dönmüştüm.

Her neyse, Kate uçağın yanına giderek, "Haydi içine bakalım," dedi. Parçaları yeniden bir araya getirilmiş olan 747 ahşaptan bir iskelenin üzerine oturtulmuştu ve iskelenin çeşitli noktalarında, ana gövdenin açık kaplarına ulaşılabilen basamaklar vardı. Kate'in peşi sıra arka yolcu kabinine adım attım.

"Bu iç bölüm ana gövde içinde, ana gövdedeki hasarı kabindeki hasarla karşılaştırmak için, bir araştırma aracı olarak kuruldu," diye açıkladı Kate.

Kabin boyunca ileriye ön kısma doğru baktım, kokpitin bulunması gereken yer boştu ve kocaman aralıktan hangarın karşı duvarı görünüyordu. Kokpit hangarın başka bir yerinde ayrı duruyordu.

Kokpit gövdeden ayrıldığı anda yolcular kokpitin düşmeye başladığını görmüş ve karşılarında bir anda gökyüzü belirmiş olmalıydı. Bunu izleyen korkunç bir rüzgâr da kabini söküp almıştı.

Peki ya düşen kokpitin içi? Artık kokpite bağlı olmayan bir uçağın kontrolünü sağlamakla görevli bir kaptan pilot, yardımcı pilot ve uçuş mühendisi... O anda akıllarından ne geçmişti? Ne yapmışlardı? Yüreğimin deli gibi atmakta olduğunu ayımsadım.

Dev 747'nin ana kabini korkunç bir biçimde kazayı anımsatıyordu, çatlamış tavan ve lambalar, kapağı yarı kapalı bagaj bölmeleri, açık lombozlar, arızalı tuvalet ve uçak mutfağı, yırtılmış ve yanmış perdeler, sıra sıra parçalanmış, yerinden çıkmış koltuklar ve zeminde kayarak toplanmış halı. Her şey ahşap direkler ve tel örgülerle tutturulmuştu. Havada hala burada son derece nahos şeyler yaşandığını gösteren belli belirsiz bir koku vardı.

Kate alçak sesle, "Parçalar okyanustan çıkarıldığında, Boeing ve NTSB'den görevliler rekonstrüksiyon çalışmalarına rehberlik ettiler. Asıl işi yapmak için gönüllü olarak başvuranlar, bir Boeing 747'nin içinin nasıl olduğunu çok iyi bilen havayolu görevlileri, yani pilotlar, uçuş görevlileri ve teknisyenleriydi." Ve konuşmaya devam etti. "Uçağın her parçasının bir fabrika kodu vardır, bu nedenle de bu işi başarmak zor da olsa imkânsız değildi."

"Bu büyük sabır isteyen bir iş," diye yorum yaptım.

"Bu işe kendini adamak ve de çok sevmek gerek. Yolcuların yaklaşık kırkı TWA çalışanıydı."

Evet der gibi başımı salladım.

Kate sözlerine devam etti. "TWA'nın yolcu listesinden kimin nerede oturduğunu belirlemek çok kolay oldu. Patologlar bunu kullanarak bilgisayarda bir bilgi bankası ve dijitalize fotoğraflar oluşturdular ve birer birer yolcuların aldıkları yaraları koltuklarındaki hasarlarla karşılaştırdılar ve bu yaralarla koltuklardaki hasarlara bomba ya da bir füzenin neden olup olmadığını saptamaya çalıştılar."

"Gerçekten çok şaşırtıcı."

"Evet öyle. Kimse çıkıp bu projede çalışan herhangi bir kişi ya da ekibe kusur bulamaz. Buradaki çalışmalarda gerçekten en ileri teknoloji kullanıldı. Bu çalışma havacılık kazalarını soruşturma alanında tarih yazdı. Bu da bu felaketten doğan tek iyi şey." Ve aslında buna hiç gerek olmadığı halde ekledi. "Ne yazık ki hiç kimse ucunda duman tüten bir silah bulamadı. Ama yine de pek çok iz incelediler ve bu incelemelerden çıkan en önemli sonuç, uçakta herhangi bir patlayıcı madde izine rastlanmamış olmasıydı. Gerçekten de iki bini aşkın doku örneği incelenmek üzere laboratuara gönderildi ama gelen sonuçlar hep olumsuzdu."

"Patlayıcı bir maddeye ait kimyasal bir iz bulduklarını sanıyordum. Hatta bunun büyük bir patırtıya neden olduğunu hatırlıyorum."

"Bu bir yanılgıydı," diye karşılık verdi Kate. "Koltuk döşemeleri ve halıların dokularında kullanılan yapıştırıcı madde kimyasal açıdan şaşırtıcı derecede plastik bazlı patlayıcıya benziyordu. Uçağın etrafında birkaç gerçek ize de rastlanmıştı. Ancak daha sonra uçağın kazadan bir ay önce St. Louis'de, bomba arayan köpeklerin eğitiminde kullanılmış olduğu öğrenildi."

"Bundan kesinlikle emin miyiz?"

"Yüzde doksan dokuz oranında." Bana şöyle bir baktı ve beni iyi tanıdığı için de ekledi: "Köpek terbiyecisi sorgulandı ve o da bir miktar SEMTEX artığı kalmış olabileceğini açıkladı. Ve John, FBI'ın köpekleri de sorguya çekip çekmediğini öğrenmek istiyorsan, yanıtım hayır."

"Oysa bunu yapmalıydılar."

Sağ taraftaki dar koridorda, yerlerinden çıkmış ve yer yer parçalanmış koltukların arasından ilerledik, bazı koltukların üzerinde lekeler vardı ama ben bunların ne olduğunu sormamayı tercih ettim. Bazı koltukların üzerine de karanfil ve güller bırakılmıştı. Kate içini çekti. "Sevdiklerinin son anlarını geçirdikleri yere yakın olmak amacıyla anma töreninde görmüş olduğun insanların bazıları -ki çoğu bunu her sene yapıyor- bu sabah buraya geldiler... Bir defasında ben de gelmiştim... İnsanlar koltukların önüne diz çökmüş, konuşuyorlardı..."

Ellerimi omuzlarının üzerine koydum, bir süre sessizce olduğumuz yerde durduk, sonra koridor boyunca yürümeye devam ettik.

Kabinin tam ortasında durduk, burası orta yakıt tankının bulunduğu yerin hemen üstüydü, hemen iki yanımızda kanatların olması gerekiyordu. Kabinin iki yanında iki boşluk vardı. Bunlar kanatların hemen üstündeki acil çıkış kapılarıydı.

Uçağın gövdesinin, ana yakıt tankının bulunduğu bu orta kısmı çok fazla hasar görmüştü, yine de koltuklar ve halıların çoğu bulunup yerine konmuştu.

"Patlayıcı savaş başlıklı olsun, olmasın, eğer buradan bir füze geçmiş olsaydı, geride mutlaka birtakım izler bırakırdı," dedi Kate. "Ama tek bir iz bile yok. Ne kabinde, ne ana gövdenin kaplamasında, ne de yakıt tankının altındaki klima ünitelerinde."

Sırasıyla yere, koltuklara, tavana ve tavandaki bagaj koyma yerlerine baktım. "Ama yine de hala pek çok eksik parça var."

"Doğru... Ama sence de Binbaşı Spruck'ın tanımladığı füzenin bu kocaman gövdeyi delip geçerken girdiği ve çıktığı yerde belirgin izler bırakması gerekmez miydi?" Sessizce gözlerini büyük hasar görmüş kabinin içinde dolaştırdıktan sonra ekledi. "Ne var ki uçağın gövdesini gerçekten de bir füze delip geçmiş ve bununla ilgili bütün kanıtlar patlama ve bunu izleyen dört bin metre düşüş sırasında yok olmuş olabilir."

Bir an düşündükten sonra, "Bizim de burada olmamızın nedeni bu zaten," diye karşılık verdim.

Kabinin ön tarafına doğru ilerleyip, daha geniş koltukların bulunduğu birinci sınıf bölümüne ulaştık. Uçağın kokpiti ve burnu buradan itibaren gövdeden ayrılmıştı.

Kate bir süre sessizliğini sürdürdükten sonra konuştu. "Paris 'teki Charles DeGaulle Havalimanı'na gitmek üzere havalanmış olan 800 uçuş sayılı TWA uçağı. Kennedy Havalimanı'ndan yaklaşık on dakikalık mesafede, üç bin metre yükseklikte, Long Island'ın güney sahilinin sekiz mil açıklarında. Hızı yaklaşık saatte 400 mil."

Derin bir soluk alıp sözlerini sürdürdü. "Patlama sırasında bazı yolcuların kemerlerinin hala bağlı olduğunu, en az on ikisinin koltuklarını geriye doğru yatırmış olduklarını biliyoruz. Gece uçuşlarında sıkça rastlandığı gibi yolcular ayaklarını rahatça uzatabilecekleri orta koltukları kapmak için yarışmışlar."

Arkama dönüp ana kabindeki koltuk sıralarına baktım. 17 Temmuz 1996 gecesi bu uçak ancak yarı yarıya doluydu ve koltukların arasında pek çok boş üçlü koltuk olmalıydı. Bu geceyse koltukların tümü boştu.

Kate konuşmaya devam etti. "Kaptan pilot Ralph Kevorkian patlamadan hemen önce uçuş personelinin koltuklarından kalkabilecekleri talimatını vermişti. Tüm personelinin yerinden kalkmış ve içecek servisini hazırlamak üzere görev başı yapmış

olduğunu varsayabiliriz." Hemen yan taraftaki uçak mutfağına bakarak, "Dalgıçlar bu bölümdeki kahve makinesinin düğmesini açık pozisyonda buldular," diye ekledi.

Bir şey söylemedim.

Kate devam etti. "Saat 20.28'de kokpitteki ses alıcısında kaptan pilot Kevorkian'ın 'Şu dört numaranın (dört numaralı motorun demek istiyor) yakıt göstergesine bakın, deli gibi oynuyor,' sözleri duyuluyor. Kayıt şöyle devam ediyor: 'Yakıt göstergesini görüyor musunuz?' Ne yardımcı pilot, ne de uçuş mühendisinden bir yanıt geliyor. Sonra saat 20.30'da Boston hava kontrol kulesi 800 sefer sayılı uçağa beş bin metreye çıkması konusunda talimat veriyor ve yardımcı pilot Steven Snyder bunu onaylıyor. Bunun üzerine kaptan pilot Kevorkian, 'Basıncı yükselt,' diyor ve uçuş mühendisi Oliver Krick, 'Ayarlar tamam,' diye karşılık veriyor. Bunlar kaydedilen son konuşmalar. Saat 20.31'i on iki saniye geçe bu uçak iki bin beş yüz metreye ulaşıyor... Sonra da infilak ediyor."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Yakıt göstergesi meselesi nedir?" diye sordum.

Omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Pilotların çoğu bunun kokpit aygıtlarında rastlanabilen geçici bir hata olduğunu söylüyor. Ama ciddi bir teknik arızaya işaret ediyor da olabilir."

Başımı evet der gibi salladım.

Kate sözlerine devam etti. "Yaklaşık dört bin metre yükseklikte seyreden küçük bir yolcu uçağının pilotu yaklaşık 25 mil öteden kendisine doğru yaklaşmakta olan TWA800'ü görmüş. Uçağın kalkış ışığının hala açık olduğunu görüp, şaşırıldığını söylüyor, oysa ışığın dokuz yüz metrede söndürülmesi gerekirdi. Pilot ayrıca ışığın gözüne normalden daha parlak görüldüğü ve birden gördüğü ışığın kalkış ışığı olmadığını ayımsadığını anlatıyor. Işık uçağın iki numaralı motorunun hemen yanındaymış, bu nedenle motorun alev almış olabileceğini düşünmüş. 747'yi uyarmak amacıyla kendi ışıklarıyla sinyal vermiş ama tam o sırada 747 alev topuna dönüşmüş."

Bir an düşündükten sonra, "Bu, teknik arıza varsayımını destekleyen bir açıklama gibi," dedim.

Kate evet der gibi başını sallayıp konuşmaya devam etti. "Aynı sırada bir Amerikan jetinde yolculuk eden birisi dışarıya baktığında gökyüzüne doğru yükselmekte olan kıvılcıma benzer bir şey görmüş. Aynı yolcu yaklaşık on saniye sonra kıvılcımı en son gördüğü noktada küçük bir patlama görmüş ve yalnızca bir saniye sonra da büyük patlama gerçekleşmiş."

"Bu da füze teorisini destekleyen bir açıklama," diye belirttim.

Kate yine başını salladı. "Söz konusu yolcu Amerikan Donanması'nda elektronik savaş teknisyeni."

Aklıma, Binbaşı Spruck'ın bir elektronik savaş teknisyeninden söz ettiği geldi.

"Gökyüzünden yapılan bir gözlem daha," diye devam etti Kate. "İki Ulusal Güvenlik helikopter pilotu rutin eğitim uçuşu yapıyor. Okyanus yönünden kuzeye, Long Island'daki üslerine doğru yol alıyorlar. Görünüşe göre patlamaya en yakın mesafeden tanık olanlar bu iki adam. 747'nin yaklaşık yedi mil uzağında ve birkaç yüz metre aşağısında bulunuyorlar. Pilot, 747'nin seyrettiği yönde, yani batıdan doğuya doğru yükselen, alev benzer turuncu-kırmızı bir ışık çizgisi gördüğünü iddia ediyor. Yardımcı pilotu da bu ifadeyi destekliyor. Gerçekten de yardımcı pilot dâhili telefonda uçuş mühendisine, 'Bu havai fişek de neyin nesi?' diye sesleniyor. Yalnızca bir saniye sonra pilot ve yardımcı pilot sarı-beyaz renkte küçük bir patlama ve bunu izleyen ikinci bir bembeyaz patlama görüyorlar, sonra da dev bir ateş topu şeklinde üçüncü bir patlama meydana geliyor. Gördüğün gibi burada çoğu ifadeden farklı olarak iki yerine üç patlamadan söz ediliyor. Ama az önce de söylediğim gibi olay yerine en yakın konumda bulunanlar onlardı, ayrıca tanıkların her ikisi de gördüklerinin ne olduğunu bilecek deneyimli askeri pilotlar."

"Bu helikopter kaza yerine gitmiş mi?" diye sordum.

"Evet. Oraya ilk ulaşanlar onlarmış. Uçağın düştüğü yerin üzerinde tur atmışlar, ne var ki kurtulan kimseye rastlayamamışlar." Ve ekledi. "Her iki pilot da daha sonra kırmızı ışık çizgisi ile ilgili ifadelerini geri aldılar. Pilot Ulusal Hava Güvenlik'ten emekli olduktan sonra ilk ifadesine geri döndü."

Başımı salladım. Görünüşe göre birileri ilk ifadelerini değiştirmeleri için bu iki Ulusal Hava Güvenlik pilotuna baskı yapmıştı.

Kate bir zamanlar bir Boeing 747 olan yapboza bakıp anlatmaya devam etti. "Saat 20.31'i on iki saniye geçe, uçağın kalkışından yaklaşık on iki dakika sonra, herhangi bir nedenden ötürü orta yakıt tankındaki uçucu gazlar tutuştu. Yakıt tankı infilak etti ve patlamanın gücüyle kokpit ile birinci sınıf bölümünün yarısı uçağın ana gövdesinden -tam bu noktadan- ayrıldı ve okyanusa doğru düşmeye başladı."

Kokpitin bulunması gerektiği yerdeki kocaman boşluğa baktım ve buz gibi ürperdim.

"Kokpitin gövdeden ayrılmasıyla yerçekimi merkezi kaydı ve kuyruk da yana doğru eğildi. Motorlar hala çalışıyordu ve başı gövdesinden ayrılan uçak yaklaşık bin metre kadar tırmandı... Ve ondan sonra da dönüp düşmeye başladı, bunun üzerine kanatlardaki tanklar hasar gördü ve yakıt alev aldı ve bu da altı yüzü aşkın insanın tanık olduğu dev alev topuna neden oldu." Kısa bir soluklanıp devam etti. "Olayların akışının böyle olduğu büyük oranda adli kanıtlar ve bunun dışında da uydu ve radar kayıtları tarafından belirlendi. Ne var ki bu ne tam olarak görgü tanıklarının ifadeleriyle bağdaşmıyor, ne de bire bir CIA'in canlandırmasına uyuyor."

"Kara kutu ne diyor?"

"Kara kutu ana patlamayla, kokpitin gövdeden ayrıldığı sırada, devre dışı kalmış." Ve devam etti. "Gerçekten de elimizde üç ayrı gerçek var. Ve hiçbiri birbirine uymuyor. CIA canlandırması görgü tanıklarının gördüklerini doğruluyor, ışık çizgisi patlamadan sonra yanarak yükselmeye başlayan uçak gövdesiydi. Ne var ki adli kanıtlar ve uydu kayıtları uçağın düşmeye başlayana dek yanmadığını söylüyorlar. Bir de CIA tarafından ortaya atılan, yükselen ışık çizgisinin uçaktan yanarak saçılan uçak benzini olduğu iddiası var. Bu işte bir iş var. Yani Görgü tanıklarının görüp de yükselen bir ışık çizgisi olduğunu düşündükleri neydi? Yanarak yükselen uçak mı, yoksa yanarak aşağıya doğru saçılan uçak benzini mi?" Gözlerini bana çevirdi. "Yoksa her ikisi de mi değil?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Benim de öyle."

"Bazen görgü tanığı sayısı gerekenden fazladır," dedim. "Haham Meir Kahane'ın New York'ta sokak ortasında vurulmasına birkaç düzine insan tanık oldu ama savunma avukatlarının onlarla işi bittiğinde, geriye söyledikleri birbirini tutan iki tanık bile kalmamıştı ve akli karışan jüri, sanığın cinayet suçlamasından beraat etmesini sağladı." Ve ekledim: "Sonra bir de JFK suikastı var."

Kate bir süre düşündükten sonra, "Sen adli kanıtları seversin," diye anımsattı. "Ve Siben sana adli kanıtlar sundu. Bunlar hoşuna gitti mi?"

"En sağlam kanıtlar adli kanıtlardır," diye karşılık verdim. "Ama bunların geri kalan gerçeklerle de örtüşmesi gerekir. Bir defasında bir cinayet olayını araştırıyordum. Silahın üzerindeki tek parmak izi silahla adam öldürüldüğü sırada olay yerinden binlerce kilometre ötede olduğu kesin bir biçimde kanıtlanmış olan bir adama aitti. Bu durumda bütün gerçekleri bir araya getirecek varsayımlar üretmeye başlarsın. Buradaki sorun elimizde bir ana şüpheli olmamasıdır. Bu olmadan da polisler ve sanırım FBI ajanları da sinirlenerek görgü tanıklarına birer şüpheliymiş gibi davranmaya başlarlar, adli tıp memurları ise kızmaya başlar ve savunmaya geçerler ve sen daha farkına bile varmadan olay bir çamur atma vakasına dönüşür."

"Bu durumda sen ne yaparsın?"

"Her şeyi yeniden gözden geçirirsin. Hem de en başından."

"Ya da her şeyi yıpranmamış gözlerle görüp, yıpranmamış kulaklarla duyacak yeni dedektifler görevlendirirsin."

"Bazen."

"Eee?"

"Eeesi... Düşünüyorum."

Bu defa sol taraftaki koridordan uçağın arka tarafına doğru yürümeye koyulduk. Kate yürürken bir yandan da konuşuyordu. "Gerçekler ve görgü tanıkları bir yana, dikkatini en fazla çeken nedir?"

"Bir ipucu verebilir misin?"

"En sevmediğin konu."

İçim, yalnızca harap halde olmakla kalmayan aynı zamanda inanılmaz derecede hüzün verici bu uçaktan bir an önce çıkma isteğiyle dolu olarak ahsap basamaklardan inmeye başladım.

Kate de beni izledi. Birlikte hangarın çıkış kapısına doğru yürümeye koyulduk.

"John?"

"Düşünüyorum. "

Hangardan çıkıp serin geceye adım attık. Kendimi anında daha iyi hissetmeye başlamıştım. Cipe bindim, Kate de sağdaki koltuğa geçip oturdu. Cipi çalıştırıp farları yaktım ve ana kapıya doğru hareket ettim.

"CIA," dedim. "Neden canlandırmayı FBI değil de CIA yaptı?"

"İşte bu iyi bir soru."

"Onların bu işle ne ilgisi var?"

"Birincisi bomba ve füze teorileri güncelken, onlar da dörtbir yanda dolaşp yabancı terörist aradılar."

"Eğer yabancı teröristler Birleşik Devletler sınırları içerisindedirlerse, onlardan hukuki açıdan FBI sorumludur," diye belirttim.

"Doğru. Ama senin de bildiğin gibi bizim örgütün bünyesinde de bazı CIA ajanları çalışıyor. Ted Nash'i anımsıyor musun?"

"Ted'i anımsıyorum. Onunla birkaç kez yemeğe çıktığını da anımsıyorum."

"Bir kez."

"Her neyse. Neden Binbaşı Spruck'ı sorguladı?"

"Bilmiyorum. Bu gerçekten de biraz sıra dışı bir durum."

"Yemeğe çıktığınızda Ted sana bu konuda ne anlattı?"

"Ted Nash'le çıktığımız bu tek yemeğe sapanıp kalma John," dedi ve ekledi. "Aramızda asla romantik bir ilişki olmadı."

"Öyle bile olsa takmam. Ne de olsa o öldü."

Kate konuya geri dönerek, "FBI ile NTSB uçağın kaza sonucu düştüğü sonucuna vardıldıktan sonra aslında CIA geri çekilmeliydi. Ama bunu yapmadı ve televizyonda gösterilen video canlandırması da CIA'in eseri idi. Bunun nedenini asla anlamış değilim. Aynı şey öbür FBI çalışanları için de geçerli." Ve ekledi. "Resmi açıklama, FBI'nın kendi örgütüyle bu

canlandırma arasında bir bağlantı kurulmasını istemediği yolundaydı."

"Neden peki?"

"Sanırım aşırı spekülatif olduğu için. Sorulara yanıt getirmektense daha fazla soru işaretine yol açtı. Ayrıca bu canlandırmanın gördükleriyle hiç bağdaşmadığını söyleyen çok sayıda görgü tanığını öfkeden çılgına çevirdi. Bu canlandırma ortamı yeniden kızıştırmaktan başka işe yaramadı."

"Bunlar akıllı değil yalnızca kendini beğenmiş," diye araya girdim. Kapıdan çıktıktan sonra Kate'in rehberliğinde Long Island ekspres yoluna çıktık. "Bu canlandırmayı yeniden görmeliyim," dedim.

"Elimde bir kopyası var."

"İyi." Bir an düşünüp, "Aslında bulmamız gereken kumsaldaki şu çift," dedim. "Ve çirkin bir şeyler yaparken kendilerini çekmemiş olmaları için Tanrı'ya yalvarmalıyız. Ayrıca, eğer gerçekten kanıt niteliği taşıyan bir kaset varsa, o kasetin yok olmuş olmaması ve o çiftin çıplak kıçlarının yukarısında bir yerlerde TWA800'ün başına neler geldiğini görebilmemiz ve bu kasetin CIA canlandırması ile örtüşmemesi için, kanıt ilahlarına dua etmeliyiz."

"Birbiriyle çelişen bütün bu kanıtları açığa kavuşturmak ve davanın yeniden açılmasını sağlamak için elimizde kalan tek şey bu zaten," diye konuştu Kate ve ekledi, "Ya da, birisi ya da bir örgüt ortaya çıkıp uçağı düşürdüğünü itiraf eder, işte bu durumda da dava yeniden açılır."

"Ortadoğulu birkaç terörist grubu bu olayı üstlenmemiş miydi?"

"Hepsi tek tek incelendi. Ama hiçbirisi bu iddialarını kanıtlayacak özel bilgilere sahip değildi. Kamuoyunun bildiği şeylerden bile tam olarak haberleri yoktu. Kısacası saldırıyı üstlenenlerden hiçbirisi yeterince inanılır değildi. Bu da bazı insanların teknik arıza açıklamasına yönelmesine neden oldu." Ve ekledi. "Öte yandan, hiçbir saldırıyı üstlenmeyen yeni terörist grupları da var. Onları ilgilendiren tek şey öldürmek ve yok etmek. Bin Ladin denen adamla El Kaide örgütü bunun için iyi bir örnek."

"Doğru." Yeniden kumsaldaki çifti düşünerek Kate'e, "Romeo ile Juliet'i neden bulamadınız?"

"Benden onları bulmam istenmedi."

"Kalmış olabilecekleri otelin adını bildiğini söylemiştin."

"Biliyorum." Bir anlık sessizlikten sonra, "Sana doğrusunu söylemem gerekirse, soruşturmanın bu bölümüne doğrudan dahil değildim. Yalnızca o polisin raporunu okudum ve kendi inisiyatifimle birtakım telefon görüşmeleri yaptım. Ama bu işten elimi çok çabuk çektirdiler."

"Anlıyorum... Öyleyse nasıl sonuçlandığını bilmiyorsun."

"Hayır."

Bunları bir an için aklımdan geçirip, "Belki de o çift bulunmuştur," dedim.

"Olabilir."

"Belki de ortada video kaset filan yoktu."

"Olabilir."

"Belki vardı ama çift kaseti daha önce yok etmişti."

"Olabilir. "

"Belki CIA kaseti buldu ve çifti yok etti."

Kate bu defa sessiz kaldı.

Ben komplo teorilerine inanmıyorum. Özellikle de komplonun, herhangi bir konuda anlaşmaktan aciz, sır tutmasını beceremeyen ve de işlerini ya da emekliliklerini tehlikeye atacak her türlü işten kaçınan hükümet ya da ordu üyeleri tarafından yapıldığını öne sürenlere.

Bütün bu saydıklarım yalnızca CIA için geçerli değildi. Onlar aldatmacalardan, komplolardan, sırlardan, kanunsuzluk sınırındaki işlerden hoşlanırlar, bunlar için soluk alıp verir, yaşarlardı. Bütün bunlar için üstelik maaş da alırlardı.

FBI'la aramdaki bütün sorunlara karşın onların dürüst, vatansever, kanuna ve tıpkı adımını sınırın biraz ötesine attığı için kalp krizi geçirmek üzere olan karım gibi kurallara saygılı insanlardı.

Kate kendi kendisiyle konuşur gibi, "Bu işin peşine düşersek, bizi yakalamaları uzun sürmez."

Karşılık vermedim. "Eve mi?"

Long Island ekspres yolunun sol rampasına çıkıp Manhattan'a doğru ilerlemeye başladım. Bu geç saatte hemen hemen hiç trafik olmadığından rahatlıkla yol alıyorduk. Sol şeride çıkıp hızımı hız limitine kadar yükselttim.

Aslında insanların peşine takılıp onları izleyen kişi bendim, ama şimdi hayatım değişmişti, bu nedenle dikiz aynama ve yan aynalara bakarak hızla iki şerit değiştirip, sonraki çıkışa doğru ilerledim.

Peşimize takılan olmadı.

Bir süre servis yolunda gitmeyi sürdürdükten sonra yeniden ekspres yola çıktım.

Kate bu kaçamak manevralarımla ilgili doğrudan bir yorum yapmamakla birlikte, "Belki bu işten vazgeçsek iyi olur," dedi.

Bu tıpkı bluzunu ve sutyenini çıkardıktan sonra yeni sevgiliye, "Belki bunu yapmasak daha iyi olur," demeye benziyordu.

Ben bu arada tıpkı üç dolarlık bir tabanca kadar kızıışmışken, o bu işin doğruluğundan kuşku duymaya başlamıştı. Aslında

tam olarak kuşkuya kapılmış değildi, ama bu, "Beni ikna et," demenin kadınca yoluuydu.

Canım bu oyunu oynamayı hiç istemediğinden, "Nasıl istersen," dedim. "Pekâlâ... Belki de tek istediğim senin de benim gördüklerimi görüp, duyduklarımı duymandı. Böylece benim neye üzülop sıkıldığımı daha iyi anlayabilecektin. Ne de olsa bu da benim bir parçam."

"Hayatımızı bir arada sürdürdüğümüz sürece bu konuda son derece duyarlı olacağım."

"Piçlik etme."

"Böyle sövmeye ne zaman başladın?"

"Tahmin et bakalım." Ve sordu. "Bu işe girmek istiyorsun, değil mi?"

"Bunu yaparsam beni ne bekliyor olacak?"

"Bela dışında hiçbir şey."

"Bu gerçekten de son derece ikna edici bir açıklama."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Bir süre sessizce yolumuza devam ettikten sonra Kate, "Sidney Siben'a gelince, resmi açıklamayı uzmanının ağzından duymanın iyi olacağını düşünmüştüm," dedi.

"Öyle mi?"

Kate birkaç saniye sustu, sonra, "Nasıl istersen öyle yap," dedi. "Sana son derece dengeli ve adil bir vaka sunmak istememin nedeni buydu."

Bu sözler bana adalet ve doğruluk terazisini gösteren FBI markasını anımsattı. Yoksa adalet ve af mıydı? Elma ve portakal olabilir mi? Tam soracakken Kate bu mantıksız düşüncelerimi bölerek, "Kararını vermeden hele üzerine bir uyu," dedi.

"Şimdi mi?"

"Hayır. Şu anda araba kullanıyorsun. Ben uyuyacağım." Koltuğunu geriye yatırdı, ayakkabılarını fırlattı ve gözlerini kapadı. Kadınlar on saniyeden kısa bir sürede uykuya dalmayı başarırlar. Ve Kate de bunu yaptı.

Birkaç dakika sonra, Brookhaven Ulusal Laboratuvarı'na giden otoyol çıkışının yanından geçerken yüksek sesle, "Hey şu yedi teori nedir?" diye sordum.

"Hah?"

"Uyan. Bana eşlik et. Şu yedi teori nedir?"

Esnedikten sonra saymaya başladı: "Birinci teori... Müttefik ateşi... Ordunun o gece yaptığı hava ve deniz talimleri... Uzaktan kumandalı bir uçak havaya fırlatıldı... Füze bu uçağı tutturamadı ve yanlışlıkla 747'ye kilitlendi... Ya da uzaktan kumandalı uçağın kendisi yolcu uçağına çarptı... Ama pek de olası değil. Böyle bir şey olsaydı gemilerde bunu izleyen fazla sayıda görgü tanığı olurdu."

"Peki. İkinci teori."

"İkinci teori. Elektromanyetik titreşim senaryosu... Askeri talimler sırasında çok güçlü elektromanyetik alanlar oluşur ve bu alanlar teorik olarak bir uçağı içlerine alabilirler... Ama bu teori ışık çizgisine açıklama getirmiyor."

"Üç."

"Üç. Yabancı donanma teorisi. Suyun altından denizden havaya füze fırlatıldı. "

"Birinci teoriye geri dön. O gece o bölgede ordu zaten havada ve denizde talim yapıyordu ve buna denizaltı talimleri de dâhildi... Bu durumda yabancı bir denizaltının gözden kaçmış olması olanaksız."

"Peki ya bizim denizaltılarımızdan biri?"

"Bu da birinci teorinin bir parçası. Dördüncü teori, göktaşı ya da benzeri bir gök cismi teorisi. Olası ama akla yatkın değil. Nereye geldik?"

"Beş. Bu sözünü etmiş olduğum metan gazı kabcacığı. Doğal yollardan oluşan gözle görünmeyen bu gaz okyanus zemininden yükselerek 747'nin motorlarının tutuşmasına neden oldu. Olayla bağdaşmıyor. Ve altıncı teori. Bu da plazma ölüm ışını teorisi. Brookhaven Ulusal Laboratuvarı. Çok saçma görünmekle birlikte olasılığı yüksek bir durum. Ama Brookhaven bunu kesin bir dille yalanlıyor."

"Yedi. 747'nin kargo kapısı... Bazı kanıtlar bu kapının patlamadan önce yerinden çıktığına işaret ediyor. Kapının açılması basıncın aniden düşmesine ve bunu izleyen olaylar zinciri de patlamaya neden olmuş olabilir. Ne var ki patlamanın önce gerçekleşmiş olması daha akla yatkın. İyi geceler."

"Dur. Ya terörist füzesi olma olasılığı?"

"Bu başlı başına bir kategori."

"Tamam. Ama arkadaşın Sydney'in bir sözü aklımdan çıkmıyor. Adli kanıtlar değil, ikinci derecedeki kanıtlar. Neden bir uçak havaalanının bu kadar uzağında düşürülsün? Ve hükümet neden bir terörist saldırısını örtbas etmek istesin? Açık denizde gerçekleştirilen bir terörist saldırısı pek çok kişinin paçasını sıyırmasını sağlardı. Sigorta tazminat taleplerinden milyonlarca dolar tasarruf edilirdi. Ortadaki yakıt tankının yeniden inşa edilmesi için harcanan milyonlar da cabası. Lanet olsun, ortada hükümet tarafından düzenlemiş bir komplo olsaydı olayın teknik arıza sonucu gerçekleştiği söylenmez tam aksine bir terörist saldırısı

masalı uydurulurdu. Elbette hükümet panik çıkmasını ve büyük bir hata yaptığını itiraf etmek istemiyorsa, ayrı. İşte bu noktada da işe CIA karışıyor ve ... " Yan gözle Kate'e baktım.

Kate horluyordu.

Böylece aşırı hız kazanmaya başlamış olan düşüncelerimle baş başa kalmıştım.

Önce beynimin "dur" düğmesine bastım, sonra "geri al" düğmesine basarak anma törenine ve meslektaşım Liam Griffith'e döndüm. Bu adamın "İki Yüz Görgü Tanığının İfadesine İnanan İnsanlar"dan biri olması gerçekten de mümkündü. Griffith pekâlâ Kate'le danışıklı dövüş içerisinde benimle konuşmuş ve sırf olaya karşı ilgimi uyandırmak için beni sindirmeye çalışır gibi görünmüş olabilirdi. Öte yandan belki de her şey, gerçekten de görüldüğü gibiydi ve Griffith bumumu bu olaya sokmamam için beni ciddi olarak uyarmıştı.

Yan gözle tıpkı bir melek gibi uyuyan Kate'e baktım. Tatlı karım asla kendisini bu kadar çok seven kocasını manipüle etmeye kalkışmazdı. Yoksa kalkışır mıydı?

Sahne iki. Alacakaranlıkta Cupsogue Beach Country Parkı. Kumsalda bir çift.

Bu iki kişi gerçekten ışık çizgisini ve patlamayı görmüş, hatta filme almış mıydı? Ayrıca bugüne dek bulunamamış olmaları da çok şaşırtıcıydı.

Yoksa bulunmuşlar mıydı?

Kate'e de bu konudaki kuşularımı söylemiş ama o bu konuda hiç yorum yapmamıştı. Söz konusu çift pekâlâ CIA tarafından bulunmuş ve yok edilmiş olabilirdi.

Yoo, bu Corey paranoyasından başka bir şey değildi. CIA'e karşı pek iyi düşünceler beslemiyordum ama bu kuşularımı haklı çıkarmaya yetmezdi. Ted Nash bir haindi bundan yola çıkarak bütün CIA ajanlarını aynı kefeye koymak doğru olmazdı. Yanılıyor muydum?

Sahne üç. Center Moriches Sahil Güvenlik İstasyonu. Binbaşı Tom Spruck, güvenilir ve kendinden son derece emin bir görgü tanığı.

İşte aklımdan bir türlü çıkaramadığım şey buydu. Bu adam aynı şeyi, yalnız başına ya da grup halinde, farklı farklı noktalardan görmüş olan iki yüz kadın, erkek ve çocuktan biriydi. Bu bir defa kesindi, değil mi?

Ve son olarak sahne dört: Calverton uçak hangarı. Ulusal Nakliye Güvenlik Kurulu, güvenlik mühendislerinden Bay Sidney R. Siben. Güvenli ve sarsılmaz uzman tanık. Spruck ile Siben'ı on iki saatliğine bir odaya kitlemeyi çok isterdim doğrusu. Sanırım bu yüzünün iddialaşması olurdu. Yoksa olmaz mıydı? Bay Sidney Siben kapıdan çıkarken birtakım kuşularını dile getirmişti. 'Göz yanılması. Hepsi bu. Hayır, lanet olsun hepsi bu değil.'

Bütün bunlar ne anlama geliyordu?

Parçaları yeniden bir araya getirilmiş olan Boeing 747'nin davetsiz hayali kafamın içinde belirdi. Hayalimde yeniden ana gövdeye girip parça parça birleştirilmiş halinin üzerinde, boş koltukların arasında, koridor boyunca ilerledim. Adli tabipler hep, "Ölümler bizimle konuşurlar," demezler mi?

Bunu gerçekten de yapar, duruşma ve mahkemelerde kanıt olabilecek şeyler söylerler.

747 sırlarının çoğunu açığa çıkarmıştı. Okyanusun derinliklerinden çıkarılan cesetler de öyle. Görgü tanıkları ifade vermişlerdi. Uzmanlar bu konuda görüş bildirmişlerdi. Asıl sorun herkesin aynı şeyi söylememesinden kaynaklanıyordu.

Ve herkes gerçeği söylemiyordu.

Ve gerçeği söylediklerine inananlar da yanılıyor olabilirdi.

Ve bilerek yalan söyleyenler belki de, aslında gerçeğin ne olduğunu bilmiyordu.

Ve bu olay bu gecedan tam beş yıl önce gerçekleşmişti.

Ve bu olay yüzünden birkaç kişinin kariyerinin ve ününün zarar gördüğünü, hatta mahvoldüğünü duymuştum. Kendimin ya da Kate'in adının bu listeye eklenmesini istemiyordum.

Yeniden Kate'e baktım. Bir yıldır evliydik ve bu konu aramızda daha önce hiç geçmemişti. Birden geçen temmuz yapılan anma törenine yanında ben olmadan gittiğini anımsadım. Acaba beni bu olaya karıştırmak için neden bu yılki anma törenini beklemişti? Belki bir sınama sürecine tabi tutulmuşum ya da ortaya yeni bulgular çıkmıştı. Her durumda bu dosyayı kapatmamış olan bir dizi insanla tanışmam sağlanmıştı.

Karım Kate Mayfield'a gelince. O, sisteme karşı koyacak biri değildi. O sistemin ta kendisiydi zaten.

Bense, tek yönlü yola ters yönden girmeyi seven biri olarak ün salmış ve kariyer yapmıştım.

Ama şimdi rolleri değiştirmiştik ve bu da genellikle gösterinin pek de başarılı geçmemesine neden olur.

Bu olay en başından beri fazla yaklaşanlar için tehlikeli olmuştu. Bu plazma ölüm ışını, patlayıcı bir gaz kabarcığı, hayalet bir füze, müttefik ateşi, elektromanyetik titreşim, benzin ve hava karışımı patlayıcı bir karışım ve göz yanılmasıydı.

Sezgilerim bana Kate'in ve benim iyiliğimiz için bu gece görüp duyduklarımı unutmam gerektiğini söylüyordu.

Kate başka bir yerden geliyordu ve ben onun nereden geldiğini biliyordum.

Ama burada önemli olan Kate ya da ben ya da hükümetin içinden ya da dışından birileri değildi.

Söz konusu olan onlardı. Tam tamına iki yüz otuz kişi. Ve boş koltukların üzerine güller bırakan, mum yakıp okyanusun

sularında yürüyen, denize çiçek atan aileleri ve sevdikleri. Ve bu akşamki anma törenine katılmayan, evlerinde oturup ağlayanlar.

Belki de karar vermek için önce uyumam gerekmiyordu bile.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Evim. İkinci ve Üçüncü caddelerin arasındaki Doğu 72. Sokak'daki, bir gökdelende oturuyorum. Benim dairem 34. katta ve şu anda, sabahın ikisinde, elimde skoç kadehiyle durmakta olduğum balkonumdan güneye doğru baktığımda, Manhattan Adası'nı görüyordum.

Kent merkezinin ortasındaki gökdelenlerin arasından Bowery'yi ve çocukluğumun geçtiği Henry Sokak'ının bulunduğu Aşağı Doğu Yakası'nın bir bölümünü görebiliyordum.

Chinatown'ın ilerisinde mahkeme ve hapishane binalarını ve eskiden çalışmış olduğum polis merkeziyle, şimdi çalıştığım Federal Polis binasını seçebiliyordum.

Gerçekten de geçmişim ayaklarımın önüne serilmiş gibiydi. Aşağı Doğu Yakası'nın ana caddelerinde oynayan çocuk John Corey. Bowery'de çaylak polis memuru John Corey, sonra cinayet masası dedektifi John Corey. Ve son olarak da federal Terör Karşıtı Özel Tim'in sözleşmeli ajanı John Corey.

Ve şimdi ikinci evliliği bir yılını doldurmuş, ilk karısının aldığı ve bir zamanlar sersemin biri olan ve cebi dolu pislikleri savunarak çok para yapan patronuyla birlikte yaşadığı apartman dairesinde oturan John Corey.

Manhattan'ın aşağı ucunda Wall Street'in gökdelenleri, sağ tarafta ise Dünya Ticaret Merkezi'nin İkiz Kuleler'i adeta gökyüzünü delerek yükseliyordu.

26 Şubat 1993'te, öğlen saatlerinde, Ortadoğulu teröristler Ryder'dan kiraladıkları ve patlayıcı madde yükledikleri kamyoneti Kuzey Kule'nin kapalı otoparkına park edip gittiler. Saat 12.18'de kamyonet infilak etti. Patlamada altı kişi öldü, binlerce kişi yaralandı. Eğer kule gerçekten yıkılsaydı ölü sayısı binleri bulurdu. Bu yabancı teröristlerin Amerikan topraklarında düzenledikleri ilk saldırıydı. Bu aynı zamanda bir uyarı çanıydı ama kimse buna kulak vermemişti.

Şimdi yanıtlanması gereken soru şuydu, TWA800'ün infilak edip Atlantik Okyanusu'na düşmesine ne neden oldu?

Ortada yalnızca iki -son derece tartışmalı- olasılık vardı, kaza ya da iki numaralı terörist saldırısı.

Hükümet olayın kaza olduğu sonucuna varabilmek için tam dört yıl ve kırk milyon dolar harcamıştı.

Belli özel gruplar ve pek çok özel kişi bu sonucu inandırıcı bulmuyordu. Ben de öteki yolu seçmektense bu yolu seçmekten yanaydım.

Uykusuzluk ve skoğun tetiklediği hayal gücüm, gözümün önüne bir uçağın kabinini andıran bir tür kutsal toplantı salonunda sessizce oturmuş, yaşayanların bir an önce yanıtları bulmasını bekleyen iki yüz otuz kadın erkek ve çocuğun hayalini getirdi.

Ölümler gerçekten konuşabilseler bile, yalnızca birkaç saniye süren o ateş teröründe başlarına ne geldiğini kesin olarak anlatabileceklerinden kuşkuluydum.

Balkondan oturma odasına geçtim.

Pembe ve yeşil tonların hakim olduğu, pek çok midye kabuğu ve bazıları hasırdan örülmüş kilimleriyle bu odanın dekorasyonu biraz Palm Beach'deki otellerin lobisini andırıyordu.

Kate ilk fırsatta bütün bunları fırlatıp atacağını söylüyor. Atılmayacak olan tek şey aynı zamanda benim tarafımdan satın alınmış olan tek şey. Kahverengi deriden yüksek arkalıklı bir koltuk. Bu gerçekten de çok güzel bir koltuk.

Kadehime bir skoç daha doldurup video cihazımın "oynat" düğmesine bastım.

Kahverengi deri koltuğuma oturup gözlerimi ekrana diktim.

Hızla birbirlerini izleyen fotoğraflar ve konuya hiç de uymayan bir müzik ekranı doldurdu. Kate'in anlattığına göre bu komplo teorisini savunanlar tarafından hazırlanmış, füze saldırısı teorisini de destekleyen, bir saatlik bir video kasetti. Kate kasette CIA canlandırmasının da yer aldığını söylemişti.

Bir haber programı için yapılan röportaj çekiminde Ulusal Nakliye Güvenlik Kurulu'nun eski başkanlarından biri soruşturmayı FBI'nin yürütmesinin bugüne dek görülmedik bir durum olduğunu söylüyordu. Ona göre Kongre son derece net bir biçimde uçak kazalarını soruşturmakla UNGK'yı görevlendirmişti.

Bu haber röportajında eksikliği göze batan anahtar sözcük "kaza"ydı.

Görünüşe göre hükümette bazı kişiler bir suç işlendiğini düşünüyorlardı ve olayla ilgili soruşturmalan yürütmek ve uçağın parçalarını bir araya getirmekle UNGK'nın görevlendirilmiş olmasının nedeni de buydu.

Bunu izleyen görüntüde uzmanın biri içinde ancak "bir yüksük dolusu benzin" olduğundan, ortadaki boş yakıt tankının böylesine büyük bir patlamaya neden olamayacağını söylüyordu.

Ne var ki Bay Siben bana tankın içinde pompa tarafından çekilmemiş yaklaşık 50 galon kadar benzin olduğunu söylemişti. Bu söylemlerden hangisi doğru olursa olsun, büyük patlamaya neden olan benzinin kendisi değil, uçucu gazlardı.

Kısacası kasetin daha ilk birkaç dakikası birkaç hata ve belki de çarpıtılmış gerçeklerle doluydu.

Ekranda kimlikleri tam olarak anlaşılamayan birkaç kişi esrarengiz bir biçimde Calverton Hangarı'ndan kaybolan uçak parçalarından, okyanusun derinliklerinden çıkarıldıktan sonra yok olan koltuklardan ve parçalar bir araya getirilirken dövülerek

yapıya eklenen ve böylece patlamanın imzasının değişmesine neden olan alüminyum parçalardan söz etmeye başladığında iyice dikkat kesildim.

Kasetin devamında, TWA 747'den hemen sonra El Al 747'den söz ediliyor, patlayıcı savaş başlığı izleri ve "hedefini şaşırması" donanma füzelerine ait roket yakıtı izi bulunduğunu saptayan laboratuvar raporları konu ediliyordu. Birisi TWA uçağı düşmeden hemen önce içeriği pek net olmayan bir tehdit mektubu geldiğini anlatırken, değiştirilen ya da gözardı edilen kanıtlarla ilgili pek çok spekülasyonda bulunuluyordu.

Bu sözde belgesel pek çok noktaya değiniyordu, ancak bu noktalar birleştirildiğinde ortaya düz bir çizgi çıkmıyordu. Sırf üzerine ne bulaşacağını görmek için ortaya atılmış pek çok saçmalık vardı. Daha açık fikirli olmak gerekirse, bu kaset uçağın düşmesine teknik bir arızanın neden olduğunu öne süren resmi rapor dışında bütün teorilere eşit ağırlıkta yer veriyordu.

Kasette, 17 Temmuz 1996 gecesi Long Island açıklarında W-105 koordinatında oynanan savaş oyunları konusunda birtakım ayrıntılara da yer veriliyordu. Ben bu kasetin yapımcılarının TWA800'ün düşmesine "hedefinden şaşan" bir Amerikan füzesinin neden olduğu gibi bir sonuca varacaklarını düşünürken, eski bir donanma mensubu tıpkı Binbaşı Spruck gibi, "Yüzlerce hatta binlerce ordu mensubunun bu boyutlarda bir kazayı örtbas etmeleri mümkün değildir," diye belirtti.

Ben de bu adamın ve Binbaşı Spruck'ın söyledikleriyle aynı görüşteydim. Peki öyleyse savaş oyunları komplo teorilerinde neden bu kadar önemli bir rol oynuyorlardı. Bu konudaki merakım hala dinmemişti. Belki de tek nedeni kulağa hoş gelmesiydi. Hükümetin birtakım şeyleri örtbas etmesi ne de olsa hükümetin aptallık yapmasından daha ilginçtir.

Öte yandan kasette oldukça kışkırtıcı bir iddiada da bulunuluyordu. Buna göre radar kaynakları sayesinde o gece kaza bölgesinde seyreden tüm teknelerin kimliği ortaya çıkarılmış, bunu izleyen soruşturma safhasında hepsi bulunup temize çıkarılmıştı, bir tanesi dışında. Bir sürat teknesi patlamadan hemen sonra hızla olay yerinden ayrılmış ve ne donanma, ne FBI, ne Sahil Güvenlik, ne de CIA bu teknenin kimliğini saptamayı ve yerini belirlemeyi başaramamıştı. Eğer bu doğruysa füze -gerçekten bir füze varsa elbette- bu teknedeki ateşlenmiş olmalıydı.

Şimdi ekranda üç renkli bir fotoğraf belirmişti. Bu fotoğraf, o gece yakınlarının fotoğraflarını çeken, ama farkında olmadan arka plandaki gece karanlığında kısa bir ışık çizgisini görüntülemeyi başaran birileri tarafından çekilmişti. Yorumcu, bu görünenin havaya yükselmekte olan bir füze ya da roketin arkasından çıkan alev olabileceğini söylüyordu.

Ne var ki ortada hala bir sorun vardı, çünkü bir fotoğraf, özellikle de kazara çekilmişse kanıt olarak kabul edilmiyordu.

Öte yandan hareketli resimler, film ya da kamera kayıtları söz konusu olduğunda durum değişiyordu. Yeniden kumsaldaki çifti düşündüm.

Bu dokümantasyonun en ilginç bölümü, altı görgü tanığıma ayrılan sürenin uzunluğuydu.

Görgü tanıklarının bazılarıyla, ışık çizgisini gördüklerini söyledikleri yerde röportaj yapılmıştı. Bu tanıklar parmaklarıyla ışık çizgisini gördükleri noktayı işaretlemiş, elleriyle küçük uçma hareketleri göstermişlerdi. Tanıkların hepsi de güvenilir insanlara benziyorlardı ve söylediklerinden de son derece emin görünüyorlardı. İçlerinden bazıları konuşurken son derece üzgün görünüyordu, hatta içlerinden bir kadın duygularını kontrol etmeyi başaramayarak ağlamaya başlamıştı.

Hepsi de birkaç ufak tefek ayrıntı dışında aynı şeyleri anlatıyordu.

Okyanusa bakarlarken suların içinden bir alev ya da ışık çizgisi çıkarak gökyüzüne yükselmiş, iyice hızlanarak küçük bir patlamayla sonlanmış, bunu büyük bir patlama ve dev ateş topunun denize düşmesi izlemiş.

Görünüşe göre bu açıklamalar hakkında yapılabilecek pek fazla yorum yoktu.

Yine de nedendir bilinmez ama FBI, CIA'den bu altı -ve tamamı iki yüz- görgü tanığının aynı şeyi tanımlayan ifadelerine açıklama getirmesini istemişti.

Ve şimdi sırada CIA'in hazırladığı canlandırma vardı. İçki kadehini elimden bırakıp dikkatle, ses tonu okuduğu ukala metin kadar rahatsız edici biri tarafından yorumlanan canlandırmayı izlemeye koyuldum.

İlk önce boş ana yakıt tankının iç kısmı ve tankın zemininde yakıt akışını kontrol eden plakaların arasında kalmış yakıt kalıntıları gösterildi. Sonra yorumcu uçucu gazlardan söz etti. Arkasından tankın içindeki bir kaynaktan gelen bir kıvılcım görüldü. Ve bunu patlama izledi.

Yakıt-hava patlaması şiddetle ana yakıt tankının sol tarafına doğru hareket ederek, sol kanat tankındaki yakıtın alev almasına neden oldu ve bunu da çizgi animasyon olarak aktarılan büyük bir patlama izledi.

Yorumcu patlamadan sonra uçağın şiddetle sallanmaya başladığını ve bunun üzerine burun kısmının kırılarak düşmeye başladığını belirtti.

Buraya kadar anlatılanlar tamamıydı.

Bunu izleyen sahnelerde ise yorumcu ve canlandırmanın iki yüz görgü tanığının gerçekte ne görmüş olduklarını açıklama girişimlerine yer veriliyordu.

Bu bölümde burnu düşen ve yakıt tankı yara alan 747'nin yanlışlıkla yükselen bir füzeyle karıştırıldığı anlatılıyordu.

Canlandırmada okyanusa doğru süzülen, yanan uçak benzinin oluşturduğu bir değil birden çok ışık seli görünüyordu. Sonra baş kısmı kopan uçak, uçak benzinine beslenen dev bir ateş topu halinde yükselmeye başladı -resmi radar kayıtlarına göre bin metre- ve sonunda da kanatlarının üzerinde takla ata ata sulara çakıldı.

Yorumcu, insanların yanlışlıkla uçağa çarpan bir füzeyle karıştırdıkları şeyin işte bu olduğunu açıklıyordu.

"İşte burada beni kaybediyorsun ahbab," diye konuştum.

Bu canlandırmadan ve yorumcunun anlattıklarından anladığım kadarıyla, CIA insanların uçağı patlamadan önce fark etmediklerini iddia ediyordu. Buna göre onların dik katini çeken şey ilk küçük patlama ve/veya çok daha büyük olan ikinci patlama olmuştu. Ya da bazı örneklerde insanlar patlamanın, kendilerine yaklaşık otuz ya da kırk saniye sonra ulaşan sesini duymuşlardı. Ve başlarını kaldırıp yukarıya baktıklarında iki şey görmüş olabiliirdi. Ya denize çakılmadan önce alevler içerisinde bir süre yükselen alev almış olan uçağı ve/veya büyük bir olasılıkla yanan benzinin oluşturduğu ışık çizgilerinin sakin sulara yansımaları. Bir başka deyişle bu olaya tanık olan herkes olanları hafızasına ters olarak kaydetmişti.

Görgü tanıklarından birkaçı ekranda yeniden belirdi. İlk tanık şöyle bir soru sordu, "Üç bin metreden dört bin metreye yükselen bir uçak nasıl olur da sudan yükselen ve yüksek hızla ilerleyen bir füzeyle benzetilebilir?"

Eski bir Hava Güvenlik görevlisi ise, "Benim gördüğüm ışık çizgisi üç bin metreye yalnızca üç, dört, beş saniyede yükseldi. Sesten daha hızlı hareket ediyordu," diye konuştu.

Üç gece önce izlemiş olduğum FİRO televizyondaki haber programından anımsadığım bir adam, olayı izlemiş olduğu Long Island'daki evinin önünde mikrofonlara, "Canlandırma hiçbir açıdan benim gördüklerimle bağdaşmıyor, hatta yaklaşmıyor bile," dedi.

Kendisiyle o gece durmakta olduğu köprünün üzerinde röportaj yapılan bir kadın, "Ben yanarak denize dökülen uçak benzinini gördüm," dedi. "Ama bu yukarıya doğru yükselen bir ışık çizgisi gördükten sonraydı."

Aklıma yeniden Binbaşı Spruck'ın, "Bu yön yukarıya doğru, öyle değil mi?" şeklindeki sözleri geldi.

Filmi durdurup yeniden balkona çıktım ve gözlerimi gökyüzüne çevirdim. Batıdan doğuya doğru hareket etmekte olan bir uçak gördüm, herhalde Kennedy Havalimanı'na doğru ilerliyordu. Gözümün önüne bu uçağın aniden infilak edip dev bir ateş topuna dönüştüğünü, doğuya doğru hareketine devam ederken, yara almış yakıt tankından aşağıya tutuşmuş benzin saçarak, birkaç bin metre yükseldiğini getirmeye çalıştım.

Gözlerimin önünde beliren bu hayali her ne kadar bir füzeyle ya da sudan yükselen ne idüğü belirsiz bir ışık çizgisine benzetmeye çalıştıysam da, başaramadım. Bu iki görüntü arasında ne görsel, ne de ruhsal bir bağlantı vardı, bunun olabilmesi için yıkılması gereken birkaç fizik kanununu da unutmamalı elbette.

Oturma odasına dönüp koltuğuma oturdum ve düşünmeye koyuldum. FBI neden CIA'den bu canlandırmayı hazırlamasını istemişti? Daha doğrusu, FBI, CIA'den gerçekten bu canlandırmayı hazırlamasını istemiş miydi? Yoksa CIA bunu kendisinden istemesi için FBI'a baskı mı yapmıştı?

Bu canlandırmanın amacı neydi? Birinci neden, iki yüz görgü tanığının gerçekte ne görmüş olduklarını -gördüklerini sandıkları şeyin doğru olmadığını- açıklamak olabilirdi. Bu açıklama CIA'in kendisinden hiç beklenmeyecek bir biçimde, travma geçiren görgü tanıklarının duygusal ve ruhsal sağlığıyla yakından ilgilendiği anlamına gelirdi.

Ama bu canlandırmanın asıl nedeni elbette iki yüz elli milyon Amerikalı'ya iki yüz görgü tanığının gördüğünün göz yanılması olduğunu açıklamaktı.

Çizginin altında bu CIA canlandırması, sorulara yanıt getirmekten çok yenilerine meydan veriyordu, mantığa aykırıydı ve insanların görmüş olduklarını yemin ettikleri şeyleri, çizgi animasyonla yalancı çıkarıyordu. Bazen ne kadar az şey söylene, ne kadar az şey gösterilse o kadar iyidir. Eğer CIA bunu kanıtlamak için bu kadar bariz bir uğraş göstermese, görgü tanıklarına rağmen yine de bu teknik arıza senaryosuna inanabilirdim.

Oynatma düğmesine basmamla film devam etti.

Kate üzerinde minicik bir gecelikle oturma odasına geldi. "Haydi yatağa gel John."

"Ben yorgun değilim. İyice elektriklendim."

Puflardan birini çekerek yanıma oturdu ve elimi tuttu. Kasetin son birkaç dakikasını birlikte izledik.

Bu sözde belgeselin sonu tam olarak belirgin değildi, birçok soruyla sona eriyor ve bu kasetin devamının çekilmesi olasılığını açık bırakıyordu.

Video aygıtını kapattım. Bir süre New York sokaklarına tepeden bakan karanlık ve sessiz odada öylece oturduk, yıldızlar ve gökdelenler gece karanlığında ışılıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Kate.

"Bu kasetin yüzde kırk oranında yanlış, yüzde kırk oranında da manipüle edici olduğunu düşünüyorum." Ve ekledim. "Tıpkı bir Oliver Stone filmi andırıyor."

"Peki ya geri kalanı?" diye sordu Kate.

"Merakımı uyandırmaya yetecek kadar gerçek," diye karşılık verdim ve sordum. "Kayıp sürat teknesi meselesi nedir?"

"Bu doğru," diye karşılık verdi. "Birkaç radar bulgusu, patlamadan hemen sonra yüksek hızla o bölgeden uzaklaşan bir sürat teknesi olduğunu belgeliyor." Ve ekledi. "O bölgede bulunan özel teknelerin büyük bir çoğunluğu bir yardımları olup olamayacağını anlamak için patlama noktasına *doğru* hareket ettiler. Askeri tekneler ise olay yerine gitme talimatını alana dek oldukları yerde beklediler. Sahil Güvenlik ve FBI o gece anonsla o bölgede bulunan bütün denizcilerden buldukları

koordinatları açıklamalarını ve ne gördüklerini ayrıntılarıyla aktarmalarını istedi. Söz konusu tekne dışında kalan bütün tekneler bunu yaptı."

"Öyleyse bu, füzenin fırlatılmış olduğu tekne olabilir," dedim. "Teori böyle."

"Öte yandan, belki bu teknede bulunanlar da kumsaldaki çiftin yaptığını yapıyordu ve teknenin hızla ortadan toz olmasının nedeni de buydu," diye belirttim ve ekledim. "O gece aslında bir arada bulunmaması gereken pek çok kadınla erkeğin birlikte olduğundan hiç kuşku yok."

"Öyleyse bu kayıp teknedeki ısı güdümlü tek füzenin herifin bacaklarının arasında olduğunu söylüyorsun."

"Söylediklerime biraz benziyor."

Kate gülümseyerek, "Doğrusunu söylemek gerekirse bunu akıl eden ilk kişi sen değilsin," dedi. "CIA canlandırması hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bir yerde bir bağlantısızlık var."

Kate evet dercesine başını sallayarak bu konuda beni bilgilendirmeye koyuldu. "Bütün görgü tanıklarının aynı şeyi tanımlamadığını biliyorsun. İçlerinden bazıları iki ışık çizgisi gördüklerini söylediler. Pek çoğu ışık çizgisinin uçaktan daha yükseğe tırandığını, sonra keskin bir açıyla geri dönerek uçağı baş kısmından vurduğunu söyledi. Bazılarıysa ışık çizgisinin doğrudan suların içinden yükseldiğini ve uçağı alt kısmından vurduğunu açıkladı. İnsanların çoğu iki patlama olduğunu söyledi, fazla büyük olmayan ilk patlama ve bunu izleyen dev ateş topu. Ama bazı görgü tanıkları üç, hatta dört patlamadan söz ediyorlar. Bazı görgü tanıkları uçağın burun kısmının düştüğünü gördüklerini söylüyorlar ama büyük kısmı böyle bir şey görmemiş. Bazı görgü tanıkları uçağın patlamadan sonra gökyüzünün ortasında adeta kala kaldığını söylüyor, bazılarıysa hiç böyle bir şeye değinmiyor. Bazı tanıklar, radar kayıtlarının da desteklediği gibi, yanan uçağın patlamadan sonra yükselmeyi sürdürdüğünü söylüyor, bazıları uçağın patlamadan hemen sonra okyanusa çakıldığını öne sürerken, bazıları da kanatlarının üzerinde takla ata ata düştüğünü söylüyor. Uzun sözün kısası, görgü tanıklarının hepsi ayrıntılarda görüş birliği içerisinde değil."

"CIA'in bu kadar çelişkili ifadelerle dayanarak nasıl böylesine spekülasyon yapabileceğini işte bu nedenle anlayamıyorum," diye karşılık verdim. "Bütün bu farklı ifadeleri göz önünde bulundurarak en azından bir düzine canlandırma çekmeleri gerekirdi."

"Sanırım CIA işe füze varsayımını gözardı eden resmi açıklamayla başladı," diye karşılık verdi Kate. "Sonra bu açıklamayı uçuş uzmanlarının olayın nasıl olabileceğine dair açıklamalarına da dayanarak resmettiler. Görgü tanıklarının ifadeleri CIA için geçersizdi. Kısacası, 'Sizin görmüş olduğunuz buydu,' dediler."

"Doğru. Bu kasette birisi görgü tanıklarının resmi ya da halka açık duruşmalarda ifade vermek üzere hiç çağırılmamış olduklarını söyledi. Bu doğru mu?"

"Evet. Sana bir şey daha anlatabilirim. FBI görgü tanıklarının pek çoğunu ikinci kez sorgulamadı. Düzinelerce görgü tanığı yeniden ifade vermek istemiyle FBI'a başvurup durdu. Pek çok görgü tanığı bu duruma sinirlenerek medyaya açılmak istedi ancak yeni medya hükümetin teknik arıza açıklamasından sonra olaya olan ilgisini yitirmişti." Ve ekledi. "Bu mesleğe başladığımdan bu yana, bu kadar çok inanılır görgü tanığının ifadesine bu kadar az itibar edildiğine hiç tanık olmadım."

Bu sözleri aklımdan bir kez daha geçirip, "Ne kadar çok görgü tanığın varsa, elinde bir o kadar da farklı ifaden var demektir. Sonunda da bu ifadeler birbirlerini safdışı bırakırlar," diye karşılık verdim ve ekledim. "İki yüz yerine bir ya da iki iyi tanığının olmasını tercih ederdim."

"Sana birini verdim."

"Doğru. Ne var ki insanlar ruhsal açıdan görmeye eğilimli oldukları şeyleri görürler. Sana 1996 yazında neler olduğunu anlatabilirim. TWA800 olayından üç hafta önce Birleşik Devletler ordusunun Suudi Arabistan'daki askeri üssü Khobar Kuleleri bombalandı. FBI Atlanta'daki yaz olimpiyatları yüzünden kırmızı alarmdaydı ve haber programları İran ve bir düzine farklı terör grubu tarafından gerçekleştirilmesi olası saldırı spekülasyonlarıyla doluydu. Böylece TWA800 düştüğünde aklına ilk gelen ne oldu? Sanırım benim ilk aklıma gelen terör saldırısı olabileceğiydi ve o zamanlar henüz tanışmıyorduk bile."

Kate bir süre sessiz durduktan sonra sakın bir ifadeyle, "Görünüşe göre aklımıza ilk gelen olasılık iki yüz görgü tanığının ifadesiyle örtüşüyor," dedi.

"İşte söylemek istediğim de bu. Onlar görmeyi bekledikleri şeyi gördüler. Bak, eğer bu uçak 1996'da değil de 1946'da düşmüş olsaydı, insanların büyük çoğunluğu uçağın düşüşüne teknik arızanın neden olduğunu söylerdi. 1956'da ise insanlar uçağı bir uçan dairenin ya da Rusların vurduğunu söylerlerdi, çünkü gökyüzünde gördükleri buydu. 1976'da ya da 1986'da uçağa bomba konmuş olduğunu söylerlerdi, çünkü o dönem bu tür olaylara rastlanıyordu. 1996'da ise Ortadoğulu teröristler tarafından ateşlenen sofistike güdümlü füze olduğu söylendi."

"Şimdi şeytanın avukatlığına mı başladın?"

"Onun avukatı değilim. Ben onun ta kendisiyim."

Kate gülümseyerek, "İyi o zaman," dedi. "Kırmızı kuyruğunu yatağa savur da beni bir süre daha uyanık tut."

Bu sözleri ikiletmeden rahat koltuğundan kalkıp doğruca yatak odasına yöneldim.

Yatağa gidip, yorucu ve yıpratıcı bir günün tüm enerjisini boşaltmaya çalışan sınırları aşırı derecede gerilmiş iki insan gibi gılgınca seviştik. En azından bu denetimini elimizde bulduğumuz, iyi bir şekilde sonlandırabileceğimiz bir şeydi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi sabah -ben üzerime kılıksız bir bomoz geçirmiştim, Kate'in üzerinde ise hala o seksi geceliği vardı- mutfakta oturmuş kahvelerimizi içerek gazete okuyorduk. Pencerelerden içeriye parlak güneş ışığı doluyordu.

Robin evden ayrıldıktan sonra Times gazetesi aboneliğimi iptal edip bilmeye gereksinim duyduğum her şeyi içeren Post'a abone olmuşum ama Kate buraya taşındığından bu yana Times yine bu evin bir parçasıydı. Yoğurt da öyle. Bu iki şey birbirine paralel gidip geliyor.

Kahvemi hüpürdeterek, dün katılmış olduğumuz anma töreni ile ilgili Times'daki yazıyı okudum. Makale şöyle başlıyordu, "Trans World Airlines' a ait 800 uçuş sayılı uçağın ateş parçaları halinde okyanusa düşmesinden tam beş yıl sonra, kazada ölen iki yüz otuz kişinin bazılarının yakınları, dua etmek ve ölen sevdiklerini anmak için Long Island'ın doğu ucuna yıllık ziyaretlerini gerçekleştirdiler.

"Buraya dostlarının ve sevdiklerinin son nefeslerini verdikleri yere yakın olmak, kuma vuran yeşil dalgaların sesini dinlemek, sahile çıkarılan cesetlerin götürüldüğü East Moriches yolu üzerinde kırmızı beyaz renklerdeki Sahil Güvenlik binasını görmek için geldiler."

Acı dolu satırları okumayı sürdürdüm. "Şok edici kazadan ve uçağın düşüşüne teknik arızanın mı yoksa bombanın mı neden olduğu yolundaki akıl karıştırıcı tartışmalardan birkaç gün sonra burada yapılan ilk anma töreninin havasına donuk bir sessizlik egemendi. Törene katılanların çoğu suyun içine kadar yürüyüp ellerindeki çiçekleri bırakmaktan başka bir şey yapamadılar."

Makalenin daha aşağısında ise şöyle deniyordu. "Ailelere destek olan Frank Lombardi her şey bir yana bir de çatlaklarla uğraşmak zorunda kaldıklarını belirtip, ailelerin son günlerde, uçağı düşüren teröristin kim olduğunu bildiğini iddia eden bir adam tarafından sürekli telefonla arandıklarını ve adamın 300.000 dolar nakit para karşılığında teröristin kimliğini açıklayacağını söylediğini bildirdi. Bay Lombardi şöyle söyledi, 'Bu delilik değildir de nedir? Bir insanın başka insanların duygularıyla böylesine oynamaya kalkması inanılmaz bir şey.' (Ulusal Nakliye Güvenlik Kurulu uçağın düşmesine, büyük bir olasılıkla bir kısa devre sonucu orta yakıt tankında meydana gelen bir patlamanın neden olduğu sonucuna varmıştı.)"

Makaleyi sonuna dek okuyup, gazeteyi Kate'e verdim. Kate yazıyı sessizce okudu. Sonra başını kaldırıp, "Bazen ben de bu çatlaklardan biri olduğumu sanıyorum, ama iyi niyetli bir çatlak," dedi.

"Bu arada, o çiftin kalmış olabileceği otelin adı neydi?" diye sordum.

"Dün görüp duymuş olduğun her şey resmi kayıtlarda geçen şeylerdi. Binbaşı Spruck'ın vermiş olduğu tanık ifadesi de bilgi edinme özgürlüğü ilkesi altında sağlandı. Otelin adı resmi kayıtlarda geçmiyor."

"Doğru. Ama geçseydi bu ad ne olurdu?"

"Westhampton Beach'deki Bayview Oteli olurdu," diye karşılık verdi. "Peki bu otelde ne buldun?"

"Söylediğim gibi, ben bu otele gerçekten hiç gitmedim. Sadece o çevredeki otel, motel ve pansiyonları telefonla defalarca arayıp, beni geri aramaları için onlara FBI'daki numaramı bıraktım. Beni arayanların büyük çoğunluğu FBI'ın kendilerini ziyaret edip bir yatak örtüsü göstermiş olduğunu söylediler. Bayview Oteli çalışanlarından biri FBI'a bir yatak örtülerinin kayıp olduğunu ve kendisine gösterdikleri örtünün bu kayıp örtü olabileceğini, ama bundan kesin olarak emin olamayacağını söylediğini anlattı."

Başımı sallayarak, "Ve bütün soruşturmanın içeriği bu kadar, öyle mi?" diye sordum.

"Aşağı yukarı evet. Aynı adam bir de FBI'ın otelin bütün ziyaretçi kayıtlarını, kredi kartı sliplerini ve bilgisayarını incelediğini ve çalışanları birer birer sorguya çektiğini anlattı." Ve ekledi. "Kendisine sıkı sıkı tembih edildiği üzere bütün bunlardan tek bir kimseye söz etmeyeceği konusunda da bana güvence verdi. Sonra bana füzeyi fırlatan herifi bulup bulamadığımızı sordu."

"Henüz değil. Bu adamın adı neydi?"

"Leslie Rosenthal. Bayview Oteli'nin müdürü."

"Neden bu işin peşine düşmedin?"

"Pekâlâ bir ısırık alayım derken, bakarsın sen ısırılıvermişsin. Ya Bay Rosenthal ya da otel personelinden biri FBI'dan kendileriyle bağlantı kuran kişiyi aradı ya da FBI kendiliğinden ikinci bir soruşturma yaptı, her ne olursa ertesi gün Fed 26'nın yirmi sekizinci katına, o güne dek hiç görmediğim bir büroya çağrıldım. OPR'den daha önce hiç görmediğim iki adam bana bu konuda yetkilerimi aşip fazla ileriye gitmiş olduğumu söylediler."

OPR (Office of Professional Responsibility) FBI'in profesyonel sorumluluk bürosudur. Bu ad kulağa son derece hoş gelmekle birlikte, bu tamamıyla Orwelvari bir addir. OPR tıpkı NYPD (New York Polis Teşkilatı) içişleri bölümü gibidir, üstlerine vazife olmayan işlere burnunu sokanlar, gammazcılar ve casuslar. Örneğin Bay Liam Griffith'in OPR'den olduğuna hiç kuşku yoktu. Kate'e bakarak, "Bu herifler sana Kuzey Dakota'ya atanmayı önerdiler mi?" dedim.

"Bunun da seçeneklerden biri olduğundan eminim. Ama serinkanlıklarını hiç bozmayarak, her şeyin benim tarafımdan verilmiş küçük bir yanlış kararımın havası vermeye çalıştılar. Hatta böylesine inisiyatifli çalıştığım için beni kutladılar bile."

"Terfi de ettin mi?"

"Nazik ama kesin bir dille oyunu iyi bir takım oyuncusu olarak sürdürmemi önerdiler. Bana bu iz üzerinde başka ajanların çalıştığını, benim görgü tanıklarını sorgulama işini devralıp bu işe odaklanmamı istediler."

"Yine ucuz atlatmışsın. Bir defasında üstlerimden birisi kafama kağıt tutacağı fırlatmıştı. Ama bu benim daha çok hoşuma gidiyor. Havanın temizlenmesini sağlıyor."

"Biz bir parça daha sinsiyiz. Her neyse mesajı almıştım ama aynı zamanda bir ize rastlamış olduğumu da anlamıştım."

"Peki o halde neden peşine düşmedin?"

"Çünkü bunu yapmama konusundaki emirleri yerine getirdim. Sana anlattıklarımı dinlemedin mi?"

"Onlar yalnızca senin nasıl bir hamurdan yoğrulmuş olduğunu sınamak istediler. Onlar bu işten vazgeçmeye niyetin olmadığını söylemeni beklediler aslında."

"Çok doğru." Bir an düşündükten sonra, "O noktada ben kendim için, eğer bu işten bir sonuç alınacak olursa, bunun önce biz FBI ajanlarına, ardından da basın toplantısı yoluyla kamuya duyurulacağı gibi mantıklı bir sonuca ulaştım yalnızca. O zamanlar, yani beş yıl önce, komplo ya da örtbas gibi durumların söz konusu olabileceğini düşünmemiştim bile."

"Ama şimdi düşünüyorsun."

Buna bir karşılık vermemekle birlikte, "Bu işin içinde olan herkes olaydan derin bir biçimde etkilenmişti, ama şimdi görgü tanıklarının içinde buldukları ruh halinin daha başka olduğunu anlayabiliyorum. Bizler Olayı görenlerle, ki içlerinden iki yüzü gördüklerinin roket ya da füze olduğundan emindi, konuşan kişilerdik. Görgü tanıkları birer birer belki kendilerini ikinci bir kez sorgulamış olabilirler, ama bu tanıklarla görüşen FBI ve NYPD memurlarının her birinin elinde, üzerinde kafa yormak zorunda oldukları düzinelerce ifade bulunuyordu ve sana şunu kesinlikle söyleyebilirim ki, hiçbirimiz tanıklardan duyduklarımızla Son Rapor'u ya da CIA canlandırmasını bağdaştıramadık," diye anlattı ve ekledi. "TKÖT patronları soruşturmaları yürüten birkaç kişiyle sorun yaşadılar ve o büroya çağrılan tek kişi ben değildim."

"İlginç," diye karşılık verdim ve, "Peki sorgulama yöntemi nasıl işliyordu?" diye sordum. "TKÖT adına çalışanların yüzde kaçını NYPD'den, yüzde kaçını FBI'dandı? Kim hangi tanıklarla konuştu filan, falan?"

"Başlangıçta büyük bir karmaşa yaşandı," diye karşılık verdi Kate. "Yirmi dört saat içerisinde yüzlerce NYPD ve FBI görevlisi Manhattan'dan Long Island'ın doğu ucuna gönderildi. Kalınacak yeterince yer yoktu. Ajanların bazıları arabalarında uyudular, moteller askeriye hizmetine ayrılmıştı ve Sahil Güvenlik binaları yatakhane olarak kullanılıyordu." Ve ekledi. "Ben iki gece dört kadınla birlikte Moriches Sahil Güvenlik İstasyonu'ndaki bürolardan birinde kaldım, sonra beni bir başka FBI ajanıyla birlikte bir otele yerleştirdiler."

"Kimdi bu?"

"Jason Mills adında bir adam."

"Otel odanı bir erkekle mi paylaştın?"

Kate gülümsedi. "Hayır John. Seni kafaya alıyorum yalnızca. Bana birlikte çalışmış olduğum insanların adını sorma. Seninle onlar hakkında konuşmak istemiyorum."

"Bunu biliyorum. Tamam yöntemi anlat o zaman."

"Pekâlâ, görgü tanıklarının ne kadar çok olduğunu tam olarak düşünemiyorduk. Yedi yüzü aşkın gerçek tanık ve yaklaşık elli kadar uçuk tip. Ve en başında hangi tanıkların bir ışık çizgisi gördüğünü ve hangilerinin yalnızca patlamayla yanan uçağı gördüğünü belirleyememiştik. Sonunda tanıkları inanırlılıkları ve olayın gördükleri boyutu bakımından sınıflamaya karar verdik. Birkaç gün içerisinde elimizde bir ışık çizgisi gördüklerini iddia eden iki yüzü aşkın tanık toplanmıştı."

"Ve bunlar FBI'nın sorguladığı tanıklardı."

"Doğru. Ama öncelikle bütün o karmaşanın arasında NYPD pek çok iyi tanıkla konuşurken, FBI da pek çok kötü tanıkla konuştu."

"Ne kadar ürpertici bir düşünce."

Bu sözlerimi duymazdan gelerek konuşmaya devam etti. "Tanıkları sınıfladık ve ışık çizgisi gördüğünü söyleyen görgü tanıkları yalnızca FBI tarafından sorgulandı. Sonra ısrarla okyanustan gökyüzüne yükselen bir ışık çizgisi gördüğünü tekrarlayan, aralarında Binbaşı Spruck'ın da bulunduğu yirmi kadar görgü tanığının sorgulaması FBI'nın daha yüksek kademelerine devredildi."

"Ve CIA'e. Ted Nash'e örneğin."

"Öyle görünüyor."

"Hiç bu tanıkların arasından şanssız bir kazaya kurban giden oldu mu?"

Gülümsedi. "Üzgünüm, bir kişi bile olmadı."

"Pekâlâ bu teorim de buraya kadarmış."

Bu konuştuklarımızı aklımdan geçirdim ve daha önceki deneyimlerimden ve soruşturmalarımın bildiğim bir sonuca vardım. Terör Karşıtı Özel Tim için çalışan NYPD dedektifleri genel olarak ayak işlerini yapmakla görevli olurlardı. Ne zaman önemli bir ize çarparlarsa işi FBI ajanlarına devrederlerdi.

Kate'e dönerek, "Bahse girerim, ışık çizgisini gördüklerini söyleyen tanıklarla konuşan NYPD ve FBI sorgulamacıları, bu

olayın bir kaza olmadığına inanan grubun özünü oluşturuyorlar," dedim.

"Ortada grup filan yok." Ayağa kalktı ve iş için giyinmek üzere yatak odasına gitti.

Ben de kahvemi bitirerek yatak odasına gittim.

Ben beylik tabancamın aynısı olan kendi 9 mm'lik tabancasını kuşanırken, Kate de FBI tarafından verilmiş olan 40 mm'lik tabancasını kuşandı. Onun tabancası benimkinden çok daha büyük olmakla birlikte, ben oldukça güvenli bir adam olduğumdan, bu beni pek rahatsız etmiyor.

Ceketlerimizi giydik, Kate evrak çantasını aldı ve birlikte evden ayrıldık.

Gözümün önünde, 26 Federal Plaza'da parmaklarını çatırdatarak gelmemizi bekleyen altı OPR görevlisinin hayali vardı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kapıcımız Alfred'in çağırdığı taksiyle, Aşağı Manhattan'da bulunan 26 Federal Plaza'daki işyerimize doğru yarım saatlik yolculuğumuza başladık. Saat sabahın dokuzuydu, bu sıcak ve güneşli temmuz sabahında iş trafiği yavaş yavaş çözülmeye başlamıştı.

Taksi hassas konuları konuşmak için pek uygun bir mekan değildir, özellikle de şoförün adı, şoförlük lisansında yazılı olduğu gibi Abdül ise. Bu nedenle zaman geçirmek amacıyla Abdül'e, "Ne zamandır bu ülkede bulunuyorsunuz?" diye sordum.

Arkaya şöyle bir bakıp, "On yıldır bayırn," diye karşılık verdi.

"Sizce TWA800'ün başına ne geldi?"

Kate, "John," diyerek araya girdi.

Onu dikkate almadan sorumu tekrarladım.

Abdül tereddütlü bir ifadeyle, "Ah ne kadar da korkunç bir felaketti bu," diye karşılık verdi.

"Doğru. Uçağa bir füze çarptığına inanıyor musunuz?"

"Bilmiyorum bayırn."

"Ben bu işi İsraililerin yaptığını ve Araplar yapmış gibi göstermeye çalıştıklarını düşünüyorum. Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Şey, bu mümkün."

"Dünya Ticaret Merkezi'nin bombalanması da böyle bir olay."

"Bu da mümkün."

"John!"

"Yani," dedim Abdül'e. "Olaya bir füzenin neden olduğunu düşünüyorsunuz."

"Şey... Bu füzeyi pek çok kişi gördü."

"Peki kimin elinde böylesine güçlü bir füze bulunabilir?"

"Bilmiyorum bayırn."

"İsraililerin elbette."

"Şey, bu mümkün elbette."

"Şu ön koltuktaki Arap gazetelerinizde bu konuyla ilgili bir şey yazıyor mu?"

"Ah... Evet, bu trajedinin yıldönümü olduğunu yazıyorlar."

"Ne diyorlar? Amerikalıların neden olduğu askeri bir kaza mı, yoksa Yahudiler mi?"

"Emin değilim. Yitip giden onca hayat için yas tutup sorulara yanıt arıyorlar."

"Evet, ben de öyle."

Kate, "Tamam, John," dedi.

"Yalnızca biraz ısınmaya çalışıyorum."

"Neden biraz çeneni kapamaya çalışmıyorsun?" 26 Fed' e varana dek sessizliğimizi bozmadık.

Federal hükümet ve çalışanları bütün azınlıkların, eski göçmenlerin, Amerika yerlilerinin, yavru köpeklerin, ormanların vs. hak ve duygularına karşı son derece duyarlıdır. Bendeysen bu duyarlılıktan pek eser yoktur ve benim ilerici düşünce düzeyim, polis kanunlarının sanıkların dayakla itiraf etmeye zorlanmalarına yasak getirecek şekilde değiştirildiği dönemlerde bir yerlerde kalakalmıştır.

Yine de Özel Ajan Mayfield ve benim aramda, hep aynı görüşleri paylaşmasak da, son derece iyi bir iletişim var ve son bir yıl içerisinde birbirimizden epeyce şey öğrendiğimizi fark ettim.

26 Fed'e vardık, Abdül'e yol parasını ve buna ek olarak da neden olduğum sıkıntı için de beş dolar bahşiş verdim.

Broadway'deki kırk bir katlı binanın geniş lobisine girip, güvenlik asansörlerine doğru ilerledik.

Federal Plaza bünyesinde, yarısı vergi toplayan öbür yarısı da toplanan bu vergileri harcayan hükümet bürolarını barındırmaktadır. Yirmi ikinci ila yirmi sekizinci katlarda türlü yasa uygulama ve istihbarat toplama büroları bulunmaktadır ve buralara yalnızca lobiden kalın pleksiglas bölmelerle ayrılan, güvenlik görevlilerince korunan bölümde bulunan özel asansörlerle çıkılabilmektedir. Her zamanki gibi güvenlik görevlilerine kartımı gösterip kapının yanındaki bölmeye şifremi girdim ve pleksiglas kapı açıldı.

Kate'le birlikte içeriye girip yirmi iki ila yirmi sekizinci katlara hizmet veren yedi asansöre doğru yürüdük. Kapıdaki güvenlik

görevlileri kartlarımızı hiç yakından görmek istemezlerdi.

Boş asansörlerden birine binip yirmi altıncı katın düğmesine bastık.

"Ayrı ayrı birilerinin bürosuna çağrılmaya hazırlıklı olalım."

"Neden? Dün gece izlendiğimizi mi düşünüyorsun?"

"Az sonra anlarız."

Asansörün kapısı yirmi altıncı kattaki küçük bir lobiye açıldı. Burada güvenlik görevlisi bulunmuyordu, belki de bu kadar ileriye gitmeyi başardığında, artık güvenlik görevlisi olmasına gerek yoktu.

Tavanda birkaç güvenlik kamerası asılıydı ama muhtemelen kameranın kayıtlarını ekranda izlemekle, saatte altı papel alan ve uyanıksalar bile, neyi ya da kimi izlemesi gerektiği hakkında en ufak bir fikri olmayan birileri görevliydi.

Öte yandan olumlu sayılabilecek bir önlem, koridorumuza adım atabilmek için Kate'in de benim de yeniden güvenlik şifrelerimizi girmek zorunda olduğumuzdu.

Kıscası adil olmak gerekirse 26 Federal Plaza'nın yirmi iki ila yirmi sekizinci katlarında sağlanan güvenlik önlemleri iyiydi ama mükemmel değildi. Yani aslında ben şu anda elindeki silahı Kate'in sırtına dayamış kötü niyetli biri de olabilirdim ve kart göstermeden de güvenlik kodu girmeden de bu koridora adım atmaya başarırdım.

Gerçekten de burada, -herhalde başka yerlerde de durum pek farklı değildi- güvenlik önlemleri, ortada bir savaş olduğuna dair açık kanıtlar bulunması durumu hariç, pek geliştirilmemişti.

Amerikan halkı savaşta bulunduğumuzun ancak belli belirsiz ayırımındaydı ve dünyada olup bitenlerin Birleşik Devletler'e ve müttefiklerine karşı başlatılmış bir savaş olduğu, bu savaşı yürütmekle görevli hükümet kurumlarına ne resmi yollardan, ne de Washington'daki herhangi başka bir kaynak tarafından, açıklanmıştı.

Washington da, haber ileten medya kuruluşları da her terör saldırısını birbiriyle ilgisi olmayan ya da yalnızca çok az ilgisi olan, başlı başına olaylar olarak görmeyi tercih ediyorlardı, oysa bir geri zekalı ya da politikacı bile olanlar üzerinde yeterince düşünse aradaki bağlantıları kolaylıkla keşfedebilirdi. Herkesin uyanması için belki de birliklerin harekete geçirilmesi ya da çok büyük bir gürültü kopması gerekiyordu.

En azından benim bu konuda, burada bulunduğum kısa bir yıl içerisinde, dışarıdan biri olma avantajından da yaralanarak geliştirmiş olduğum düşüncem böyle. Polisler işlenen suçun seri cinayet ya da organize suç olup olmadığını belirlemek amacıyla kanıt ararken, federaller görünüşe göre terör saldırılarına durumdan hoşnutsuz kişilerden oluşmuş, organize olmamış grupların ya da psikopat bireylerin işi olarak bakıyordu.

Ama gerçek bundan çok farklıydı. Bu olaylar sanıldığından çok daha vahimdi ve gecenin geç saatlerine dek yatmayıp bizi nasıl yok edebileceklerini düşünen birileri tarafından planlanmış ve organize edilmişti.

Ne var ki bu konudaki görüşlerim pek sempati görmüyor ve yirmi iki ila yirmi sekizinci katlar arasında çalışanlar tarafından paylaşılmıyor, paylaşılsa bile ne bu konuda raporlar yazılıyor, ne de bu konudaki görüşler toplantılarda dile getiriliyordu.

Su otomatının yanında durdum. Suyumu hüpürdeterek içerken Kate'e, "Eğer patronlardan biri ya da OPR tarafından sorgulanacak olursan yapılacak en iyi şey gerçeği, yalnızca gerçeği söylemek olur."

Kate karşılık vermedi.

"Eğer yalan söyleyecek olursan, senin yalanların benimkilerle örtüşmeyebilir. Bizi bir avukat bulmaktan kurtaracak tek şey katıksız gerçeği söylemek olur."

"Biliyorum. Ben de avukatım. Ama... "

"Su?" diye sordum. "İstersen musluğu açık bırakabilirim."

"Hayır, teşekkür ederim. Bak... "

"Kafanı suyun içine batırmayacağım, söz!"

"John, lanet olsun büyü artık. Dinle, aslına bakacak olursan biz yanlış bir şey yapmadık."

"Bu bizim hikayemiz ve ne olursa olsun sonuna kadar bu hikayenin arkasındayız. Dün gece yaptıklarımızı kendilerini mesleklerine adanmış, tutkulu ajanlar olduğumuz için yaptık. Sorgulanacak olursan sakın suçluluk duyuyormuş ya da etkilenmiş gibi görünme. Bu onların aklını karıştırır."

"Gerçek bir sosyopat gibi konuştun."

"Bu iyi mi yoksa kötü mü?"

"Hiç de komik değil." Ve ekledi. "Beş yıl önce bana kesin bir dille bu işe bumumu sokmamam söylenmişti."

"Onları dinlemeliydin."

Koridor boyunca yürümeye devam ettik. Kate'e bakarak, "Eğer gerçekten peşimzdelerse bunu şu anda açıkça göstermeyecek, kimlerle görüşüp konuştuğumuzu saptamak için gözlerini üzerimizde tutacaklardır," dedim.

"Kendimi bir suçlu gibi hissetmeme neden oluyorsun."

"Ben yalnızca başlattığın bu işi nasıl götüreceğimizi söylüyorum."

"Ben bir şey başlatmış filan değilim." Bana bakarak sözlerini sürdürdü. "John üzgünüm, eğer başını derde... "

"Boş ver üzülme. John Corey için dertsiz bir gün, oksijensiz bir güne benzer."

Gülümseyerek yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra kocaman dört köşe büronun içindeki çalışma yerine doğru yürüdü. Karşısına çıkan iş arkadaşlarını selamlayarak ilerlemesini izledim. Benim çalışma yerim, bir kısmı emekli, bir kısmı aktif, benim gibi sözleşmeli NYPD dedektiflerinin arasında, -FBI'cılardan uzakta- büronun öbür ucundaydı.

Ben kendi adamlarımın arasında bulunmanın tadını çıkarsam da, FBI ile NYPD arasındaki bu belirgin ayrılık, kültürler arasındaki ayrılığın da bir simgesi idi. Büronun daha değerli öbür ucunda çalışan bir karım olmasaydı, burada çalışmak iyice berbat olurdu.

Buradan kurtulabilmek için iyi bir kaçış stratejisine ihtiyacım vardı ama bu kadar kolay pes etmek de istemiyordum. Öte yandan TWA800 olayını eşelemem tekme yi yememi sağlayabilirdi. Bu işime de gelirdi çünkü böylece Kate'in gözünde, her nedense onun çok sevdiği bu iş düzenini bozan taraf ben olmamış olurdum. Aslına bakılırsa ben polis arkadaşlarım dahil olmak üzere pek çok kişinin canını sıkıyorum ama anlayamadığım bir nedenden ötürü Kate yirmi altıncı kattaki sorun yaratan polislerden biri olan benimle evli olmaktan oldukça gurur duyuyor gibi görünüyor.

Öte yandan bu belki de onun için bir tür başkaldırı, Jack Koenig ile diğer patronlara Özel Ajan Mayfield'in henüz tam olarak ehlileşmemiş olduğunu söylemenin başka bir yolu ydu.

İşe bakın, ne kadar da derin düşüncelere dalmışım, oysa saat henüz sabahın onu bile değildi.

Kravatımı düzeltip yüzüme nasıl bir ifade takınabileceğimi düşündüm. Bir bakalım... Büyük bir olasılıkla gırtlığıma kadar boka batmıştım, bu nedenle neşeli ve burada olduğum için mutluyum gibi görünmeye karar verdim.

Yüzüme mutlu bir ifade takınıp çalışma masama doğru seçirttim.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

İş arkadaşlarımı adlarıyla birer birer selamladım, takım elbisemin ceketini küp biçimindeki askıya asıp, çalışma merkezindeki bölmeme oturdum .

Masamın üzerinde, patronun bürosuna çağrılmanın en belirgin kanıtı olan mühürlü zarflardan yoktu. Bilgisayarımı açtım, şifremi girdim ve çoğunluğunu büro içi hatırlatmaların oluşturduğu e-postalarımı gözden geçirdim. Bazen ekranda hükümetin belirlediği yeni bir düşünce suçu konusunda uyarıda bulunan, Orwell'vari bir mesaj belirirdi. Tamam, abartıyor olabilirim ama yine de ekrana yansıyan bazı ıvır zıvır son derece gerçekten uzak görünüyor.

Teleskreterime bırakılan mesajları dinlemeye koyuldum. Bırakılan mesajlardan biri, kod adı Gerbil olan Filistin asıllı Amerikalı muhbirimden geliyordu. Söylediğine göre elinde, bana telefonda anlatamayacağı, önemli bilgiler vardı.

Gerçekte Bay Emad Salameh o kadar yararsız bir bilgi kaynağıydı ki, onun kendisini önemli mi hissetmek istediğini, yoksa çift taraflı oynayan casus mu olduğunu, yoksa yalnızca arada bir yirmi papele ihtiyacı olan biri mi olduğunu bir türlü anlayamıyordum. Belki de yalnızca benden hoşlanıyordu. Bana hep İtalyan restoranlarında akşam ya da öğle yemeği ismarlattığı için, İtalyan yemeği sevdiğini iyi biliyordum.

Son iki aramada mesaj bırakılmamış, telefon numarası saptanamadan, telefon kapatılmıştı. Bu tür aramalar beni oldum olası huzursuz ederdi.

Masamın üzerinde yığılı kâğıtları karıştırdım.

Bu işte en zorluk çektiğim şey, ne iş yapacağımı belirlemektir. Bilge bir adam bir defasında (bana) şöyle söylemişti: "Hiçbir şey yapmamakta en büyük sorun, işinin ne zaman bittiğini anlamamaktır."

Cinayet masasında geçmişteki ve yeni işlenmiş suçlar paralel olarak soruşturulur, terör olaylarında ise saldırıyı önceden tahmin etmek zorundasınızdır.

Son büyük davam olan bir yıl önceki Asad Khalil davasında, tek görevi bu olayı takip etmek olan, aralarında Kate'in de bulunduğu özel bir time dahil olmuşum.

Ne var ki bir yıl sonra bütün izler tükenmiş ve yol tıkanmıştı. Hükümetin parasını boşa harcamak istemeyen patronumuz Jack Koenig de beni, Kate'i ve timdeki diğer ajanları farklı farklı işlere koşmaya başlamıştı. Benim görevlerimin başında, NYPD'lilerin çoğunun FBI için yaptıkları iş olan gözetlerle işi geliyordu. Kate ise her ne demekse tehdit analizi yapıyordu.

Özel tim bir zamanlar bu kattaki Yönetim ve Kontrol Merkezi'nin hemen yanında özel bir çalışma alanına sahipti ve birbirimize oldukça yakın mesafelerde çalışıyorduk. Kate'in çalışma masası benimkinin hemen yanında olduğundan, her gün o güzel mavi gözlerinin içine bakma olanağı bulabiliyordum. Ama şimdi birbirimizden ayrılmıştık ve ben bir zamanlar NYPD haber alma ünitesinde çalışan Harry Müller'e bakmak zorundaydım. Ona yönelerek, "Harry, söyle bakalım kime sıcak Arap denir?" diye sordum.

Başını kaldırarak bana baktı ve, "Kime?" diye sordu.

"Cephanesi tükenen birine."

Kıkırdarak, "Bunu daha önce de anlatmıştın," dedi ve ekledi. "Söylediklerine dikkat etmelisin. Arap teröristle menopoz sonrası sendromlu bir kadın arasındaki fark nedir?"

"Nedir?"

"Arap teröristle mantık yürütebilirsin."

Gülerek, "Bunu sana ben anlattım," dedim. "Burada iki hakaret birden var, hem ırka, hem de cinsiyete."

Ama üzerine basarak söylemeliyim ki, New York'ta yaşayan Arap topluluğunun yüzde doksan sekizi son derece dürüst ve sadık yurttaşlardan, yüzde biriyse, gerçekten kötü niyetli olan geri kalan yüzde birine yarayan kit zekalılardan oluşmaktadır.

Ben genellikle bu maşa görevi gören kit zekilları izler, sorgularım ve elime kötü adamlarla ilgili bir iz geçtiğinde de bu işi FBI'a ya da bazı durumlarda CIA'e devretmek zorunda kalırım. Bu benim için gerçekten de son derece sinir bozucu bir durumdu ve Koenig özel timi dağıttığından bu yana bu işten hiç zevk almamamın en önemli nedenlerinden biri de buydu. Kate'in TWA meselesini önüme atmasının benim de yemi yutmamın nedenlerinden biri de bu olabilir.

CIA'e gelince onların da TKÖT'ye tahsis ettikleri ajanları var, örneğin şu Ted Nash gibi, ama çoğunu görmezsin bile, büroları başka bir kattadır. Bir de yolun karşı tarafında, Broadway 290'da yerleri vardır ve duruma göre özel görev timine kısa süreli dahil olup, ayrılırlar. Benim en mutlu olduğum zamanlar, ayrıldıkları zamanlardır ve şu anda da yok gibi görünüyorlar.

Harry, bana, "Dün ne yaptın?" diye sordu.

"TWA800 için Long Island'da yapılan anma törenine katıldım."

"Neden?"

"Kate bu dava üzerinde çalışıyordu. O her sene gidiyor. Sen de bu dava üzerinde çalıştın mı?"

"Hayır."

"Bu iş üzerinde beş yüz kişi kafa patlattı ve en sonunda da ortaya teknik arıza olduğu çıktı."

Harry karşılık vermedi.

"Bazen bu işte gereğinden fazla paranoyaklaşıyoruz," diye ekledim.

"Bu işte gereğinden fazla paranoyak olamazsın."

"Doğru. Hangi konu üzerinde çalışıyorsun?"

"Astoria'da yapılan saçma sapan bir İslami yardım galası, görünüşe göre elde edilen paralarla denizaşırı ülkelerdeki bazı terörist kuruluşları destekliyorlar."

"Bu yasadışı mı?"

Güldü. Ben nerden bileyim? Sanırım yasadışı olan, bir şey için para toplamak, sonra bu parayla başka bir şey yapmak. Bu birtakım federal yasalara aykırı. Sorun paranın denizaşırı bir yardım kurumu için toplanılıyor olması ama burası tarafından kullanılmak yerine ait olmadığı bir yere gönderilmesi. Bu iş tıpkı karımın çek defterini çözümlenmeye çalışmaya benziyor. Neyse ki FBI'ın ilgili hesap bölümünün elemanları bu işi çok ilginç buluyorlar. Peki sen ne yapıyorsun?"

"İslam kültürüne karşı duyarlılık kursları alıyorum."

Güldü.

Dikkatimi yeniden masamın üzerindeki işlere çevirdim. Okunup imzalandıktan sonra bir sonraki makama iletilmesi gereken pek çok evrak vardı. Zaman geçirmeden bu işe koyuldum.

İlginç dosyalar arşive kilitleniyordu ve içlerinden birisine ihtiyaç duyduğumda bir istek formu doldurmam gerekiyordu. Bu istek formu kimliğini bilmediğim kişilerce değerlendiriliyor ya reddediliyor ya da dosyayla birlikte geri dönüyordu.

Gizli bir iznim olduğu halde benden öğrenme isteğimi sınırlı tutup kendimi Khalil meselesine ya da tayin edildiğim diğer davalara odaklamam bekleniyordu. Bu da üzerinde çalıştığım davanın başka davalarla bağlantısı olup olmadığını saptamayı zorlaştırıyor. Güvenlik nedenlerinden ötürü her şey ayrı ayrı bölümlere ayrılmıştı ve naçizane görüşüme göre tüm haber alma oyununun en zayıf noktası da buydu. Polis araştırmalarında ise her dosya, yararlanmak isteyen her detektife açıktır.

Ne var ki olumsuz karşılaştırmalar yapmamalıyım. Hiçbir şey başarı kadar başarılı değildir ve bu açıdan bakıldığında federaller Amerika'yı global terörizmin sınırlarının gerisinde tutmakta büyük bir başarı elde etmişlerdir.

Belki bir, iki ya da üç olay dışında.

İlk olay, yani Dünya Ticaret Merkezi'nin bombalanması, tamamen beklenmedik bir gelişmeydi ama yine de neredeyse bütün failer yakalanmış, haklarında dava açılmış ve ömür boyu hapse mahkum edilmişlerdi. Olayda yaşamını yitiren altı kurbanın anısına İkiz Kuleler'in arasına, bombanın patladığı yeraltı garajının bulunduğu noktaya granitten hoş bir anıt dikilmişti.

Sonra bir de, konuk takımın sayısı olup olmadığı tam olarak bilinmeyen TWA800 olayı vardı.

Ve son olarak da Asad Khalil davası vardı. Bana göre kesinlikle bir terör saldırısı olan bu meseleyi hükümet, bir dizi Amerikan vatandaşına kişisel bir kin besleyen Libya asıllı bir adamın işlemiş olduğu seri cinayetlere indirgemeye çalışmıştı.

Bu benim doğruluğumu onaylayabileceğim bir söylem değil, ama bunu açıkça söylesem, etmiş olduğum bazı yeminlere ve imzalamış olduğum teminatlara göre, yasaları çiğnemiş olurum.

Bu ulusal güvenlik ve karşı-terörizm dünyası benim alışık olduğumdan çok farklı bir dünyaydı ve kendimi, bu insanların ne yaptıklarının bilincinde oldukları konusunda, günbegün yeniden ikna etmem gerekiyordu. Ne var ki yine de çok derinlerde, aklımın en dip köşelerinde birtakım kuşkular vardı.

Ayağa kalktım, ceketimi giydim ve Harry'ye, "Eğer birileri toplantıya çağıracak olursa mesaj gönder," dedim.

"Nereye gidiyorsun?"

"Tehlikeli bir göreve. Dönemeyebilirim."

"Eğer dönersen bir sosisli sandviç getirebilir misin? Hardalsız olsun."

"Elimden geleni yaparım."

Bilgisayarının ekranına yapışmış gibi görünen Kate'e şöyle bir göz atıp hızla oradan ayrıldım. Asansörle lobiye inip dışarıya çıktım.

Cep telefonlarının iyice yaygınlaştığı bu devirde yine de yol üzerinde birkaç telefon kulübesi bulunuyordu. Broadway tarafındaki kulübelerden birisine girdim.

Cep telefonumdan Dick Kearns'ün cep telefonunun numarasını bulduktan sonra kulübedeki telefonu çevirdim.

NYPD cinayet masasından eski bir meslektaşım olan Dick TKÖT'den birkaç ay önce ayrılmıştı, şimdi siviİdi ve sözleşmeli olarak federaller için gerekli kişilerin suç kayıtlarını, maddi durum kayıtlarını ve diğer kişisel bilgilerini araştırıp güvenlik kontrolleri yapıyordu.

"Alo," diyerek telefonu açtı.

"Orası Kearns Araştırma Hizmetleri mi?"

"Evet."

"Sanırım karım beni aldatıyor. Onu izleyebilir misiniz?"

"Kimsiniz? Corey? Seni hergele!"

"Senin bu tür ilişkilerle ilgilendiğini sanıyordum."

"İlgilenmiyorum, ama senin için bir ayrıcalık yapabilirim."

"Hey bugün öğlen yemeğinde ne yapıyorsun?"

"Meşgulüm. Ne oldu?"

"Şu anda ne yapıyorsun?"

"Seninle konuşuyorum. Neredesin?"

"26 Fed'in dışında."

"Bana şimdi mi ihtiyacın var?"

"Evet."

Kısa bir sessizlik oldu sonra, "Ben evdeyim, Queens'de," dedi. Sonra ekledi. "Evde çalışıyorum. Gerçekten müthiş bir iş. Sen de denesen fena olmaz."

"Dick, bütün sabah saçmalayacak zamanım yok. Olabildiğince çabuk Chinatown'daki şu mekanda buluşalım. Nereden söz ettiğimi anladın mı?"

"One Hung Low mu?"

"Doğru. Phuc Yu denen şu Vietnam dükkanının hemen yanında." Telefonu kapadım, bir seyyar satıcı bulup, biri hardalsız olmak üzere iki sosisli sandviç aldım.

26 Fed binasına geri dönüp büroma çıktım.

Harry'ye sosisli sandviçini verdim, sonra kafeteryaya uğrayıp bir fincan sade kahve aldım. Duvarda İngilizce ve Arapça "Aranıyor Posterleri" vardı. İki tanesi Usame bin Ladin içindi, posterlerden biri USS Cale saldırısı, ötekisi ise Kenya ve Tanzanya'daki elçilik saldırıları içindi. Başına tam beş milyon dolar ödül konmuş olmasına karşın bugüne dek kimsenin onu ispiyonlamamış olması tuhaftı, oysa pek çok insan bu para uğruna en iyi dostunu, hatta annesini bile ele verirdi.

Tuhaf olan bir diğer nokta da, bin Ladin'in beyni olduğu iddia edilen her iki olayı da üstlenmemiş olmasıydı. Onun bu olaylarda parmağı olduğunu CIA ileri sürmüştü ama bundan nasıl emin olabildikleri beni oldukça şaşırtıyordu. Bu noktayı daha önceki gün Kate ile tartışmıştım, terör saldırıları düzenleyen kişi ya da gruplar eylemlerini üstlenmeyi bırakmışlardı ve TWA800 olayında da aynı gerçek söz konusu olabilirdi.

Usame bin Ladin'in posterdeki yüzüne baktım. Tuhaf görünüşlü bir adamdı. Aslına bakılırsa sayısı bir düzineyi bulan "Aranıyor Posterleri"ndeki adamların hepsi oldukça ürkütücü görünüyordu, ama belki de fotoğrafı bir "Aranıyor Poster"ne basılan her kim olursa olsun bir caniyi andırır.

Eski düşmanım Asad Khalil'in posterine baktım. "Aslan." Bu son derece normal görünen bir adamdı -iyi giyimli ve yakışıklıydı- ama gözlerine dikkatlice bakıldığında ürkütücü bir anlam göze çarpıyordu.

Bay Khalil'in fotoğrafının altındaki oldukça belirsiz metinde yalnızca birkaç Amerikan ve Avrupa vatandaşına karşı farklı ülkelerde gerçekleştirilmiş cinayetlerden söz ediliyordu. Adalet Bakanlığı başına bir milyon dolar ödül koymuştu ki beni öldürmeye çalışan bu sıçanın hala dışarıda bir yerlerde dolaştığı göz önünde bulundurulacak olursa bu oldukça aşağılayıcı bir rakamdı.

Masamın başına dönüp yerime oturdum ve bilgisayarımı açtım. İnternete girip "TWA800," diye yazdım.

FBI'a bağlı iç güvenlik elemanları elbette zaman zaman diğer çalışanların hangi dosyalara girdiklerini araştırıyorlardı. Şu anda benim nereye girdiğimi araştırırsalar bile fark etmezdi, çünkü neyin peşinde olduğumu zaten biliyorlardı.

TWA800 ile ilgili bulguları gözden geçirmek en azından bir haftamı alacaktı. Bu nedenle ilk olarak FİRO'nun web sitesine girip, komplo ve örtbas etme ile ilgili yazılanları okudum.

Daha sonra birkaç web sitesine daha girip bu konuda yazılmış gazete ve dergi makalelerini taradım. Dikkatimi çeken, kazadan sonraki ilk altı ay içinde yazılmış olan makalelerde dile getirilen onca sorunun, daha sonraki tarihlerde yazılmış olan makalelerde gözardı edilmiş olmalarıydı, buna daha önce bu soruları yönelten gazetecilerin yazıları da dahi idi.

Harry'nin bana bakmakta olduğunu duyumsayarak gözlerimi kaldırdım.

"Şunu yemeyi düşünüyor musun?" diye sordu.

Sosisli sandviçi bizi ayıran kısa duvarın üzerinden ona uzattım, internetten çıktım ve bilgisayarımı kapadım.

Ceketimi giyerken, "Duyarlılık kursuma geç kaldım," dedim.

Harry güldü.

Kate'in masasının yanına gittim. Kate başını kaldırırken, hızla bilgisayarında okumakta olduğu yazıyı kapattı, benim yetkim dışında kalan bir yazı olmalıydı okuduğu ya da sevgilisinden gelen bir mektup.

"Birisıyla buluşmam gerekiyor," dedim.

Kadınların çoğu, "Kiminle?" diye sorardı kuşkusuz ama Kate'in sorusu, "Ne kadar sürer?" oldu.

"Bir saat bile sürmez. Eğer boşsan seninle öğle yemeği için saat birde Ecco'da buluşalım."

Kate gülümsedi. "Bu bir randevu. Masayı ben ayırtırım."

Yanağından makas almak gibi bir harekette bulunmadım ama parmaklarımı şöyle bir omzunda gezdirdim.

Binadan çıkıp köşedeki gazete bayından bir Daily News aldım ve kuzey yönünde, birkaç blok ötede bulunan Chinatown'a doğru yürümeye koyuldum.

Gerek polisler, gerekse FBI ajanları birileriyle buluşmak için sıkça Chinatown'ü tercih ederler. Neden mi? Çünkü insanın burada izlenip izlenmediğini anlaması çok daha kolaydır, izleyen kişi Çinli değilse elbette. Ayrıca da ucuzdu. CIA'in buluşmak için nereleri tercih ettiği konusunda fikrim yoktu ama Yale Kulübü'nden kuşkulanıyordum. Her neyse, görünüşe göre 26 Fed'den çıktuktan sonra ardıma kimse takılmamıştı.

Geriye döndüm ve birkaç adım sonra hızla NYPD bünyesinde One Low diye adlandırılan, Dim Sum Go adlı küçük bir Çin restoranına ve arka taraftaki kapıya bakan boş bir masaya geçip oturdum.

Bu restoran sanki daha önceleri içinde bulunduğu binanın holüymüş bir görünüme sahipti. Son derece merkezi bir yer olmakla birlikte bu hedefsiz dolaşan turistlerden ya da kentte kendilerine farklı bir yeme serüveni arayan sosyetiklerden iz bile yoktu.

Henüz öğle olmamıştı ve içerisi, kokusundan anladığım kadarıyla So çayı içen ve aralarında Kantonezce konuşan birkaç yerli ve yan masada Mandarin lehçesi konuşan bir çift dışında boştu.

Masalara servis yapan garson, göze batıcı güzellikte genç bir Çinli kadındı ve masaların arasında sanki havada süzülüyormuş gibi dolaşıyordu. Bana doğru süzüldü, birbirimize bakarak gülümsedik, sonra yine süzülerek benim masamdan uzaklaştı ve yerini ayağında terlik olan yaşlı, ucube bir kadına bıraktı. Sanırım Tanrı evli adamlara tuhaf oyunlar oynamayı seviyor. Neyse, bir kahve ısmarladım.

Yaşlı kadın ayaklarını sürüyerek uzaklaştı ve ben de Daily News'un spor sayfasını açarak okumaya koyuldum. Yankeeler dün gece Phillieleii on ikinci turda dört bir yenmişti. Tino Martinez takımına bir sayı kazandırırken, *Jorge Posada* ise on ikincide iki tam tur gerçekleştirmişti.

Mutfakta o günün gizemli yiyecekleri hazırlanıyordu. Bu arada kulağıma kedi, köpek ve ördek sesleri ile hemen ardından pirzola kesilirken çıkan sese benzer sesler gelir gibi oldu; sonra da sessizlik. Ama her neyse çok nefis kokuyordu.

Gazetemi okudum, kahvemi yudumladım ve Dick Kearns'ü beklemeye devam ettim.

ON ALTINCI BÖLÜM

Dick Kearns kapıdan içeriye girdi, beni görerek yanıma geldi. Karşımdaki banka geçip otururken tokalaştık.

"Geldiğin için teşekkürler," dedim.

"Sorun değil. Ama saat birde Midtown'da olmam gerekiyor."

Dick altmış yaşlarındaydı. Bugüne dek ne saçları dökülmeye başlamıştı ne de dişleri. Her zaman jilet gibi giyinirdi ve bugün de durum farklı değildi.

"Dün akşam Yankeelerin maçını izledin mi?" diye sordum.

"Evet. Müthiş bir maçtı. Sen de izledin mi?"

"Çalışıyordum," diye karşılık verdim. "Mo nasıl?"

"İyidir. Gerek cinayet masasında, gerekse TKÖT'de çalışırken işte geçirdiğim saatler yüzünden söylenip dururdu. Şimdi evde çalışıyorum ama o yine söylenecek şeyler buluyor."

Gülümsedim.

"Senin evlilik hayatıyla aran nasıl?" diye sordu.

"Müthiş. Aynı işi yapıyor olmamızın büyük yararı var." Ve ekledim. "Ayrıca bedavadan hukuki danışmanlık da alıyorum."

Gülümseyerek, "Daha kötüsü de olabilirdi. O gerçek bir fıstık."

"Tanrı'ya her gün şükrediyorum."

"Hazır hukuki danışmanlıktan söz etmişken, Robin'den haber alıyormusun?"

"Arada sırada. Giderken yanında bir tek, temizlik işlerinde asla kullanmadığı yalnızca ulaşım aracı olan süpürgesini götürdü. Sık sık balkonumun önünden uçup bana el sallıyor."

Güldü.

Bunlar bir tür ağız yoklamasından başka bir şey değildi. Konuyu değiştirerek, "İşinden memnun musun?" diye sordum.

Bir an düşündükten sonra karşılık verdi. "Karmaşık ve zor bir iş değil, daha önce birlikte çalışmış olduğum insanları özleyorum ama en önemlisi, iş saatlerini kendime göre ayarlıyorum ve iyi de para kazanıyorum. Ne var ki bazen işler yavaşlıyor. Aslına bakarsan çok daha fazla insan hakkında çok daha fazla araştırma yapmamız gerekiyor. Örneğin havaalanlarındaki şu güvenlik elemanlarını ele alırsak. Yaptıkları iş son derece önemli, ama çok az para kazanıyorlar ve yarısından fazlası güvenlik açısından birer risk faktörü."

"Tıpkı daha fazla saat ücreti kazanmak isteyen, gerçek bir sözleşmeli sivil ajan gibi konuştun," diye karşılık verdim.

Gülümseyerek, "Ben saat başına değil, dosya başına ücret alıyorum," dedi. "Ama şaka bir yana, bu ülkede bazı önlemlerin gerçekten de daha sıkı tutulması gerekiyor."

"İyi şans ve iki okyanus tarafından kutsanmış bir ülkede yaşıyoruz," dedim bilgilendirici bir edayla.

"Öyleyse sana bir haberim var. Şansımız gittikçe azalıyor ve okyanuslar da artık hiçbir işe yaramıyorlar."

"Haklı olabilirsin."

Ufak tefek yaşlı kadın masamıza gelince Dick kahve ısmarlayıp bir küllük istedi. Sigarasını yakarak, "Pekâlâ, senin için ne yapabilirim?" diye sordu.

"Sen de bu işlere mi girmek istiyorsun? Seni, sana bu olanağı bu işi sağlayabilecek birileriyle tanıştırebilirim."

Her ikimiz de onunla apar topar buluşmak istememin nedeninin, ondan bana iş bulmasını istemek olmadığını biliyorduk, ne var ki bu bahane belki ileride işimize yarayabilirdi. "Evet," diye karşılık verdim. "Gerçekten de bu hoşuma gidecek bir işe benziyor."

Dick'in kahvesi geldi. Kahvesinden bir yudum içtikten sonra, sigarasından derin bir nefes aldı ve kısaca bana işiyle ilgili ayrıntılardan söz etmeye koyuldu. Böylece daha sonra yalan makinesine bağlanmam durumunda bu konuda mantıklı yanıtlar verebilirdim hiç değilse.

'Daha başka ne konuştunuz?' kategorisine gelince ona, "Şimdi asıl meseleye gelelim," dedim. "TWA800 ile ilgili birtakım bilgilere ihtiyacım var."

Karşılık vermedi.

"Ben bu davaya bakmıyorum ve bildiğin gibi hiçbir zaman da bakmadım," diyerek konuşmayı sürdürdüm. "Kate bu davanın içindeydi ama bana hiçbir şey anlatmıyor. TKÖT bünyesinde çalışanlardan hiçbirisi de benimle konuşmayacaktır; zaten ben de onlarla konuşmak istemiyorum. Sen hem eski dostumsun, hem de sivilsin, bu nedenle benimle bu konuda senin konuşmanı istiyorum."

Bir süre sessiz sedasız oturduktan sonra, "Fedral hükümet benim ekmeğe kapım," diye karşılık verdi.

"Doğru, benimkisi de öyle. O zaman karşılıklı iki eski polis olarak konuşalım."

"John, bunu ne bana ne de kendine yapma!"

"Bırak da kendim için kendim kaygılanayım Dick. Sana gelince, seni ele vermeyeceğimi biliyorsundur."

"Bunu biliyorum. Ama... Ben bir taahhütname imzaladım."

"Taahhütnameyi filan boş ver şimdi. Dava kapatıldı. Konuşabilirsin."

Yine bir şey söylemedi.

"Bak Dick, birlikte çok eski bir geçmişimiz var. Gel FBI ya da Terör Karşıtı Özel Tim hiç yokmuş farz edelim. Bu dava üzerinde boş zamanlarımda, kendim için çalışıyorum ve senin yardımına ihtiyacım var." Aslına bakılırsa şu anda işte olmam gerekiyordu ya neyse.

Bir süre gözlerini kahvesine dikerek oturdu, sonra, "Neden?" diye sordu. "Bu dava seni neden ilgilendiriyor?"

"Dün anma törenine gittim. Gerçekten çok etkilendim. Ayrıca adamın birisi yanıma gelerek bana kendisini tanıttı, Liam Griffith. Tanıyormusun?"

Başını evet anlamında salladı.

"Bana neden orda olduğumla ilgili çok fazla soru sordu. Böylece ben de merakla kapıldım."

"Bumunu bu işe sokmak için yeterli bir neden değil bu. Bak bu iş bildiğinden çok hükümet görevlisinin işini bitirdi. Bu işten sağ kurtulan gaziler oraya asla dönmek istemiyorlar. Senin gibi yeni ortaya çıkan birkaç herif neler olup bittiğini öğrenmek istiyor. Ama emin ol bunu gerçekten istemiyorsun. Boş ver gitsin."

"Boş vermemeye çoktan karar verdim bile. Şimdi ikinci aşamada, yani soru sorma aşamasındayım."

"Tamam öyle olsun, yirmi sekizinci kattaki adamların sana sorular sormaya başlamaları için önünde tam bir hafta var."

"Tamam anladım. Sorun değil. İlgin için yine de teşekkürler. Bana birazcık yardımın dokunabileceğini düşünmüştüm, hepsi bu. Ama seni anlıyorum." Saati baktım. "Öğle yemeği için Kate'le buluşmam gerekiyor."

O da kendi saatine göz atıp, bir sigara daha yaktı.

Bir dakika kadar her ikimiz de hiç konuşmadık. Sonra Dick, "Birincisi sana şunu söylemeliyim... " dedi. "Uçağın üzerine bir füze fırlatıldığına inanmıyorum. Ayrıca ortaya atılan komplo ve örtbas etme teorilerine de inanmıyorum. Gerçek olan bir şey varsa, o da bu olayın yanlış ele alındığı. Daha en başından işin içine politika karışmıştı. Clinton'dan nefret edenler uçağın düşmesinden teröristlerin sorumlu olduğuna ve hükümetin bir güvenlik hatası işlediğini itiraf etmeye ya da bu saldırıya karşılık vermeye cesareti olmadığı için olayı hasıraltı etmeye çalıştığına inanmak istediler."

"Bunu ben de biliyorum. Davanın içinde değildim ama bu dönem hem Post okuyordum hem de Fox News izliyordum."

Zoraki bir gülümsedikten sonra sözlerine devam etti. "Bunun dışında, FBI'cıların son derece ukala ve kendini beğenmiş davrandıklarını, NTSB üyelerini, Donanma ve Sahil Güvenlik elemanlarını hatta yerel polisi itip kaktıklarını ve bunun pek çok olumsuz duyguya ve bazı egoların yaralanmasına yol açtığını, bunun sonucunda da hükümetin bu olayı örtbas etmeye çalıştığına, pek çok kanıtın ortadan yok olduğuna ve kötü soruşturma yöntemlerine dair söylentilerin ortaya atıldığını sen söyledin. Sonra işe CIA karıştı ve kaç tane kırmızı bayrak havalandırıldığını sanırım sana anlatmam gerekmiyor. Sözün kısası bu iş bir sidik yarışı olup çıktı. Buna bir de kurbanların aileleri ile haber medyasını da kattığımızda ortaya insanları inciten ve öfkeleniren bir durum çıkıyor. Çizginin altında ama herkes kendi pisliğini topladıktan sonra soruşturma doğru sonuca vardı." Bir anlık sessizlikten sonra ekledi. "Bu olay bir kazaydı."

"Böyle mi düşünüyorsunuz?"

"Evet."

"Peki aradan beş yıl geçmiş olmasına karşın bu olay neden hâlâ üzerinde konuşulamayacak kadar sıcak?"

"Söyledim ya, herkes herkese bok atmaya çalıştı. Taraflar sonuca varmak için kullandıkları yöntemler söz konusu edildiğinde hemen savunmaya geçiyorlar. Ortadaki tek örtbas olayı, işin içindekilerin kendi kışkırtmalarını ve yaptıkları hataları örtbas etmeye çalışmaları."

"Yani bir başka deyişle kimsenin saklayacak bir şeyi yok yalnızca hikayelerini düzgün hale getirmek için biraz zamana gereksinimleri vardı."

Gülümseyerek, "Evet, bunun gibi bir şey," diye karşılık verdi.

"Peki işin içine neden bu kadar çok CIA ajanı karıştı?" diye sordum.

Omuzlarını silkti. "Sanırım başlangıçta yabancı kaynaklı bir düşman saldırısı olduğu düşünüldüğü için. Ve bunu çözmek de CIA'nin işi. Doğru mu?"

"Doğru. Neden o aptalca filmi yaptılar?"

"Bilmiyorum. Bunu ben de anlayamadım. Ama bunun altında bir anlam aramaya kalkışma bence."

"Tamam. Benim görebildiğim kadarıyla, az önce sözünü ettiğimiz hükümet içi kavgalar ve baskılar bir yana, asıl sorun görgü tanıkları. Demek istediğim, eğer görgü tanıkları olmasaydı, Calverton hangarında yapılan bütün çalışmalar, laboratuarlarda gerçekleştirilen tüm deneyler uçaktaki patlamanın nasıl gerçekleştiğini ve uçağın nasıl düştüğünü açıklamaya yeterdi. Doğru mu?"

Dick bir süre kaşığıyla oynadıktan sonra, "Doğru," diye karşılık verdi.

"Sen görgü tanıklarıyla konuştun, doğru mu?"

"Doğru."

"İçlerinden kaç ışık çizgisini görmüş?"

"Altısı."

"Ve sen hangi sonuca vardın?"

Gözlerini bana dikerek, "Altısının da gökyüzüne yükselen bir şey -bir ışık çizgisi- gördüklerine inandıklarını düşündüm," diye karşılık verdi.

"Peki bu ortadaki yakıt tankında gerçekleşen patlama hikayesine hangi açıdan uyuyor?"

"Bak John," diye karşılık verdi. "Bütün bunları FBI ve CIA'den düzinelerce kişiyle defalarca, kendi kendime de belki yüz kez ele aldım... " Gülümsedi. "Hatta karımla bile birkaç kez bu konuyu konuştum. Sana ne söylememi istiyorsun? Patlamanın kaza sonucu gerçekleşmiş olduğunun saçmalık olduğunu mu? Sana böyle bir şey söylemeyeceğim. Ben gerçekten de kısa devre sonucu çıkan küçük alevin tankın içindeki yanıcı gazları tutuşturmuş olduğuna inanıyorum."

"Doğru. Peki biraz geri alacak olursak, kısa devreye ne yol açtı?"

"Aşınmış bir elektrik kablosu."

"Ya da belki de havalandırma ünitelerini delip geçen kinetik bir füze."

"Bu noktaya gelmek istemiyorum."

"Peki, o halde görgü tanıklarına dönelim. Onlar ne gördüler?"

"Bunu ne ben, ne de onlar biliyorlar. Ama ben onca yıllık polislik deneyimime dayanarak onların gerçekten de bir şey gördüklerine inanıyorum. Gökyüzünde herhangi bir ışık fenomeni. Peki neydi bu? Biliyorsam çarpılayım. Belki kayan bir yıldızdı ya da bazı geri zekalıların bir tekneden fırlattıkları havai fişekler. Ve ondan sonra olanlar da yalnızca bir rastlantıdan ibaret. CIA

filmde sözü edildiği gibi yanan benzin ya da yanmakta olan uçağın kendisini görmüş olabilirler."

"Görgü tanıklarının çoğu -hatta belki de hepsi- bir konuda aynı görüşü paylaşıyorlar: CIA canlandırması, gördükleri şeye benzemiyordu."

"Dünden bu yana bu konu üzerinde çalışmış olduğumu görüyorum."

Bana doğru eğilerek konuşmaya devam etti. "Bak, ben sorgulama yöntemlerimin oldukça başarılı olduğunu düşünüyorum ama lanet olası FBI da, lanet olası CIA de görgü tanıklarının bir ışık çizgisinden söz etmelerine işe yaramaz sorgulama taktiklerinin yol açtığını iddia etti. Bu, iki yüz görgü tanığının aynı şeyi görmüş olması NYPD'nin suçu demek gibi bir şey. Senin aklın böyle bir saçmalığa yatıyor mu?"

"Evet."

Gülümsedi. "Her neyse. Ben ilk sorgulama sırasında görgü tanıklarından alınabilecek her bilgiyi aldım. İkinci sorgulamada ise hepsi de gazeteleri okuyup televizyondaki haber programlarını izlemişlerdi ve bu kez 'Şey, her şey öylesine çabuk olup bitti ki, ne gördüğümü tam olarak anlayamadım,'dan 'Hey kalıbımı basarım bu güdümlü bir füzeydi,'ye türlü türlü hikayeler anlatılmaya başlandı. Bunların yanı sıra bir de kırmızımsı kavuniçi bir alev çizgisi, beyaz dumandan bir bulut ve zikzaklar çizen bir füzeye kadar türlü türlü ayrıntılar da ortaya döküldü." Gözlerini bana çevirdi. "Biz ordaydık John. Biz bu işi yaptık. Bugüne kadar gördüğü her şeyi unutan ya da asla olmamış şeyleri gördüğünü sanan kaç görgü tanığıyla karşılaştık."

"Bu sayı senin." Ama bütün bunlar aklıma başka bir şey getirmişti. Genellikle önümüzde var olanlara bakar ve bunları ölümüne araştırırız. Oysa bazen bizi sonuca ulaştıracak bilgiler, olması gerekip de olmayan şeylerde gizlidir, her gece havlayan köpeğin havlamaması gibi örneğin. Dick'e bakarak, "Neden hiç adli bir tahkikat yapılmadı? Örneğin tarafsız yargıçlarca yönetilen bir mahkeme düzenlenebilir, tüm görgü tanıkları, hükümetten bu olayı soruşturan görevliler, konu üzerinde çalışan uzmanlar, yeminli ifadelerini verdikten sonra tarafsız yargıçlar taraflara panel gibi düzenlenen bir açık duruşmada sorular sorabilirlerdi. Neden böyle bir şey yapılmadı?"

Omuzlarını silkti. "Tanrı aşkına ben nerden bileyim? Bunu Janet Reno'ya sor."

Karşılık vermedim.

"Birkaç umuma açık toplantı yapıldı, bunun dışında düzenlenen bir de sayısız basın konferansı var."

"Ama bunların hiçbiri hukuk kurumları ya da Kongre tarafından düzenlenmedi."

Sırttı. "Warren Komisyonu gibi mi demek istiyorsun? Kahretsin, JFK'yi kimin öldürdüğünü ben hala bilmiyorum."

"Eski karım. Hep uykusunda konuşur da." Gülüştük.

Dick sigarasıyla yeni bir sigara yakarak, "İş için Los Angeles'a gitmem gerekiyordu," diye belirtti. "Ordaki restoran ve barlarda sigara içilmesi yasak. Buna inanabiliyor musun? Bu ülke nereye gidiyor böyle? Piç herifler yasa yapıyorlar, insanlar da buna uyuyorlar. Hepimiz iyice koyunlaşmaya başladık. Yakında da yellenmeyi yasaklayan bir yasa çıkar: 'Bu müessesede yellenmek yasaktır!' 'Yellenme ciddi burun ve boğaz rahatsızlıklarına yol açar!' Bu levhaları görür gibi oluyorum. Peki bunu ne izleyecek?"

Bir süre sözlerini dinledikten sonra, "Hiç bu toplantılara tanıklık yapmak üzere çağırıldın mı?" diye sordum.

"Hayır. Ama..."

"Peki bu toplantılara çağırılan herhangi bir görgü tanığı ya da soruşturmacı var mı?"

"Hayır. Ama..."

"CIA bu kaseti hazırlarken görgü tanıklarıyla görüştü mü?"

"Hayır... Ama görüştüğünü iddia etti. Birçok görgü tanığı bu duruma itiraz etti. Bunun üzerine CIA canlandırma için yalnızca yazılı ifadeleri kullandıklarını itiraf etmek zorunda kaldı."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Profesyonel açıdan evet... Bak, pek çok yanlış yapıldı, senin gibi bir kişinin hala ortalarda dolaşıp bumunu bu işe sokmasının ve ortalığı karıştırmasının nedeni de bu zaten. Bu olay bir kazaydı. Buna kesinlikle inanıyorum. Sen de bu işten vazgeçsen iyi olur."

"Tamam."

"Ben herhangi bir örtbas etme ya da komplo olayının parçası değilim John. Senin bu işten vazgeçmeni istememin iki nedeni var. Birincisi ortada bir suç, suikast ya da örtbas etme olayı ya da yapılan aptallıklar dışında keşfedebileceğin herhangi bir şey yok John. İkincisi biz eski dostuz ve saçma sapan nedenlerden ötürü başının derde girmesini istemiyorum. Başını derde sokmaya geçecek şeyler yap. Koenig'in hayalarına bir tekme indir."

"Bunu bu sabah yaptım zaten."

Dick gülerken yeniden saatine baktı ve, "Gitmeliyim," dedi. "Kate'e selam söyle."

"Olur. Sen de Mo'ya selam söyle."

Yerinden doğrulurken, "Ha bir şey daha var," dedim. "Bayview Oteli. Sahil, yatak örtüsü... Jeton düştü mü?"

Gözlerini bana doğru çevirerek, "Bu konuda bir şeyler duydum," dedi. "Ama ortada basının bile ardına düşemeyeceği kadar çok dedikodu dolaşıyordu. Sen de belki bu dedikoduyu duydun."

"Bana bu dedikoduyu anlat."

"Plajda sevişirken kendilerini video kamerayla görüntüleyen bir çiftin patlama anını çekmiş olabileceği söylendi. Yerel polisler bu duyumu bizimkilere aktarmışlar. Bildiklerim bu kadar."

"Bu çiftin Bayview Otelinde kalmış olabileceğini duydun mu?"

"Bu ad yabancı gelmiyor ama şimdi gitmeliyim."

Ayağa kalktı. "Bir ada ihtiyacım var," dedim.

"Ne adı?"

"Herhangi bir ad. Senin gibi bu davada çalışmış ve federallerin pençesinde olmayan birinin adı. Elinde işime yarayabilecek bilgiler olabileceğini düşündüğün birinin adı. Örneğin bu dedikodu hakkında. Sen bana bir ad verirsin, gider o adamla konuşurum, o da bana başka birinin adını verir filan."

Bir süre olduğu yerde sessizce durduktan sonra, "Sen oldum olası nasihatlarla kulak asmazsın zaten. Pekâlâ al sana bir ad, Marie Gubitosi. Tanıyor musun?"

"Evet... Güney Manhattan'da çalışıyordu."

"O işte. Özel time o sen katılmadan önce girip çıkmıştı. Şimdi mutlu bir evliliği ve iki çocuğu var ve çalışmıyor. Seninle konuşmak ona hiçbir şey kaybettirmez, ama kazandırmaz da."

"Onu nerede bulabilirim?"

"Bilmiyorum. Sen polissin. Nasılsa bulursun."

"Bulurum. Bu adı verdiğin için teşekkür ederim."

"Sakın benim adımı kullanma."

"Bunu söylemene gerek yoktu."

Kapıya doğru yürüyecekken yeniden bana doğru döndü. "Biz seninle benim yaptığım işle ilgilendiğin için konuştuk. Senin adına birkaç kişiyle bağlantı kuracağım, kayıtlar için. Bana bir ara özgeçmişini gönder. Sonra görüşmeye çağrılabilirsin."

"Peki ya bana senin işini önerirlerse?"

"Kabul et."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Chambers Caddesi'ndeki Ecco'ya kadar yürüdüm. Şef garson beni anımsayarak, "İyi günler Bay Mayfield," dedi. "Eşiniz geldi."

"Hangisi?"

"Buradan buyurun bayım." Beni Kate'in suyunu yudumlayarak Times'ı okuduğu masaya götürdü.

Kate'e bir öpücük verdikten sonra karşısındaki boş sandalyeye oturdum. "Sana bir Budweiser söyledim," dedi Kate.

"İyi." Evli olmak gerçekten hiç de fena değil. Bir defa son derece büyük bir rahatlık.

Biram geldi. Kate'le bardaklarımızı tokuşturduk.

Ecco birkaç yıllık geçmişi olan hoş bir restorandır. Buraya özellikle belediye çalışanlarıyla, mahkemede çalışanlar gelir giderler, buna jüri üyeleri ve eski karım gibi savunma avukatları da dahildir. Onunla ya da sözünü bile etmeye değmeyecek eşyle henüz hiç karşılaşmadık ama günün birinde karşılaşacağımızdan eminim.

Garson menüleri getirdiyse de biz siparişimizi menüye bakmadan verdik. Kate için salata, ızgara ton balığı ve benim için de kızarmış kalamar ve votka soslu makarna söyledik.

Ben şu sıralar Dr. Atkinson rejimi yapıyorum. Harvey Atkinson, "Tadı güzel olan her şeyi ye ve tabağını temizle," felsefesini savunan, Brooklynli şişman bir diş doktorudur.

"Biraz kilo almaya başladın," diye belirtti Kate.

"Kravatımdaki yatay çizgiler yüzündendir." Evlilik konusunda az önce ne demiştim ben?

"Doğru düzgün beslenmeli ve daha fazla egzersiz yapmalısın," dedikten sonra konuyu değiştirerek, "Randevun nasıl geçti?" diye sordu.

"İyi."

"Dünle bir ilgisi var mıydı?"

"Olabilir. Bayview Otelinin müdürü Leslie Rosenthal'ı kim sorgulamıştı?"

"Aynı soruyu Bay Rosenthal'a beş yıl önce sormuştum. İlk önce adını anımsayamadığı bir NYPD özel tim dedektifi tarafından sorgulanmış. Plajda bulunan yatak örtüsünün kaynağını bulduğunu düşünen dedektif doğruca FBI ile temasa geçmiş. Üç adam gelip kendilerini FBI ajanı olarak tanıtmışlar. Konuşmayı başından sonuna içlerinden yalnızca bir tanesi yürütmüş, ancak Rosenthal adamın adını anlayamamış."

"Kimliklerini göstermemişler mi?"

"Bana anlattıkları bunlar. Bay Rosenthal'ın anlattığına göre bu üç adam ve birkaç kişi daha otel personelini sorgulayıp, otelin defterlerini ve bilgisayar kayıtlarını gözden geçirmişler ve en son müşteri giriş-çıkış kayıtlarının fotokopisini çekmişler. Sanırım o gece yatak örtüsünü sahile götürüp kendilerini video kamerayla görüntüleyen ve kazara TWA800'ün düşüşünü de kaydeden o

iki kişinin otel müşterisi olup olmadığını saptamaya çalıştılar."

"Ve bizim bilmediğimiz de bu adamların çiftin kimliğini saptamayı başarıp başaramadıkları. İlgüdülerim bunu başardıklarını söylüyor. Bu nedenle bu çifti bulabilirsek bile ya çoktan temizlendiler ya da buhar olup uçtular."

Kate karşılık vermedi.

"Eğer gerçekten bir video kaydı varsa, o da aynı akıbeti paylaştı," diye devam ettim.

"Evet... Eğer durum buysa, en azından bunu ortaya çıkarmalıyız. Bak John, asla TWA800'ün sırrını çözmeyle başaraabileceğimizi düşünmedim. Benim istediğim tek şey... Bu çifti bulmak ve onlarla konuşmak..."

"Neden?"

"Onlarla konuşana dek bunu tam olarak söyleyemem."

"Bunlar benim sözlerimi andırıyor. Lütfen kendi malzemeni kullan." Kate gülümsedi. "Düşüncelerim üzerinde gerçekten çok büyük bir etkin var."

"Benim için de aynısı geçerli," dedim.

"Fark etmemiştim."

Aperitiflerimiz geldiğinde, "Sence Bay Rosenthal hala Bayview Otelinde midir?" diye sordum.

"Olduğunu biliyorum. Bunu her sene kontrol ediyorum. Onun hakkında bir araştırma yaptım, nerde yaşadığını filan biliyorum." Gözlerimin içine bakarak sözlerini sürdürdü. "Dava üzerinde çalışmıyorum, yalnızca dosyanın güncel kalmasını sağlıyorum."

"Hangi dosyanın?"

Parmağını başına değdirerek, "Şu yukardakinin," diye yanıtladı. "Pekâlâ bana yukarda başka neler olduğunu anlat."

"Bunu dün yaptım. Bundan böyle bir şey bilmek istediğinde sorsan daha iyi olacak." Kısa bir aradan sonra ekledi. "Yanıtlara varmadan önce sorulara varman gerekiyor."

"Çok fazla fal okuyorsun."

"Ne demek istediğimi anladın."

"Tamam, bu davayı bir suç işlendiğini henüz öğrenmiş olan bir polis gibi araştırmamı istediğini anlıyorum. Ama bu eski bir dava, biz böyle davalara 'soğuk dava' deriz ve ben hiç bu tür davalara bakılan bölümde çalışmadım. Ben genelde daha kurbanın kanı bedeninin üzerinde kurumadan olayı araştırmaya alışığım."

"Lütfen. Yemek yiyorum. " Çatalını salataya batırıp bana doğru uzattı. "Şunu ye."

Ağzımı kocaman açmamla Kate'in çatalı ağızıma sokması bir oldu.

"Bana başka bir soru sor," dedi.

"Pekâlâ. Hiç bu konuyu Ted Nash'le tartıştın mı?"

"Bir kez bile tartışmadım."

"Bu konu hakkında yemek ya da içki sırasında bile konuşmadınız mı?"

"Onunla yatsam bile bu konuyu konuşmazdım."

Bu konuda yorum yapmamayı tercih ederek, "Onu arayacağım," dedim.

"O öldü John."

"Biliyorum. Ama bunu tekrar tekrar duymak hoşuma gidiyor."

"John, bu hiç de komik değil," diyerek beni azarladı. "Ondan hoşlanmıyordun belki ama o son derece işine düşkün ve iyi bir ajandı. Çok zeki ve başarılıydı."

"İyi. Onu arayacağım."

Garson yanımıza geldiğinde bir bira daha istedim. Kate, "Benim sebzelerimden alsana," dedi.

"Eveet. Jeffrey Dahmer, annesini yemeğe çağırır. Annesi, ona, 'Jeffrey arkadaşlarını hiç sevmiyorum,' der. O da, 'İyi öyleyse sen de yalnızca sebzeleri yersin,' diye karşılık verir."

"Çok iğrençsin."

"Genelde anlattığım insanlar buna gülerler." Ciddileşerek, "Sanırım bu konuyu Liam Griffith ile de konuşmadın," dedim.

"Hiç kimseyle konuşmadım. Yirmi sekizinci kattakiler hariç. Onlar da bana bu işin beni ilgilendirmediğini söylediler."

"Doğru ve sen de kalkıp beni ilgilendirmesini sağladın."

"Eğer bu şekilde görmek istiyorsan. Bütün iş bu çifti bulmakta. Eğer bulunsalar ve yanlış iz üzerinde olduğumuz anlaşılrsa - hiçbir şey görmedikleri ya da kaydetmedikleri ortaya çıksa- her şey sona ererdi. Davanın geri kalan noktaları -görgü tanıklarının ifadeleri ve öbür kanıtlar- defalarca elden geçirildi, ama bu çift... O gece o sahilde bulunan ve yatak örtüsünün üzerinde kameranın kapağını unutanlar her kimse... " Gözlerimin içine bakarak sordu. "Sence o gece orada bir video kamerayla çekim yapıldı mı ve görgü tanıklarının gördüklerini ileri sürdükleri kasete kaydedildi mi?"

"Bu video kameranın pozisyonuna ve gerçekten çekim yapıp yapmadığına bağlı," diye karşılık verdim. "Sonra bir de filmin kalitesi filan var. Ama diyelim ki şans eseri bütün koşullar uygundu ve TWA800'ün son saniyeleri kaydedildi. Hatta filmin hâlâ var olduğunu bile farz edelim. Sonra?"

"Ne demek sonra? İki yüz görgü tanığı bu kaseti izleyecek ve..."

"Ve onlarla birlikte FBI ve CIA ve film uzmanları da öyle. Birilerinin bu filmi yorumlaması lazım."

"Yorumu falan gerek kalmayacak. Film kendi kendisini ifade etmeye yetecektir."

"Emin misin? Akşamın alacakaranlığında çekim yapan, büyük bir olasılıkla bir üç ayağın üzerine yerleştirilmiş bir kamera, -ve çift bambaşka işlerle meşgul- düşündüğün şeyleri göstermeyebilir. Bak Kate, beş yıldır 'Kutsal Kase'yi arıyorsun, belki gerçekten de var ama onu asla bulamayacaksın ve bulsan bile beklediğin gibi sihirli güçleri olmayabilir."

Karşılık vermedi.

"Zapruder filmi duymuş muydun?" diye sordum. Evet anlamında başını salladı.

"Guy, diğer adıyla Zapruder, Texas Kütüphanesi'nin yanından geçtiği sırada John Kennedy'nin geçit törenini çekiyormuş. Elinde sekiz milimetrelik BellHowel marka bir film kamerası varmış. Çektiği film tam yirmi altı saniye sürüyor. Hiç gördün mü?"

Yine başını evet anlamında salladı.

"Ben de öyle. Ben hem dijital versiyonunu hem de yavaşlatılmış halini gördüm. Pekâlâ kaç el ateş edilmiş? Ve silah sesleri hangi yönden geliyor? Yanıtı, kime sorduğuna bağlı olarak değişiyor."

Bir süre sessizliğini bozmadan öylece durdu sonra, "Yine de kaseti bulana kadar onun hakkında yorum yapamayız," dedi.

Son makamayı ağızma atmama fırsat kalmadan garson tabakları topladı. Ben biramı bitirirken Kate suyunu yudumladı. Derin düşüncelere dalmış olduğu her halinden belliydi.

Bu konuyu çok fazla kişiyle paylaşmadığımı hissedebiliyordum ve paylaştıkları da kasetin bulunması durumunda davanın yeniden açılacağı konusunda onunla aynı görüşteydi.

Şimdi bir de John Corey giriyordu işin içine, kuşkucu, alaycı, gerçekçi bir adam. Kate Mayfield'dan tam on dört yıl önce başladım bu işlere ve bu süre içinde çok şey -belki haddinden fazla şey- gördüm ve gerek polis, gerek erkek olarak pek çok defa düş kırıklığına uğradım. Katillerin serbest kaldıklarına, yüzlerce cinayetin çözülemediğine ya da cezasız kaldığına tanık oldum. Yeminli oldukları halde yalan söyleyen tanıklar, yarım yamalak polis soruşturmaları, yeteneksiz savcılar, aşırı kötü savunma avukatları, embesil yargıçlar ve beyinsiz jüri üyeleri gördüm.

İyi şeyler de gördüm, sistemin tıpkı bir saat gibi işlediği, gerçek ve adaletin mahkemede galip geldiği aydınlık, ıslıl ışıl anlar. Ama böyle günlerin sayısı çok fazla değildi.

Kahvelerimiz geldiğinde Kate, "Sessizliğin mavi duvarı konusunda söylenenler gerçekten doğru mu?" diye sordu.

"Hiç böyle bir şey duymamıştım."

"Bir polis herhangi bir zamanda herhangi bir konuda başka bir polise yüzde yüz güvenebilir mi?"

"Yüzde doksan diyebiliriz, ama işin içine kadınlar girdiğinde bu oran yüzde elliye düşer, FBI girdiğinde ise yüzde yüze çıkar."

Gülümseyerek masaya doğru eğildi. "Uçak düştükten sonra Long Island'a yüzden fazla özel tim polisi geldi ve bir o kadarı da buradan çalıştı. Bu polisler arasından biri bir şeyler biliyor."

"Onu bulacağım."

Kate elimi tutarak, "Ama olay fazla kızışacak olursa hemen bırak," dedi. "Eğer başın derde girecek olursa kahrolurum."

Kestirip atsam mı, yoksa onun yardımı ve öğütleri olmadan başımın derde girmeyeceğini ona hatırlatsam mı bilemediğim için, "Sana bir şey sormak istiyorum," dedim. "Gerçek ve adaleti bulmak dışında bu işin peşine düşmenin nedeni nedir?"

"Niye başka bir nedenim olsun ki?" diye karşılık verdi. "Tek neden gerçek ve adalet John. Kurbanlar ve aileleri için adaletin yerini bulması. Ve eğer bu gerçekten yabancı teröristler tarafından gerçekleştirilmiş bir saldırıysa, işin içine vatanseverlik de giriyor. Bu nedenler yeterli değil mi?"

Doğru yanıt, "Evet," olmalıydı ve John Corey'nin yirmi yıl önce vereceği yanıt da bu olurdu. Bugün ama, "Ha, sanırım öyle," diye homurdanmakla yetindim.

Bu yanıtım Kate'in hoşuna gitmemiş olacak ki, "Yaptığın işe ve bunu neden yaptığına yürekten inanmalısın," dedi.

"Pekâlâ o halde sana şunu söylemek istiyorum, polislik yapıyorum, çünkü bu işi seviyorum. İlginç bir iş ayrıca sürekli aklımı kullanmarnı sağlayarak zihnimi açık tutuyor ve bu da adına çalıştığım hödüklerden daha zeki olduğumu hissetmemi sağlıyor. Gerçek, adalet ve ülkeme bulunduğum katkının boyutu bu. Yanlış amaçlar için doğru şeyleri yapıyorum ama çizginin altında adaletin ve gerçeğin bulunmasını sağlıyorum. Eğer doğru amaçlar için doğru şeyleri yapmak istiyorsan yap ama benden senin idealizmini paylaşmarnı bekleme."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Koşullarını kabul ediyorum," diye karşılık verdi. "Alaycılığın konusunu da daha sonra tartışırız."

"İyi öyleyse. Tamam. Bu işin peşine düşeceğim. Sen dert etme. Sonunda sivil hayata dönmek zorunda bırakılsam bile, araştırmaya devam edeceğim. Aslında bu her ikiriniz için de işleri kolaylaştırır."

"Bu işi biraz olsun benim için yapıyor musun?" diye sordu Kate.

"Yüzde on gerçek, adalet ve ülken için desem nasıl olur?"

"Anlaştık."

İnsanların özellikle de kadınların zorlukla edinmiş olduğum alaycılığımı ele geçirmelerinden hiç hoşlanmam. Ben nasıl

işlediğimi çok iyi biliyorum. Ve önümüzdeki gün ve haftalarda yapacak pek çok işim vardı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kate'le birlikte yürüyerek 26 Federal Plaza'nın lobsine vardığımızda ona, "Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Seninle sonra görüşürüz," dedim.

Kate, bana bakarak, "Ne zaman bir şeyin peşinde olsan gözlerinde bu uzak bakış beliriyor," dedi.

"Yalnızca makarnadan ağırlık çöktü, hepsi bu. Lütfen beni okumaya çalışma. Bu beni korkutuyor."

Kate gülümseyerek beni öptükten sonra asansörlere doğru yürüdü. Bense dışarı çıkıp Broadway'deki telefon kulübelerinden birisine girerek cebimden bir miktar bozuk para çıkardım. İnsanların telefon kulübelerinin önünde kuyrukta bekledikleri günleri çok iyi anımsıyorum, ama artık yardıma muhtaç kimseler ve evsiz barksızlar dahil olmak üzere herkesin bir cep telefonu var ve St. Patrick gününde günah çıkarma bölmeleri nasıl boş kalıyorsa, telefon kulübeleri de öyle boşlar.

Telefona bir çeyrek atıp, şimdilerde Güney Manhattan'da çalışan eski ortağım Dom Fanelli'nin numarasını çevirdim.

"Alo?" diyerek telefonu açtı.

"Dom."

"Hey ortak! Uzun zaman oldu! Nerelerdesin? Gel bu gece birlikte bira içelim."

"Büronda mısın?"

"Evet, ne oldu? Gelirsen buradaki herkes çok sevinir. Özellikle Komiser Wolfe seni çok özledi. Yeni bir kağıt tutacağı aldı."

"Senden bir iyilik isteyeceğim."

"Ne istersen. Sen gel hele."

"Gelemem. Bana gereken... "

"Bu gece boş musun? Chelsea'de yeni bir yer keşfettim, Tonic. İnanılmaz kızlar var."

"Ben evlendim."

"Dalga geçme. Ne zaman?"

"Düğünü me sen de katıldın."

"Doğru. Kate nasıl?"

"Kate muhteşem. Sana selam söylüyor."

"O benden nefret eder."

"Hayır çok sever."

"Her neyse."

İş polisliğe geldiğinde bu adamın son derece keskin, müthiş bir zekaya sahip olduğuna inanmak hiç de kolay değildi. Ama bu gerçekten de böyledi. Ondan gerçekten de çok şey öğrendim. Örneğin nasıl aptal rolü oynanacağını. "Mary nasıl?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Ne duydun?" Pek sık yaptığı gibi yine kendi yaptığı şakaya kendi güldükten sonra, "Şaka bir yana," dedi, "Tüm evlilik hayatım boyunca hiçbir kız arkadaşımı aldatmadım."

"Sen bir prensisin. Pekâlâ, ne... "

"26 Fed'de işler nasıl?"

"Berbat. Ha aklıma gelmişken... Geçen gün Başkomiser Stein'ı gördüm, hala kağıtlarını toplayıp özel time katılmanı bekliyor. Eğer istersen iş senindir."

"Ben gerekli belgeleri postaladığımı sanıyordum. Aman Tanrım! Umarım FBI'da çalışma şansını yitirmemişimdir."

"Müthiş bir iş. İnsanların başka insanları katletmesinden bıkmadın mı hâlâ?"

"Ben bundan ancak onlar bundan bıktığı zaman bıkarım."

"Haklısın. Hatırlıyor musun..."

"Ha, unutmadan bedeninde birkaç delik açan o iki herifin izini bulduk galiba."

"Nasıl bir iz bu?"

"Bu işi bana bırak. Senin önünde zaten uğraşacak yeterince iş var. Hazır olduğumuzda seni ararım."

"Aklına gelirse elbette."

Güldü, sonra ciddi bir ses tonuyla, "Sokak ortasında kanlar içinde yatışın hiç aklımdan çıkmıyor... "

"Hayatımı kurtardığın için bir kez daha teşekkürler. Kate'le tanışma olanağı bulduğum Anti Terör Özel Timi'ne girmemi sağladığın için teşekkürler. Unuttuğum bir şey var mı?"

"Sanmıyorum. Yapılan iyilikleri saymak doğru değildir John. Bunu sen de bilirsin. Bir yardımına ihtiyacın olduğunda ben senin yanındayım, benim senin yardımına ihtiyacım olduğunda da sen benim yanımdasındır. Söyle bakalım, senin için ne yapabilirim?"

"Unuttum."

Gülerek, "Khalil davasıyla ilgili yeni bulgular var mı?" diye sordu.

"Hayır."

"O orospu çocuğu en beklemediğin anda saldırıya geçecektir."

"Sağol. Bak... " Telefonda bir klik sesi duyuldu. Bir çeyrek daha atıp, "Marie Gubitosi'yi anımsıyor musun?" diye sordum.

"Evet, neden soruyorsun? Süper bir kalçası vardır. Şu Kulowski mi, Kowalski mi onunla yatıyordu. Hatırlıyor musun? Evliydi de karısı her şeyi öğrendi, sonra da... "

"Evet, evet. Dinle. Onu bulmalıyım. Evlenmiş... "

"Biliyorum. Evlendiği adamın bu işlerle hiçbir ilgisi yok. Nerede oturuyordu? Ha tamam. Staten Island'da. Onu neden bulman gerekiyor?"

"Bunun yanıtını onu bulana dek tam olarak bilemeyeceğim."

"Öyle mi? Neden onu bulmak için bana ihtiyacın var? İstesen onu bir saatten daha kısa bir süre içerisinde bulabilirsin. Ayrıca neden telefon kulübesindeyim? Neler oluyor John? Başın dertte mi?"

"Hayır, dışardan bir iş peşindeyim."

"Öyle mi? Ne işi?"

Saatime baktım. Eğer saat üçte Staten Island'a kalkacak olan feribotu yakalamak istiyorsam, Fanelli'yle konuşmamı kısa kesmem gerekiyordu, ne var ki bu söylendiği kadar kolay değildi. "Bu konuda telefonda konuşmam Dom," dedim. "Gelecek hafta birlikte bira içeriz. Birkaç iyiliğe daha ihtiyacım olabilir. Bu arada sen bana Marie'yi bul, sonra da beni cep telefonumdan bilgilendir."

"Bir saniye bekle, Wheel ile bir bağlantı kurayım."

Beni beklemeye aldı. Wheel One Police Plaza'nın personel bölümünün adıydı. Yirmi yılı aşkın bir süre NYPD için çalıştığım halde bu bölüme neden bu adın verildiğini bilmiyorum ama bir çaylak gibi gidip bunu sormaya da hiç niyetim yok. Bunu yirmi yıl önce yapmalıydım. Her neyse, eğer bu bölümde tanıdığın birileri varsa -ki Dom Fanelli'nin her yerde tanıdıkları vardır- bürokrasiyi aşip istediğin bilgileri çabucak elde edebilirsin.

Fanelli hatta geri dönüp, "Marie Gubitosi tam olarak işten ayrılmamış," dedi. "Ocak 1997'den beri uzatılmış annelik izninde. Evlendikten sonra Lentini soyadını almış. Bir İtalyanla evli. Annesi buna çok sevinmiş. Karısı ilişkilerini ortaya çıkardıktan sonra Kowalski'ye ne olduğunu hatırlamaya çalışıyorum da... "

"Dom, bana şu lanet olası telefon numarasını ver haydi."

Numarayı verince, "Teşekkürler," dedim. "Seni gelecek hafta ararım."

"Olur. Eğer derin boka batmayı başarırsan belki daha önce de ararsın. Bana neler olduğunu bir bir anlatacaksın, unutma."

"Anlatacağım. "

"Kendine dikkat et."

"Hep ediyorum." Telefonu kapadım. Sonra bir çeyrek daha atarak Dom'un verdiği numarayı çevirdim. Üç zil sesinden sonra bir kadın, "Alo?" diyerek telefonu açtı.

"Marie Gubitosi, lütfen."

"Benim, kiminle görüşüyorsunuz?"

"Marie, ben John Corey. Birlikte Güney Manhattan'da çalışmıştık."

"A... Evet, ne vardı?"

Arka plandan en az iki çocuğun ağlama sesi geliyordu. "Seninle eski bir davayla ilgili görüşmem gerekiyor," dedim. "Acaba benimle bir yerde buluşman mümkün mü?"

"Ya, evet! Bana bir bakıcı bul, seninle sabaha kadar içki içerirn."

Gülerek, "İstersen karım bu işi yapabilir," diye karşılık verdim. "Avukat eşinin çocuk bakıcılığı yapacağını mı söylüyorsun? Ne ücret alıyor?"

"Biz boşandık. Ben yeniden evlendim."

"Demek şaka değil ha! Sana artık söyleyebilirim, birincisi biraz kendini beğenmiş ve ukalaydı. Charlie Gribbs emekliye ayrılırken verilen partiyi anımsıyor musun?"

"Evet. O gece gerçekten biraz havalardaydı. Bak, eğer senin için de uygunsa şimdi oraya gelebilir miyim? Staten Island'da oturuyorsun, değil mi?"

"Evet... Ama çocuklar çılgın gibi... "

"Çocuklara bayılırım."

"Ama bu ikisine değil. Belki sana telefonda yardımcı olabilirim."

"Karşılıklı konuşmayı tercih ederim."

"Şey... Joe, yani kocam... Yeniden bu işlerin içine girmemi istemiyor."

"İşten tam olarak ayrılmadın, yalnızca uzatmalı annelik izni aldın Marie. Gel bu işin bir çaresini bulalım."

"Tamam... Olur. Hey, sen bir süre önce işten ayrılmamış mıydın?"

"Evet."

"Öyleyse nasıl döndün?"

Bunu yanıtlamak istemiyorum, ama başka çarem yoktu. "Şimdi TKÖT'deyim, sözleşmeli ajan olarak."

Karşı tarafta bir sessizlik oldu. "Ben özel timde altı ayı bile doldurmadım. Bu süre içerisinde yalnızca iki davayla ilgilenmiştim. Sen hangisiyle ilgileniyorsun?" diye sordu sonra.

"Ötekiyle."

Yeniden bir sessizlik. "Nedense senin resmi görevinin başında olmadığına duygusuna kapılıyorum."

"Doğru, değilim. Bu dosya kapatıldı. Bunu sen de biliyorsun. Senin adını bu iş üzerinde çalışmış olan başka birisinden aldım. Seninle konuşmam gerekiyor. Kayıt dışı."

"Adımı sana kim verdi?"

"Bunu söyleyemem. Benzer bir durumda senin adını da söylemezdim. Paralı telefonda arıyorum ve hiç bozukluğum kalmadı. Yalnızca yarım saatine ihtiyacım var."

"Kocam nakliye işindedir ve eve ne zaman geleceği hiç belli olmaz, kendisi oldukça iriyarı ve kıskançtır."

"Fark etmez. Ona durumu açıklayabilirim. Açıklayamazsam da yanımda silahım var."

Güldü. "Pekâlâ, bir yetişkinin arkadaşlığı benim için de hiç fena olmaz."

Bana Staten Island'daki adresini verdi. "Teşekkürler," dedim. "Saat üçteki feribota yetişmeye çalışacağım. Belki bu arada sen de ajandanı sakladığın yerden çıkarabilirsin. Temmuz 1996."

Marie bu sözlerimi karşılıksız bıraktı, tam telefonu kapatacakken, "Evim terminalden taksile yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta, yolda durup bana bir paket bebek bezi getirebilir misin?" diye sordu.

"Hımm... "

"Üzerinde 'Elmo' resmi olan paket."

"Hangi...?"

"Beden numarası dört. Yolunun tam üzerinde bir süpermarket var. Görmemen olanaksız."

Telefonu kapatıp kulübeden dışarıya çıktım. Elmo mu?

Broadway üzerinde bir taksi çevirdim. Hızla FBI kartımdan daha göz alıcı olan NYPD yıldızını çıkarıp başında türban olan taksi şoförüne, "Çabuk," dedim. "Staten Island'a kalkan saat üç feribotunu yakalarnam gerekiyor. Gazla!"

Adam pek fazla Amerikan polisiye filmi seyretmemiş olacak ki, "Gazlamak mı?" diye sordu.

"Çabuk. Polis."

Bu, Manhattan'daki taksi şoförlerinin çoğunun hayalidir. Böylece şoför birkaç trafik ışığını sarıda geçerek beni saat üçe tam beş kala feribot terminaline yetiştirmeyi başardı. Benden ücret almayı reddettiye de, yine de eline bir beşlik tutuşturdum.

Staten Island ile kent arasında gidip gelen belediyeye ait bu feribot bir süredir yaya yolcuları bedavaya taşımaya başlamıştı. Belediyenin bu kadar zarar getirecek bir işi neden yaptığını sanırım evrende kimse açıklamayı başaramaz.

Feribotun borusunun ötmesiyle terminali koşarak geçtim ve feribota bindim. Feribotun kalkış saatlerinin yazılı olduğu broşürlerden birini kapıp, aşağı kattaki yolcu salonunu geçtim. Bu saatte pek çok boş koltuk vardı ama ben yine de üst kata çıkıp ön güverteye dikildim. Güneş ışığı, mavi sular, pırl pırl bir gökyüzü, römorkerler, martılar, kentin silüeti, tuz yüklü hava pek hoştu.

Çocukken arkadaşlarımla birlikte sık sık feribota binerdik. Bilet parası yalnızca beş sentti. Feribotla karşı kıyıya geçer, birer dondurma alır sonra da Manhattan'a geri dönerdik. Bütün masraf yirmi beş sentten ibaretti, böylesine uzun süreli, müthiş bir macera için bu iyi bir bedeldi doğrusu.

Aradan birkaç yıl geçtikten sonra da sevgililerimle gece yarısı feribotta buluşmaya başlamıştım. Birlikte ışıklarla donatılmış Özgürlük Anıtı'nı, yeni kurulan Dünya Ticaret Merkezi'nin katları her yıl biraz daha çoğalan İkiz Kuleler'i ile Aşağı Manhattan'ın etkileyici silüetini ve ışıklardan bir gerdanlık takmış olan Brooklyn Köprüsü'nü seyrederdik. Bu hem son derece romantik, hem de ucuz bir randevu olurdu.

O zamandan bu yana kent çok değişti ve sanırım bu değişikliklerin büyük bölümü olumlu yönde. Aynı şeyi dünyanın geri kalanı için söyleyemem.

Bir süre gözlerimi Özgürlük Anıtı'na dikerek, çocukluğumda tattığım, çoktan unutulmuş vatanseverlik duygularımı düşündüm.

Pekâlâ, bu duygu belki büsbütün unutulmuş değildi, ama Kate'le yediğim öğlen yemeğinde de ayrımsamış olduğum gibi şu anda tam olarak canlı da değildi.

Dikkatimi Staten Island'ın gittikçe yaklaşmakta olan kıyı manzarasına çevirerek, Marie Gubitosi ile yapmış olduğum konuşmayı bir kez daha aklımdan geçirdim. Bana, "Bu yalnızca zaman kaybı, ben bir şey bilmiyorum," dememişti.

Bundan bildiği bir şey olduğu sonucu çıkıyordu ve belki de bunu birisiyle paylaşmak istiyordu.

Ya da yalnızca kendisine bir süre arkadaşlık edecek birisini ve bir paket bebek bezi istiyordu.

Her durumda bu feribotla yolculuk yapmak için son derece güzel bir gündü.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

St. George Terminali'nde feribottan inerek taksi durağına yürüdüm ve şoföre New Springville'deki adresi verdim.

Bu dış ilçeleri pek tanımam ama ben acemi bir polisten başını derde sokan polisler ceza olarak Staten Island'a sürülürlerdi. Ben de kabuslarımda kendimi çalılıkların ve sivrisineklerin vızıldadığı bataklıkların arasında elimde el fenerimle karanlığı aydınlatarak yolumu bulmaya çalışırken görürdüm.

Adını duyduğunuzda kanınızın donmasına neden olan Sibirya, Ölüm Vadisi ya da New Jersey gibi pek çok yerin aksine burası korkutucu ününü hak etmiyordu.

Gerçekte New York'un dış ilçelerinden biri olan kent, banliyö ve kasaba karışımı bu bölge hiç de fena bir yer değildi. Burada ağırlıklı olarak Cumhuriyetçi görüşü savunan orta sınıf yaşıyordu ve bu da feribotun ücretsiz olarak yolcu taşımamasını daha da anlaşılabilir kılıyordu.

Burada ayrıca pek çok kent polisi de yaşıyordu. Belki de en başta buraya ceza olarak sürülmüş olan bu polisler, daha sonra buradan hoşlanarak aileleriyle birlikte yerleşmeye karar vermişlerdi.

Her neyse burası aynı zamanda bir zamanlar terör karşıtı özel timde görev yapmış olan Marie Gubitosi'nin de yaşadığı yerd. Sözü geçen kişi şu sıralar yalnızca anne ve ești. Ve benim ziyaretimi bekliyordu. Ben de onun sözü geçen döneme ait ajandasını bulmuş olmasını umuyordum. Şimdiye kadar tanıdığım hiçbir polis memurunun eski ajandalarını attığına rastlamamıştım ve buna ben de dahildim. Ne var ki bu defterler bazen kaybolabiliyor ya da yerleri karışabiliyordu. Bir de Marie'nin iyi bir hafızaya sahip olmasını umuyordum.

Taksi şoförü -Balkan savaş suçlusunu muhtemel- Slobodan Milkovic adında bir adamdı ve yola bakmak yerine haritayı inceliyordu. "Yolda Duane Reade adlı bir market var," dedim. "Capisce? Market. Eczane. Oraya bir uğramam gerekiyor."

Adam başını sallayarak sanki acil bir görevmiş gibi hızını arttırdı. Victory Bulvarı'ndan aşağı ilerlemeye devam ettik. Neredeyse iki tekerlek üzerinde bir alışveriş merkezine sapıp Duane Reade'in önünde durduk.

Üzerinde Elmo resmi olan bebek bezi paketi almakla John Corey'nin ele güne rezil olduğunu öne sürmeye niyetim yok ama bunun en iyi alışveriş deneyimlerimden biri olduğunu da söyleyemem.

On dakika geçmeden taksiye dönmüş ve bir on dakika sonra Lentini Sarayı'nın kapısına varmıştım bile.

Karşılıklı iki sıra halinde, omuz omza vermiş kırmızı kiremitli, beyaz vinileks cepheli evleriyle oldukça yeni görünen bir sokağa gelmiştik ve yol göz alabildiğince, tıpkı bir sonsuzluk aynası gibi devam ediyordu. Zincirlerle bağlanmış çitlerin ardında köpekler havlıyor ve kaldırımlarda çocuklar oynuyordu. Manhattan züppeliğim bir yana, burası oldukça rahat ve evcil bir mahalleye benziyordu ve ben burada yaşasam silahımı kafama dayardım.

Burada ne kadar kalacağımı ve Staten Island'da bundan başka taksi olup olmadığını bilmediğimden şoföre taksimetreyi kapamadan beni beklemesini söyleyerek arabadan indim ve bahçe kapısını açıp kısa beton yolu geçerek zili çaldım.

İçeriden ne köpek havlaması ne de çocuk bağırtısı geldiğini duyarak sevindim. Birkaç saniye sonra Marie Gubitosi ön kapıyı açtı. Üzerinde siyah bir pantolon ve kırmızı, kolsuz bir tişört vardı. Sineklik kapısını açıp içeriye girdim. Selamlaştıktan sonra, "Bezleri unutmadığın için teşekkür ederim," dedi. "İçeri gel."

Peşi sıra klimalı oturma odasına (burası Carmela Soprano'nun kendisini hiç kuşkusuz son derece rahat hissedebileceği bir biçimde döşenmişti) ve mutfağa girdim. Marie'nin gerçekten de çok etkileyici bir kalçası vardı. Önemli ayrıntılar söz konusu olduğunda Fanelli'nin hafızası çok iyi çalışırdı zaten.

Düzenli oturma odasının tersine mutfak karmakarışıktı. Bir köşede, içinde yaşı belirsiz bir çocuğun uzanmış olduğu bir oyun parkı duruyordu. Çocuk bir yandan biberonunu emerken, bir yandan da ayak parmaklarıyla oynuyordu.

Masanın, tezgahların ve yerin üzerinde beynimde sınıflamayı başaramadığım bir sürü öteberi duruyordu. İçerisi katille kurbanın büyük bir mücadele yapmış olduğu soygun evini andırıyordu.

"Lütfen otur," dedi Marie. "Kahve yaptım."

"Teşekkürler." Küçük mutfak masasına oturup çocuk bezi paketini masanın üzerine bıraktım. Hemen yanımda tablası korkunç görünen bir mama iskemlesi duruyordu.

"Çok özür dilerim," dedi. "Burası tam bir çöplük."

"Çok hoş bir yer."

İki fincana kahve doldurup, "Majesteleri eve gelmeden ortalığı temizlemeye çalışacağım. Süt? Şeker?"

"Sade."

Fincanları masaya getirirken birden ayaklarının çıplak olduğunu ve bebek beklediğini ayımsadım.

Karşıma oturarak fincanını kaldırdı. Fincanlarımızı tokuşturduktan sonra, "Çok iyi görünüyorsun," dedim.

"Gözlerin pek iyi görmüyor galiba."

Gülümsedim. "Yo, çok samimiyim."

"Sağol." Parmağını paketin plastik yüzeyinden içeriye batırdığını görünce, "Elmo," dedim.

Gülümsedi. "Sana bunun parasını geri verebilir miyim?"

"Hayır." Kahvemden bir yudum aldım. Marie Gubitosi gerçekten de hala son derece çekici bir kadındı ve sanırım ben gelmeden önce kendisine biraz çekidüzen vermişti. Bebek pudrası ve sıcak süt kokularının arasından bumuma hafif bir parfüm kokusu geliyordu.

Başıyla oyun parkını göstererek, "Bu Joe Junior," dedi. "On dört aylık. İki buçuk yaşındaki Melissa çok şükür uyuyor ve bir tane de fırında var."

Neyse ki, "Doğuma ne kadar var?" diye sormayı akıl edebildim.

"On altı hafta ve üç gün."

"Tebrik ederim."

"Evet. Eski işime bir daha asla dönmeyeceğim."

Hamile kalmasına neyin neden olduğunu bulması gerekiyordu öncelikle ama ben yalnızca, "Bu sandığından çok daha çabuk gerçekleşebilir," dedim.

"Neyse, sana gelelim. Oldukça iyi görünüyorsun. Belki birazcık kilo aldın. Demek boşanıp yeniden evlendin. Hiç duymamıştım. Zaten artık hiçbir şey duymuyorum. Şanslı kız kim?"

"Kate Mayfield. Özel Tim'de FBI ajanı."

"Sanırım pek çıkaramadım."

"Bu göreve TWA800 olayından hemen önce getirilmişti. Bu dava üzerinde de çalıştı."

Marie, TWA800 ile ilgili sözlerime hiçbir tepki göstermeden, "Demek gelin hanım FBI'dan," dedi. "Vay be John, önce bir ceza avukatı, sonrada bir FBI ajanı. Neyin var böyle?"

"Avukatlarla yatmaktan zevk alıyorum."

Bu sözler üzerine o kadar şiddetli bir kahkaha attı ki, kahvesini taşırdı. Bir süre daha havadan sudan konuşmayı sürdürdük, böyle dedikodu yapıp eski anıları tazelemek oldukça hoştu doğrusu. "Dom ile birlikte gitmiş olduğunuz Gramercy Park'taki evi anımsıyor musun? Kadın kocasını vurmıştı ve kocasının önce kendisinin üzerine silah doğrulttuğunu, mücadele ettiklerini ve silahın kendiliğinden alev aldığı iddia ediyordu. Dom, adamın cesedinin kaskatı olduğu banyoya girmiş, geri gelerek heyecanla, 'Yaşıyor! Ambulans çağırın!' diye bağırmış sonra adamın karısına bakarak, 'Sizin silahı üzerine çevirip onu soğukkanlılıkla vurduğunuzu söylüyor,' demişti, kadın da bembeyaz kesilmişti."

Her ikiriniz de o anı anımsayarak güldük. İçimiz eski günlerin özlemiyle dolmuştu.

Marie boşalan fincanlarımıza yeniden kahve koyduktan sonra bana bakarak, "Söyle bakalım, senin için ne yapabilirim?" diye sordu.

Kahve fincanımı masanın üzerine bırakarak, "Mesele şu," dedim. "Dün TWA800'ün kurbanları için düzenlenen anma törenine katıldım ve..."

"Evet, haberlerde izledim. Seni görmedim. Aradan beş yıl geçmiş olmasına inanabiliyor musun?"

"Zaman uçup gidiyor. Neyse törenden sonra özel timden bir adam -FBI'dandı- yanıma gelerek törene neden katıldığıma dair sorular sormaya başladı."

Kate'in adını karıştırmadan ona adamları aramdaki tartışmayı kısaca aktardım ama Marie zeki bir dedektif olarak, "Peki orada ne arıyordun?" diye sordu.

"Az önce de anlattığım gibi, Kate bu dosya üzerinde çalışmıştı ve törenlere her yıl katılıyor. Ben oraya yalnızca iyi bir eş olarak gitmiştim."

Marie beni, bu sözlerime tam olarak inanmıyormuş gibi süzdü. Plastik ördeklerle oynamak yerine yeniden biraz dedektifçilik oynamaktan büyük haz duyduğu her halinden belliydi. "Demek TKÖT için çalışıyorsun öyle mi?" diye sordu.

"Evet, sözleşmeli ajan olarak."

"Bunun resmi bir iş olmadığını söylemiştin. O halde burada olmanın nedeni nedir?"

"Şey, ben de oraya geliyordum zaten," dedim ve devam ettim. "Neyse bu herif bir biçimde benim bu davayla ilgilendiğim sonucuna varmış ve bana bu işe burnumu sokmamamı buyurdu. Adam beni enikonu sindirmeye çalıştı."

"Kim bu herif?"

"Söyleyemem."

"Tamam, demek bir FBI ajanı kıcını tekmelediği için sinirlendin ve... Ne?"

"Merakım uyandı."

"Şu ara TKÖT'de işler kesat mı?"

"Gerçekten de öyle. Bak Marie, aslında daha fazlası da var ama ne kadar azını bilersen senin için o kadar iyi. Ben yalnızca senin bu konuda bildiklerini öğrenmek istiyorum ama sana ne gibi sorular sormam gerektiğini bile bilmiyorum."

Marie bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Sakın kızma, ama İçişleri'yle bir ilgin olmadığından nasıl emin olabilirim?"

"Benim İçişleri'ne katılabiliş olabileceğime gerçekten inanabilir misin?"

"Tanıdığım kadarıyla hayır ama o zamandan beri iki avukatla evlendin."

Gülümsedim.

Göz göze bakiştık ve Marie, "Tamam," dedi. "Bu dosya üzerinde iki ay çalıştım. Daha çok marinalarda dolaştım, insanlara o akşam marina civarında dikkatlerini çeken garip tekneler ya da tuhaf kişiler görüp görmediklerini sordum. Birtakım teröristlerin ya da delinin birinin bir tekneyle açılıp uçağın üzerine bir roket ateşlediği yolunda bir teori yürütülüyordu. Bu nedenle bütün

yazı halka açık marinalarda ve özel yat kulüplerinde geçirdim. Tanrım o bölgede kaç marina ve tekne olduğundan haberin var mı? Yine de fena bir görev sayılmazdı. Boş zamanlarımda biraz balık bile tuttum... " Kısa bir ara verdikten sonra anlatmayı sürdürdü. "Ama karides çıkarmadım... Kimse karides yemek istemiyordu, çünkü... Biliyorsun işte."

Marie bir süre konuşmadan öylece durdu. O günleri cıvıl cıvıl anlatmasına karşın o olayı anımsamanın pek de hoşuna gitmediğini görebiliyordum.

"Kiminle birlikte çalışıyordun?" diye sordum.

"Herhangi bir isim vermeye hiç niyetim yok John. Seninle konuşacağım ama isim yok."

"Adil bir çözüm. Anlat bakalım."

"Bana yönlendirici bir soru sormalısın."

"Bayview Oteli."

"Evet... Nedense tahmin etmiştim. Bu nedenle o yıldan kalma ajandama baktım ama pek de bir şey bulamadım. Bu olayla ilgili bizden tanıklık yapmamız hiçbir zaman istenmeyeceği için federaller bizden mümkün olduğunca az not tutmamızı istemişlerdi," diye açıkladı. "Söylediklerine göre bu onların davasıydı ve bizim üzerimize düşen onlara yardımcı olmaktı."

Başımı sallayarak ekledim. "Bir de yazılı bir şey istemediklerini söylediler."

Omuzlarını silkti. "Her neyse. Onların oynadığı farklı bir oyun."

"Gerçekten de öyle," dedim. "Demek Bayview Oteli'ne gittin."

"Evet. Kazadan iki gün sonra Bayview Oteli 'ne gitmemi buyuran bir telefon aldım. FBI orada bir araştırma yapıyordu ve aradıkları şeylerden haberi olan birilerini ortaya çıkarmak için adam gücüne ihtiyaçları vardı. Böylece oraya gittim orada NYPD'den üç özel tim görevlisine katıldım. Oradaki üç FBI ajanı bize brifing verdi ve dediler ki..."

Ufaklığın mızıldanmaya başlaması üzerine Marie ayağa kalkarak oyun parkının yanına gitti. Cilveli bir ses tonuyla, "Ne oldu bebeğime?" diyerek biberonunu yeniden ağzına tutuşturdu.

Ufaklık bu kez yüksek sesle ağlamaya başlayınca Marie, onu kucağına alıp, "Ah canım, zavallı bebecik kaka yapmış," dedi.

Bu ağlamak için bir neden midir? Yani ben pantolonumu doldursam, kimse anlamasın diye özellikle ses çıkarmamaya bakarım.

Marie bez paketini kaparak, bebeğin altını değiştirmek için odadan çıktı.

Sesli mesaj gelip gelmediğine bakmak için cep telefonumu açtım, ama hiç mesaj bırakılmamıştı. İş arkadaşım Harry Müller'i cep telefonundan aradım. Telefona yanıt verince, "Büroda mısınız?" diye sordum.

"Evet, niye?"

"Beni arayan soran var mı?"

"Yoo, kayıp mısın ki? İstersen bir arama timi gönderebilirim. En son nerede görüldün?"

Günümüzde herkes komedyen kesiliyor. "Harry, yerimi soran oldu mu?"

"Evet. Koenig bir saat kadar önce geldi ve nerelerde saklandığını bilip bilmediğimi sordu, ona yemeğe çıktığını söyledim."

"Tamam." Tuhaf, Koenig benimle konuşmak istiyorsa acaba neden cep telefonumdan aramamıştı, belki de yalnızca yeni duyduğu bir fıkrayı en sevgili dedektifiyle paylaşmak istemişti o kadar. Her ne halise bugün Jack Koenig'i ne görmek ne de hakkında bir şeyler duymak istiyordum. Harry'ye, "Kate oralarda mı?" diye sordum.

"Evet... Masasında oturduğunu görebiliyorum. Neden sordun?"

"Bana bir iyilik yap. Ona benimle buluşmasını söyle... " Saatime ve feribot tarifesine göz attım. Büyük Joe'nun beklenmedik bir anda eve gelmemesi durumunda beş buçuktaki feribotu yakalayabilirdim. Harry'ye, "Ona onunla saat altıda Delmonico's'da bir içki içmek istediğimi söyle," dedim.

"Neden onu sen aramıyorsun?"

"Neden benim için gidip ona sen söylemiyorsun?"

"Oraya gitmeme izin var mı?"

"Evet. Yolda birkaç çöp sepeti de boşaltırsın."

Güldü. "Tamam. Saat altıda, Delmonico's."

"Bunun yalnızca ikiniz arasında kalmasını sağla."

"Tamam?"

"Sağol." Telefonu kapadım.

Marie mutfağa dönüp çocuğu oyun parkına bıraktı ve biberonunu ağzına tıkadı. Gülümseyen yüzlerden oluşan dönenceyi kurmasıyla dönence "Dünya küçüktür," şarkısı eşliğinde dönmeye başladı, ben bu şarkıdan nefret ederim.

Kahvelerimizi tazeleyip oturdu.

"Ufaklık gerçekten pek sevimli," diye konuştum.

"Onu ister misin?"

Gülümsedikten sonra, "Evet, brifingden söz ediyordun," dedim.

"Evet. FBI görevlisi dördümüzü birden otel müdürünün bürosuna topladı ve uçağın düşüşünü görmüş olabilecek iki kişiyi

aradığımızı söyledi, bu iki kişi bu otelde yani Bayview'de kalıyorlarmış. Peki bunu nereden biliyorduk? Çünkü yerel polis, uçağın düşüşünün görülmesi olası olan plajda, bu otele ait olması olası bir yatak örtüsü bulmuştu. Plajda bulunan yatak örtüsü o sabah erken saatlerde FBI'ın dikkatini çekmişti ve akıllarına bu yatak örtüsünün nereye ait olduğunu öğrenmek için çevredeki otel ve motelleri soruşturmak gelmişti. Sonunda izler Bayview Otelinde yoğunlaşmıştı. İzleyebiliyor musun?"

"Buraya kadar evet."

"İyi. Pekâlâ FBI görevlisinin anlattığı bu hikayedeki tuhaflik nerede?"

"FBI'nın ağzından çıkan her şeyde bir tuhaflik vardır," diye karşılık verdim.

Gülümsedi. "Haydi John, biraz aklını çalıştır."

"Pekâlâ, tuhaflik FBI'ın bu kadar çok görgü tanığı varken kimliği belirsiz iki görgü tanığının peşine düşmesinde, doğru mu?"

"Doğru. Sahil Koruma İstasyonu'nun kahrolası kapısı önünde kuyruğa giren ve özel telefonu aralıksız çaldıran onca görgü tanığı varken, plajdan uçağın düşüşüne belki tanık olmuş iki kişiyi bulmak için neden bu kadar çok zaman ve kaynak harcansın? Bu görgü tanıklarının özelliği nedir? Sen biliyor musun?"

"Hayır, ya sen?"

"Hayır," diye karşılık verdi ve ekledi. "Ama burada dönen bir şeyler daha vardı."

Konu yatak örtüsünün üzerinde bulunan objektif kapağıydı ama görünüşe göre FBI ajanı bunu ekibine anlatma gereği görmemişti. Dick Kearns bunu yerel polisten duymuştu ama anlaşılın Marie'nin bu söylentilerden haberi yoktu. Her soruşturmada yeterince kişiyle konuşup bilgileri süzdüğün zaman her şey yavaşça biçim almaya başlar. Öte yandan Marie öyle bir cin zekaya sahipti ki, kimseyle konuşmadan da ortada bir tuhaflik olduğunu seziniyordu. "Size brifing veren FBI ajanı kimdi?" diye sordum.

"Sana söylemiştim, ad vermek yok."

"Bu adamı daha önceden tanıyor muydun?"

"Biraz. çetin cevizmiş izlenimini vermeye çalışan, sert tavırlı biriydi." "Bu tanımlama bana Liam Griffith'i çağırırdı."

Gülümsedi. "Bu iyi bir ad. Adına Liam Griffith diyelim."

"Yanında kim vardı?"

"Daha önce de söylediğim gibi yanında iki adam daha vardı. Ajana benziyorlardı ama onları hiç görmemiştim ve hiçbir zaman da resmi olarak tanıştırmadık. Griffith bize brifing verirken onlar orada öylece oturuyorlardı."

Marie'ye, gönülsüzce de olsa "yakışıklı" tanımlamasını kullanarak, Bay Ted Nash'i tarif ettim. "Evet..." diye karşılık verdi. "Aradan yıllar geçti ama adamlardan biri bu tarife uyuyordu sanki. Kim bu adam?"

İçimden gelmeseydi Marie'yi mutlu etmek ve ilgisini çekmek için, "CIA," dedim.

"Dalga geçmiyorsun değil mi?" Gözlerini bana dikerek, "Neyin peşindesin?" diye sordu.

"Bilmek istemezsin."

"Doğru, istemem. Ama... Belki de yeterince anlattım bile."

Önce oyun parkındaki çocuğa, sonra yeniden Marie'ye baktım. "Onlardan korkuyor muyuz?"

Marie hiçbir şey söylemedi.

Kısa bir söylevin zamanı gelmişti. "Bak," dedim. "Burası Amerika Birleşik Devletleri ve her yurttaşın hak ve sorumlulukları..."

"Bu lafları sen şube sorgulamasına sakla."

"Olur. Buna ne dersin? Bu davanın sonuçlandırılma biçimi senin için tatmin edici mi?"

"Bu soruyu yanıtlamayacağım. Eğer bana doğruyu söylersen sana o gün Bayview Otelinde olanları anlatırım."

"Sana doğruyu söylüyorum. Ama sen bilmek istemiyorsun."

Bu sözlerimi şöyle bir aklımdan geçirdikten sonra, evet der gibi başını salladı. "Pekâlâ... Dört NYPD'den birisi Griffith'e bunun neden bu kadar önemli olduğunu soruyor, bir polis memurunun kendisini sorgulamasına sinirlenen Griffith, 'Bu kişi ya da kişileri neden bulmamız gerektiği işini bana bırakın. Sizin işiniz otel çalışanlarıyla müşterilerini sorgulamak,' diye karşılık veriyor. Ve Griffith bize oda hizmetçilerinden birisinin 203 numaralı odadaki yatak örtüsünün kayıp olduğunu bildirmiş olduğunu anlatıyor. Plajda bulunan örtü oda hizmetçisiyle otel müdürüne gösteriliyor ve her ikisi de bunun odadan kaybolan yatak örtüsü olabileceğini söylüyorlar, ama otelde altı farklı türde sentetik yatak örtüsü kullanıldığını, bu gördükleri yatak örtüsünün 203 numaralı odadaki örtü olduğunu yüzde yüz söyleyemeyeceklerini, ama bunun mümkün olduğunu anlatıyorlar."

"Tamam. Pekâlâ 203 numaralı odada kim kalıyormuş? Yoksa bunu bilmiyor muyuz?"

"Görünüşe göre odada kimin kaldığı bilinmiyordu, yoksa bizi oraya çağırmaslardı. Tek bildiğimiz uçağın düştüğü 17 Temmuz 1996 günü saat 16.15 sularında önceden rezervasyon yaptırmamış olan bir adamın otele gelip oda olup olmadığını sorduğu. Resepsiyon görevlisi boş oda olduğunu söylüyor, adam kayıt formunu dolduruyor ve oda ücreti olan 200 doları nakit ödüyor. Resepsiyon görevlisi odada meydana gelebilecek olası zararlar, mini barın kullanılması v.s için bir kredi kartı numarası istiyor, ama adam kredi kartlarına güvenmediğini söyleyerek görevliye beş yüz dolar kapora bırakmayı öneriyor, görevli de bunu kabul ediyor. Griffith'in açıklamalarına göre daha sonra resepsiyon görevlisi adamdan ehliyetinin fotokopisini istiyor ama adam ehliyetinin öbür pantolonunun cebinde olduğunu ya da bunun gibi bir şey söylüyor ve resepsiyon görevlisine kartvizitini

veriyor. Resepsiyon görevlisi adama beş yüz dolarlık bir makbuz veriyor, sonra adamın isteği doğrultusunda otelin ana binadan uzaktaki modern kanadında bulunan odasının anahtarını uzatıyor. Resepsiyon görevlisi adamı bir daha lobide hiç görmemiş, adamın arabasını ya da arabada başka birisi olup olmadığını da görmemiş. İzleyebiliyor musun?"

"Evet. Sanırım bu adamın kimliğini bulmak oldukça büyük bir sorun yarattı."

"Doğru. Ancak Griffith o cuma sabahı oraya vardığında, herhalde işe yarar ipuçları bulabileceğini sanmıştı. Doğruca otel kayıtlarını gözden geçiriyor ama verilen tüm bilgiler sahte çıkıyor. Notlarıma göre Griffith bize ayrıca kartvizitin Samuel Reynolds adlı bir avukata ait olduğunu ve kartvizitte basılı olan Manhattan'daki adresin ve telefon numarasının da sahte olduğunu anlatmış."

Marie gözlerimin içine bakarak, "Görünüşe göre burada bu işi daha önce de defalarca yapmış ve beraber olmaması gereken bir kadınla beraber olan bir Don Juan'la karşı karşıyayız," dedi. "Yanılıyor muyum?"

"Bilemem."

Gülümsedi. "Ben de öyle. Her neyse, resepsiyon görevlisi ortada sakat bir şeyler döndüğünün bilincinde, ancak teminat olarak 500 papal ve muhtemelen kendisi için de bir şeyler aldığı için içi rahat. Sonuç olarak Don Juan yazılı hiçbir iz bırakmadığından Bayview Oteli kendisine herhangi bir teşekkür notu ya da kampanya içeren broşür göndermeyecek."

"Evli erkekler bu tür şeyleri çok çabuk öğrenirler."

"Sanırım bu bir tür içgüdü."

"Neyse ne. Don Juan otelden kaydını ne zaman sildirmiş?"

"Hiç sildirmemiş. Bildiğimiz tek şey ertesi sabah saat on birden önce ortadan kaybolduğu. Griffith'in anlattığına göre o gün saat 11.15 civarında bir oda hizmetçisi 203 numaralı odanın kapısını tıklatıyor ama yanıt alamıyor. Sonra resepsiyon görevlisi (o gece görevli olan değil, bir başkası) öğlene doğru odayı telefonla arıyor, ancak o da yanıt alamıyor. Bunun üzerine oda hizmetçisi odaya giriyor ve içerde otel müşterisine de, bagajlarına da ait tek bir iz bile olmadığını ve görünüşe göre yatak örtüsünün ortadan kaybolduğunu rapor ediyor. Kısacası herif beş yüz dolarını bile alma gereğini duymadan ortadan kaybolmuştu. Griffith bize bunun son derece şüpheli bir durum olduğunu söyledi." Güldü.

Ben de gülümseyerek, "Hey o dedektif değil," diye karşılık verdim. "Şaka bir yana, gündelik ıvr zıvır bir iş gibi başlayan olay bir anda farklı bir yön kazanıyor. Bu aşamada bir polisin aklına ilk iş odada bir suç işlenmiş olabileceği gelir. Tecavüz, saldırı, cinayet... Haksız mıyım? Ne var ki odada bu tür bir suç işlenmiş olabileceğine dair tek bir iz bile yoktu. Yine de bu, adamın yanındaki her kimse onu öldürmediği ve sivişmadan önce arabasının bagajına atmadığı anlamına gelmiyor. Ama göz önünde bulundurmak zorunda olduğumuz bir nokta var, bu odadan kaybolan yatak örtüsüne benzeyen plajdaki yatak örtüsü. Bana göre durum şöyle, odayı tutan herif ile yanındaki hatunun arasında yasak bir ilişki vardı, birlikte kumsala gittiler ve orada uçağın düşüşünü gördüler ancak tanıklık ederek kimliklerinin ortaya çıkmasını istemediler. Bu nedenle olaydan hemen sonra odalarına dönüp eşyalarını topladılar ve ortadan kayboldular. Ne dersin?"

"Kulağa mantıklı geliyor." Kate'den, kumsalda bulunan yatak örtüsünün üzerinde iki kişi olduğunu biliyordum ama henüz bilmediğim Marie ya da Liam Griffith'in o odada iki kişi bulunduğundan nasıl emin olabildikleriydi. "Ortada bir de kadın olduğunu nerden anladınız?" diye sordum.

"Oda hizmetçisi odada kesinlikle iki kişiye, bir erkeğe ve bir kadına ait izler olduğunu söyledi. Aferatif bardağında ruj izi gibi. FBI parmak izi, saç ya da başka izler bulabilmek amacıyla odanın dörtbir yanını taradı ama çift otelden ayrıldığı için oda hizmetçisi odayı çoktan temizlemişti. Bu nedenle adamın geride bıraktığı tek iz kadının kıçında olmalı, o da herifle birlikte otelden çoktan ayrılmıştı." Bir an düşündükten sonra konuşmaya devam etti. "Böylece Griffith bize otel çalışanlarına ve uçağın düştüğü gün otelde kalan müşterilere odayı tutan adamı ya da yanındaki kadını fark edip etmediklerini sormamızı istedi. Resepsiyon görevlisi bize adamı tarif etmişti. Kafkas kökenli, orta yapılı, kahverengi saçlı, kahverengi gözlü, dürüst simalı, sakalsız, bıyısız, gözlüksüz, görünür herhangi bir sakatlığı, yara izi ya da dövmesi olmayan bir adam. Resepsiyon görevlisi adamın iyi giyimli olduğunu söyledi, üzerinde bej bir pantolon ve lacivert ceket varmış... Neyi unuttum?"

"Pantolonundaki çıkıntı."

Marie güldü. "Doğru. Her neyse, oraya vardığımızda resepsiyon görevlisi FBI'dan bir ressama adamın eşgalini çizdiriyordu. Daha sonra bu eşgali bize de gösterdiler." Kısa bir sessizlikten sonra ekledi. "Hoş görünümlü bir herif."

"Çizimi sakladın mı?"

Dönence iyice yavaşlamış, çocuk da mızızlanmaya başlamıştı. Sanki dönenceye yeniden hızlanmaya başlasın diye sesler çıkarıyor gibiydi.

Marie ayağa kalkarak dönenceyi yeniden kurdu. "Küçük adam bu mutlu suratları çok seviyor."

Dönence yeniden dönmeye ve "Küçük Dünya" şarkısını çalmaya başladı. Yirmi yıl sonra bu ufaklık kurbanlarını boğarken "Küçük Dünya" şarkısını mırıldanan bir seri katil olacaktı kuşkusuz.

Marie saatine göz atıp, "Gidip Melissa'ya bakmalıyım," dedi. "Birazdan dönerim."

Mutfaktan çıktı. Onun merdivenlerden yukarıya çıkan ayak seslerine kulak verdim.

O ana dek dinlediklerimi aklımdan geçirip o çifti düşündüm. Birlikte ya da ayrı ayrı gelip Bayview Oteli'ni tesadüfen ya da

bilerek seçmişlerdi. Burası ucuz bir otel değildi, fazla soru sorulmayan, geceliği iki yüz dolar olan bir oteldi. Bundan da adamın paralı, kadının da romantizm yaşarken temiz çarşafalara gereksinim duyan biri olduğu sonucu çıkıyordu. Kumsaldaki şarap da pahalı bir markaydı. Aslında böyle vatandaşları bulmak fazla zor olmazdı ama herif otelden ayrılırken izlerini silmeyi çok iyi başarmıştı.

Sonra farz edelim ki uçağın düşüşüne tanık oldular ve yine farz edelim ki içlerinde biri ya da her ikisi de evli, paniğe kapıldılar, birtakım şeyleri kumsalda unutup son hız otele döndüler. Sonra belki birilerinin kendilerini görmüş olabileceğinden ya da polisin ortalığı kolaçan etmesinden korkarak kayıtlarını sildirmeden otelden ayrıldılar.

Sanırım yakalanmaları halinde her ikisi de pek çok şey kaybedeceklerdi. Ama Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'ndan Marie'nin kocasına kadar her evli erkek bu kategoriye giriyordu.

Acaba ben aynı durumda olsam ne yapardım? İyi bir vatandaş olarak yetkili makamlara mı başvururdum, yoksa kendi kıcımları ve evliliğimi kurtarmak amacıyla olası bir suç olayının kanıtlarını saklayıp, yetkililer tarafından kimliğim ortaya çıkarılıp bulunduğumda da yalan söyleyip içinde bulunduğum belanın daha da büyümesine göz mü yumardım?

Aslında bir defasında buna benzer bir durumla karşılaşmıştım. Kadın görmüş olduğu bir ateş etme olayını bildirmek istemiş ancak yanındaki herif birlikte ne yaptıklarını açıklamayı reddetmişti.

Acaba Bayview Oteli'ndeki çiftin arasında da buna benzer bir anlaşmazlık yaşanmış mıydı? Eğer yaşandıysa bunu nasıl çözümlemişlerdi? Dostça mı, değil mi?

Bütün bunlara yanıt düşünmeden Marie mutfağa geri döndü.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Marie yerine oturarak, "Çocuk istiyor musunuz?" diye sordu.

"Ne?"

"Çocuk. Karın ve sen bir aile kurmayı düşünüyor musunuz?"

"Benim bir ailem var. Hepsi de çılgın."

Marie gülererek, "Nerde kalmıştık?" diye sordu.

"FBI'nin elinde bulunan Don Juan'ın eşgalinde. Çizimi sakladın mı?"

"Hayır. Griffith dört fotokopi dağıttı ve sonra da fotokopilerin dördünü de geri istedi."

"Resepsiyon görevlisinin adını aldın mı?"

"Hayır. Onu ne gördüm, ne de onunla konuştum." Ve ekledi. "O federallere aitti."

"Doğru. Böylece sen otel çalışanlarıyla müşterilerini sorgulamaya başladın. "

"Evet. Resepsiyon görevlisi dışında kimsenin adamı ya da arabasını ya da yanındaki kadını görüp görmediğini öğrenmemiz gerekiyordu. Bunun yanı sıra da çiftin nasıl hareket ettiğini, otelin barına ya da restoranına gidip gitmediğini, kredi kartı kullanıp kullanmadığını ortaya çıkarmamız istenmişti. Griffith sanki daha önce hiç bu tür bir soruşturma yapmamışız gibi bize ne yapmamız gerektiğini bir bir dikte etti."

"Onlar her zaman direktif vermede aşırıya kaçarlardı zaten."

"Ciddi misin? Ama benim hâlâ aklımı meşgul eden bir şey vardı. Neye varmak isteniliyordu? Burda olanlar kimin umurundaydı? Biz bir uçak kazasını mı araştırıyorduk yoksa zina olayını mı? Bu nedenle Griffith'e 'Biz iki görgü tanığınızı mı arıyoruz yoksa iki şüpheliyi mi?' diye sordum. Yani ancak bagajında füze taşıyan iki şüpheliyi aramız durumunda bütün bu olanlar anlam kazanırdı. Haksız mıyım?"

Tam olarak değil, diye düşünmeme karşın, "Haklısın," dedim. "Neyse Griffith'e bu soruyu sordum ve bu da onun aklına parlak bir fikir gelmesine neden oldu ve, 'Her görgü tanığı potansiyel suçludur,' gibi bir karşılık verdi. Böylece her birimize otel çalışanlarının adlarının yazılı olduğu birer liste verildi. Söz konusu süre içerisinde, yani 17 Temmuz Çarşamba günü saat 16.15 ile ertesi gün öğle saati arasında yaklaşık elli kişi görev yapmıştı. Ben bir düzine kadar çalışanı sorgulamakla görevlendirilmiştim."

"Burası nasıl bir yer?"

"Yaklaşık on beş odası olan hana benzer kocaman eski bir bina, yaklaşık otuz kadar odanın bulunduğu, ayrı bir girişe sahip modern bir kanat ve sahilde birkaç bungalowdan ibaret bir yer. Barı, restoranı ve hatta bir kütüphanesi bile var. Hoş bir yer." Gözlerimin içine bakarak ekledi. "Oraya gittiğinde kendin de görürsün."

Bu sözlere karşılık vermedim.

Marie konuşmayı sürdürdü. "O gün akşamın ilerleyen saatlerine kadar orada kaldık, böylece değişik vardiyalarda çalışan görevlilerle konuşma olanağı bulduk. Ayrıca listemde 17 Temmuz'dan beri otelde kalan on dört müşterinin de adı yazılıydı. Bir başka listede de 17 Temmuz'da otelde bulunan ama bizim orada bulunduğumuz tarihte otelden ayrılmış olan müşterilerin adları yazılıydı. Ertesi gün onların peşine düşmemiz istenmişti ama bunu hiç yapmadık."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Belki bunun için başkalarını görevlendirdiler. Ya da Griffith ile iki adamı o gece işe yarar bir ipucu buldular. Bu adamlar hiç size bir şeyler anlatırlar mı?"

"Olabilirdi az."

"Doğru. Griffith örneğin hepimizin o akşam saat on bir civarında toplanacağımızı ve toplantı yerinin daha sonra bildirileceğini söyledi. Ne var ki Griffith ile öbür iki federal gün boyunca çevremizde dolanıp bizden bilgi aldılar, hatta sorgularımızın bazılarına katıldılar. Sonra Griffith her birimize teker teker teşekkür edip oradan ayrılabilirdiğini söyledi. Kısacası yapılacağını ilan etmiş olduğu toplantı asla gerçektelemedi ve ben hiçbir zaman notlarımı öbür dedektiflerin notlarıyla karşılaştırma olanağı bulamadım. Sanırım gerçektele bir toplantı düzenlenmesi hiçbir zaman plan dahilinde değildi."

Anlayabildiğim kadarıyla ne Marie Gubitosi, ne de NYPD'li meslekdaşları kendilerine gösterilen davranış biçiminden pek memnundular. Ve Marie'nin, beş yıl önce kendisine bu konuda kimseyle konuşmaması söylendiği halde benimle konuşmayı kabul etmesinin nedeni de bu olmalıydı. Ben bu soruşturmanın sonucuna gelmek istiyordum oysa onun istediği biraz öfkesini su yüzüne çıkarmaktı ve belki de ondan alabileceğim tek sonuç da buydu.

"Bira ister misin?" diye sordu.

"Hayır teşekkür ederim, Görev başındayım."

Güldü. "Tanrım, o kadar uzun zamandır ya hamileyim ya da çocuk emziriyorum ki, biranın tadının neye benzediğini bile anımsayamıyorum."

"Hazır olduğunda sana bir bira ısmarlarım."

"Çok iyisin. Pekâlâ, böylece listemi alarak otel çalışanlarını sorgulamaya başladım. İşe listedeki adlara adamın eşgalini gösterip bazı temel sorular sorarak başladım. Sonunda dört otel çalışanıyla iki müşteriden farklı zamanlarda otelin bürosuna gelmelerini istedim. Önce, şu işe henüz çok kısa bir süre önce başlamış olan ve muhtemelen benim Göçmen Bürosu'ndan geldiğimi sanan Lucita adlı oda hizmetçisini sorguladım. Ona Don Juan'ın eşgalini gösterdiğimde o bana anımsayamadığını söyledi, ama yüzündeki anlam bana söylemediği bir şeyler olduğunu düşündürdü. Bu nedenle ona yeşil kartını ya da vatandaşlık belgesini göstermesini istedim. Bunun üzerine kız bir anda hüngür hüngür ağlamaya başlayınca, ben yetkilerimi açarak eğer bana yardım edecek olursa burda yasal olarak kalabilmesi için elimden geleni yapacağıma söz verdim. Bu oldukça iyi bir anlaşma olacak ki kız resimdeki adamı akşam yedi sularında yanında bir hanımefendiyle 203 numaralı odadan çıkarken gördüğünü açıkladı. Bingo."

"Bu baskı altında verilmiş bir ifade sayılmaz mı?"

"Hayır, şey belki de evet. Ama anlattıkları gerçektele, bana masal anlatıldığında bunu hemen anlarım."

"Tamam. Kadını tarif edebildi mi?"

"Pek iyi sayılmaz. Çiftin odadan çıktığını gördüğu sırada Lucita onlardan yaklaşık on metre uzakta, odaların önünden geçen ikinci kattaki balkondaymış. Ona doğru sırtlarını dönüp merdivenlerden aşağıya inmişler. Lucita onları çok iyi görememiş ama 203 numaralı odadan çıktıklarından kesinlikle emin. Pekâlâ kadın aşağı yukarı Don Juan'ın yaşlarındaymış, boyu adamdan biraz daha kısa, zayıf, üzerinde bej renkli şort, mavi bir bluz ve ayağında da sandaletler varmış. Üstelik sanki tanınmak istemiyormuş gibi kocaman güneş gözlükleri ve kenarları düşük büyük bir şapka takıyormuş."

"Nereye gidiyorlarmış?"

"Çifte bingo! Park yerine doğru yürüyorlarmış. Adamın elinde bir yatak örtüsü varmış. Zaten Lucita'nın arkalarından bakmasının nedeni de yatak örtüsünü odadaki yatak örtüsüne benzetmesiymiş. Müşteriler arada sırada yatak örtüsünü yanlarına aldıkları ama daha sonra geri getirdiklerinden, Lucita bunu pek önemsememiş. Bu aradığımız çift, öyle değil mi?"

"Doğru. Ellerinde başka bir şey var mıymış?"

"Ne gibi?"

"Herhangi bir şey... "

"Liam Griffith de kıza aynı soruyu tam üç kez sordu. Aradığımız şey nedir John?"

"Buz çantası."

"Hayır, yalnızca yatak örtüsü."

Marie'nin anlattıklarını şöyle bir süzüp, bu çiftin aradığımız çift olduğu ama buz çantası ile video kameranın arabada bulunduğu sonucuna vardım. "Umarım Lucita arabanın modelini, rengini, markasını, üretim yılını ve plaka numarasını bir yere kaydetmiştir."

Marie gülümsedi. "Her zaman bu kadar şanslı olamayız. Arabayı fark etmiş ama bagaj kapağını kaldırdıkları dışında pek bir şey söyleyemedi, Bu nedenle Lucita'yı otoparka götürüp ona değişik modellerde arabalar gösterdim ve sonunda olasılıkları yirmiye indirmeyi başarabildim. Lucita'nın bana kesin olarak verebildiği tek bilgi arabanın açık renk olduğu."

Westhampton'lı polis memurunun uçak kazasından hemen sonra karşılaşmış olduğu sahil yönünden gelen açık renk Ford Explorer'ı düşünerek başımı evet anlamında salladım. Yapbozun parçaları birer birer yerine oturmaya başlamıştı. Yapılması gereken tek şey tersyüz duran yapbozun arkasını çevirip üstündeki resme bakmaktı.

Marie, "Lucita çiftin araca binerek oradan uzaklaştığını söyledi ve hikaye de burada bitti," diyerek sözlerini tamamladı.

"Lucita'nın tarifinden yola çıkarak polis ressamına eşgal çizdirdin mi?" diye sordum.

"Hayır. Ortada küçük bir dil sorunu olduğunu düşünüyorum... Artı az önce de söylediğim gibi kadının gözünde kocaman bir

güneş gözüÜğü, başında da kenarları düşük büyük bir şapka varmış." Marie gülümseyerek, "Lucita bana kadının belki bir film yıldızı olabileceğini söyledi," diye ekledi.

Ben de gülümseyerek, "Bir bakıma haklı bile olabilir," diye karşılık verdim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana sonra anlatırım," dedim ve sordum. "Lucita'nın soyadı neydi?"

"Notlarıma göre, Gonzales Perez."

Bu adı aklıma not ederek sordum. "Hiç kimsenin aklına 203 numaralı odada kalan kadının park yerinde kendisine ait bir arabası olabileceği geldi mi?"

"Evet. Ve bu da gizli gizli buluşan evli aşıklar olabilecekleri olasılığını büyütüyor. Ama kadını başka bir arabada gören olmamış. Otoparkta kime ait olduğu belirsiz terk edilmiş bir araba olup olmadığını kontrol ettik. Kadının bir cinayete kurban gitmiş adamın da onu yatak örtüsüne sararak arabasının bagajına atarak denize atmış olabileceği olasılığını hâlâ tam olarak bertaraf etmemiştik. Ama hiçbir şey bulamadık... En azından bildiğim kadarıyla durum böyle."

"O gece otele dönüşlerini gören olmuş mu?"

"Hayır, onları yalnızca Lucita saat yedide odalarından çıkarken görmüş. O saat ile, ertesi gün başka bir oda hizmetçisinin oda kapısını tıklattığı öğle saati arasında ortadan kaybolmuşlar, odadaki yatak örtüsü de kayıpmış. Belli ki örtüyü kumsalda bırakmışlar."

"Peki öbür oda hizmetçisiyle konuşma olanağın oldu mu?"

"Nerede? Griffith ve adamları onu iyice sıkıp suyunu çıkarmışlardı bile ve adı hiçbir listede geçmiyordu. Griffith bize oda hizmetçisinin bardakta ruj izi bulunduğunu, duşun kullanılmış, yatağın dağınık ve yatak örtüsünün kayıp olduğunu anlattığını söyledi. Ayrıca söylediğine göre oda hizmetçisi odayı baştan aşağı temizlemiş ve çiftin kimliğini bulmakta belki işimize yarayabilecek her şeyi atmıştı." Kısa bir aradan sonra ekledi. "En azından Griffith durumun böyle olduğunu söyledi."

"Federal ajanlara güvenmeyi öğrenmelisin," diye öğütledim. Marie güldü.

Bütün bunları aklımdan bir kez daha geçirdim. Bayview Oteli'nde beş yıl önce olanlar kafamda biraz daha netleşmişti ama söz konusu çifti bulmaya düne göre daha fazla yaklaşmayı başaramamıştım. Eğer Griffith, Nash ve öbür adam ellerindeki tüm olanaklara karşın beş yıl önce gerçekten de araştırmalarında çıkmaz bir sokağa varmışlarsa, bu benim de başımı betondan bir duvara vurduğum anlamına geliyordu.

Öte yandan bir ipucu yakalamış da olabilirdi.

Beş yıllık çözülmemiş bir olayı çözmeye çalışmak zaten zordur, ama bir de birileri tarafından çözülmüş ama tüm delil ve tanıkları gizlenmiş bir olayı çözmek neredeyse olanaksızdır.

Şimdi yapmam gereken tek şey ofise geri dönmek ve "TWA-800 Bayview Oteli" ya da buna benzer başlıklı dosyaları görmek için izin istemektir.

Marie'ye, "Aklına başka bir şey geliyor mu?" diye sordum.

"Hayır, ama olanları aklımdan bir kez daha geçireceğim."

Ona kartvizitimi uzatarak, "Eğer aklına yeni bir şey gelecek olursa beni cep telefonumdan ara. Sakın ofisten arama."

Marie evet anlamında başını salladı.

"Bana bir ad veremez misin?" diye sordum.

"Veremem. Ama diğer polisleri arayıp seninle görüşmek isteyip istemeyeceklerini sorabilirim."

"Daha sonra sana her şeyi bildiririm."

"Bütün bunlar ne anlama geliyor John?"

"Pekâlâ sana Griffith'in size söylemediği şeyi söyleyeyim, kumsaldaki yatak örtüsünün üzerinde bir video kameranın objektif kapağı bulundu."

İki saniye geçmeden atıldı. "Lanet olsun, yani sence... "

"Kim bilebilir?" Ayağa kalkarak, "Bu aramızda kalsın," dedim. "Bu arada Bayview'da geçirdiğin o günü ve daha sonra duymuş olabileceğin şeyleri aklımdan bir kez daha geçir. Ve bana ayırdığın zaman ve yardımın için çok teşekkür ederim Marie."

Çocuğun oyun parkına doğru seyirtip dönenceyi kurduktan sonra Marie'ye yönelerek, "Ben artık gideyim," dedim.

Marie, bana dostça sarıldıktan sonra, "Dikkatli ol," dedi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Slobadan taksinin içinde oturmuş cep telefonuyla konuşuyordu. Arabaya binerek, "St. George Feribotu. Çok çabuk," dedim.

Şoför telefonla anlamadığım bir dilde konuşmayı sürdürerek arabayı hareket ettirdi.

Terminale feribotun kalkma saati olan 17.30'dan on dakika önce varmayı başardık. Şoföre taksimetre ücreti ile birlikte fazladan beş papel öderken, daha sonra Bayan Mayfield'dan harcamalarımı tahsil edebilmek için rakkamı kafamın içine not ettim.

Terminalin hemen yanında bir dondurma arabası duruyordu, bir anlık nostalji duygusuna kapılarak şekerli külahta iki top fıstıklı dondurma satın aldım.

Hala boş olan feribota binerek üst kattaki ön güverteye çıktım. Birkaç dakika sonra demir alarak Manhattan'a doğru yol almaya başladık.

Yolculuk yaklaşık yirmi beş dakika sürüyordu. Bu süre içerisinde bütün bildiklerimin, bilmediklerimin, öğrenmek zorunda olduklarımın ve asla öğrenemeyeceklerimin bir değerlendirmesini yaptım. Bu iş yüzde elli bilgi, yüzde elli de sezgi gücü gerektirir. Geri kalanı tamamen şanstır. Ama sezgilerim tüm bilgilere sahip olmadığımı söylüyordu.

Karaya yaklaşırken Özgürlük Anıtı'nı seyrettim ve ister istemez içimi saran vatanseverlik duygusuyla aklıma Birleşik Devletler'i ve kurumlarını her türlü tehlikeye karşı koruyacağıma dair etmiş olduğum yemin geldi. Ne var ki TWA800'ün başına gelenlerin ülkeme karşı düzenlenmiş bir saldırı olduğuna henüz tam olarak ikna olmamıştım.

Bir de kazanın kurbanlarıyla onların aileleri vardı. Cinayet masası polisi olarak hep ölenlerin aileleriyle kişisel bir bağ kurmamaya çalıştığım halde, bunu pek çok kez yapmıştım. Bu insanı motive etmekle birlikte, söz konusu motivasyon hep benim ya da kurbanın yararına işlemiyordu.

İlerisini hayal ederek, gözümün önüne bu dosyanın yeniden açılmasını sağlamayı gerçekten başarabileceğim anı getirdim. Hem, 'Başarılı olduğunu hayal edersen, gerçekten başarıya ulaşırsın,' demezler mi hep? Koenig, Griffith ve eski patronum NYPD Başkanı David Stein benimle birer birer el sıkışırken, öbür meslektaşlarım tezahürat yaparak beni alkışlıyorlar ve akşam yemeğine Beyaz Saray'a davet ediliyorum.

Bu davanın yeniden açılmasını başarmam durumunda olacaklar tam olarak böyle değildi. Ve gerçekte neler olabileceğini aslında düşünmek bile istemiyordum. Bu olay sonucunda, bir çıkış değil ancak kötü bir düşüş bekleyebilirdim. Egomu tatmin etmem ve kişiliğimin gerçekten karanlık yönleri olduğunu ele güne ilan etmem dışında tabi.

Ve bir de bana güvenen Kate vardı elbette. Bugüne kadar kaç erkek kendini bir kadına ispatlamaya çalışırken uçuruma yuvarlandı kimbilir? En azından altı milyar olmalı. Belki de daha fazlası.

Feribotun demir atmasıyla karaya çıktım ve Beaver Sokak'ındaki Delmonicos'a gitmek üzere taksiye bindim. Feribottan oraya kadar yol oldukça kısaydı.

Delmonico's en azından yüz elli yıldır aynı yerdedi bu nedenle de son birkaç gün içerisinde kapanmış ve bu nedenle de Bayan Mayfield'in sokakta kalmış olabileceğini sanmıyordum. Önemli olan bu finans bölgesinde daha çok Wall Street sakinlerinin dolaşması, Fed 26'dakilerin buralara pek uğramamasıydı.

İçeriye girerek Bayan Mayfield'in iki kaşarlanmış Wall Street sakiniyle hararetle bir konuşmaya dalmış olduğu bara doğru ilerledim. Aralarına girerek, "Acıdı mı?" diye sordum.

"Ne acıdı mı?"

"Cennetten düştüğün sırada canın acıdı mı?"

Kate gülümseyerek, "Umarım o hattı hiç kullanmamışsınızdır," dedi.

"Bu bir hat değil," diye karşılık verdikten sonra bir skoç ve soda ısmarlayarak ona, "Tanıdık görünüyorsunuz," dedim.

Kate yeniden gülümseyerek, "Kente henüz yeni geldim," diye karşılık verdi.

"Ben de öyle," dedim. "Gemim henüz demir attı. İşin aslı söz konusu gemi Staten Island feribotuydu."

Skoçumun getirilmesiyle kadehlerimizi tokuşturduk. "Neredeydin?" diye sordu Kate.

"Az önce söyledim ya, Staten Island'daydım."

"Ya... Ben şaka yaptığınızı sanmıştım."

"Ben hiç şaka yapmam. Gerçekten de Staten Island'daydım."

"Neden?"

"İkimize ev baktım. Hiç çocuğumuz olmasını düşündün mü?"

"Ben... Evet düşündüm. Neden soruyorsun?"

"Hamileyim. "

Kate göbeğimi ovalayarak, "Ha öyle mi?" dedi ve sordu. "Nedir bu ev ve çocuk meselesi?"

"Az önce Staten Island'da annelik izninde olan bir kadın polisle konuştum. Bayview Oteli'nde görgü tanıklarını sorgulamış."

"Ciddi misin? Onu nerden buldun?"

"Ben herkesi bulabilirim."

"Sen birbirine uyan iki çorabı bile bulmaktan acizsiniz. Peki ne dedi?"

"Adadaki yatak örtüsünü kumsala götürmüş olan adamı gören bir oda hizmetçisiyle konuşmuş. Kız adamın yanındaki kadını da görmüş."

Kate bu söylediklerimi şöyle bir tartıp, "Arkadaşın, FBI'ın bu çiftin kimliğini bulup bulamadığını biliyor muydu?"

"Hayır, onun bildiği kadarıyla bulamamışlar. Adam otele kayıt yaptırırken sahte bir ad kullanmış." İçkimden bir yudum aldım.

Kate bu defa, "Bu hanımdan başka ne öğrendin?" diye sordu.

"Gösteriyi yöneten üç federal ajanın ayak işlerini yapan dört NYPD dedektifi ile hiçbir bilgi paylaşımında bulunmadıklarını öğrendim. Ama bunu önceden de biliyordum zaten."

Kate bir şey söylemedi.

Ona bakarak, "Sen bana bu arada kumsalda bulunan yatak örtüsüyle ilgili tutulan Westhampton polis raporunun nasıl dikkatini çektiğini anlat," dedim.

Kate birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Rastlantı eseri. Bir gece motel odamda düzinelerce raporu gözden geçiriyordum ki bu gözüme çarptı," diye karşılık verdi.

"Bir daha dene."

"Tamam... Bir gece Ted'le birlikte içki içerken bana rapordan o söz etti. Sanırım içkiyi biraz fazla kaçırmıştı."

Bu duyduklarım canımı oldukça sıkıyordu ama kendime hakim olarak kibar bir ses tonuyla, "Bana onunla bu konuyu hiç konuşmadığını söylemiştin," dedim.

"Üzgünüm."

"Bana başka hangi konularda yalan söyledin?"

"Hiç. Yemin ederim."

"Neden bana yalan söyledin?"

"Ben... Ben, bu bilgiyi nereden edindiğimin senin için önemli olabileceğini düşünmedim. Söz Ted Nash'e geldiğinde nasıl olduğunu iyi biliyorum."

"Öyle mi? Nasıl oluyormuşum?"

"Paranoyak!"

"Saçmalık!"

Sanırım sesimi oldukça yükseltmiş olduğumdan, çevredekilerin ilgisini üzerimize çekmeye başlamıştık. Barmen bize dönerek, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Kate, "Evet," diye karşılık verdikten sonra bana bakarak, "Haydi gidelim," dedi.

"Hayır, burası hoşuma gitti. Bana anlatmayı unuttuğun diğer şeyleri de anlat. Şimdi!"

Kate serinkanlılığını korumaya çalışsa da, iyice üzülüğünü görebiliyordum. Sigaramdan bir nefes aldım. "Konuş."

"Bana buyurma. Sen benim... "

"Saçmalamayı bırak da konuş."

Derin bir soluk alarak, "Tamam... Ama sandığın şey değil," diye karşılık verdi.

"Benim ne düşündüğümü boş ver sen."

"Pekâlâ... Sanırım şimdiye dek anlamış olduğun gibi Ted de TWA dosyası üzerinde çalışıyordu... Ve ben de onu ofisten tanıyordum ama daha önce de sana düzinelerce defa söylemiş olduğum gibi aramızda hiçbir zaman bir ilişki olmadı ve bu da gerçeğin ta kendisi."

"Kimin umurunda. Adam öldü gitti. Neden sana kumsalda bulunan yatak örtüsü ve video kameranın objektif kapağından söz etti?"

"Pek emin değilim... Ama bir akşam yöredeki barlardan birinde içki içiyorduk. Uçağın düşüşünden yaklaşık bir hafta sonrasıydı ve Ted biraz fazla içiyordu... Aslında hepimiz çok içiyorduk... Bu arada şu yerel polis tutanağından söz etti ve, 'Şu adamla kadın büyük bir olasılıkla kumsalda sevişirken kendilerini videoya çekiyorlardı ve patlama anını da çekmiş olmaları olası,' gibi bir şeyler söyledi. Ona birkaç soru sordum ama o konuyu kapadı. Ertesi gün beni arayarak söz konusu çifti bulduklarını anlattı. Oldukça yaşlı evli bir çiftmiş bu ve objektif kapağı da video kameraya değil sıradan bir fotoğraf makinesine aitmiş. Her ikisi de patlamayı ne duymuşlar, ne de görmüşler." Gözlerini içkisine dikerek sustu.

"Devam et."

"Olur. Önceki gece boşboğazlık yaptığı için pişman olduğu her halinden belliydi. Bu nedenle ben de 'Çok yazık,' gibi bir şey söyleyip konuyu kapadım. Ama bu konuşmadan hemen sonra Westhampton Village polisine gittim. Orada bana FBI'ın çoktan gelip yazılı tutanağı alıp götürdüğünü ve hala tutanağın bir suretini getirmesini beklediklerini söylediler." Ve ekledi. "Belki de hâlâ beklemeye devam ediyorlardır. Her neyse, ben o gün kumsala gidip tutanağı tutan polis memurunun adını öğrendim ve onu buldum. Adam benimle konuşmasının iyi olup olmayacağından pek de emin değildi ama yine de bana FBI ajanlarına yatak örtüsünün çevredeki otel ya da motellerden birisine ait olabileceğini söylemiş olduğunu belirtti. Ben de bu işi bu noktada bıraktım ve daha fazla peşine düşmedim. Dürüst olmam gerekirse Ted ve diğerleri bu işi araştırdığı için buna karışmaya gerek görmedim. Ne var ki bir hafta kadar sonra ofise geri döndüm ve sana daha önce de anlatmış olduğum gibi o yöredeki birtakım otel ve motelleri telefonla aradım ve bu arada Bayview Otel'i'ne de rast geldim. Otel müdürü Leslie Rosenthal, FBI'ın yatak örtüsüyle otele gelip otel çalışanları ve müşterileriyle görüşmüş olduğunu anlattı. Görevli ajan Rosenthal'a bu konuda hiç kimseyle konuşmaması gerektiği dışında hiçbir şey söylememişti." Gözlerimin içine bakarak, "Hepsi bu kadar," dedi.

"Görevli FBI ajanı kimdi?"

"Liam Griffith. Sanırım bunu Staten Island bağlantısından öğrendin bile."

"Doğru, ama sen bunu bana daha önce neden söylemedin?"

"Çünkü sana daha işin en başında ad yok, demiştim. Sana Ted hakkındaki her şeyi anlatmamış olmamın nedeni de bu."

"O öldü. Peki Bay Rosenthal'dan edindiğin bilgilerle ne yaptın?"

"Hiçbir şey. Ne yapabilirdim ki? Bu konu üzerinde düşündüm ama çok derin düşüncelere dalmaya kalmadan, sana daha önce de anlatmış olduğum gibi OPR bürosuna çağırıldım." İçkisini bitirip devam etti. "Ted'in ortalıkta dolaşıp iz sürdüğümü ve bu yüzden azar işittiğimi bildiğinden eminim ama, 'Sana bu konudan söz ettiğim için üzgünüm,' gibi bir şeyler dedi mi, ne gezer, yalnızca bana karşı soğuk davranmaya başladı."

"Vah zavallı bebeğim."

"Cehenneme git John. Ne gizleyecek bir şey yaptım ne de utanacak. Bunun için kes artık."

"Bana yalan söyledin."

"Doğru. Bunu aramızda buna benzer sahneler yaşanmasın diye yaptım. Edindiğim bilgileri nereden edindiğim ne fark eder ki? Sana söylediklerimin yüzde doksan dokuzu doğru ve anlatmadığım şeyler de ne yaptıklarını, ne de bildiklerini etkiler. Neyse mutlu olabilirsiniz, Ted Nash'in içkiyi fazla kaçırdığında en az senin ya da herkes kadar salaklaştığını biliyorsun, artık. Oldu mu?"

Karşılık vermeden öylece durdum. Boynumdaki kravat beni fena terletiyordu.

Kate elini koluma koyup gülümsemeye çalıştı ve, "Sana bir içki ismarlayabilir miyim?" diye sordu.

Belki iki kadeh fazla içmiş olsaydım sakinleşebilirdim ama henüz yarım kadeh içmiştim ve bu nedenle de karımın bana yalan söylemiş olduğunu bir türlü unutamıyordum. Dahası Ted kendisine kumsaldaki yatak örtüsünden söz ettiğinde nerede oturdukları ya da belki de yattıkları konusunda bana tam gerçeği anlatmış olduğundan da emin olamıyordum.

"Haydi John," dedi. "Biraz içki daha içelim." Arkamı dönüp bardan dışarıya çıktım.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Kanepenin üzerinde uyandığımda üzerimde içkinin verdiği hafif bir sersemlik vardı.

Delmonico's'dan taksitle bizim mahallede sık sık takıldığı Dresner's'a gittiğimi ve barmenin kadehimi çok sık doldurmuş olduğunu anımsadım. Daha sonra anımsayabildiğim tek şey yüzümden bir şey kazımaya çalıştığım, bunun da yer olduğu.

Olduğum yerde doğrulunca, üzerimde yalnızca iç çamaşırlarımın olduğunu fark ettim. Tam, acaba eve böyle mi geldim diye düşünürken, çok şükür yere saçılmış giysilerimi gördüm.

Yavaşça ayağa kalktım. Sabah güneşi balkon kapımdan içeriye süzülüyor ve doğruca gözlerimin içine girerek beynimi oyuyordu.

Kahve kokusunun geldiği mutfağa doğru yürüdüm. Kahve makinesinin yanında bir not duruyordu. 'John ben işe gidiyorum. Kate.' Kahve makinesinin üzerindeki dijital saat 09.17'yi gösteriyordu. Sonra 09.18 oldu.

Büyüleyici.

Times ve Post gazeteleri mutfak masasının üstünde duruyordu. Kendime bir fincan şekersiz, sütsüz kahve doldurdum. Beynim bana öfkemde haklı olduğumu söyleyecek duruma gelene dek Delmonico's'da olanları aklıma getirmemeye çalıştım.

Ama kendime gelmeye başladıkça, aşırı tepki göstermiş olabileceğimi düşünmeye başladım. Yavaş yavaş vicdan azabı duymaya başlıyordum ve Kate'le aramı yumuşatmak için bir şeyler yapmak zorunda olduğumun bilincindeydim, ancak özür dilemem söz konusu bile olamazdı.

Kahvemi içip banyoya gittim. İki aspirin aldıktan sonra tıraş olup duş aldım.

Kendimi biraz daha iyi hissetmeye başlayınca, işyerine hasta olduğumu bildirmeye karar verdim ve öyle de yaptım.

Üzerime boş zamanlarımda giymekten hoşlandığım bej pantolon, tişört, mavi ceket ve spor ayakkabılarımı giyip, tabancamı ayak bileğime, pantolon paçamın içine taktım.

Arabamı çıkarmaları için garaja telefon ettikten sonra, yolda yemek üzere bir paket patates cipsi alıp aşağıya indim.

Kapıcımız Alfred beni sırtarak selamladı. Bu davranışa sinirlensem de cipime atlayıp İkinci Cadde'de ilerlemeye koyuldum. Midtown Tüneli'ne girip Long Island Ekspres yolundan doğuya doğru hızla yol aldım.

Bugün hava parçalı bulutluydu, oldukça rutubetliydi ve arabadaki termometre şimdiden 23 dereceyi gösteriyordu. Araba bilgisayarının ayarını değiştirmemle derece göstergesi 26 santigrad dereceye dönüştü. Yılın bu zamanı için çok da sıcak sayılmazdı.

Temmuz ayının bu perşembe gününde trafik oldukça rahattı. Cuma günü Manhattan'dan Long Island East End'e doğru yol alan arabalarla trafik son derece yoğunlaşacaktı. Bayview Otelini ziyaret etmek için bugün son derece uygun bir gündü.

Radyoyu halk müziği çalan kanala ayarladım. Tim McGraw avaz avaz, "Lütfen beni anımsa!" diye bağırıyordu. Ağzıma birkaç patates cipsi doldurdum.

Kate beni üzebileceğini düşündüğü için Ted Nash'in adını söylememek için birkaç beyaz yalan söylemişti. Sanırım "paranoyak" sözcüğünü kullanmıştı. Her neyse, neden yalan söylediğini anlayabiliyordum. Öte yandan, her polisin bildiği gibi yalanlar karafatmalara benzerler, bir tanesini gördün mü, arkasında mutlaka başkaları da vardır.

Her şey bir tarafa, belki bu küçük atışmanın olumlu bir yanı da vardı, Kate'le aramıza biraz mesafe girmesi bu olay açısından iyi olabilirdi. Bunu ona daha sonra açıklayabilirdim.

İşe gelmediğimi fark edince beni aramasını beklemiştim, ama cep telefonum hala sessizliğini bozmamıştı.

FBI dahil olmak üzere bazı kuruluşlar içinde verici olan cep telefonlarıyla çalışırlar, böylelikle telefon o anda kullanılsa bile telefonun ya da çağrı cihazının yeri tespit edilebilir. Sinyalin en yakın kuleden alınması için cep telefonunun açık olması yeterlidir.

Ben paranoyak değilim. Gerçekten beni ele geçirmeye çalışanlar var bu nedenle, 26 Fed'deki görevli memurların hasta günümde nereye gittiğimi öğrenmek isteyebilecekleri olasılığını göz önünde bulundurarak, hem cep telefonumu hem de çağrı cihazımı kapattım. Aslında cep telefonuyla çağrı cihazını aynı anda kapatmak tüm yönetmeliklere aykırıydı ama bu karşı karşıya bulunduğum sorunların en küçüğüydü.

Queens semtinden ayrılıp banliyöde bulunan Nassau Kasabası'na saptım. Radyodaki şarkıcı iki gözü iki çeşme, kendisini aldatan karısını, en iyi dostunu, kadının sahtekar yüreğini ve yalnız geceleri anlatıyordu. Bir nasihatta bulunabilirdim ama böyle durumlarda skoç da işe yarardı. Kanalları karıştırmaya koyuldum.

Sonunda bir söyleşiye takıldım. Adamın biri bir konuda atıp tutarken, bir başkası, belki de telefonla bağlanan biri dolaylı olarak bir şeyler söylemeye çalışıyordu.

Sorunun ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı, konu Aden'di. En başında Dresner's'daki barmen Aidan Connely'den söz ettiklerini sanmıştım ama bunun hiçbir anlamı yoktu. Sonra adamlardan biri, "Yemen," deyince bende jeton düştü.

Görünüşe göre Yemen Büyükelçisi, Barbara Bodine adlı bir hanımefendi, John O'Neill'i Yemen'e dönmekten men etmişti. John O'Neill'in, USS Cole'un Yemen'deki Aden Limanı'nda bombalanması olayını soruşturan ekibin son derece saygı duyulan şefi olduğunu biliyordum. Şimdi anlıyordum.

Radyodaki röportajı yapan sunucuyla bahtsız konuşunun konuşmalarından -ve New York Post'ta okuduklarım ve TKÖT

söylentilerinden- anladığım kadarıyla, Büyükelçi Bodine bir diplomat olarak O'Neill'in bombalanma olayını son derece saldırgan yöntemlerle soruşturmasını onaylamıyordu. Ve şimdi Büyükelçi Bodine bir brifing için Washington'a giden O'Neill'in yeniden Yemen'e dönmesine izin vermiyordu.

Her neyse, röportajı yapan sunucu bu arada adeta ağzından köpürerek, Dışişleri Bakanlığı'na korkaklar, ödleler takımı ve hatta vatan hainleri diye sövüyordu.

Öte yandan Dışişleri Bakanlığı sözcüsü olduğunu sandığım öbür adam durumu kendi açılarından dile getirmeye çalışıyordu. Ancak adamın o kadar rahatsız edici ve sinir bozucu bir ses tonu vardı ki, radyo sunucusunun kulağa hoş gelen bas tonuyla karşılaştırıldığında, haksız taraf olmuş izlenimi güçleniyordu.

Sunucu, "Cole'da tam on yedi denizcimiz yaşamını yitirdi, ama siz bu beş para etmez ülkeye boyun eğerek, araştırmaları aksatmaktan başka bir şey yapmıyorsunuz, bir de şu ödle büyükelçi var, Tanrı aşkına bu kadın kimden yana? Siz kimden yanasınız?" diye bağırdı.

Dışişleri Bakanlığı sözcüsü, "Dışişleri Bakanı, Büyükelçi Bodine'in Bay O'Neill'in Yemen'e dönüşünü men ederek son derece mantıklı ve yerinde bir karar vermiş olduğunu vurguladı," diye karşılık verdi. "Bu karar Yemen Hükümeti ile aramızdaki iyi ilişkilerin sürdürülmesi ilkesine dayanılarak verildi. Ne de olsa Yemen Hükümeti'nin işbirliği ile... "

"İşbirliği mi?" diye köpürdü sunucu. "Şaka mı yapıyorsunuz, yoksa delirdiniz mi? Cole'a yapılan saldırının arkasında bu herifler vardı."

Konuşma böyle sürüp gidiyordu. Yeniden halk müziği çalan kanala geri döndüm, hiç değilse burada şarkıcılar şarkılarında kendi sorunlarından söz ediyorlardı.

Daha önce de belirtmiş olduğum gibi, teröre karşı sürdürülen savaş aslında savaş filan değildi.

Yeni hükümetin birtakım çarkları harekete geçireceğini tahmin etmişim ama durum, bundan olumlu bir sonuç elde edebileceklermiş gibi görünmüyordu.

Nassau Kasabası'ndan çıkıp Suffolk Kasabası'na girdim. Ondan sonra da Hamptons geliyordu.

Doğuya doğru yol almayı sürdürerek, Kate'le birlikte iki gece önce anma törenine katılmak için girmiş olduğumuz William Floyd Park'ının kapısının yanından geçtim. 'William Floyd bir rock yıldızıydı, değil mi?' Gülümsedim.

Adını hak eden The Pine Barrens denen bölgeye geldiğimde Westhampton çıkışını gözlemeye koyuldum. Brookhaven Ulusal Laboratuvarı ve Calverton çıkışlarını gördüğümde, o gün işi neden astığımı, karımla neden kavgalı olduğumu ve başımı belaya neden soktuğumu bir kez daha anımsadım.

Westhampton yolunu gösteren çıkıştan ekspres yolu terk ettim. Şimdi güneye, körfeze ve okyanusa doğru yol alıyordum. Yaklaşık yirmi dakika sonra Westhampton Beach'in eski ve hoş kasaba merkezine vardım. Saat öğlen biri biraz geçiyordu.

Bir süre kasabanın yollarını dolaşıp çevreye bakındım. Don Juan beş yıl önce aynı yollardan geçmiş olmalıydı. Sevgilisi o sırada yanında mıydı? Eğer kadın gerçekten evliyse büyük bir olasılıkla yanında değildi. Yani böyle bir durumda kadını evinden almak pek de akıllıca bir durum değildir, öyle değil mi? Büyük bir olasılıkla buraya ayrı ayrı gelmiş ve yakınlarda bir yerlerde buluşmuş olmalıydılar.

Bir iki hoş saat geçirmek için ekspres yolun iki yanında adı çıkmış ucuz motellerden birini seçmemiş, geceyi de birlikte geçirmek amacıyla, hiç dikkat çekmeden pahalı bir otelde oda tutmuşlardı. Bütün bunlar doğruysa eğer ve her ikisi de gerçekten evliyse ya çok iyi bahaneler uydurmuşlardı ya da eşleri birer salaktı.

Ana cadde boyunca ilerlerken gözüme çarpan restoranlardan birinde öğle yemeği yemiş olabilerlerdi. Ya Bayview Oteli'ni önceden tanıyorlardı ya da arabalarıyla çevrede gezinirken bu otelde karar kılmışlardı. Buz çantası plaja gitmeyi önceden tasarlamış olduklarını düşündürüyordu. Ve video kamerayı yanlarında, çocuklarına anı olarak bırakabilecekleri tatil filmleri çekmek için getirmedikleri de apaçıktı.

Bayview Oteli'nin nerede bulunduğunu bilmiyordum. Ne var ki içimde bir his otelin körfeze yakın bir konumda olduğunu söylüyordu. Bu nedenle güneye doğru, Beach Lane denen yola saptım. İnsan bu tür şeyleri Polis Akademisi'nde öğrenemez.

Gerçek bir erkek durup yol sormaz, adamın birinin navigasyon sistemini icat etmesinin nedeni de budur aslında. Ne var ki benim arabamda böyle bir sistem yoktu, bu nedenle ayağımı gaz pedalından çekip, bisikletli bir çifte yanaşarak Bayview Oteli'ne nasıl gidebileceğimi sordum. Bu yardımsever çift sayesinde birkaç dakika sonra arabamı, boş oda olduğunu gösteren işaretin bulunduğu otel girişinden içeriye sürdüm.

Arabamı, otele kayıt yaptırmaya gelen müşterilerin arabalarını bırakmaları için ayrılan dar alana park ettim.

Marie Gubitosi'nin anlattıklarına göre Don Juan'ın 17 Temmuz 1996'da giydiklerine bire bir uyan bir kılıkla Bayview Oteli'nin ön kapısından içeriye girdim.

Bu ziyaretin sonucunda ya önümdeki duvara bir tuğla eklenecekti ya da önümde, beş yıl öncesini görmemi sağlayabilecek büyüklü bir pencere açılacaktı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bayview Oteli tıpkı Marie'nin betimlediği gibi, belki bir zamanlar özel mülkiyet olan, Viktorya tarzında inşa edilmiş, kocaman eski bir binaydı.

Binanın arkasında yaşlı ağaçların arasına inşa edilmiş, motele benzeyen iki katlı, modern bir yapı ve birkaç küçük bungalow vardı. Arazi körfeze doğru eğilimdi ve körfezin öte yanında okyanus boyunca ilerleyen Dune Yolu'nun bulunduğu yarım adayı görebiliyordum. Otelin konumu gerçekten pek hoştu. Orta yaşlarda paralı bir çiftin macera yaşamak için neden bu oteli seçtiğini anlayabiliyordum. Öte yandan burası Bay ve Bayan Üst-Orta-Sınıfın tanıklara rastlayabilecekleri türden bir yerdi. Sanırım ikisinden biri ya da her ikisi de bir parça pervasızdı. Beş yıl önceki eşleriyle hala evli olup olmadıklarını merak ediyordum. Aslında en çok merak ettiğim kadının hala hayatta olup olmadığıydı. Ama belki de bu noktada ortaya çıkan, benim cinayet masası dedektifi olan yanımdı yalnızca.

Birkaç basamak tırmanarak ahşap kaplı kocaman bir verandaya çıkılıyordu. Ana kapıdan merkezi klimalı, güzel döşenmiş, küçük lobiye adım attım.

Arkamı dönüp cam kapıdan dışarıya baktığımda, bulunduğum noktadan cipimin görünmediğini fark ettim.

Havalı genç bir adam olan resepsiyon memuru, "Bayview Oteli'ne hoş geldiniz beyefendi," dedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Boş odanız olduğunu gördüm," diye karşılık verdim. "Bir oda istiyorum ve lütfen yeni binada olsun."

Bir süre bilgisayarla oynadıktan sonra, "Moneybogue Körfez bungalovumuzda sizin için uygun bir adamız var," dedi. "Geceliği iki yüz elli dolara enfes bir körfez manzarasına sahiptir."

Ülke ekonomisi aşağıya doğru hareket ettiği halde, anlaşılan Bayview Oteli'nin fiyatları yukarıya doğru hareket ediyordu. "Tutuyorum," dedim.

"Çok iyi. Burda ne kadar kalmayı düşünüyorsunuz?"

"Yarım günlük oda fiyatlarınız var mı?"

"Hayır efendim, yazın yok." Ve ekledi. "Yarı fiyatına hızlı bir numara çevirmek istiyorsanız sonbaharda bir daha gelin."

Bu son cümleyi böyle söylememişti elbette ama vermek istediği mesaj buydu. "Bir gece," dedim.

"Elbette." Kontuvarın arkasından kayıt kartı ile kalem çıkardığında tırnaklarının sararmış olduğunu gördüm. Alt kısmı parlak plastikten olan ve gerektiğinde kolaylıkla parmak izi alınabilecek olan kartı doldurmaya başladım.

Göğsünde asılı karttan adının "Peter" olduğunu öğrendiğim resepsiyon memuru, "Hesabınızı nasıl ödeyeceksiniz beyefendi?" diye sordu.

"Nakit olarak."

"Çok iyi. Rica etsem güvence olarak kredi kartı numaranızı verebilir misiniz?"

Kayıt kartını adama uzatıp, "Ben kredi kartlarına inanmam," dedim. "Ama size depozito olarak beş yüz dolar nakit para bırakabilirim."

Resepsiyon memuru önce kayıt kartına, sonra da bana bir göz attıktan sonra, "Çok iyi olur Bay Corey," dedi. "Ehliyetinizin bir fotokopisini çıkarabilir miyim acaba?"

"Yanımda yok." Kartvizitimi kontuvarın üzerine bırakıp, "Bunu alın," dedim.

Adam üzerinde FBI logosu olan kartvizite bakarak bir an duraksadıktan sonra, "Üzerinizde herhangi başka bir kimlik belgesi yok mu acaba?" diye sordu.

FBI kartım yanımdaydı elbette, ama Don Juan gibi kimlik göstermeksizin oda tutup tutamayacağımı merak ediyordum. "İç çamaşırlarımın üzerine adım işlidir, görmek ister misiniz?" diye karşılık verdim.

"Beyefendi?"

"Hepsi bu kadar Peter. Oda bedeli nakit para, beş yüz dolar depozito ve kartvizitim. Odaya gerçekten ihtiyacım var." Eline iki yirmilik sıkıştırıp, "Umarım bu size verdiğim sıkıntıları karşılar," diye ekledim.

"Evet efendim..." Parayı cebine koydu ve kontuvarın altından bir kayıt defteri çıkarıp yazmaya başladı. Kartvizite bakarak adımı yazarken bana baktı ve, "Şey... Siz FBI'dan mısınız?" diye sordu.

"Çok doğru," diye karşılık verdim. "Aslına bakarsanız odaya filan da ihtiyacım yok. Yalnızca Bay Rosenthal ile görüşmek istiyorum."

Fotoğrafımı görebileceği biçimde ona FBI kimliğimi gösterdikten sonra, "Bu resmi bir konu," dedim.

"Evet efendim... Acaba ben ... "

"Bay Rosenthal ile görüşeceğim. Teşekkür ederim."

Telefona uzanarak üç rakarlı bir sayı tuşladı ve, "Selam Susan, FBI'dan bir bey Bay Rosenthal ile görüşmek istiyor," diye konuştu. Karşısındakinin söylediklerini dinledikten sonra, "Hayır... Yapmadım... Pekâlâ," diye karşılık verdi. Telefonu kapattıktan sonra bana dönerek, "Bay Rosenthal'in yardımcısı Bayan Corva az sonra yanınızda olur," dedi.

"Harika." Kartvizitimle kayıt kartını kontuvardan alarak cüzdanımın içine koydum ama yine yufka yürekli davranarak, bir sonraki manikürü için kırk papeli ona bıraktım. Gözlerimi ağırlıklı olarak koyu renk maun ağacının kullanıldığı, pek çok çiçek saksısı, ağır mobilyalar ve dantel perdeler olan lobide gezdirdim.

Sol tarafta iki kanatlı bir kapı vardı. Buradan otelin bar-restoran bölümüne giriliyordu, içeride birkaç kişi oturmuş öğle yemeği yiyordu. Burnuma gelen yemek kokularıyla birlikte midem guruldamağa başladı.

Sağda çift kanatlı bir başka kapı vardı, buradan da Marie'nin sözünü etmiş olduğu oturma salonuna ve kütüphaneye geçiliyordu. Arka tarafta geniş bir merdiven vardı ve basamaklardan aşağıya üzerinde siyah etek, beyaz bluz ve zarif ayakkabılar giymiş olan genç ve çekici bir kadın iniyordu. Kadın yanıma gelerek, "Adım Susan Corva, Bay Rosenthal'in yardımcıyım," dedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Yine FBI kimliğimi göstererek kibar bir ifadeyle, "Hanımefendi, ben FBI'dan Dedektif Corey," dedim. "Bay Leslie Rosenthal ile görüşmek istiyordum."

"Ne hakkında olduğunu sorabilir miyim acaba?"

"Bu resmi bir konu Bayan Corva, size ne olduğunu söylemeye yetkim yok."

"Şey... Kendisinin şu anda çok işi var, ama... "

"Benim de çok işim var," dedim ve her zamanki gibi, "Çok fazla zamanını almayacağım," diye ekledim. "Önden buyurun!"

Bayan Corva olur anlamında başını salladı ve birlikte merdivenlerden yukarıya çıkmaya başladı. "Burası çok hoş bir yer," dedim.

"Teşekkür ederim."

"Ne kadar zamandır burdasınız?"

"Bu ikinci yazım."

"Kış aylarında kapalı mısınız?"

"Hayır ama eylül ayındaki İşçi Bayramı'ndan sonra burası oldukça sakinleşir. "

"Peki çalışanlar ne yaparlar?"

"Çoğu işten ayrılır. Ama işe başladıklarında bunu bilirler zaten. Ayrıca burada pek çok sezonluk işçi çalışır."

"Sezonluk işçi mi?"

"Yalnızca yaz aylarında çalışan elemanlar. Çoğu bu bölgedendir, bazıları da başka yerlerden gelirler. Öğretmenler, üniversite öğrencileri filan. Ve bir de İşçi Bayramı'na dek burada çalışıp sonra daha güneye giden branşın profesyonelleri de vardır."

"Anlıyorum. Peki bunların arasında her yaz yeniden gelenler var mı?"

"çoğu gelir," diye karşılık verdi. Bu arada üst kata ulaşmıştık. "Bu işte iyi para vardır ayrıca boş zamanlarında burada olmak hoşlanırsa gider." Gözlerimin içine bakarak sordu. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, bunlar yalnızca sıradan sorular." Ama eğer bir polis "sıradan" diyorsa, bilinir ki, ortada sıradışı bir şey vardır.

Geniş koridorun iki yanında kapılarında numaralar olan odalar sıralanmıştı. Dar bir yan koridora sapıp, üzerinde ÖZEL-YALNIZCA ÇALIŞANLAR GİREBİLİR yazılı bir kapının önüne geldik. Bayan Corva kapıyı açtı. Bilgisayarların arkasına kurulmuş dört sekreterin telefonlara cevap verdiği bir ön büroya girdik.

Bayan Corva beni başka bir kapıya doğru yöneltti. Kapıyı tıklattıktan sonra açarak beni eliyle içeriye buyur etti.

Yazı masasının arkasında gömlek yakası açık, boynundaki renkli kravatını gevşetmiş, orta yaşlı bir adam oturuyordu. Ayağa kalkarak yanıma geldiğinde, ince uzun boylu olduğunu gördüm. Zeki bir yüz ifadesi vardı ama gözlerinde hafif kaygılı bakışlar olduğu da gözümden kaçmamıştı.

Bayan Corva, "Bay Rosenthal, bu bey FBI'dan Bay Corey," diyerek bizi tanıştırdı.

El sıkışırken, "Benimle bu kadar çabuk görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," dedim.

"Bir şey değil," diye karşılık verdikten sonra Bayan Corva'ya dönerek, "Teşekkür ederim Susan," dedi. Bayan Corva odadan çıkarak kapıyı arkasından kapattı. "Buyrun oturun Bay...?"

"Corey. John Corey." Ona kartvizitimi vermedim ama istediğim etkiyi yaratması amacıyla FBI kartımı gösterdim. Sonra masanın önünde duran koltuklardan birine oturdum. Bay Rosenthal ise yeniden masasının arkasına geçerek kocaman döner koltuğuna yerleşti. "Size nasıl yardımcı olabilirim Bay Corey?"

FBI'da vatandaşlara karşı kibar davranılması öğretilir ki, bu son derece iyi bir şeydir. Ama bunun dışında sizden cinayet zanlılarına, casuslara, kaçak işçilere ve yabancı teröristlere karşı da kibar davranmanız istenmesi benim gözümde son derece gelişmiş bir durumdur. Ama FBI imajını korumak zorundadır. Bay Rosenthal sıradan bir vatandaştı, herhangi bir şeyle, zevksiz bir kravat -üzerinde yunus balıkları vardı- takmak dışında, suçlanmıyordu. "TWA800 olayıyla ilgili birtakım soruşturmalar yapıyorum," dedim.

Bay Rosenthal konunun kaçak işçi çalıştırmak gibi bir şey değil de bu olmasına rahatlamış gibi görünüyordu. Olumlu bir ifadeyle başını salladı.

"Bildiğiniz gibi efendim, bu felaketin üzerinden tam beş yıl geçti ve bu yıldönümünde elimize birtakım yeni bulgular geçti ve bu da kamu ilgisinin yeniden uyanmasına neden oldu," diye konuştum.

Bay Rosenthal yeniden başını sallayarak, "Beş gündür ben de aklımdan bu olayı geçiriyorum," dedi.

"Çok iyi." Gözlerimi Bay Rosenthal'in bürosunda gezdirdim. Duvarda Comwal Üniversitesi'nden alınmış bir diploma ve düzinelerce sertifika, ödül ve plaket asılıydı. Yazı masasının arkasındaki geniş pencereden körfezi ve hâlâ motele benzetmeye devam ettiğim iki katlı modern otel binasını görebiliyordum. Sağ tarafta, plaja inen yolun yanında, plaj saati olduğundan hemen hemen boş olan bu binanın park alanı görünüyordu.

Dikkatimi yeniden Bay Rosenthal üzerinde yoğunlaştırarak konuşmaya devam ettim. "Bu konuyla ilgili bazı konuları daha derinliğine araştırmak üzere bazı noktaları yeniden ele alıyoruz." Söylediklerim kulağıma saçmalık gibi gelse de Bay Rosenthal olumlu bir ifadeyle yeniden başını salladı.

"Anımsayacağınız gibi kaza günü, yani 17 Temmuz 1996 günü olayın iki olası görgü tanığı sizin otelinizde kalıyordu."

"Nasıl unutabiliyim? Bu iki kişiyi bulabildiniz mi bari?"

"Hayır efendim, bulamadık."

"Buraya da bir daha gelmediler. En azından bildiğim kadarıyla. Gelselerdi sizi arardım zaten."

"Elbette efendim. Elinizde irtibat kuracağınız herhangi bir görevlinin adı ya da telefon numarası var mı?"

"Hayır... Ama FBI'ın nasıl aranacağını biliyorum."

"İyi. Beş yıl önce buraya gelen ajanların raporunu okudum ve sizden bazı şeylere açıklık getirmenizi rica edeceğim."

"Pekâlâ."

Bay Rosenthal dürüst ve yardımsever tavırlarıyla iyi bir adama benziyordu. "Olası tanığa oda veren resepsiyon görevlisi hala bu otelde mi çalışıyor?" diye sordum.

"Hayır, uçağın düşüşünden kısa bir süre sonra ayrıldı."

"Anlıyorum. Adı neydi?"

"Christopher Brock."

"Kendisini nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?"

"Hayır ama size personel dosyasını gösterebilirim."

"Bu oldukça işe yarayabilir," diye karşılık verdim. "Bir de, olası görgü tanığıyla yanındaki kadını 203 numaralı odadan çıkarken gördüğünü söyleyen İspanyol kökenli bir kadın vardı. Adı Lucita Gonzalez Perez. O hala burada çalışıyor mu?"

"Sanmıyorum. Onu o yazdan beri hiç görmedim. Ama bunu sizin için öğrenebilirim."

"Onun personel dosyası da var mı?"

Bu soru Bay Rosenthal'i biraz rahatsız etmiş benziyordu. "Misafir işçi olmaları durumunda yeşil kartlarının bir fotokopisini saklıyoruz. Yabancı uyruklu tüm çalışanlarımızın ya Amerikan vatandaşı olması ya da bir çalışma iznine sahip olması gerekiyor... Aksi halde kimseyi işe almıyoruz," diye karşılık verdi.

"Bundan hiç kuşku yok efendim. Konu zaten kadının bu ülkedeki konumu değil. Kendisi bir tanık ve biz de onunla bir kez daha konuşmak istiyoruz."

"Sizin için bir şeyler öğrenmeye çalışacağım."

"İyi. Bir de olayın ertesi günü temizlik için 203 numaralı odaya girip yatak örtünüzün kayıp olduğunu rapor eden oda hizmetçisi var. O hâlâ burada mı?"

"Hayır, onu da o yazdan beri görmedim."

Bu rastlantı olabilir miydi? "Ama onu anımsıyorsunuz, öyle değil mi?" diye sordum.

"Evet, anımsıyorum."

"Onun dosyası var mı elinizde?"

"Olduğundan eminim. Üniversiteli bir genç kızdı. Her yaz çalışmak üzere bu otele gelirdi. Çok çalıştığı gibi eğlenmeyi de çok severdi." Gülümseyerek ekledi. "Sanırım burada olduğu son yaz mezuniyet tezini yazıyordu."

"Adı nedir?"

"Roxanne Scarangelo."

"Buralı mı?"

"Hayır. Philadelphia civarında yaşıyordu. Penn State'e ya da Pennsylvania Üniversitesi'ne devam ediyordu galiba. Sanırım iş başvurusunda yazılıdır."

"Bütün başvuruları saklıyor musunuz?"

"Evet. Vergi işi yüzünden. Ayrıca içlerinden iyi olanları Mayıs ayında telefonla arayıp yeniden işe alıyoruz. Yaz mevsimi başladıktan sonra iyi eleman bulmak neredeyse olanaksızdır."

"Anlıyorum." Ne üniversiteli Roxanne, ne resepsiyon memuru Christopher ne de Lucita birinci dereceden tanık sayılırdı. Öyleyse burada ne yapıyordum böyle? Ama bazen bir dava üzerinde çalışma, olay yerinde dolaşma, hiçbir şey bilmeyen insanlar hakkında soru sorma gereksinimi duyarsınız. Bu tıpkı bir labirente benzer, labirentin çıkış noktasını bulabilmek için önce yanlış yollar ve çıkmaz sokaklar konusunda uzmanlaşmanız gerekir.

Bay Rosenthal'a, "203 numaralı odada kalan müşteri hakkında araştırma yapan iki federal ajanın adını anımsıyor musunuz?" diye sordum.

"Hayır. Sanırım kendilerini hiç tanıtmadılar bile. O sabah erken saatte bir adam geldi... Uçağın düşüşünden sonraki ilk cumaydı ve odalardan birinden kırmızı bir yatak örtüsünün kaybolduğunun rapor edilip edilmediğini öğrenmek istemiş. Birisi gidip otelin başkahyasını çağırmış ve kadın 203 numaralı odadaki yatak örtüsünün kayıp olduğunu doğrulamış. Sonra bu adam beni görmek istediğini söylemiş. Benden otel çalışanlarıyla konuşmak için izin istedi, ben de, 'Elbette görüşebilirsiniz, ama

mesale nedir?' diye sordum. Adam bana gerekli açıklamaları daha sonra yapacağını söylerken, üç FBI ajanı geldi. İçlerinden birisi, üzerinde 'kanıt' yazan bir torbanın içinde kırmızı yatak örtüsünü taşıyordu. Örtüyü torbadan çıkarıp bana, başkahyaya ve birkaç oda hizmetçisine gösterdiler. Hepimiz de bunun 203 numaralı odadan kaybolan yatak örtüsü olabileceğini doğruladık. Sonra kayıt formlarıyla bilgisayar kayıtlarını görmek ve o gün görevli olan resepsiyon memuruyla konuşmak istediklerini söylediler." Bay Rosenthal kısa bir aradan sonra ekledi. "Ama bütün bunları biliyorsunuz zaten."

"Evet biliyorum. Kayıp yatak örtüsü ile ilgili soruşturma yapmak üzere otele ilk gelen ajanın adını anımsıyor musunuz?"

"Hayır, bana kartvizitini verdi ama sonra geri aldı."

"Anlıyorum, lütfen devam edin."

Bay Rosenthal beş yıl önceki o sabah ve öğleden sonra yaşananları, bunları ailesine ve dostlarına yüzlerce defa anlatmış olduğunu düşündüren bir açıklıkla anlattı.

Anlattıklarında pek yeni bir şey yoktu ama olabileceğini göz önünde bulundurarak onu büyük bir dikkatle dinliyordum. "Daha sonra ortaya, 203 numaralı odayı tutan adamın sahte ad kullandığı çıktı," diye devam etti. "Aslında biz böyle şeylere pek meydan vermeyiz... "

"Ölü sezon dışında."

"Efendim?"

"Devam edin."

"Müşterilerimizin kim olduğunu bilmek zorundayız. Ve resepsiyonda görev yapan Christopher da bir noktaya kadar bütün kurallara uydu... Ama o günden beri müşterilerimizin kredi kartı, ehliyet ya da üzerinde fotoğraf olan kimlik göstermeleri konusunda ısrar ediyoruz."

Bay Rosenthal'a bu konuda verilecek ilginç haberlerim vardı ama bunun için uygun zaman değildi. "Christopher neden işten ayrıldı?"

"Şey... Müşteri kayıtlarını tutuş yöntemleri yüzünden aramızda bir anlaşmazlık oldu. Amacım onu kınamak ya da suçlamak filan değildi ama yine de bu konunun ciddi olarak yeniden ele alınması gerekiyordu. Konuşmamız sırasında öyle üzgün filan görmüyordum ama iki gün sonra istifa etti." Kısa bir suskunluktan sonra ekledi. "Otel çalışanları, özellikle de erkekler biraz sinirli olurlar."

Bu sözleri aklımdan geçirip, "Nakit ödenen beş yüz dolar depozito ne oldu?" diye sordum.

"Bu parayı hala müşterimizin gelip alması için saklıyoruz." Gülümsedi. "Beş yüz dolar eksi minibardan alınan iki yarım şişe şarabın parası olan otuz altı dolar."

Ben de gülümseyerek, "Beyefendi parasını geri almak üzere günün birinde dönecek olursa beni mutlaka bilgilendirin," dedim.

"Elbette. "

Demek Don Juan ile sevgilisi ya plaja gitmeden önce ya da geri döndükten sonra odada şarap içmişlerdi. "Odalarda dolu şarap şişeleriniz de var mı?" diye sordum.

"Hayır." Ve ekledi. "FBI ajanlarından birisi de bana aynı şeyi sormuştu. Bu neden bu kadar önemli?"

"Değil. Pekâlâ, bu müşterinin kartvizitinin üzerinde ne yazılıydı?"

"Adı anımsayamıyorum. Sanırım kartvizit bir avukata aitti."

"Şu resepsiyon görevlisi, Christopher, müşterinin avukata benzediğini söylememiş miydi?"

Bu soru Bay Rosenthal'i biraz şaşırtmış gibiydi. "Ben, şey... Bir avukata nasıl benzer?"

Bu nokta üzerine ısrar etmenin anlamı yoktu. "Lütfen anlatmaya devam edin," dedim.

Üç federal ajana daha sonra üçü erkek biri kadın (bu Marie Gubitosi olmalıydı) dört ajanın daha katıldığını söyleyerek konuşmaya devam etti. "Çalışanları, müşterileri, herkesi sorguladılar," diye anlattı. "Oldukça sinir bozucu bir durumdu ama soruşturmalar uçak kazasıyla ilgili olduğu için herkes elinden geldiğince yardımcı olmaya çalıştı. Olanlar yüzünden herkes çok üzgündü ve bunun dışında da söyleyebilecekleri pek bir şey yoktu." Bay Rosenthal o günle ilgili anımsadıklarını anlatmayı sürdürdü.

Sabahki içki sonrası sersemliğim geçmeye başlamıştı ve artık canım yanmadan başımı sallayabiliyordum. Cep telefonumla çağrı cihazımı cebimden çıkarıp açtım ve mesaj bırakıldığını bildiren bip sesini bekledim. Sinyalini yakalamaları genelde on dakika hatta biraz daha uzun sürer ama bazen şansları yaver gider ve yerini on dakikadan kısa bir süre içerisinde belirlemeyi başarırlar. Bay Rosenthal konuşmaya devam ederken beş dakika kadar telefonu açık bırakıp bekledikten sonra, her iki aleti de yeniden kapadım. Başlangıçta Kate, bana yalan söylediği için duyduğum sıkıntı yerini, telefonuma ve çağrı cihazıma mesaj bırakmamasının verdiği sıkıntıya dönüşmeye başlamıştı. Konuşmadan insan nasıl iyi savaşılabiliyor ki?

İçimde, sanki Kate tam şu sırada büyük patronlardan birisinin yanına ya da OPR ofisine çağırılmış, birtakım zorlu soruları yanıtlamak zorundaymış gibi bir his vardı. Kate'e nereye gideceğimi söylemediğim ve buraya gelirken izlenmediğim -bundan kesinlikle emindim- halde OPR'dekilerin hasta günümü nerede geçireceğimi tahmin edebileceklerini hissediyor ve neredeyse Liam Griffith'in yanında üç silahlı adamla içeriye dalıp beni götürmesini bekliyordum. Bu durum beni değil ama Bay Rosenthal'i

çok şaşırtırdı kuşkusuz.

"Burada kalan müşterilerin büyük bir bölümü plaja inmek istemediklerinden otelden ayrıldı... Çünkü... Kıyıya vuran şeyler vardı... " Derin bir soluk alıp sözlerine devam etti. "Ama sonra otele define avcıları, haber medyacıları ve bazı politikacılar gelmeye başladı. FBI oda ücretlerinde indirim yapmam durumunda garantili olarak otuz odayı bir ayığına tutmayı önerdiler. Bu öneriyi kabul ettim. Bunu yaptığım için de çok memnunum çünkü daha sonra kalış sürelerini uzattılar ve içlerinden bazıları İşçi Bayramı'ndan sonrasına dek otelde kalmayı sürdürdü."

"İyi para kazanmışsınız."

Gözlerini bana çevirerek, "Buradaki herkes kazandı," dedi. "Ama biliyor musunuz? Eğer uçak kazasıyla ilgili soruşturmalara yararı olacağını bilsem odaları bedavaya bile verirdim." Ve ekledi. "Soruşturmalara katılan herkese bedava kahvaltı verdim."

"Gerçekten çok cömert davranmışsınız. Sizi ve elemanlarınızı sorgulayan FBI ajanlarından otelinizde kalan oldu mu?"

"Sanırım en az bir ya da ikisi kaldı. Ama aradan beş yıl geçti, kesin olarak anımsayamıyorum. Onlarla pek bir işim de yoktu zaten," diye karşılık verdi ve sordu. "Bütün bunlar resmi raporda yazılı değil mi zaten?"

"Yazılı. Biz bu yaptığımıza dosya bağdaştırması deriz." Bunu kafadan sallamıştım ama görünüşe göre söylediklerime inanmıştı. Önceden tahmin ettiğim bütün çıkmazlara sapmıştım ama hiç değilse elimde iki yeni ad vardı, resepsiyon görevlisi Christopher Brock ve üniversiteli oda hizmetçisi Roxanne Scarangelo. Şimdi en azından üçüncü bir ada gereksinimim vardı. "Otel başkâhyasının adı neydi?" diye sordum.

"Anita Morales."

"Hala burada mı çalışıyor?"

"Evet. Sürekli elemanlardandır ve son derece iyi bir yöneticidir."

"İyi." Aynı şeyi benim şefim için de söyleyebilmeyi isterdim. "Yeniden Roxanne'e dönelim, FBI tarafından sorgulandıktan sonra onunla hiç konuştunuz mu?"

"Konuştum... Ama kendisine ben dahil olmak üzere bu konuda kimseyle konuşmaması tembih edilmişti."

"Ama şarap kadehinde ruj izi olduğunu, duşun kullanıldığını, yatağın dağınık olduğunu ve yatak örtüsünün kayıp olduğunu söyledi değil mi?"

"Bu konuyu benimle hiç konuşmadı," diye tekrarladı.

"Pekâlâ. FBI herhangi bir elemanınızın parmak izini aldı mı?"

"Evet resepsiyon görevlisi Christopher ile oda hizmetçisi Roxanne'inkileri aldı," diye karşılık verdi. "Bu izleri resepsiyon bölümündeki ve odadaki diğer izlerden ayırt edebilmek için aldıklarını söylediler."

Kayıt kartını unutmamalı, diye düşündüm. Bana göre Don Juan kartın üzerinde, kumsalda bulunan şarap kadehi ile şişedeki parmak izlerine yüzde yüz uyan mükemmel parmak izleri bırakmıştı. Sevgilisi de şişenin ve kadehin üzerinde parmak izi bırakmış olmalıydı, ama odada hiçbir iz bulunamamıştı. Öte yandan bu ikisinin o güne dek herhangi bir nedenle parmak izleri alınmamışsa, izlerini bulmak olanaksızdı ve bu durumda yapılacak tek şey ikisinden birinin gelecekte bir şekilde parmak izlerini aldirtmalarını beklemek olurdu.

Bay Rosenthal düşüncelerimi bölerek, "Herhangi bir ifade imzalamam gerekiyor mu?" diye sordu.

"Hayır. İmzalamak mı istiyorsunuz?"

"Hayır... Ama hiç not almıyorsunuz... Bu oldukça şaşırtıcı."

"Buna ihtiyacım yok. Bu resmi bir soruşturma değil." Ayrıca yakalansam ve üzerimden notlar çıksa, daha da derin boka batardım. "Beş yıl önce ifadenizi imzalamadınız mı?" diye sordum.

"İmzaladım. Görmediniz mi?"

"Gördüm." Konuyu ve sorgu bölgesini değiştirmenin zamanı gelmişti. "Çalışanlarınızın dosyalarını görmek isterim," dedim.

"Elbette." Ayağa kalkarak ekledi. "Onları size şahsen göstermek istiyorum."

"Teşekkür ederim."

Bay Rosenthal'in bürosundan çıkarak merdivenlerden aşağıya, lobiye indik. Mesaj gelip gelmediğini anlamak için yeniden cep telefonumla çağrı cihazımı açtım. NYPD, FBI ya da CIA'ciler mutlaka bu sözlerimi onaylayacaklardır, yakalanması en zor kişiler kendi aralarından olanlardır. Zeki suçlu diye bir şey yoktur, hepsi aptaldır ve suç işlediklerinde geride, Noel Baba'nın Noel sabahı bıraktığı izlerden daha fazla iz bırakırlar. Ne var ki polisler, FBI ajanları ve CIA üyeleri söz konusu olduğunda durum farklıdır, onları kötü bir iş peşinde olduklarında yakalamak son derece güçtür.

Polis dilinde söylendiği gibi gözetlendiğimi hissediyordum. Ve daha yirmi dört saat geçmeden tekne karaya oturabilirdi. Ya da belki yirmi dört saniye sonra.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bay Rosenthal bana ana merdivenin aşağısındaki kapıya kadar eşlik edip, kapının kilidini açtı. Karanlık ve küf kokulu bodrum katına indik. "Şarap mahzeni ve arşiv," diye açıkladı.

"Önce şarap mahzenine bir bakalım."

Bugünkü ilk esprimi gülererek karşılması, hakkında edinmiş olduğum olumlu izlenimi daha da güçlendirdi.

Başka bir kapının kilidini açtı. Flüoresan ışıkları yakmasıyla, düzgün sıralanmış rafların ve dosya dolaplarının bulunduğu, alçak tavanlı, kocaman bir alan gözler önüne serildi. "Christopher Brock'un dosyasını mı istiyorsunuz?" diye sordu.

"Lütfen."

Dosya dolaplarından birinin yanına gidip, üzerinde A-D yazılı bir etiket olan çekmeceyi açtı. Dosyaları karıştırırken, "Daha önce otel de çalışmış olan bütün büro ve idari personelin dosyaları burada saklanıyor..." diye konuştu. "Bir bakalım... Aslında dosyaların alfabetik sıraya göre dizilmelerini istedim ama... B-r-o... Belki..."

Çekmecenin içinde en fazla iki düzine kadar dosya vardı ve o ana kadar bulamamış olması, dosyayı orada bulamayacağı anlamına geliyordu.

Bay Rosenthal geriye doğru bir adım atıp, "Çok tuhaf doğrusu," dedi. Aslında değildi. İyi haber, Christopher Brock'un dosyasının 26 Fed'de olduğuydu. Kötü haber ise onu asla göremeyeceğimdi. "Ya Roxanne Scarangelo'nun dosyası?" diye sordum.

Dosyanın ortada olmaması yüzünden hâlâ hayretler içerisinde bulunan Bay Rosenthal sorumu yanıtlamadı.

"Şu üniversiteli oda hizmetçisi," diye üsteledim.

"Ha... Evet. Lütfen beni izleyin."

Üzerinde, "Kısa süreli ve sezonluk çalışanlar" yazılı olan dosya dolabına doğru ilerledik. Bay Rosenthal üzerinde S-U yazılı etiketin bulunduğu çekmeceyi açtı. "Roxanne Scarangelo... Tam şurada olmalıydı..."

Bay Rosenthal'in tıka basa dolu çekmeceyi gözden geçirmesine yardımcı oldum, hem de iki defa. "Adının bu olduğundan emin misiniz?" diye sordum.

"Evet. Burda beş ya da altı yaz boyunca çalıştı. Hoş bir kız. Zeki ve güzel."

"Ve çalışkan."

"Evet. Pekâlâ... Görünüşe göre onun dosyasını da bulamayacağım. Kahretsin. Dosyalar konusunda son derece titizimdir. Demek ki her şeyin istediğim gibi olması için kendim yapmam gerekiyormuş."

"Acaba dosyaları FBI almış ve geri vermeyi unutmuş olabilir mi?"

"Şey, gerçekten de dosyaları aldılar ama fotokopilerini çektikten sonra hepsini geri verdiler."

"Kime?"

"Ben... Tam olarak bilemiyorum. Sanırım doğrudan arşive geri koydular. Aşağıda oldukça uzun zaman geçirdiler." Sonra bana bakarak, "Söz konusu fotokopiler ofisinizdeki dosyaların içinde olmalı," diye ekledi.

"Eminim oradadırlar."

"Bana birer suretlerini gönderebilir misiniz?"

"Göndereceğimden emin olabilirsiniz. Bilgisayarınızda hiç personele ait kayıtlar var mı?"

"Şimdi var," diye karşılık verdi. "Ama o zamanlar henüz yoktu. Bu arşivleri saklamamızın nedeni de bu." Ve ekledi. "Her neyse, ben bilgisayar dosyalarındansa kağıttan dosyalara güvenirim."

"Ben de öyle," diye karşılık verdim. "Peki ya Lucita Gonzalez Perez?" Bu defa üzerinde E-G yazılı etiketin bulunduğu çekmeceyi açtı, ama Lucita'nın dosyası orada değildi. P harfini denedik, ama orada da yoktu.

Bay Rosenthal, bana dönerek, "Görünüşe göre meslekdaşlarınız ya dosyaları yanlış yerlere kaldırdılar ya da Brock, Scarangelo ve Gonzalez Perez'in dosyalarını geri vermeyi unuttular," dedi.

"Öyle görünüyor. Ofise döndüğümde bu konuyu araştıracağım. Bayan Morales bugün burada mı?"

"Burada."

"Onu aşağıya çağırabilir misiniz?"

"Çağırabilirim." Cebinden bir telsiz çıkarıp yardımcısını aradı. "Susan, lütfen Bayan Morales'ten arşiv odasına gelmesini rica edebilir misin? Teşekkür ederim."

Sonra bana, "Şarap mahzenini görmek ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır, şaka yapmıştım. Ben pek içki içmem."

"Görmek istediğiniz başka bir dosya var mı?"

"Elbette." Bay Rosenthal tam bir dosya manyağıydı ve bu da bilgi almak için oraya gelen polisler için son derece iyi bir şeydi. Ayrıca meslekdaşlarım beş yıl önce dosyalarını çaldığı halde, bana yardımcı olabilmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Gelişi güzel içinde İspanyol kökenli kişilere ait birkaç dosyanın bulunduğu çekmeceyi açıp karıştırdım. Maaş bordroları ve verimlilik raporları dışında dosyalarda pek bilgi yoktu. Dosyalarda ne sosyal güvenlik numaraları vardı ne de konuk işçi olduklarını gösteren yeşil kartlarının fotokopisi. Bu konuya dikkatini çekmem üzerine Bay Rosenthal, "Eminim bütün bu bilgiler muhasebe bölümünün elindedir," diye karşılık verdi.

"Eminim öyledir." Buraya kaçak işçi çalıştırdığı için Bay Rosenthal'i yakalamaya gelmemiştim ama şimdi kısa saçlarının birkaç teli parmaklarımın arasındaydı ve gerekirse onları çekmeye hazırdım.

Gerek Anti Terör Özel Timi'nde gerekse daha önce NYPD cinayet masasında çoğu zaman içinden çıkılması zor işlerle ve pek

çok yöntemle ilgilenmek zorunda kalıyordum ama bu sayede de aklım sürekli çalışmaya devam ediyordu. Bu uğraşının ödülü olarak pek çok "Eureka!" anı yaşamıştım bugüne dek. Ve birileri üzerine ateş ettiğinde ya da genelde silahlı, tehlikeli ve üstelik de umutsuz biriyle ölüm koşusuna tutuştuğunda büyük heyecanlar da yaşarsın. Ama beni en son birilerinin öldürmeye çalışmasının üzerinden bir yıl geçti ve bu tür bir heyecanı özlediğimi söyleyemem. Son zamanlarda biraz sıkılmaya başladığım doğru. Kanımın yeniden kaynamaya başlaması için TWA800 davası bulunmaz bir fırsattı. Hukuksal açıdan bakıldığında yanlış tarafta bulunsam da, meleklelerin benimle aynı tarafta bulunduğunu umuyordum.

Orta yaşlarda, İspanyol kökenli, heybetli bir kadın arşiv odasına girerek, hafif aksanlı ama iyi bir İngilizceyle, "Beni mi görmek istemiştiniz Bay Rosenthal?" diye sordu.

"Evet Bayan Morales." Bay Rosenthal, bana baktı sonra Anita Morales'e, "Bu bey size bazı sorular sormak istiyor. Lütfen kendisine yardımcı olmaya çalışın," dedi.

Kadın başını olumlu bir edayla salladı.

Kendimi tanıtmadan Bayan Morales'e doğrudan, "Beş yıl önce burada çalışmış olan Lucita Gonzales Perez adlı kadını anımsıyor musunuz?" diye sordum. "Kendisi 203 numaralı odada kalan müşterileri, hani şu FBI'ın ilgilendiği adamla kadını, gördüğünü söylemişti."

"Bütün bunları anımsıyorum," diye karşılık verdi kadın. "Çok iyi."

"FBI tarafından sorgulandıktan sonra hiç Lucita ile konuştunuz mu?"

"Evet. Son derece mutlu bir biçimde yanıma geldi."

Bay Rosenthal'e dönerek, "Bayan Morales ile birkaç dakika yalnız görüşmek istiyorum," dedim.

Bay Rosenthal odadan çıkarak kapıyı ardından kapadı. Otelin başkahyasına dönerek, "Neden mutluydu?" diye sordum.

"Polise yardımcı olabildiği için mutluydu."

"Doğru. Bu beni de mutlu eder," dedim ve, "Lucita'nın göçmenlik statüsü hangi aşamadaydı?" diye sordum.

Bayan Morales bir an duraladıktan sonra, "Çalışma vizesinin süresi geçmişti," diye karşılık verdi.

"Ve polis kendisine bu konuda yardımcı olma sözü mü verdi?"

"Evet."

"Peki sözlerini tuttular mı?"

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi ve ekledi. "Ertesi gün işe gelmedi ve onu bir daha hiç görmedim."

Ve onu bir daha da asla ne siz görebileceksiniz Bayan Morales, ne de ben. "Üniversite öğrencisi olan Roxanne Scarangelo adlı oda hizmetçisini anımsıyor musunuz?" diye sordum.

Bayan Morales evet anlamında başını sallayarak, "Arka arkaya birkaç yaz yanımızda çalıştı," diye karşılık verdi.

"Polis kendisiyle konuştuktan sonra onunla konuştunuz mu?"

"Hayır konuşmadım."

"Ertesi gün işe geldi mi?"

"Hayır gelmedi."

"Daha sonra hiç geldi mi?"

"Hayır."

Zavallı Morales şimdi kaybolma sırasının kendisine gelip gelmediğini merak etmeye başlamış olmalıydı. İşin doğrusu, "Acaba ben de ortadan kaybolacak mıyım?" sorusu beni de düşündürüyordu. Bu iş yavaş yavaş Gizli Dosya adlı dizinin bir bölümüne dönüşmeye başlamıştı, ama bundan Kate'e söz etmeye niyetim yoktu. "Lucitas'ı nerde bulabileceğim konusunda bir fikriniz var mı?" diye sordum.

"Hayır. Söylediğim gibi onu bir daha ne gördüm ne de hakkında bir haber aldım."

"Lucita kaç yaşındaydı?"

Bayan Morales omuzlarını silkeli. "Genç bir kızdı. On sekiz ya da on dokuzundaydı sanırım."

"Nereliydi?"

"Salvador'lu."

"Peki Amerika'da nerede yaşıyordu?"

"Akrabalarının yanında kalıyordu."

"Nerede?"

"Pek emin değilim."

Birkaç soru daha sormaya çalıştım, ne var ki Bayan Morales artık iyice içine kapanmıştı.

"Teşekkür ederim Bayan Morales," dedim. "Lütfen bu konuşmadan kimseye söz etmeyin." Yoksa ortadan kaybolabilirsiniz.

"Lütfen Bay Rosenthal'e yanıma gelmesini rica ettiğimi söyleyin."

Kadın başını sallayarak odadan ayrıldı.

Lucita'nın otelden neden ve nasıl kaybolduğunu anlayabiliyordum ama iş Roxanne Scarangelo'ya gelince durum değişiyordu. Sonra bir de aniden istifa eden ya da işten kovulan resepsiyon görevlisi Christopher Brock vardı. Anlaşılan burası,

dikkat çekmeden ortadan yok edilemeyecek olan Bay Rosenthal ile Bayan Morales dışında, beş yıl önce iyice temizlenmişti, bu işin ortaya çıkması durumunda, ortada yanıtlanması zor fazla rastlantı vardı.

Bay Rosenthal arşiv odasına dönerek, "Bayan Morales size yardımcı olabildi mi?" diye sordu.

"Görünüşe göre pek bir şey anımsayamıyor."

"Aradan beş yıl geçti."

"Doğru. Bu arada siz Roxanne Scarangelo'nun o yaz sezon sonuna dek çalışıp çalışmadığını anımsıyor musunuz?"

Bir an düşündükten sonra, "Genelde çalışırlar... Ama üniversite öğrencilerinin çoğu, okul başlamadan önce biraz tatil yapmak için, ağustosun ikinci haftası bittikten sonra işten ayrılırlar," diye karşılık verdi.

"Peki ya Roxanne Scarangelo?"

"Şimdi siz sözünü edince anımsadım, Roxanne o yaz erken ayrıldı. Olaydan birkaç gün sonra bir iş için onu arıyordum, birileri bana ayrıldığını söyledi." Ve ekledi. "Şimdi düşünüyorum da, o uçak kazasından sonra çalışanların arasından birkaç kişi birden ayrıldı. Hepsi de çok üzgündü."

"Christopher Brock kaç yaşındaydı?" diye sordum.

Bir an düşündükten sonra, "Sanırım yirmi beş otuz yaşlarındaydı."

"FBI'a otuz oda kiraladığınızı söylemişsiniz, doğru değil mi?" diye sordum.

"Evet."

"Burada toplam kaç odanız var?"

"Eski binada on iki, Moneybogue Bay Pavyonu'nda da yirmi dört oda bulunuyor ve buna ek olarak da dört konuk bungalovumuz var."

"FBI'a istedikleri odaları verebilmek için çıkarmak zorunda kaldığınız müşterileriniz oldu mu?"

"Birkaç kişi. Ama daha çok rezervasyonları durdurup, otele oda sormaya gelen kişileri geri çevirdik," diye karşılık verdi ve ekledi. "Yaklaşık bir hafta içerisinde tüm odalar FBI'a verilmişti."

"Anlıyorum. Peki burada kalan FBI çalışanlarının kayıtlarını tuttunuz mu?"

"Kalıcı kayıtlar tutmadık."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Şey, yalnızca gelen telefonları bağlamak ve ekstraları hesaba geçmek için bilgisayar kayıtları tuttuk. Sürekli gelip gidenler oluyordu ve bazen odalar bizim haberimiz bile olmadan el değiştiriyordu. Bunu neden öğrenmek istiyorsunuz?"

Bay Rosenthal'in bana bu tür sorular sorması hoşuma gitmiyordu ama yine de, "Genel Muhasebe Bölümü bazı masrafları incelemeye aldı," diye parlak bir yanıt verdim.

"Anlıyorum... Her neyse biz elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalıştık. Gücenmeyin ama sizinkilerle başa çıkmak çok da kolay değildi."

"Merak etmeyin gücenmem. Kısacası FBI oteli bir bakıma istila etti."

"Öyle."

"Sizden örneğin otelde kalan haber muhabirlerini çıkarmanızı istediler mi?"

"Evet, şimdi siz söyleyince anımsadım, bunu gerçekten de istediler." Gülümseyerek ekledi. "Haber muhabirlerini ağırlamak mı daha kötüydü, yoksa FBI ajanlarını mı, tam olarak karar veremiyorum. Gücenmece yok."

"Yok."

"Haber muhabirleri ortalığı birbirine kattılar ama ulusal güvenlikle ilgili bir mesele olduğu için sonunda gitmek zorunda kaldılar."

"Ne dersiniz, acaba 1996 temmuzu ile ekimi arasında burada kalan FBI ajanlarının adlarını bulmanız mümkün olabilir mi?"

"Sanmıyorum. Hepsi ayrıldıktan sonra bir FBI ajanı gelip bilgisayardaki tüm kayıtları temizledi. Ulusal güvenlik!" Ve ekledi. "Kağıt üzerinde kayıt tutmayı da işte bu nedenle seviyorum."

"Ben de öyle." Tuğladan duvar hala dimdik önümde dikili durmaya devam ediyordu. Ne var ki ne Kate'in ne Dick Kearns'ün ne de Marie Gubitosi'nin sözünü ettikleri, birtakım ilginç ve tuhaf olaylar keşfetmiştim. Belki bilmedikleri için bu konuya değinmemiş olabilirlerdi. En azından Dick ile Marie'nin büyük bir olasılıkla kaybolan insan, dosya ve bilgisayar verilerinden haberleri yoktu, öte yandan Bayan Mayfield'in bu konuda bilgi sahibi olması olasıydı.

Bay Rosenthal'e dönerek, "203 numaralı odayı bir görelim," dedim.

Gözlerimin içine bakarak, "Neden?" diye sordu. "Beş yıl geçti."

"Odalar bana çok şey anlatırlar."

Bana, böyle bir söylemden sonra anlayışla karşılanabilecek tuhaf bir bakışla baktı. Sanırım yavaş yavaş kuşkulanmaya başlıyordu. "Odada müşteri kalıyor olabilir," dedi ve tereddütlü bir ifadeyle, "Bana bu ziyaretinizin nedenini bir kez daha açıklayabilir misiniz?" diye sordu.

Tek başıma çalıştığım zamanlarda hem iyi polisi, hem de kötü polisi oynamak zorunda kalırım ki bu da karşı karşıya olduğum insanların aklının karışmasına neden olur. "Buraya gelişi nedenim kaçak işçi çalıştırıp çalıştırmadığınızı incelemek değil ama

bunu da yapabilirim. Hem bu sizin değil, benim soruşturmam Bay Rosenthal. Beni 203 numaralı odaya götürün."

YIRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Rezervasyon bölümünün önünde durduk ve Bay Rosenthal, Peter'e, "203 numaralı odada müşteri kalıyor mu?" diye sordu. Peter bilgisayarını karıştırdıktan sonra, "Evet efendim," diye karşılık verdi. "Bay ve Bayan Schulz. Oda iki geceliğine tutulmuş. Otele varış tarihleri..."

Sözünü keserek, "Odada olup olmadıklarına bakabilir misin?" dedim.

"Olur efendim." Peter odanın telefonunu çevirdiğinde, karşı tarafta telefon açıldı.

Peter başını kaldırıp soran gözlerle bana baktı. "Onlara odadan çıkmalarını söyle. Odaya yılan girmiş filan gibi bir şey uydur ve yirmi dakika sonra geri dönebileceklerini belirt."

Peter boğazını temizleyip, "Özür dilerim Bayan Schulz, lütfen Bay Schulz ile birlikte yirmi dakika kadar odayı boşaltabilir misiniz... Şey efendim... Elektrikle ilgili bir sorun çıktı. Evet. Teşekkür ederim," diye konuştu.

Bay Rosenthal bu durumdan pek mutlu görünmese de Peter'a dönerek, "Bay Corey'e 203 numaralı odanın anahtarını ver," dedi.

Peter bir çekmece açtı ve içinden metal bir anahtar çıkararak bana uzattı.

Bay Rosenthal bu defa bana dönerek, "Sanırım artık bana ihtiyacınız yok. Eğer bir şeye gereksinim duyacak olursanız, ben ofisimdeyim," dedi.

Bu herifin gözümün önünden kaybolmasını ve belki de gidip FBI'ı aramasını istemediğimden, "Benimle gelmenizi istiyorum. Bana yolu gösterin," dedim.

İstemeye istemeye önüm sıra lobiden çıkarak Moneybogue Pavyon' a uzanan patikaya saptı.

Daha önce de söylemiş olduğum gibi bu iki katlı uzun bir binaydı.

Binanın tek özelliği kubbe biçimindeki tepesiydi. Burada, rüzgarın körfezden içeriye doğru estiğini gösteren bir rüzgar gülü vardı.

Dış merdivenden ikinci kata çıkarak, tavandan bir tenteye güneşten korunan ve günün o saatinde gölge olan uzun bir teras boyunca ilerledik. Yaşlıca bir çift hızla odalardan birinden çıktı. Bu elektrikli yılanın olduğu 203 numaralı oda olmalıydı.

Çift koşar adım yanımızdan geçtikten sonra elimdeki anahtarla kapıyı açarak içeriye girdim.

Görünüşe göre Schulz çifti çok düzenliydi. Çünkü odada birilerinin kaldığı ilk bakışta belli bile olmuyordu.

Buralarda yaygın olan Martha Stewart tarzına uygun mavi-beyaz tonlarının ağırlıklı olarak kullanıldığı, geniş bir odaydı.

Banyoya baktım. İçeride iki kişiyi rahatlıkla alacak, hatta birbirine yakın duran dört kişinin bile yıkanabileceği, bir duş kabini vardı.

Oturma odasına geri dönerek, televizyon ve üzerinde içki kadehleri, peçete, şişe açacağı vb. konmuş raflardan ibaret olan duvardaki dolaba baktım. Hemen altında da minibar duruyordu.

FBI'ın bu odayı tepeden tırnağa kolaçan edip halı, yatak ve sandalyelerden izler aldıklarını biliyordum. Ne var ki Roxanne Scarangelo büyük olasılıkla işini iyi yaparak, onların bütün çabalarının sonuçsuz kalmasına neden olmuştu. FBI ajanlarının odada parmak izi, doku ya da kıl bulabildiklerini ya da tuvaletin içinde yüzen DNA dolu bir prezervatifle karşılaştıklarını hiç sanmıyorum. Ama bundan tam olarak emin olamazsınız.

Yeniden duvardaki dolaba döndüm. Televizyon döner bir tablanın üzerine oturtulmuştu. Bunu hafifçe yana çevirerek kablo bağlantılarının nasıl olduğuna, video kamera ile kulaklığın nerelere bağlandığına baktım.

Kesin olarak bildiklerime dayanarak tahmin yürütmeye başlarsam eğer, Don Juan ile sevgilisinin kumsaldaki randevularından sonra doğruca odalarına döndüklerini varsayabilirim.

Plajdan geriye dönerlerken aralarında arabayı kullanmayan hangisiyse video kameranın küçük tarayıcı ekranından, gökyüzünde olanları kaydedip kaydetmediklerine bakmış olmalıydı. Farz edelim ki patlamayı kaydettiklerini fark ettiler, o zaman büyük bir olasılıkla emin olabilmek için, bunu daha net bir biçimde televizyon ekranında görmek istemişlerdir.

Böylece adaptörü ve video kameranın bağlantı kablosunu duvardaki televizyonun arkasında bulunan çıkışa bağlamış ve plajda kaydettiklerini izleyip dinlemişlerdir.

AC adaptörünü ve bağlantı kablosunu, plajdaki yatak örtünüzün üzerindeki numaraları daha sonra otel odasında birkaç kadeh içki eşliğinde izleyip yeniden kızmak için büyük bir olasılıkla önceden yanlarında getirmişlerdi. Öte yandan çiftin plaja sevişmek için gittiğini de kesin olarak bilmiyorduk, belki de oraya yalnızca romantik bir hava yakalamak amacıyla günbatımını çekmek için gitmiş ve bu arada kazara TWA800'ün son saniyelerini kasete kaydetmiş de olabilirlerdi.

Öte yandan hangisinin doğru olduğunun -el ele mi tutuştular yoksa seviştiler mi- pek önemi yoktu, önemli olan arka planda ne kaydettikleriydi.

Her durumda birbirleriyle evli değillerdi, yoksa kaseti FBI'a teslim ederlerdi.

Bunu yapmak yerine, plajda türlü izler bırakarak ve Bayview Oteli'ne verdikleri beş yüz dolar kaporayı bile almadan, tabana kuvvet Westhampton'dan kaçmışlardı.

Büyük soru şuydu, video kaseti yok ettiler mi?

Ben olsam yok ederdim. Ama belki de etmezdim. Bir kere yok ettikten sonra bunun geriye dönüşü yoktur ve insanlar geri dönüşü olmayan adımı atmaktan genellikle çekinir, böylece kanıtları saklama yoluna giderler. Bunun altını imzalayabilirim. Eğer suç kanıtlarını saklamak yerine yok etmek yoluna gitselerdi bugün demir parmaklıklar arkasında olmayacak en az on kişi tanıyorum. Ne var ki insanın narsist altbenliği aptalca şeyler yapma eğilimindedir.

Bay Rosenthal sessizce yanımda duruyordu, kimbilir belki de odanın benimle konuşmasını bekliyordu. Bir an için elimi kulağıma götürüp dinliyormuş rolü yapmayı düşündüm ama son on dakika hariç oldukça yardımsever davrandığı için onu üzmemeye karar verdim.

Ona dönerek, "Anahtar odada mı bırakılmıştı?" diye sordum.

"Evet. Bunu iyi anımsıyorum, çünkü FBI metal kısmın ya da plastik anahtarlığın üzerinde iz bulabilmek umuduyla onu alıkoymuştu. Ama anahtara önce odada bulunduğu Roxanne, daha sonra da Christopher ve kimbilir kaç kişi daha dokunmuştu. Yine de anahtarı alıp bana bir makbuz verdiler."

"Makbuz hala sizde mi?"

"Hayır. Anahtarı birkaç gün sonra geri verdiklerinde ben de onlara makbuzu iade ettim."

"Anlıyorum. Çiftin odadan ayrıldığı tarihle FBI'nin gelişi arasındaki zaman içerisinde bu odada kalan oldu mu?"

"Hayır. O gün için bir müşteri oda ayırtmıştı, ama kendisini arayıp rezervasyonu iptal etmek zorunda kaldık."

"Pekâlâ." Bay Rosenthal'dan bana Roxanne Scarangelo'nun adının harflerini tek tek söylemesini rica ettim. Bu isteğimi oldukça çabuk ve emin bir biçimde yerine getirdi. Anlaşılan kızdan gerçekten haşlanıyordu. "Roxanne kaç yaşındaydı?" diye sordum.

"Yirmi bir, yirmi iki civarında."

"Doğum gününü anımsayabiliyor musunuz acaba?"

"Hım... Sanırım hazırandaydı. Tam gününü anımsayamıyorum ama personel her haziran onun adına kokteyl barında küçük bir parti düzenlerdi. Roxanne herkes tarafından çok sevilen bir kızdı."

"Evet. Peki Brock, B-R-O-C-K diye mi yazılıyor?"

"Evet."

"Kullandığı başka bir ad var mıydı?"

"Hayır, bildiğim kadarıyla yoktu," diye karşılık verdikten sonra, "Afedersiniz ama bütün bunlar dosyalarınızda yazıldı değil mi zaten?" diye sordu.

"Evet. Size dosyalarınızı geri göndereceğimi de söylemiştim, anımsıyor musunuz?"

"Aah evet, teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

Çevreme son bir defa bakındıktan sonra yeniden terasa çıktım. Bay Rosenthal da beni izledi.

Benim Schulz çiftinin hızla odayı terk edişine tanık olduğum gibi, Lucita da beş yıl önce bu terasta durmuş, yatak örtüsünü taşıyan adamla sevgilisini odadan çıkarken görmüştü. Don Juan'ın yüz hatlarını seçememiş olmasının ya da kadını çok iyi görememiş olmasının önemi yoktu. Önemli olan onların 203 numaralı odadan çıktıklarını görmüş olması ve ortada kesin olarak bir kadınla yatak örtüsünün olmasıydı.

Elli metre kadar uzaklıktaki otoparkı kolaylıkla görebiliyordum ve Lucita da çiftin arabalarına binişlerini gayet net bir biçimde izlemiş olmalıydı.

Bay Rosenthal'in bu ziyaretimi olumlu olarak anımsamasının iyi olacağına karar vererek sevimli bir ifadeyle, "Buradaki işim tamam," dedim. "Yardımlarınız için çok teşekkürler. Umarım fazla zamanınızı almamışımdır."

"Yeniden yardımcı olabildiğime sevindim," diye karşılık verdi ve ekledi. "Kayıp dosyalarımın birer kopyasını yollamayı unutmazsınız değil mi?"

"İlk iş bunu halledeceğim ama siz bu arada lütfen bu ziyaretimden hiç kimseye söz etmeyin."

"Uçağın başına neler geldiğini öğrenmeye biraz yaklaşılabildiniz mi?" diye sordu.

"Uçağın başına ne geldiğini biliyoruz zaten," diye yanıtladım. "Yakıt tankındaki patlamanın neden olduğu bir kazaydı."

"Hayır, değil." "

"Öyleydi. Dosya kapatıldı Bay Rosenthal. Ziyaretimin amacı burada çalışmış olan ajanların çalışma biçimlerini ve raporlarını denetlemektir. Kısacası bu şekilde dosya bir kez daha gözden geçirilmiş oldu."

"Eğer öyle diyorsanız... "

Yeniden biraz aksileşmeye başladığı için ona, "Tüm çalışanlarınızın yeşil kartlarının bir fotokopisini çekmek ve sosyal güvenlik numaralarını almak zorundasınız," diye hatırlattım.

Bay Rosenthal bu sözlerimi karşılıksız bıraktı.

203 numaralı odanın anahtarını uzatarak, "Kravatınızı çok beğendim," dedim.

Bay Rosenthal'i terasta öylece bırakarak merdivenlerden aşağıya indim ve resepsiyon bölümünün ön tarafındaki park yerinde duran cipimin yanına gittim.

Arabayı çalıştırarak körfeze doğru sürdüm. Dar köprüyü geçerek Dune Yolu'na saptım. On dakika kadar sonra Cupsogue Beach County Park'ın otoparkına girdim. Dar bir otopark kulübesinin içinde bir bekçi oturuyordu. Ona federal kimliğimi gösterip, "Cipimle kum yola inmek istiyorum," dedim.

"Bu yasaktır."

"Teşekkür ederim."

Bu aydınlık ve sıcak yaz gününde hemen hemen tamamen dolu olan otoparkı boydan boya geçtikten sonra cipi dört çekişli duruma getirerek kum yola indim. Kum yolda konuşmaya dalmış insanlar yürüyordu ama cipimi görünce yardımsever bir edayla kenara sıçradılar.

Bu arada yol iyice darlaşmıştı, Don Juan ile sevgilisinin beş yıl önce arabalarını kumsala doğru sürdükleri iki kum tepeciğinin arasındaki patikaya saptım.

Kate ile iki gece önce durmuş olduğumuz yerde durarak cipten indim. Bayview Otelinden buraya çok kısa bir zamanda gelmiştim. Otel ile kumsal arası yirmi dakika bile tutmuyordu. Eğer Lucita'nın onları gördüğünü söylediği saat doğru ise, Don Juan ile sevgilisi aşağı yukarı 19.20 gibi buraya varmış olmalıydılar.

Sonra kum tepeciklerinin arasında gözlerden uzak bir nokta bulmuşlar, yatak örtüsünü yere sermişler, buz çantasını çıkarmışlar, video kamerayı kurmuşlar -ya da en azından objektif kapağını çıkarmışlar- şarap şişesini açmışlardı. Saat aşağı yukarı 19,45'e dek bu işlerle uğraşmış olmalıydılar.

Sonra biraz şarap, yatak örtüsünün üzerinde biraz ondan biraz bundan, sonra da belki giyinik ya da çıplak olarak deniz kıyısında kısa bir gezinti.

Ayakkabılarımı çıkararak, yüzlerce insanın güneşlendiği, yürüdüğü, koştuğu, frizbi oynadığı ya da hafif dalgalar arasında yüzdüğü plaja indim.

Don Juan ile sevgilisi gece de olsa plaja çıplak mı inmişlerdi, merak ediyordum doğrusu. Belki de yasak ilişki yaşayan insanlar doğaları gereği pervasız oluyorlardı. Suyun kenarında durarak arkamda kalan kum tepesine baktım.

Diyelim ki gerçekten plaja indiler, o halde büyük bir olasılıkla, romantik günbatımını da kaydetmek istemişlerdir. Bu da kameranın TWA800'ün infilak ettiği noktaya çevrili olduğu anlamına gelirdi.

Gözlerimi okyanusa dikerek bütün bunları etraflıca düşünmeye koyuldum.

Sonra cep telefonumu açarak mesaj bırakıldığını belirten bip sesini bekledim, ama boşuna. Cep telefonumun numarasını bilenlerin sayısı çok değilse de ve bunların çoğunun en sevgili dostu sayılmasam da, genellikle günde iki üç arayan mutlaka çıkar.

Bu defa çağrı cihazımı açtım. Çağrı numaram, muhbirler, şüpheliler, görgü tanıkları, iş arkadaşlarım, apartman komşularım dahil olmak üzere yaklaşık yüz kişide vardır. Ama burada da herhangi bir sinyal sesi yoktu.

Bu sessizlik ya hiçbir şey ifade etmiyordu ya da kötüye işaretledi. Deneyimlerime dayanarak söyleyebilirim ki hiçbir ses olmamasının genellikle hiçbir anlamı yoktur; kötüye işaret olduğu zamanlar dışında. Bugünlük bu kadar felsefe yeter.

Bir an için Kate'in cep telefonunun numarasını çevirmeyi düşündüysem de, sonra bir kadını sürekli arayarak ne çok erkeğin çelme yiyip yarış dışı kaldığını anımsayarak telefonumu da, çağrı cihazımı da kapadım.

Saatime baktım. Neredeyse öğleden sonra dörde geliyordu ve insanlar birer ikişer plajdan dönmeye başlıyorlardı.

Bayview Oteline yaptığım ziyareti aklımdan geçirerek cipimin yanına döndüm. Orada yapılması gereken her şeyi yaptığımdan kesinlikle emin olmakla birlikte yine de bazı soruları sormayı unutmuş, bir şeyleri atlamış, bir ipucunu gözden kaçırmış olabileceğim kuşkusu içimi kemiriyordu.

Aslında bir şeyi gerçekten atlamış olduğumu biliyordum, ben daha ne olduğunun bilincine varmadan bir şey kafama takılmıştı.

Zaman aralıkları önemlidir, çünkü bu süre içerisinde bir şeyler olur. 16.30 otele kayıt, 19.00 kumsala varış. Arada Don Juan ile sevgilisinin odalarında ya da dışarıda geçirmiş oldukları iki buçuk saatlik bir zaman vardı.

Eğer bu zamanı odalarında geçirdilerse, sevişmiş olabilirdi ama video kamera arabada olduğundan kayıt yapmamışlardı. Sonra otelin yatak örtüsünü alarak, büyük bir olasılıkla yeniden sevişmek ve bu defa kamerayı da çalıştırmak amacıyla plaja gitmişlerdi. Ne adam ama! Sonra odalarına geri dönmüşler ve bu defa da kaseti izleyerek yeniden seks yapmışlardı. Vay be, tam bir süpermen!

Bütün bunlar kulağa pek mantıklı gelmiyordu. Bu nedenle otele vardıkları saat 16.30'da sevişmiş olma olasılığını düşük görüyordum. Peki öyleyse o iki buçuk saat içerisinde ne yapmışlardı? Sohbet etmiş, dinlenmiş, televizyon seyretmiş ya da kitap okumuş olabilirdi. Ya da odalarından ayrılarak, geride yazılı herhangi bir iz bırakmış bir şeyler yapmışlardı.

Ama her ne yaptılarsa, bu beş yıl önceydi. İz soğuduğu gibi, Ted Nash ya da Liam Griffith kuşkusuz üzerindeki parmak izlerini silmişlerdi.

Gerçekten zorlu bir mücadele olacaktı.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Akşam saat yediyi biraz geçe dairene vardığımda, Kate üzerinde kolsuz daracık bir atletle mutfakta harıl harıl, bifttek,

patates kızartması ve sarmısaklı ekmekten oluşan en sevdiğim yemeği hazırlamakla meşguldü. Oturma odasında yerlere saçılmış halde bıraktığım giysilerim toplanmıştı ve buz kovasının içinde bir şişe bira beni bekliyordu.

Bütün bunlar doğru değil elbette, eve varış saatim ile Kate'in evde oluşu dışında. Kate yüksek arkalı koltukta oturmuş Times'ı okuyordu.

"Selam," dedim.

Kate başını kaldırarak, "Selam," diye karşılık verdi.

Ceketimi kanepenin üzerine fırlatarak ve hala ayakta durmaya devam ettiğimi vurgulayarak, "Eee, günün nasıl geçti bakalım?" diye sordum.

"İyi," diyerek dikkatini yeniden gazetesine çevirdi.

"Ben bugün doktora gittim," dedim. "Bir aydan daha az ömrüm kalmış."

"Ne zamandan itibaren?"

"Öğlenden."

"Ajandama not düşerim."

"Tamam, sana şunu söyleyeyim ki, dün geceki davranışlarım için senden özür dilemeye niyetim yok."

"Dilersen iyi olur."

"Pekâlâ, özür dilerim. Ama sen de yalan söylediğin için benden özür dilemelisin. "

"Diledim. Üç defa hem de."

"Özrünü kabul ediyorum. Bunu neden yaptığını anlıyorum. Ayrıca bunun bizim için olumlu bir deneyim olduğunu düşünüyorum. Bu deneyimle ilişkimiz hem güçlendi hem de daha derinleşti."

"Sen manyağın birisin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu konuyu kapatalım istersen."

"Tamam ama seni sevdiğimi bilmeni istiyorum, konu Ted Nash'le sen olunca bu kadar üzümemin nedeni de bu."

"John, sanırım sen beni sevdiğinden çok Ted Nash'ten nefret ediyorsun."

"Doğru değil bu. Her neyse terörle savaş konusunda herhangi bir yenilik var mı?"

"Pek sayılmaz. Sen ne yaptın bugün?"

"Doğruya doğru küçük bir yolculuk yaptım."

Kate bu sözlerim karşısında hiçbir şey söylemedi.

"Beni izleyen olmadı, ayrıca yerimin saptanamaması için cep telefonumla çağrı cihazımı kapattım. Bana ulaşmamış olmanın nedeni de bu."

"Sana ulaşmaya çalışmadım. Ama sana bir mesajım var."

"Kimden?"

"Başkomiser Stein'dan. Yarın sabah saat dokuzda seni ofisinde görmek istiyor."

"Nedenini söyledi mi?"

"Hayır."

Daha önce de belirtmiş olduğum gibi, Başkomiser Stein Federal Terör Karşıtı Özel Tim'deki en kıdemli NYPD elemanıdır. Etken görevdeki tüm polislerin sorumluluğu onun üzerindedir. Hindi gibi böbürlenmekten büyük zevk alan Jack Koenig ise Kate gibi FBI ajanlarından sorumludur.

Sözleşmeli ajan olarak ben arada kalıyordum, kimi zaman Stein'a, kimi zaman Koenig'e, kimi zaman da her ikisine birden rapor veriyordum. Ama en mutlu olduğum zamanlar her ikisini de görmek zorunda olmadığım zamanlardır. "Neden Stein bana karımla bir mesaj yolluyor?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Belki sana telefonla ulaşmaya çalışmıştır."

"Bana e-postayla ulaşabilir, eve faks gönderebilir, telesekreterime ya da cep telefonuma mesaj bırakabilirdi. Ayrıca bir de çağrı cihazım var."

"Belki de seni görmek istemesinin nedeni cep telefonunla çağrı cihazını kapamış olmandır. Senin de bildiğin gibi bölüm yönetmeliğine göre her ikisini aynı anda kapatmak yasaktır."

"Elbette biliyorum. Ama beni görmek istemesinin nedeninin bu olduğunu sanmıyorum."

"Ben de öyle."

"Sence neyin peşinde olduğumdan haberi var mı?"

"Onların, bizim neyin peşinde olduğumuzdan haberleri var," diye yanıtladı Kate. "Jack de yarın sabah saat dokuzda benimle görüşmek istiyor."

Bu haberler karşısında aşırı tepki göstermek istemiyordum, ne var ki Kate ile benim iki patronun ofisine aynı zamanda çağrılmamız rastlantı olamazdı. "Akşam yemeğe ne var?" diye sordum.

"Ekmek ve su. Buna alışsan iyi olur."

"Yemeğe seni dışarıya çıkaracağım."

"Yemek yiyemeyecek kadar üzgünüm."

"Belki yemeği eve söylesek daha iyi olacak," dedim. "Çin yemeği mi, pizza mı?"

"Canım ikisini de istemiyor."

"Buzdolabında ne var?" diye sordum.

"Hiçbir şey."

"İçki ister misin?"

"Bir şişe beyaz şarap açtım."

"İyi." Mutfağa gittim. Buzdolabında yarısı boşalmış bir şişe beyaz şarap ve biraz soda vardı. Kate'e bir kadeh şarap doldurup kendime bir viski soda hazırladım.

Doğrusu, anma töreninin üstünden kırk sekiz saat geçmeden oyun sona ermişti. Herifin apış arasına bir tekme indirmeden önce Liam Griffith'in elini sıkıp tebrik etmeyi unutmamalıydım.

Oturma odasına dönerek Kate'e şarabını uzattım. Kadehlerimizi tokuşturarak, "Bize," dedim. "İyi bir atış yaptık."

Kate düşünceli bir edayla şarabını yudumlayarak, "Anlatacaklarımız birbirini tutmalı," dedi.

"Bu kolay. Gerçeği anlat yeter." Döner koltuğuma oturup iyice yaklaştım. Bir işi bok etmek suç değildir, asıl suç olan yalan ifade vermektir. Federal hapishaneler suç bile sayılmayacak konularda yalan söyleyenlerle dolu. CIA'in şu parolasını unutma, gerçek seni özgür kılacaktır."

"İşimi kaybedebilirim."

"Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Beş yıl önce bana, benden yapmam istenen şeyler dışında bu davaya karışmamam söylenmişti."

"Unuttun öyleyse. Griffith'in bana bu işe bumumu sokmamamı söylemesi üzerinden kırk sekiz saat geçti."

"O senin şefin değil."

"İyi bir noktaya değindin. Yarın en kötü ihtimal azar işitirsin ya da resmi bir kınama cezası veriler veya belki de doğrudan doğruya bu işin peşini bırakıp çekilmeni buyururlar. Dikkatleri çok fazla bu konuya çekeceğinden, bu işi fazla büyütmecektirler. Sakın yalana sarılmaya kalkma, o zaman işin düz gider."

Kate olumlu bir edayla başını sallayarak, "Haklısın," dedi. "Ama bu işin kariyerime olumlu bir etkisi olmayacağı kesin."

"Benimle evli olduğun gerçeğinden daha fazla değil."

"Bu bir şaka değil. Bu benim için çok önemli. Babam FBI'daydı, ben çok çalışarak..."

"Dur biraz. Peki gerçek, adalet ve yurtseverlik gibi değerlere ne oldu? Çizgiyi bir defa aştın mı yokuş iyice dikleşir ve hızla aşağıya kaymaya başlarsın. Sen neler olacağını sanmıştın?"

Kate şarabını bitirip, "Özür dilerim," dedi. "Seni bu işe karıştırdığım için üzgünüm."

"Son iki günüm çok eğlenceli geçti. Bana bak. Yarın kötü bir şey olmayacak. Neden biliyor musun? Çünkü onların saklayacakları bir şeyler var. Onlar kaygılı. İşte sen bu nedenle kaygılanmamalı ve bir şeyler saklamamalıydın."

Kate yavaşça başını sallayarak ilk defa gülümsedi. "Olgun erkekler dünyanın nasıl işlediğini daha iyi bilirler."

"İltifatın için teşekkür ederim."

"Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Yarın kötü bir şey olmayacak."

"Aslına bakarsan," dedim. "İyi bir şey olabilir."

"Ne gibi?"

"Bilemiyorum. Ama her ne olursa olsun, yıllık iznimizi istemenin zamanı geldi. Buralardan biraz uzaklaşmalıyız. Yurtdışına çıkmak her ikimize de iyi gelecektir."

"Bu harika bir fikir. Ben Paris'e gitmek isterdim. Sen nereye gideceksin?"

Bayan Corey şaka yapmaya hazırды demek. "Ben Dewar skoğunun yapıldığı yeri görmek isterdim. Sana kartpostal yollarım."

Kate ayağa kalktı, yanıma gelerek kucağıma oturdu. "Yarın ne olursa olsun üstesinden mutlaka geliriz, çünkü beraberiz. Artık kendimi o kadar yalnız hissetmiyorum."

"Yalnız değilsin." Ama bu sözler ağızından henüz çıkmıştı ki aklıma son derece huzursuz edici bir düşünce geldi, ben Jack Koenig olsam, Bay ve Bayan Corey'nin hesabını nasıl göreceğimi bilirdim.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Başkomiser David Stein beni bekletmedi ve sabah saat tam dokuzda köşe ofisinin kapısından içeriye girdim.

Ayağa kalkmadı, ama ziyaretçisi polis müfettişi ya da daha yüksek konumda birisi olmadıkça bunu hiç yapmazdı zaten. Eliyle masasının karşısında duran sandalyeyi gösterdi ve sessizliği bozarak, "Günaydın," dedi.

"Günaydın." Yüzünden herhangi bir şey okunmuyordu. Biraz sinirli görünüyordu ama bu da her zamanki haliydi aslında.

İtiraf etmeliyim ki, FBI sorumlu müdürü Özel Ajan Jack Koenig'den sonra ikinci rolü oynadığından, NYPD Başkomiseri David Stein'in işi hiç de kolay değildi. Ne var ki Stein, başta Jack Koenig olmak üzere, ben dahil, pek kimseyi takmayan, oldukça çetin bir cevizdi.

Stein'in duvarında bir hukuk diploması asılıydı, bu nedenle FBI'cılarla gerekli gördüğünde onların dilinde konuşabiliyordu. TKÖT'ye Kızılar'ı izleyen NYPD'nin özel biriminden gelmişti. Ne var ki son zamanlarda ortalarda pek kızıl kalmadığından NYPD'nin bu birimi Ortadoğu terörizmine odaklanmıştı. Stein bir defasında bana, "Lanet olası Komünistleri daha çok seviyordum," demişti. "Onlar oyunu yalnızca birkaç kuralla oynuyorlardı. "

Nostalji de eski nostalji değildi artık.

Her neyse, Stein da belki tıpkı benim gibi NYPD'yi özleyip olabiliirdi, ne var ki polis müdürü onun burada olmasını istiyordu ve şimdi henüz bilmediğim bir nedenden ötürü benim derimi yüzmek üzereydi. Stein'in sorunu, tıpkı benimki gibi bölünmüş sadakatti. Her ikimiz de federaller için çalışıyorduk ama aslında polistik. Bana çok sert davranmayacağından emindim.

Bana bakarak, "İyice boka batmışsın dostum," dedi.

Demek öyle.

"Patronlardan birinin karısıyla filan mı yattın?" diye sözlerine devam etti.

"Son zamanlarda hayır."

Bu yanıtımı duymazdan gelerek, "Başının neden belada olduğunu bilmiyor musun?"

"Hayır efendim, ya siz?"

Bir puro yakarak, "Jack Koenig senin kelleni istiyor ve sen bunun nedenini bilmiyorsun, öyle mi?" diye sordu.

"Şey... Ne bileyim, her şey olabilir. Nasıl olduklarını siz de bilirsiniz." Bu sözlerim her ne kadar yanıtız kalsa da, ona kardeş olduğumuzu anımsatmaya yaramıştı.

Purosunu pofurdattı. Yaklaşık beş yıldır federal binada sigara içilmesi yasaktı, ama bunu anımsatmak için hiç de uygun bir an sayılmazdı.

Stein masasının üzerinde duran bir nota bakıp, "Dün telefonun da, çağrı cihazın da kapalıymış. Kimsenin sana ulaşamadığını duydum," dedi. "Neden?"

"Cep telefonumla çağrı cihazımı kapamıştım."

"Her ne olursa olsun çağrı cihazını kapaman yasaktır, bunu bilmiyor musun?" Ve ekledi. "Ya ulusal bir alarm olsaydı? Bunu haber almak istemez miydin?"

"Evet isterdim."

"Eee? Öyleyse neden telefonunla çağrı cihazını kapadın?"

"Bunun özürü yok efendim."

"Bul bir tane."

"Daha iyisini yapabilirim. Gerçek şu ki, yerimin saptanmasını istemedim."

"Neden? Birini mi hallediyordun?"

"Hayır."

"Dün ne yaptın?"

"Şehir dışına, Hampton'a gittim."

"Hasta olduğunu sanıyordum."

"Hasta değildim. Kendime bir gün izin verdim."

"Neden?"

Kate'e önerdiğim tavsiyeyi anımsayarak, "Zaman buldukça TWA800 meselesini araştırıyorum," dedim. "Kendim için."

Stein birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Kendim için ne demek?" diye sordu.

"Bu olay çok ilgimi çekiyor."

"Öyle mi? Bu kadar ilginç olan nedir?"

"Saçmalığı. Saçmalıklar daima ilgimi çeker."

"Evet, benim de öyle. Yani kimse senden bu davayla ilgilenmeni istemedi mi? Bu kendi fikrin miydi?"

"Salı günü beşinci yıl anma törenine katılmıştım ve bu da olay üzerinde düşünmeme neden oldu."

"Oraya karınla mı gittin?"

"Evet."

"Ve bu TWA800 hakkında kafa yormana neden oldu, öyle mi?"

"Doğru." Ve ekledim. "Sanırım bu davada gözden kaçırılan bazı şeyler var."

"Öyle mi? Ve sen de bunu telafi edeceksin öyle mi?"

"Bunun için çalışıyorum. Kendim için."

Bir süre bu sözlerim üzerinde düşündükten sonra, "Koenig, bana başının neden belada olduğunu asla söylemez. Benden seninle konuşmamı istedi. Sanırım bunun nedeni TWA800 meselesi. Sen ne dersin?"

"Muhtemelen haklısınız başkomiserim. Bu konu açıldığında herkes bir tuhaflaşıyor."

"Corey, burnunu neden üzerine vazife olmayan işlere sokuyorsun?"

"Ben bir dedektifim."

"Evet. Ben de dedektifim dostum. Ama ben emirlere uyarım."

"Ya bu emirler hukuka uygun değilse?"

"Bana bu John Jay martavallarını yutturmaya çalışma. Ben avukatım. Benim küçük parmağında senin lanet olası bedeninde olduğundan çok bela vardır."

"Evet efendim. Demek istediğim... "

"Bu işe burnunu sokmamanı doğrudan söyleyen biri oldu mu?"

"Evet efendim, Liam Griffith. Anma töreninde. Neden bilmiyorum, ama o da oradaydı. Ama ben Liam Griffith için çalışmıyorum. Bu nedenle onun emri... "

"Evet, evet. Pekâlâ, dinle. Seni severim Corey. Gerçekten severim. Ama burada bulunduğun şu kısacık bir yıl içerisinde başıma haddinden fazla sorun çıkardın. Bugüne kadar bunlara göz yumulmasının nedenleri var. Birincisi sözleşmeli ajan olman. İkincisi görev başında, hem de iki defa, vurulmuş olman. Üçüncüsü Khalil meselesinde çok iyi iş çıkardın. Dördüncüsü de, el attığın bütün işlerde gerçekten çok başarılısın. Koenig için çok değerlisin. Karın da öyle. Senden hoşlanmayan insanlar bile ondan hoşlanıyorlar. "

"Teşekkür ederim."

"Ama sen sağı solu belli olmayan bir adamsın. Karının kariyeri üzerindeki etkin pek olumlu değil. Davranışlarını düzeltmeye başlamanın zamanı geldi. Yoksa buradan ayrılman gerekecek."

Yakayı kolayca sıyrabilecekmişim gibi görünse de, burnuma kötü bir koku geliyordu ve bu da Stein'in purosunun berbat kokusu değildi yalnızca. "Şey," diye başladım. "Eğer istifamı istiyorsanız... "

"Ben böyle bir şey söyledim mi? Ben sana bir seçenek sunuyorum. Ya davranışlarını kontrol altına alırsın ya da istifa edersin. Bu o kadar zor bir karar mı? Bana uslu duracağına söz ver yeter. Haydi, bunu duymak istiyorum."

"Pekâlâ... Ben uslu duracağım... " Şimdi en iyisi konuyu değiştirmektir. "Başkomiserim, size meselenin ne olduğunu anlatmadıklarına inanmıyorum. Ya size yanlış şeyi itiraf ettiysem?"

"Başka ne halt işledin?"

"Hükümet bilgisayarında video poker oynadım."

"Ben de öyle. Vaiz Mike Halloran'ı tanırısın değil mi? Hani şu papaz."

"Evet, o... "

"Burada. Bana bir şey öğretti. Bak." Stein puro tutan elini kaldırarak dalgalanmaya benzer bir hareket yaptı. "Bütün günahların başışlandı. Şimdi git ve bir daha günah işleme."

Bir de ben kendimi çılgın sanırdım. "Bu müthiş. O halde ben şimdi... "

"Burada birkaç şey daha var," diyerek dağınık masasının üzerini karıştırdı. "Senin için yeni bir görev var. Hem de Koenig'in ta kendisinden."

"Söz ona gelmişken, şu sırada onun da Kate'le konuştuğunu biliyor muydunuz?"

"Evet, biliyorum."

"Beni de görmek istiyor mu?"

"Bilmiyorum." Kalın kartondan bir dosya çıkararak açtı. İnsanların bunu yapmasını izlemekten nefret ederim.

"Görevimiz Tehlike'yi anımsıyor musun?"

"Hım... Pek değil. Ben daha çok 'Gizli Dosyalar'ı tercih edenlerdenim."

"Pekâlâ. Evet bu da bir tür yerine getirilmesi olanaksız görev. Nasıl diyorlardı? Ha! Görevin John, tabi kabul ediyorsan... Bunun gibi bir şeydi, doğru mu?"

Bir şey söylemedim.

Gözlerini dosyaya indirip, "Aden'de olan pislikleri izledin mi?" diye sordu.

Umarım söz ettiği Dresner's'daki barmendi. "Bu konuda bilgin var mı?"

"Ana hatlarıyla. Büyükelçi Bodine yaptıklarından hoşnut olmadığı için John O'Neill'in Aden'e geri dönmesini yasakladı. Ben şahsen diyorum ki..."

"Bence kadın saçmalıyor. Benim düşüncem bu. Ama bu sözlerim bu ofisin dışına çıkmayacak. Her neyse, orada FBI ve NYPD özel tim elemanlarından birkaç adamımız olduğunu biliyorsundur. İşte onlar destek kuvvet istediler."

"Ama orada haddinden fazla adamımız var zaten."

"Bu Bodine'in söylediği. Ne var ki O'Neill, bu işten el çektilmesi ve yaygara koparmaması karşılığında oraya birkaç kişi daha gönderme iznini aldı."

"Kötü bir anlaşma. Yaygara koparması daha iyi olurdu."

"Kariyer yapan federaller kendilerine söylenenleri yerine getirirler. Her neyse, Koenig senin oradaki time katılmanı önerdi."

"Neredeki?"

"Aden'deki. Aden Yemen'in liman kentidir."

"Bu doğru mu?"

"Evet. Kesinlikle doğru. Bu görev zorlu görev kategorisine giriyor ve iyi haber bu işin kariyerine büyük bir katkıda bulunacağı."

"Bu gerçekten de iyi bir haber. Ama bunu gerçekten hak ediyor muyum bilmiyorum."

"Elbette ediyorsun."

"Bu ballı görev ortaya ne zaman çıktı?"

"Birkaç ay oluyor. Oraları gerçekten dökülüyor. Sen orada bulunmuş olanlarla konuştun mu hiç?"

"Hayır."

"Ben konuştum ama. Ortalık iyice kızışmış, sanki gölgede yüz yirmi derece, ama hiç gölge yok. İşin iyi yanı her ağacın ardında bir kadın olması ama ortalarda hiç ağaç yok. Öte yandan otel iyi. Güzel bir otelin bütün bir katı bize ait. Çocukların anlattığına göre otelin barı da fena değilmiş. Odana kadın çıkarman yasak, ama sen evli olduğun için bu senin sorunun değil zaten. Evlilik dışı cinsel ilişkiye girmenin de cezası idam. Kafanı mı uçuruyorlardı, yoksa taşlanıyor muydun, tam emin değilim. Sanırım kadın taşlanarak öldürülüyor, erkeğinse kafası uçuruluyor. Her neyse, oraya gittiğinde bütün bunlar konusunda bilgilendirileceksin zaten. Anlatılanları dikkatle dinlesen iyi olur." Ve ekledi. "Bu gerçekten de büyük bir kariyer hamlesi."

"Kimin için?"

"Senin için."

"Kulağa ne kadar çekici de gelse ne yazık ki pas geçmek zorundayım," diye karşılık verdim.

Başkomiser Stein pura dumanının arasında bana bakarak, "Bu görevi kabul etmen için seni zorlayamayız," dedi.

"Çok doğru."

"Gönüllü olmak zorunda."

"İyi bir kural."

"Ama içimde bir ses eğer kabul etmezsen, sözleşmenin belki uzatılmayacağını söylüyor. Baskı olarak görülebileceği için bunu net bir biçimde söyleyemem elbette."

"Bana göre bu baskı değil, daha çok tehdit."

"Her neyse. Hey bu iş oldukça eğlenceli olabilir. Haydi görevi kabul et."

"John Jay'de iki derse giriyorum. İşçi Bayramı'ndan sonraki perşembe günü orada olmalıyım. Bu sözleşmemde yazılı."

"Seni zamanında geri getirmeye çalışırız. Bu konuyu bir de karınla konuş."

"Size kararımı hemen şimdi de söyleyebilirim, başkomiserim. Lanet olası Yemen'e gitmiyorum."

"Sana ödenecek ekstra maaştan söz etmiş miydin? Bir de döndükten sonra on gün izinlisin. Buna yıllık iznin de eklenirse düzgün bir tatil yapabilirsin."

"Kulağa çok hoş geliyor. Bu paraya çok ihtiyacı olan birkaç evli ve çocuklu arkadaşım var. Eğer söyleyecek başka bir şeyiniz yoksa..."

"Dur biraz. Sana karar vermeni kolaylaştıracak birkaç şey daha söylemek istiyorum."

"Bakın başkomiserim, şimdi bana bu görevi kabul etmemem durumunda karımın kariyerini sona erdireceğimi söyleyecek olursanız bu etik dışı, belki de kanun dışı olur."

"Öyle mi? Öyleyse bunu söylemeyeceğim. Ama durum tastamam öyle."

Bir süre karşılık vermeden öylece durdum. Dimdik bakışlarla birbirimizi süzdük. Sonra, "Koenig beni neden ülkeden uzaklaştırmak istiyor?" diye sordum.

"Seni ülkeden uzaklaştırmak istemiyor. Aslına bakarsan lanet gezegenden uzaklaştırmak istiyor. Neden mi? Bunun yanıtını sen ver. Ve sorun çağrı cihazının kapalı olması değil, ama sana şunu söyleyeyim ki... Koenig her ikinize de gerçekten çok kızdı ve şimdi senin, onu neden bu kadar çok kızdırdığını düşünebilmek için yeterince zaman bulabileceğin bir yere gitmeni istiyor."

"Size bir şey söyleyeyim mi? Cehenneme kadar yolu var."

"Hayır Corey, sen cehenneme git."

Ayağa kalkarak, "İstifa dilekçem bir saat içersinde masanızda olacak," dedim.

"Bu senin kararın. Ama git önce karınla konuş. Karının da fikrini almadan istifa edemezsin."

Gitmeye davrandığım sırada Başkomiser Stein ayağa kalktı ve masasının etrafından dolanarak yanıma geldi. Bana bakarak kısık sesle, "Gözler üzerinde delikanlı. Hareketlerine dikkat et. Bu dostça bir tavsiye," dedi.

Arkamı dönerek dışarıya çıktım.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Stein'in ofisinden çıktığımda Kate masasında değildi. Masa komşusu Jennifer Lupo'ya, "Kate nerede?" diye sordum.

"Jack ile ofisinde bir görüşmesi vardı," diye karşılık verdi Bayan Lupo. "Onu o zamandan beri görmedim."

Anlaşılan Jack Koenig ile Kate Mayfield'ın konuşacakları, David Stein ile John Corey'nin konuştuklarından daha fazlaydı. Bu durum hiç de hoşuma gitmemiştir.

Stein'la toplantımdan önce masama uğramamıştım. Masama yeni bir şey konmamıştı, telesekreterime bırakılan notların da acelesi yoktu. E-postalarımı gözden geçirmeye koyuldum. Her zamanki olağan fasafisonun arasında FBI'nın Washington'daki yolculuk bürosundan gönderilen bir mektup dikkatimi çekti. Üzerinde 'Bu büro ile irtibata geçiniz. Kana: Yemen' yazılıydı.

"Lanet olsun, bu da ne?"

Harry Muller başını bilgisayarından kaldırarak, "Ne oldu?" diye sordu.

"Falım çok kötü çıktı."

"Bir de benimkini dene. Ben oğlak burcuyum. Bu arada, dün ne yaptın?"

"Hastaydım. "

"Stein seni arıyordu."

"Buldu."

Muller, bana doğru yaklaşarak, "Başın belada filan mı?" diye sordu.

"Her zaman öyle," diye karşılık verdim. "Bana bir iyilik yap. Kate içeride Koenig'in yanında. Dışarıya çıktığında ona benimle, Parthenon mu, Acropolis mi, Sparta mı, adı her ne haltsa, sokağın aşağısındaki o Yunan kafeteryasında buluşmasını söyle."

"Neden masasına bir not bırakmıyorsun?"

"Neden benim için küçük bir iyilik yapmıyorsun?"

"Ne zaman senin için bir iyilik yapsam, kendimi suç ortaklığı yapıyormuşum gibi hissediyorum."

"Sana baklava getiririm."

"Onun yerine yulafli bir çörek getir."

Ayağa kalkarak Harry'ye, "Lütfen bundan kimseye söz etme," dedim.

"Kızarmış ve tereyağlı olsun."

Hızla asansöre doğru ilerledim. Aşağıya inerken yolda içgüdülerimin bana ne yapmamı söylediğini düşündüm. Koenig'in Kate'i haşladıktan sonra benimle de konuşmak isteyeceği olasılığını göz önünde bulundurarak bir an önce binadan ayrılmalıydım. İkinci Kate'le mutlaka Aşk Bakanlığı'ndan uzakta konuşmalıydım. Evet, bunlar iyi sezgilerdi.

Asansörden indim. Broadway'e çıktım ve güneye, Dünya Ticaret Merkezi'ne doğru yürümeye koyuldum.

The Acropolis adlı kafeteryanın avantajı, tek tek oturma bölmelerinin arasında bulunan yüksek panolar sayesinde yoldan içeride oturanların görülmemesiydi. Ayrıca hoparlörlerden yayılan teneke sesini andıran berbat Yunan müziği ve beş dakikada bir kırılan tabakların çıkardığı hasta edici şangırtı sesi (ki bu ses de hoparlörlerden yayılıyordu) konuşmaların başka masalardan duyulmasını engelliyordu. Sanırım bu seslerden hoşlanmak için Yunan olmak gerekiyordu.

Arkalardaki boş bölümlerden birine geçip oturdum.

Etrafımın dörtbir yandan sarıldığını hissediyordum, bundan böyle cep telefonumu, ofis telefonumu hatta ev telefonumu kullanmasam daha iyi olacaktı. Federaller bir kez peşine düştüler mi yanmışsındır.

Yanıma gelen garson kadından bir fincan kahve istedim.

"Yanına bir şey alır mısınız?"

"Tost."

Kate nihayet içeriye girdiğinde ben üçüncü kahvemi içiyor, bir yandan da gelip gelmediğini görmek için yana doğru eğilmiş koridoru gözölüyordum. Kate beni görünce hızla yanıma gelerek karşımdaki boş yere geçip oturdu. "Neden buradasın?" diye sordu.

"Konuşmalıyız. Yalnız."

"İyi de Jack seni arıyordu."

"Benim de burada olmamın nedeni bu zaten. Siz ikiniz ne konuştunuz?"

"Bana TWA800 meselesini araştırıp araştırmadığımı sordu, ben de araştırdığımı söyledim. Bana dürüst davrandığım için teşekkür ettikten sonra, senin de bu işi araştırıp araştırmadığımı sordu." Bir an duraladıktan sonra anlatmaya devam etti. "Ben de araştırdığımı söyledim. Sonra benden birtakım ayrıntılar istedi, ben de anma töreni akşamından bugüne kadar olanları anlattım. Büyük bir olasılıkla o bunları zaten biliyordu bile." Ve ekledi. "Sen de böyle yapmamı önermiştin, değil mi?"

"Doğru. Gerçeği nasıl karşıladı?"

"Pek iyi sayılmaz."

Garson kadın yanımıza geldi ve Kate bir papatya çayı istedi.

"Ona dün nereye gittiğimi anlattın mı?" diye sordum.

"Senin Doğu yakasına gittiğini ve bildiklerimin bundan ibaret olduğunu söyledim. Ona tüm samimiyetimle benimle çok fazla şey paylaşmadığını, bu nedenle de yalan söyleyecek konumda olmadığını söyledim. Profesyonel açıdan bu stratejiyi son derece olumlu karşıladıysa da, öfkeden köpürdüğü apaçıktı."

"Sadece adımları duymak bile onu öfkeden çıldırtmaya yeter zaten."

Kate çayı masaya bırakıldığı anda duyulan tabak çanak şangirtısıyla irkildi. Koenig'le geçirdiği bir saatten sonra biraz gergin olması normaldi.

"Yalnızca kayıttı," dedim ve, "İyi misin?" diye sordum.

"Evet, iyiyim." Çayını yudumladıktan sonra masaya yaslanarak bana, "Ona son derece net ve açık olarak bu işle ilgilenmeni senden benim istediğimi, senin başlarda oldukça tereddütlü olduğunu ama sonra benim hatırıma birkaç şeyi araştırmayı kabul ettiğini söyledim," dedi. "Eğer ortada birtakım kanunların, kuralların, buyrukların çiğnenmesi gibi bir durum varsa, tüm sorumluluğu üzerime aldığımı söyledim."

"Yüzünün rengi kırmızı mıydı? Yüzünün kızardığını görmek doğrusu çok hoşuma gidiyor. Hiç parmaklarının arasında kalem kırıldığını gördün mü?"

"Bu bir şaka değil. Ama evet, sanırım patlamaya yakındı."

"Peki bu durum sana bir şey söylemiyor mu? Birilerinin -hükümet, FBI ya da CIA olabilir- saklamak istedikleri şeyler var."

"Bu şart değil. Öfkelenmesinin nedeni, bana bu davanın beni ilgilendirmediklerini ikinci kez söylemek zorunda kalmalarıydı. Önemsiz de olsa emirleri tekrarlamaktan hoşlanmazlar. Ekipte döneğin ve hainlerin işi yoktur. Jack'in öfkesinin gerçek nedeni olayın kendisi değil, bu olayın büyütülerek örtbas teorisini savunanlarla, hükümete çamur atan haber medyasına zemin hazırlaması olasılığıymış."

"Bu bizim aklımıza neden gelmedi sanki?"

"Çünkü saçmalık."

"Umarım bunu ona söylemişsinizdir."

"Hayır. Ona yalnızca ne söylemek istediğini çok iyi anladığımı söyledim."

Bayan Mayfield'in şu aşamada tam olarak hangi noktada olduğunu anlayamadığımdan, "Çizginin altında ne var?" diye sordum.

"Bana bu işe kaşmamam için doğrudan emir verdi, ben de kabul ettim."

"Bunu vermiş bir söz olarak kabul edeceğini ve dosyama herhangi olumsuz not düşmeyeceğini söyledi."

"İşte bu kadar. Gördüğün gibi büyük bir sorun yaşamadın. Öğle yemeği için nerde buluşalım?"

Kate sorumu duymazdan gelerek, "Başkomiser Stein sana ne dedi?" diye sordu.

"Ha, doğru ya. Sorunlu polislerinden birinin -yani benim- hizaya getirilmesi gerektiği dışında Koenig, ona pek bir şey söylememiş. Gerçekten de Stein'a bütün olanları ben anlatmak zorunda kaldım. Oldukça tuhaf bir durumdu doğrusu."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Hemen hemen." Yemen işinden şimdilik söz etmemeye karar vermiştim, belki de bunu hiç yapmazdım.

"O halde Jack seni neden görmek istiyor?"

"Bilmiyorum. Ya sen?"

"Hayır... Belki seni şahsen azarlamak istiyordur."

"Hiç sanmıyorum. O beni çok sever."

"Hiç de sevmiyor. Ama saygı duyuyor."

"Ve ben de ona saygı duyuyorum."

"Ama... O senin iyi bir takım oyuncusu olmadığını düşünüyor. Bunu söyledi de. Özel timin saygınlığına gölge düşürmenden korkuyor."

"Öyle mi. Boş ver gitsin. Aslında o ofisinde dolaşan hiçbir polisten hoşlanmıyor. Çünkü polisler sinirini bozuyorlar."

Kate bu sözlerimi yorumsuz bıraktı.

"Jack Koenig'i görmem gerekmiyor," diye açıkladım. "Ben istifa ettim."

Kate başını kaldırarak bana baktı. "Ne?"

"Stein bana iki seçenek tanıdı. Ya TWA800 davasına burnumu sokmayacak ya da istifa edecektim. Ben istifa etmeyi seçtim."

"Neden? Bu işin peşini bırak John. Kariyerlerimizi feda etmeye değmez."

"Belki değer, belki değmez. Ben prensip meselesi olarak istifa ettim. Başka bir deyişle bu işten bıktım." Ayrıca birilerinin beni Yemen'e gönderebileceği ya da hayatımın içine edebileceği başka bir iş de istemiyordum. Ama bunu Kate'e söylemedim.

"Bunu daha sonra konuşuruz." dedi. Bir süre hiçbir şey söylemeden öylece durdu. Sonra, "Jack de bana birkaç seçenek sundu," diye açıkladı.

Bu işten yakamızı bu kadar kolay sıyıramayacağımızı biliyordum. "İlk seçenek Amerika sınırları içerisinde başka bir yere atanmamdı. İkincisi ise geçici bir süre için Dar es Salaam'daki Amerikan büyükelçiliğinin bombalanması olayını soruşturma çalışmalarına katılmak için Tanzanya'ya gitmemdi."

Kate'in gözlerine bakmaktan kaçınarak bir süre bu duyduklarımı hazmetmeye çalıştım. Sonunda, "Bunun bir ödül değil, ceza olduğunu anlamışsındır herhalde," dedim.

"Bana bu şekilde sunulmadı ama," diye karşılık verdi.

"Ne yapacaksın?"

"Sen ne yapmamı isterdin?"

"Pekâlâ. Sen New York'u pek sevmiyorsun. Bu nedenle Dubuque ya da başka bir yere atanma işini kabul etmelisin."

"Aslına bakılırsa New York'u seviyorum."

"Ne zamandan beri?"

"Önüme ayrılma fırsatı verildiğinden beri. Bak John, eğer geçici bir süre için Tanzanya'ya gitmeyi kabul edersem, en az iki sene daha New York'ta kalmayı garanti ederim. Öte yandan Amerika'nın başka bir yerine atanma işi daimi olur. Ben her nereye gönderilirim sen de oraya atanmak için dilekçe vermek zorunda kalacaksın ve aynı kente düşmemiz yıllar sürebilir, o da düşebilirsek elbette."

"Sana söyledim ya, ben istifa ediyorum."

"Hayır, etmiyorsun. Hem istifa etsen bile benimle birlikte Dallas, Cleveland ya da Wichita'ya gelir misin?"

"Seninle dünyanın öbür ucuna bile gelirim. Bugüne dek On Birinci Caddeden daha batıya gitmedim. Eğlenceli olabilir."

Ciddi olup olmadığını anlamak için beni süzdü, ciddi değildim elbette. "Bir alışveriş merkezinde güvenlik işine girerim. Ya da bir olasılık bile daha var, git Koenig'e kendini becermesini söyle."

"Bu pek de iyi bir kariyer şansı sayılmaz. Bak, bir şikayet dilekçesi yazılabilir, baskı gördüğümü söyleyebilirim ama yapılacak en kolay şey geçici görevle yurtdışına çıkmak. Üç ayı aşmayacaktır. Sonra geri döneceğim ve biz de buradaki yaşantımıza ve işlerimize devam ederiz." Ve ekledi. "Jack Koenig'le New York'taki sözleşmenin iki yıl uzatılması konusunda anlaşma yaptım."

"Lütfen benim adıma sözleşme pazarlığı yapma. Bunun için bir avukatım var."

"Senin avukatın benim."

"Öyleyse ben sana ne yapılması gerektiğini söyleyeceğim, sen bana değil."

Kate elimi tutarak, "John lütfen bırak Tanzanya'daki görevi kabul edeyim. Lütfen. İkimizin de çıkarına olacak tek yol bu."

Elini hafifçe sıkarak, "New York'ta onca zaman tek başıma ne yapacağım ben?" diye sordum.

Kate zorlukla gülümseyerek, "Her ne istiyorsan yap," diye karşılık verdi. "Ama unutma seni haftanın yedi günü, günde yirmi dört saat izlemeleri için peşine en az on ajan takacağım."

Gülümsemesine karşılık vererek bu ilginç gelişmeleri kafamdan geçirdim. Kate Mayfield ile John Corey -iki sıradan ölümlü-tanrılara meydan okumuş, tanrılar da şimdi onları ceza olarak Acropolis Restoran'dan sürerek, Afrika ile Ortadoğu'nun gelişmemiş bölgelerine göndermeye karar vermişlerdi. Elbette gidip buharlı bir silindirin önüne de yatabilirdik. "Kate, neden istifa etmiyorsun?" diye sordum.

"Ben istifa etmeyeceğim. Sen de öyle."

"İyi öyleyse. Ben de seninle birlikte Tanzanya'ya gitmek için gönüllü yazılacağım."

"Bunu unut. Ben sordum bile. Böyle bir şey olmayacak." Gözlerimin içine bakarak ekledi. "John, lütfen. Bırak gideyim ve lütfen istifa etme. En azından ben dönene kadar bekle."

Düşünmeden, aptalca bir karar vererek, "Sen Afrika'dayken burada bolluk içerisinde yaşamak bana kendimi iyi hissettirmeyecek. Bu nedenle ben de gönüllü olarak Aden'e gideceğim," dedim. "Aden Yemen'de."

Kate beni uzun uzun süzdükten sonra, "Bu çok tatlı... Çok..." Birden üzerine hüznün çökmüştü, elini elimin arasından çıkararak kağıt peçeteye gözlerini kuruladı. "Bunu yapmana izin veremem," dedi. "Bunu yapman için hiçbir neden yok... Yani bütün olanlar benim suçum."

"Çok doğru. Ama ben bu işin başıma neler açabileceğini biliyordum. Ne var ki kanatlarımızı bu kadar çabuk kıracakları aklıma gelmemişti. Aslında Ortadoğulu teröristlerle meşgul olmaları gerekiyordu."

Kate karşılık vermedi.

"O halde ayrı ayrı görevleri kabul edecek, formda ve bronzlaşmış halde eve dönecek ve her şeye kaldığımız yerden devam edeceğiz," diye konuştum.

Kate hafifçe başını sallayarak, "Yemen'e gitme teklifini kabul edeceklerini nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Orada adama ihtiyaç var ve onlar gönüllü bulmakta zorluk çekiyor."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Stein şöyle bir değinmişti."

"O mu... Neden? Senden gitmeni mi istedi?"

"Böyle bir öneride bulundu. Ne rastlantı ama."

"Seni çılgın." Masanın altından bacağıma tekmeledikten sonra biraz fazla yüksek bir sesle, "Bana bunu neden anlatmadın?" diye sordu.

"Dur biraz. Stein'ın beni Yemen'e gönderme teklifi son derece yersizdi. Onu geri çevirip istifa edeceğimi söyledim. Ama şimdi sen işine bağlı kalmaya bu kadar kararlı olduğuna göre ben Yemen'e gideceğim, sen de Tanzanya'ya."

Bence söylediklerim son derece mantıklıydı ama o hala burnundan soluyor gibiydi. Eline uzandım ama o geri çekilerek kollarını göğsünde birleştirdi. Bu genellikle iyiye işaret değildi.

Yeniden tabak çanak şangırtısı duyuldu ve tam o sırada karşıımızdaki bölme oturmaya hazırlanan yaşlıca bir çift yerinden

sıçradı. Umarım Acropolis 'te bir defribilatör vardı.

Kate bir süre daha surat astıktan sonra sakinleşti ve serinkanlı bir ifadeyle, "Peki öyleyse," dedi. "Karar verilmiştir. Her ikimiz de geçici görevlere atanacağız -ki bu da büyük bir olasılıkla her ikimizin yararına olacaktır- sonra da bu sorunu geride bırakacağız."

"Bunu her ikimizin de kariyeri için önemli birer adım olarak kabul et," dedim. "Ve sen haklısın, iki üç ay ayrı kalmak ikimize de iyi gelecek."

"Ben bunu söylemek istememiştin."

"Ben de öyle."

Yeniden el ele tutuştuk. "Jack'le konuşmalısın," diye anımsattı Kate. "Bu konuşmayı dört gözle bekliyorum."

"İşlerimi yoluna sokmak için salı gününe kadar zamanım var. Senin ne kadar zamana gereksinirnin olacak?"

"İşlerimi yoluna sokmak için benim en az on yıla gereksinim var. Ama salı gününe dek yetiştirmeye çalışırım."

"Bir dizi aşı yaptırmam gerekiyor. Ve daha bugün yolculuk bürosunu aramam gerekiyor."

"Benim de öyle."

"Evli değilken nereye atandığım ya da geçici görevle nereye gönderildiğim umurumda bile değildi."

"Benim de öyle."

"Sen New York kenti polisiydin."

"Doğru. Ama bir defasında iki hafta Bronx'da görev yapmak zorunda bırakıldım."

"John, lütfen ciddi ol."

"Tamam. Ben ciddi olarak çok öfkeliyim. Ağzımızı kapamak ve bizi yola getirmek için bizi birbirimize karşı silah olarak kullanıyorlar. Bu yalnızca bir uyarıydı. Bir dahaki sefer yakamızı bu kadar kolay kurtaramayacağız."

"İkinci bir sefer olmayacak. Bu dava kapandı. Kapandı."

"Kabul ediyorum."

"Bir daha söyle."

Bir daha söyledim, böyle olduğunu kabul etmek zorundaydım. Beni en çok sinirlendiren Jack Koenig'in evlilik bağımızı ellerimi bağlamak için kullanmasıydı. Bu benim için yeni bir deneyimdi. "Ben kaybetmekte pek başarılı değilimdir," dedim.

"Bırak bu maço ağızlarını. Dava kapanmıştı. Ben açtım, yine ben kapatıyorum."

"Tamam. Bu konuyu bir daha hiç açmayacağım."

Kate konuyu değiştirerek, "Sence Cole vakasıyla ilgili herhangi bir gelişme var mı?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla hayır. Ama oraya vardığımda bu konuyla ilgili gerekli açıklamalar yapılacak."

"Tanzanya ve Kenya'daki elçilik bombalama olayları arasında birtakım bağlantılar bulunmuş. Her iki bombalama olayının arkasında El Kaide adlı örgütün olduğuna kuşku yok. Birinci dereceden iki şüpheli yakaladık, ötmeye başladılar bile. Bildiğin gibi El Kaide Cole saldırısına da karışmıştı."

"Doğru." Garson kadını masaya çağırıp yanımda götürmek üzere tereyağ sürülmüş kızarmış yulafli çörek söyleyip hesabı istedim.

"Bu görevler birer ceza olabilir ama orada yararlı işler de yapabiliriz." "Doğru. İşleri bir an halledip çabucak eve döneceğiz. Biraz daha çay ister misin?"

"Hayır. Sen beni dinliyor musun?"

"Dinliyorum."

"Orada çok dikkatli olmalısın. Yemen dost bir ülke sayılmaz."

"Kendimi tıpkı evimdeymiş gibi hissedeceğim. Sen de dikkatli ol."

"Tanzanya dostumuz olan ülkelerdendir. Onlar bu elçilik saldırısında yüzlerce yakınlarını yitirdiler."

"Doğru. Pekâlâ önce sen çık. Ben de on dakikaya kadar gelirim." Kate yerinden kayarcasına kalkarak yanıma geldi. Beni öperek, "Lütfen öfkelenerek Jack'e kafa tutmaya kalkma," dedi.

"Böyle bir şey rüyada bile aklıma gelmez."

Kate restorandan ayrıldı. Ben de kahvemi bitirdim, yulafli çöreği aldım, hesabı ödedim ve cebime birkaç bozukluk attım.

Öfkelenme safhası geride kalmıştı, şimdi sakindim, serinkanlıydım, kendimi toplamıştım ve gözümde yalnızca alacağım intikam vardı.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Broadway'e çıktığımda bir telefon kulübesi bulup, Dom Fanelli'yi cep telefonundan aradım.

Telefona cevap verdiğinde, "Konuşabiliyor musun?" diye sordum.

"Batı 35. caddedeki bir çifte cinayete gitmem gerekiyor ama senin için daima zamanım vardır. Ne oldu?"

Doğrusu benimle ne zaman dalga geçtiğini, ne zaman ciddi olduğunu anlamakta oldum olası zorluk çekerdim ve o da ben söz konusu olduğumda aynı şeyden şikayet ederdi. "Senden üç kişiyi bulmanı isteyecektim."

"Senin için dört kişi de bulurum."

"Birincisi kadın, soyadı Scarangelo, ilk adı Roxanne. Soyadı şöyle yazılıyor: S-C-A. .. "

"Hey, adı Roxanne Scarangelo olan tam dört kuzenim var benim. Hakkında başka ne biliyorsun."

"Üniversite mezunu. Pensilvanya Üniversitesi ya da Pensilvanya Eyalet Üniversitesi olabilir."

"Aralarındaki fark nedir?"

"Ben nereden bileyim? Yalnızca dinle. Yirmi beş otuz yaşlarında. Philadelphia civarından geliyor. Hala oralarda bir yerlerde olabilir. Haziran ayında doğmuş ama tam günü ve yıl yok."

"Hepsi bu kadar mı?"

Onu Bayview Oteli'ne yönlendireceğinden -ki bunu istemiyordum- ona yaz tatillerinde yaptığı işten söz etmedim. "Hepsi bu kadar. İlk önce üniversiteleri bir araştır."

"Öyle mi dersin?"

"İkinci kişi erkek, soyadı Brock." Harflerini teker teker söyledikten sonra devam ettim. "Adı Christopher. Yirmi beş yaşlarında olmalı. Otelcilik branşında çalışmış, hala da çalışıyor olabilir. Bilinen son adresi beş yıl önce Long Island'daymış."

"Bu bilgiler oldukça yetersiz."

"Kıçında bir de fare suratu dövmesi vardı."

"Ha, şu Christopher Brock."

"Üçüncü kişi kadın, soyadı Gonzalez Perez, ön adı Lucita. Hispanik bir ad olduğundan sana yazılışını tam olarak dikte edemeyeceğim. Aslen El Salvador'lu. Göçmenlik statüsü bilinmiyor. Yirmi üç, yirmi dört yaşlarında. Otelcilik branşında çalışmış." Ve ekledim. "Onu bulma konusunda çok fazla şansın olduğunu sanmıyorum. Sen özellikle ilk ikisine odaklan."

"Tamam. Bütün bunların arkasında ne var?"

"Bunu anlatamam Dom."

"Tahmin edebilir miyim?"

Bu sorusuna karşılık vermedim.

Fanelli, "Bir merhaba demek için Harry Muller'i aramıştım," diye anlatmaya başladı. "Bir de senin federallerle çalışmaktan memnun olup olmadığını soracaktım. Böylece John Corey hakkında konuşmaya başladık ve Muller bana senin çok tuhaf davrandığını anlattı. Bunun üzerine, 'Corey'nin tuhaf davranmasında ne tuhaflık var ki,' diye sordum. O da bana son beş gündür sık sık izinsiz ortadan kaybolduğunu ve kendisinin sürekli karına sözlü mesajlar iletmek zorunda kaldığını anlattı. En tuhafı da sen kendin ve onun için iki sosisli sandviç almışsın ve kendininkini yememişsin. Sonra bu sabah beni arayıp Stein'in bürosunda seninle konuştuğunu ve senin yeniden izinsiz çıktığını ve kızarmış yulafli çörek getirmeni beklediğini anlattı. Böylece ... "

"Senin bir çifte cinayete gitmen gerekmiyor muydu?"

"Onlar bir yere kaçmıyor nasıl olsa. Böylece bütün bunlardan senin bumunu TWA800 meselesine soktuğun sonucunu çıkardım."

Bu söyledikleri karşısında biraz sersemlediysen de serinkanlı bir edayla, "Böyle bir sonuca nasıl varabildin?" diye sordum.

"Çok kolay. Her şeyi birbirine ekledim."

"Neyi ekledin?"

"Ha, sen Muller'e TWA800 davasında çalışıp çalışmadığını sordun ve ona anma törenine gittiğini anlattın. Kate'in bu konuyu soruşturduğunu biliyorum, Marie Gubitosi'nin de öyle. Ve sen şimdi kalkmış beş yıl önce Long Island'da yaşamış olan Brock adlı bir herifi araştırmamı istiyorsun. Bütün bunlar yalnızca rastlantı mı? Hiç sanmıyorum. Ben bütün bunlar arasında bir bağlantı görüyorum John."

Bazen bilgi ağının iki yönlü çalıştığını unuttuğum gibi, Dom Fanelli'nin son derece zeki bir polis olduğunu da unutuyorum. "Sen dedektif olmalıydın," diye belirttim. "Pekâlâ, bu adlar hakkında bana ne bulabilirsin bir bak bakalım."

"Bunlara ne kadar zamanda ihtiyacın var?"

"İki ay içersinde."

"Bakarsın işi iki haftada hallederim, hatta iki günde bile olabilir."

"Acele etme. Ben birkaç aylığına Yemen'e gidiyorum."

"Kahrolası Yemen de neresi?"

"Haritada yeri belli," dedim ve ekledim. "Kuralları uygulamak konusunda ders olsun diye burdan sürülüyorum."

"Çok fena. Belki kurallara uyman daha iyi olur."

"Uyuyorum. Yemen'e gidiyorum."

"Staten Island gibi bir yer mi?"

"Evet ama federallerin orada üstünlüğü daha fazla. Kate de ders olsun diye Afrika'ya gidiyor."

"Vay canına! Siz mahvolmuşsunuz abi! Hey sen burda yokken dairene göz kulak olurum."

"Bunun için sana bir anahtar bırakırım. Ama sakın evimi aşk yuvası olarak kullanmaya kalkışma."

"Ne olarak? Hey dostum, federaller söylediğin kişileri araştırdığımı öğrenecek olurlarsa başıma ne gelir? Bana da Yemen'e

bedava tatil çıkar mı?"

"Seni bulmaları olanaksız. Sen bu insanları ne sorgulayacak ne de onlarla bağlantı kuracaksın. Ben yalnızca onların nerede olduklarını bilmek istiyorum. Bu işle geri döndüğümde ilgileneceğim."

"Oldu. Gitmeden birlikte bira içelim."

"Bu pek iyi bir fikir değil. Şu aralar benimle bir arada görünmen pek iyi olmaz. Dairemin anahtarını apartman yöneticisinin bürosuna bırakırım."

"Tamam. Bütün bunlara değer mi?"

Ne demek istediğini anlamıştım. "Önceleri bundan tam olarak emin değildim," diye karşılık verdim. "Ama sistem bana tokadı yapıştırdı ve ben de bunu iade etmek zorundayım."

Fanelli bir süre, kendinden hiç beklenmeyecek bir biçimde sessiz kaldıktan sonra, "Evet, anlıyorum," dedi. "Ama bazen karşılık vermemek daha iyidir."

"Bazen öyledir. Ama bu defa değil."

"O dava hakkında yeni bilgiler edindin mi?"

"Hangi dava?"

"Tamam, tamam. Ne zaman gidiyorsun?"

"Muhtemelen salı günü."

"Gitmeden önce beni ara."

"Hayır, seni döndüğümde ararım. Önümüzdeki günlerde sakın benimle bağlantı kurma."

"O lanet olası yerin nerde olduğunu bile bilmiyorum. Kate'e iyi yolculuklar dilediğimi ilet. Döndüğünde görüşürüz."

"Teşekkürler Dom." Telefonu kapatarak Federal Plaza 26'ya doğru ilerledim.

Birisinin bir zamanlar söylediğine göre deliliğin tanımı, insanın farklı sonuçlar bekleyerek aynı şeyi tekrar tekrar yapmasıymış.

Bu tanıma göre ben gerçekten deliydim.

OTUZUNCU BÖLÜM

Jack Koenig'in, Dünya Ticaret Merkezi, Özgürlük Anıtı, Staten Island ve liman manzaralı çok etkileyici köşe bürosuna girdim. Bu büroyu daha önce de birkaç kez ziyaret etmiştim ve ziyaretlerimin hiçbirisi eğlenceli geçmemişti. Bu defa da durumun farklı olmayacağı açıktı.

Jack Koenig pencerelerden birinin önünde durmuş, sırtı bana dönük limana bakıyordu.

İçeri girip geldiğini haber vermeni beklemek onun sıkça oynadığı bir güç oyunuydu. İçimden Arapça "Allah'u Ekber!" diye bağırıp üzerine saldırmak geldiyse de, gırtlığımı temizlemekle yetindim.

Koenig yüzünü bana dönerek, beni başıyla selamladı.

İnce, uzun boylu bir adamdı. Kısa kesilmiş gri saçları ve gri renkte gözleri vardı ve her zaman gri renkli takım elbiseler giyerdi. Sanırım insanların üzerinde çeliktenmiş etkisi yaratmak istiyordu ama benim aklıma gelen tek şey kurşunkalem içiydi.

Elimi sıktıktan sonra yuvarlak masayı işaret ederek, "Lütfen otur," dedi.

Gösterdiği yere oturdum, o da karşımdaki sandalyeye yerleşti. "Kate seni görmek istediğimi ilet mi?"

"Evet."

"Neredeydin?"

"Başkomiser Stein'ın ofisindeydim."

"Ondan sonra."

"Ha, zihnim açlınsın diye dışarda biraz yürüdüm. Başkomiserin purosunu beni fena çarpıyor. Sakın şikayet ettiğimi düşünmeyin ama purosunu ne de olsa sigara içmenin yasak olduğu bir mekanda içiyor, ama... "

"David bana istifa etmek istediğini anlattı."

"Şey, ben bu konuyu bir kez daha düşündüm. Siz fikrinizi değiştirmediyse elbette."

"Hayır, ben kalmanı istiyorum."

"Böylece hem gözümü üzerinde tutarım, hem de hayatını mahvetmeye devam ederim," diye eklemedi ama ikimiz de ne demek istediğini biliyorduk. "Bana duyduğunuz güven beni çok sevindirdi," dedim.

"Asla böyle bir şey söylemedim. Aslına bakılırsa sağduyuna duyduğum güven sıfır. Ama hem ekibe hem de ülkeneye yararlı olabilmen için sana bir şans daha vermek istiyorum."

"Mükemmel."

"Benimle dalga geçme, hiç havamda değilim."

"Ben de değilim."

"İyi. Öyleyse sadede gelebiliriz. Resmi olarak bu işe karışmaman konusunda talimat aldığın halde mesai saatinde TWA800 davasını araştırmaya başladın."

"Ben Liam Griffith'den talimat almam."

"Hayır talimatları benden alırsın ve ben sana, tıpkı Kate'e de söylediğim gibi bu işe bulaşmamamı söylüyorsun. Neden? Örtbas olayı mı? Yoksa komplo mu? Eğer gerçekten böyle olduğunu düşünüyorsan istifa etmek ve bu işin peşine düşmek zorundasın. Belki bunu gerçekten yapacaksın da. Ama benim senden şimdi Yemen'e gidip, dünyanın dörtbir yanında Amerika'nın güvenliği için nelerin üstesinden gelmeye çalıştığımızı görmeni istiyorum. "

"Nelerin üstesinden gelmeye çalışıyoruz?"

"Bunu bulmak sana düşüyor."

"Neden Yemen? Neden Kate'in gittiği yer değil?"

"Öyle olduğunu düşünsen de bu bir ceza değil. Denizaşırı ülkelerde görev yapmak bir onurdur."

Aynı gezegende bile olmadığımız için onunla tartışmanın bir anlamı yoktu. "Bu fırsat için size gerçekten minnettarım," dedim.

"Öyle olduğunu biliyorum."

"Orda ne yapacağım?"

"Aden'de sana her şey birer birer anlatılacak."

"İyi. Çok hevesli görünüp, büyükelçi tarafından kovalanmak istemem."

Bana buz gibi bir bakış fırlatıp, "Bu son derece önemli bir görev," dedi. "On yedi Amerikan denizcisi katledildi ve biz bu işin sorumlularını bulacağız."

"Moral verici konuşmalara ihtiyacım yok. Ben görevim neyse yaparım."

"Evet yaparsın. Ama bu defa kurallara uyacaksın."

"İyi. Hepsi bu kadar mı?"

"Yemen konusunda bu kadar. Bana dün ne yaptığını anlat."

"Arabamla Doğu'ya doğru küçük bir gezinti yaptım."

"Nereye gittin?"

"Sahile."

"Hiç yanmamışsın."

"Gölgede oturdum."

"Cep telefonunla çağrı cihazın neden kapalıydı?"

"Akıl sağlığımın yerine gelmesi için bir tatil gününe gereksinimim vardı."

"Böyle bir gereksinimin farkına varman çok iyi." Bu çok komikti gerçekten. Gülümsedim. "Ama bir daha asla çağrı cihazını kapamayacaksın," diye ekledi.

"Evet efendim. Çağrı cihazıyla cep telefonum Yemen'de çalışacak mı?"

"Bunu kesinlikle sağlayacağız. Sana bir şey sormama izin ver, TWA800 ile ilgili yeni bulgular edindiğini düşünüyor musun?"

Bu hesaplı bir soruydu. "Eğer edinseydim bundan haber alan ilk kişi siz olurduz," diye karşılık verdim.

"Bunu söylemeye bile gerek yok," diye belirtti. "Video kasetle ilgili söylentileri duymuşsundur."

"Duydum."

"Çok kişi duydu. Ama tıpkı bütün söylentiler, efsaneler ve destanlar gibi bu da sadece bir mit. Böyle şeyler nasıl başlar bilir misin? Sana anlatayım. Açıklanması olanaksız şeyleri açıklamak için insanoğlu temel bir gereksinim duyar. Kutsal Kase ya da gizli el yazması gibi cansız bir nesnenin ya da bir cinayet söz konusuysa büyük gizemi çözmeye yarayacak büyük bir ipucunun varlığına inanmak ister. Keşke gerçek hayat bu kadar basit olabilseydi."

"Bazen öyledir."

"Böylece geniş hayal gücüne sahip insanlar bulunması halinde gerçeğin açığa çıkmasını sağlayacak, kayıp ya da saklı, çarpıcı bir kanıt icat ediverirler. Birçok insan, iç rahatlığı ve umut sağladığı için her neyse bu kanıtı inanmaya başlar. Ve kısa sürede bu söylenti efsane haline gelir."

"Söylediklerinizi tam olarak takip edemiyorum."

Bana doğru eğilerek, "Ortada video kaset ve üzerlerinde uçak infilak ederken kumsalda sevişen bir çift filan yok," dedi.

"Füze de mi yok?"

"Kahrolası füze de yok!"

"Omuzlarımdan büyük bir ağırlık kalktı doğrusu. Neden bu Yemen ve Tanzanya işini iptal etmiyoruz?"

"Hiç şansın yok."

"Pekâlâ, söyleyecek başka bir şeyiniz yoksa, gidip yolculuk bürosunu aramam gerekiyor."

Bay Koenig oturmaya devam edince ben de kalkmadım. "Khalil meselesine canının çok sıkıldığını biliyorum ve hepimiz sizin bu sıkıntınızı paylaşıyoruz," dedi.

"Çok iyi. Ama bu yine de hala benim sıkıntım."

"Ve bu konuyla kişisel bir bağın olduğunu biliyorum. Bu işin bitmesini istiyorsun."

"İntikam istiyorum."

"Her neyse. Bu olayda birlikte çalıştığın kadın ve erkek meslektaşların ölümüne çok üzüldüğünü biliyorum. Kate, Ted Nash'in gerçekten öldüğüne bir türlü inanmadığını anlattı."

"Hıı... Ne?"

"Bunu sürekli reddettiğini söyledi. İnsanın yakın bir iş arkadaşı öldüğünde bu sıkça rastlanılan bir durumdur, onun öldüğünü kabullenmeyi reddederek, aynı şeyin senin başına da gelebileceği gerçeğini reddetmiş olursun."

"Evet... Şey... Ben... " Umurumda bile değil.

"Kate ile Ted'in zaman içerisinde iyi dost olduklarını biliyorsundur ve Kate acısıyla başa çıkmayı başardı."

Yavaş yavaş öfkelenmeye başlıyordum. Bütün bu konuştuklarımızın konuyla hiçbir alakası olmadığı için Koenig'in beni bilinçli olarak öfkelenmeye çalıştığının ayırımındaydım, çünkü ben de onu kızdırmıştım. Havalı Jack anlaşılan bana küçük bir hesap ödetmeye niyetliydi. "Dürüst olmam gerekirse ben Ted Nash'i hiç sevmezdim," dedim. "Benim acım, ölümünü duymamdan yaklaşık iki saniye sonra geçti. Sizin varmak istediğiniz nokta nedir?"

İnce dudaklarında hafif bir gülümseyiş belirdiği gibi hızla kayboldu.

"Sanırım asıl konudan uzaklaştım. Söylemek istediğim şuydu. Sen döndükten sonra özel bir tim oluşturur Khalil meselesi üzerindeki çalışmalarımızı ikiye katlarız."

" Pekâlâ. Demek havuç bu. Doğru mu?"

"Havuç bu. Yemen işi senin kıçını kurtarmak için. Bu işi iyi değerlendir John."

"Değerlendirdim bile."

"Takımda kal, pas ver, o zaman sayı da aldığını göreceksin. Takımdan ayrılacak olursan bir daha mücadeleye asla dahil olamazsın."

"İyi bir benzetme. Ama haklısınız. Ne var ki Khalil meselesi benim için TWA davasındaki hayali bir kanıtın peşinde koşmaktan çok daha önemli," dedim ve samimi olarak, "Burada neden sizin patron olduğunuzu anlıyorum. Gerçekten çok başarılısınız," diye ekledim.

"Gerçekten öyleyim ama bunu senden duymak da çok güzel."

Ne kadar müthiş biri olduğumu söylemesini beklediysen de bunu yapmadı. Öyleydim, ama o söylemedi. "O video kasetin var olma ihtimalini gözardı etmek sizi rahatsız etmiyor mu?" diye sordum.

Beni uzun bir süre süzdükten sonra, "Gözardı etmiyorum," diye yanıt verdi. "Sana böyle bir şeyin var olmadığını söylüyorum. Varsa bile bu seni ilgilendirmez. Umarım yeterince açık konuşmuşumdur."

Ayağa kalkarak beni kapıya kadar geçirdi ve, "Yemen'deki ajanlarla birlikte çalışmaktan çok zevk alacaksın. Gerçekten birinci sınıf bir ekip," dedi.

"Bu görevin başarıyla sonuçlanmasına gerekli katkıda bulunmak için sabırsızlanıyorum. İşçi Bayramı'na kadar dönmek istiyorum."

"İlk önce bu görevin gerektirdikleri geliyor. Ama bu mümkün."

"İyi. John Jay'de ders veriyorum."

"Bunu biliyorum. Bu konu yüzünden gereksiz sıkıntılar çekmeni istemiyoruz."

"Yalnızca gerekli sıkıntılar."

"Bizler hepimiz küresel terörizmle mücadele eden birer askeriz yalnızca."

"Ve İslami Cihad'la."

Koenig bu sözlerimi duymazdan gelerek, "Yemen düşman bir ülke olarak kabul ediliyor. Çok dikkatli olman gerekiyor," dedi ve ekledi. "Seni çok parlak bir gelecek bekliyor, başına kötü bir şey gelmesini istemeyiz. Eminim Kate de istemez. Yola çıkmadan önce vasiyetnamen için hukuk bürosuna uğraman gerekiyor. Ayrıca kaybolma ve kaçırılma olasılıklarını göz önünde bulundurarak bir vekaletname de hazırlamak zorundasın."

Jack Koenig'le bitmek bilmeyen birkaç saniye boyunca birbirimizi süzdük. Sonunda, "Bu söylediklerinizin hiçbiri planlarım dahilinde değil," dedim.

"Sakın hata yapma, orası son derece tehlikeli bir yer. Örneğin 1998 Aralık ayında kaçırılan dört Batılı turist aşırı dinciler tarafından öldürülmüştü."

"Budistler tarafından mı?"

"Hayır, Müslümanlar."

"Ha, demek orası da Müslüman bir ülke."

Bay Koenig sahte ahmaklığıma karşısında sabırsızlanmaya başlasa da konuşmaya devam etti. "Yemen'de son on yıl içerisinde yüzü aşkın Batılı kaçırıldı."

"Ciddi misiniz? Tanrı aşkına, bu insanlar orda ne arıyorlardı?"

"Bilmiyorum... İşadamları, akademisyenler, turistler..."

"Doğru. Ama ilk kırk ya da elli kişinin kaçırılmasından sonra geri kalanları 'İtalya'ya filan gitsek daha iyi olacak galiba,' gibi bir şey söylemediler mi?"

Koenig birkaç saniye beni konuşmadan süzdükten sonra zorlama bir sabırla, "Neden Yemen'de olduklarının önemi yok," dedi. "Ama bilgin olsun, kaçırılanlar ve kaybolanlar arasında hiç Amerikalı yok. Çoğu Avrupalı. Onlar daha bir serüven düşkünü sanırım."

"Buna daha kaygısızlar demek daha doğru olur sanırım."

"Her ne haltsa. Görevinin bir bölümü bu kayıp Batılılarla ilgili bilgi edinmek," dedi ve ekledi. "Ve onlardan biri haline gelmemeye dikkat etmek."

Jack'le yeniden birbirimizi süzdük ve hayal görmüş olabilirim, ama sanırım bir kez daha dudaklarında hafif bir gülümseme görür gibi oldum. "Anlıyorum," diye karşılık verdim.

"Anladığımı biliyorum."

Tokalaştık ve oradan ayrıldım.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Kate de ben de günün geri kalanını formlar doldurarak, yarım kalan bazı işleri tamamlayarak ve vedalaşarak 26 Federal Plaza'da geçirdik.

Revire giderek adını bile duymadığım hastalıklardan korunmak için türlü aşilar yaptırdık ve her ikimiz de Malarya'ya karşı hap almaya başladık. Hemşireler seslerinde alaydan en ufak bir eser olmadan bize güvenli ve sağlıklı bir yolculuk dilediler.

Masamı toplamakla meşgul olduğum bir sırada Harry Muller, bana, "Yemen'e gitmek için gönüllü olacağını bilmiyordum," dedi.

"Ben de bilmiyordum."

"Birilerini mi kızdırdın?"

"Koenig karısıyla ilişkim olduğunu sanıyor."

"Dalga geçmiyorsun değil mi?"

"Ortalarda böyle bir söylenti dolaşüyor, ama sen bundan kimseye söz etme."

"Olur... Ve Kate de Afrika'ya mı gidiyor?"

"Tanzanya'ya. Elçiliğin bombalanması olayı yüzünden."

"O kimin ayağına bastı?"

"Koenig'in. Adam üzerine gitmiş, Kate de onu kendisini rahatsız ettiği için şikayet etmekle tehdit etmiş."

"Bütün bunlar yalan, öyle değil mi?"

"Sakin dedikodu yapayım deme. Jack söylentilerden hiç hoşlanmıyor." El sıkıştık ve Harry, "Cole'u havaya uçuran o piçleri bul," dedi.

"Elimden gelenin en iyisini yaparım."

Yanımda Kate olmadan uğradığım son yer, üst kattaki hukuk bürosu oldu. Genç -on altı yaşlarında- bir kadın avukat bana, kaybolmam ya da kaçırılmam olasılıklarına karşı düzenlenmiş bir vekiiletname dahil olmak üzere, boşlukları doldurup imzalamam için bazı belgeler uzattı. "Ölmeniz durumunda vasiyetnamenizde belirlemiş olduğunuz kişiler vasiyetname şartlarını isteklerinize uygun bir biçimde yerine getirme yetkisine sahip olurlar. Ama kaybolma durumu gerçek bir karın ağrısıdır. Yani öldünüz mü, yoksa yaşıyor musunuz? Kiranızı ve diğer masraflarınızı kim karşılayacak?"

"Jack Koenig."

"Vekaletinizi kime bırakmak istiyorsunuz? Bu kişi gerçek bir avukat olmak zorunda değil. Yalnızca kesinlikle güvendiğiniz, siz bulunana, öldüğünüz kesinleşene ya da hukuki olarak ölü ilan edilene dek çeklerinizi imzalayıp çıkarlarınızı kollayacak birisi olmalı."

"Elvis Presley kimi tayin etmişti?"

"Karınıza vekalet bırakmaya ne dersiniz?"

"O muhtemelen Afrika'da olacak."

"Eminim böyle bir durumda onun buraya dönmesine izin verirler. Vekilolarak karınızı yazıyorum, tamam mı?"

"Yani kaçırılmam ya da kaybolmam durumunda karım çek defterim, tasarruf hesaplarım, kredi kartlarım ve maaşım üzerinde söz hakkı sahibi olacak öyle mi?"

"Çok doğru."

"Peki bir yıl sonra eve dönüp sıfırı tükettiğimi görürsem ne olacak?"

Güldü.

Evlili olmaya henüz o kadar alışkın değildim ve şimdi gerçekleri ortaya dökme zamanı gelmişti. Çocuk avukata, "Karım kimi vekil tayin etti?" diye sordum.

"O buraya henüz gelmedi."

"Anlıyorum... Tamam, karım olsun."

Avukat belgenin üzerine Kate'in adını yazdı ve ben de imzaladım. Birtakım gereksiz formalitelerle daha boğuştuğuktan sonra sonunda, "Hepsi bu kadar," dedi. "Size iyi yolculuklar dilerim. Döndüğünüzde bana uğrayın."

"Eğer kaçırırsam size bir kartpostal yollarım."

Kate ve ben binadan birlikte çıkmamaya karar vererek saat altıda, onun Downtown'da en sevdiği bar olan Ecco's'da buluşmak üzere sözleştik. Oraya ilk varan ben oldum ve içerişi her zamanki gibi, çoğu savunma avukatı olan ve birbirlerinin arkadaşlığına ancak sarhoşken dayanabilen avukatlarla doluydu.

Bir double sek viski ismarlayarak iyi bir başlangıç yaptım. Barın öbür ucunda çok hoş bir kadın oturuyordu, onun saç modeli ve rengi değişmiş eski karım olduğunu anlamam epeyce sürdü. Göz göze gelince Robin gülümseyerek kadehini kaldırdı ve barın bir ucundan diğerine kadehlerimizi kaldırdık. Konuştuğumuz ya da karşılaştığımız ender durumlarda hâlâ çok iyi anlaştığımız bir gerçek. Eliyle yanına gelmemi işaret ettiyse de, ben başımı olumsuz bir ifadeyle iki yana sallayarak bir double içki daha söyledim.

Aralarında Harry Muller'in de bulunduğu yirmi altıncı katın NYPD tarafında çalışan birkaç kadın ve erkek içeriye girdiklerinde ben de onlara katıldım. Sonra Kate'in FBI dostlarından birkaçı içeriye girince, bunun bir tür veda partisi olacağını anladım.

Bu arada Kate de birkaç mesai arkadaşıyla barın kapısından içeriye girdi ve saat 18.30'u gösterdiğinde, aralarında ne kadar harbi bir adam olduğunu göstermek için hiçbir fırsatı kaçırmayan Jack Koenig de dahil olmak üzere on beş TKÖT elemanı barı doldurmuştu.

Jack Koenig kısa bir konuşma yaptı. Söyledikleri içerideki gürültüde kaybolduğu halde, arada "görev", "sadakat" ve "özveri" gibi sözcükleri yakalamayı başardım. Kimbilir belki de şimdiden arkamdan yapacağı övgü dolu matem konuşması için hazırlık yapıyordu.

Pek çok erkekten daha erkek olmasını bilen Robin yanıma gelerek mesai arkadaşlarımdan bazılarını kendini yeniden tanıttı. Sonra yanıma gelerek beni öptü ve, "Yemen'e gideceğini duydum," dedi.

"Emin misin, bana Paris demişlerdi."

Robin gülerek, "Hiç değişmemişsin," dedi.

"Neden mükemmel olanla uğraşayım ki?"

Kate kalabalığın arasından kendisine yol açarak yanıma geldi. "Robin, bu benim karım Kate," dedim.

Kate, Robin'le el sıkışarak, "Sizinle tanıştığımıza çok sevindim," dedi. Robin de samimi bir edayla, "Ben de öyle," diye karşılık verdi. "Sizin de Tanzanya'ya gittiğinizi duydum. Ne kadar da ilginç bir işiniz var."

Robin ile Kate aralarında sohbet etmeyi sürdürürlerken, ben de keşke şu anda başka bir yerde olabilseydim, diye düşündüm.

Robin, Kate'e, "Daireyi değiştirdiniz mi?" diye sordu.

Kate, "Daha değil," diye karşılık verdi. "Şimdilik John'u değiştirmekle uğraşıyorum."

İki kadın bu sözler üzerine kıkırdaşırken, ben neden gülemiyorum, diye kendi kendime sordum.

Robin'e dönerek, "Patronun nerelerde?" diye sordum.

Robin, bana şöyle bir bakıp, "Geç saatlere kadar çalışıyor," dedi. "Akşam yemeği için onunla burada buluşacağız. Siz de bize katılmak ister misiniz?"

"Biz henüz evliyken siz ikiniz geç saatlere dek çalıştığınızda, hiç bana size katılmak isteyip istemediğimi sormamıştın. Bunu şimdi neye borçluyum?"

Robin son derece kendinden emin bir edayla, "O zamanlar sen de geç saatlere dek çalışırdın," diye karşılık verdi. "Neyse size iyi yolculuklar," dedi ve barın öbür ucundaki yerine döndü.

"Bu kadar kaba olmana gerek yoktu," dedi Kate.

"Ben o kadar düşünceli bir insan değilim. Haydi gidelim."

"Nezaket gereği on beş dakika daha kalalım," dedikten sonra, kalabalığın arasına karışmak üzere yanımdan uzaklaştı.

Bardan her zamanki gibi ilk Koenig ayrıldı ve onu buraya mecburen gelen ve polislerle gereğinden fazla takılmak istemeyen FBI'cılar izledi.

David Stein yanıma gelerek, "Doğru kararı verdin," dedi.

"Aslına bakılırsa başka bir seçeneğim yoktu."

"Evet vardı ve sen doğru olan kararı verdin. Buraya tertemiz evraklarla, daha da güç kazanmış olarak döneceksin. Yine tüm enerjini Khalil davasına verecek ve öbür sağmalıkları unutacaksın, tamam mı?"

"Tamam."

"Bunu inanarak söyle."

"İnanarak söylüyorum."

"Ben seni tanırım."

"Bu pahalı içkilerin parasını kim ödüyor?"

"Annelik destek fonu. Bak şimdi bağışlarının karşılığını alıyorsun. Konuyu değiştirme," dedi ve ekledi. "Bu bir ceza değil, ikinci bir şans. Kate bunun ayrımında."

"Genelde sizler pek adama ikinci şans tanımazsınız. Ben bu şerefi neye borçluyum?"

Stein yanıma iyice sokularak, "Sen onların ödünü bokuna karıştırdın," dedi ve arkasını dönerek uzaklaştı.

O sırada gözüm içeriye girip bara doğru ilerleyen Liam Griffith'e takıldı, anlaşılabilir bu gece favoriler listemin en altlarında yer alan tüm isimlerle karşılaşmak kaderimdi. Griffith kendisine bir içki söyledikten sonra yanıma geldi ve kadehini kaldırarak, "İyi yolculuklar," dedi.

İçimden ona bok yemesini söylemek geçse de, "İçkine minik şemsiyelerden koymayı unutmuşlar galiba," dedim.

Gülümsedi. Neden gülümsemesini ki? "Birkaç hafta Yemen'de bulundum. Tanzanya ve Kenya'da da. Yemen biraz tehlikeliydi," diye anlattı.

Bir şey söylemedim.

"Sudan, Somali ve sorunlu birkaç ülkeye daha gittim," diye anlatmayı sürdürdü.

"Eminim bombok olmuştundur."

Griffith beni uzun uzun süzdükten sonra bir anda dili çözüldü ve döktürmeye başladı. "Terörist karşıtı operasyonlarımızın küresel faaliyet alanını genişlettiğimizde, A noktasında bize kimin saldırdığının cevabının genellikle B noktasında bulunduğunu görüyoruz. Ve bu saldırılara vereceğimiz karşılık belki C noktasında gerçekleşecek. İzleyebiliyor musun?"

"İyi yolculuklardan sonrasını pek izleyemedim."

"Hiç sanmıyorum. Sana anlattığım şey, karşı-terörizmin, büyük ve karmaşık küresel terör ağına karşı uygulanan, eşit derecede büyük ve karmaşık bir operasyon olduğu. Başarılı olmanın anahtarı koordinasyon ve iş birliği. Takım oyununu sevmeyen barut fiçilerinin bu işte yeri yoktur."

"Beni mi kastediyorsun?"

"Kendimi kastetmediğim açık. Eğer bugüne dek henüz anlamadıysan, karşı terörizm cinayet soruşturmasına benzemez."

"Aslına bakarsan benzer."

Griffith yanıma iyice sokularak, "Seninle neden konuşuyorum biliyor musun?" diye sordu.

"Burda başka kimse seninle konuşmak istemediği için."

"Seninle Jack rica ettiği için konuşuyorum. Benden sana TWA800'ün Long Island semalarında başına ne geldiği sorusunun yanıtının illa ki Long Island'da bulunamayacağını açıklamamı istedi. Bu sorunun yanıtı belki Yemen'dedir. Ya da Somali'de. Ya da Kenya veya Tanzanya'da."

"Ya da Paris 'te."

"Ya da Paris'te. Ama sen işe Yemen'le başlayabilirsin."

Apışarısına tekme basmak için şimdi en uygun andı, ama bunu yapmak yerine serinkanlılığı koruyarak, "Ted Nash'le neden bu kadar iyi anlaştığınızı şimdi daha iyi anlıyorum," dedim. "Her ikiniz de birer pisliksiniz."

Bay Griffith derin bir soluk alarak, "Ted Nash çok iyi bir adamdı," dedi.

"Hayır pek sayılmaz, o bir pislikti."

"Bayview Oteli'nde bir ay birlikte kaldıklarında karın öyle düşünmüyordu ama."

Karşımdaki herifin bana yem attığının ayırımındaydım. Ben dayanamayıp üzerine çullanacak, işimden kovulacak ve saldırmakla suçlanacaktım. Genellikle bu tür yemleri yutarım, bu genellikle eğlenceli olsa da pek akıllıca değildir.

Elimi omzunun üzerine koymamla irkildi. Yüzümü iyice yüzüne yaklaştırarak, "Çabuk gözümün önünden kaybol," dedim.

Griffith kendini kurtararak arkasını döndü ve oradan ayrıldı. Görünüşe göre kimse bu küçük tartışmanın farkına varmamıştı, ben de yeniden grubun arasına karıştım.

Kate ve ben on beş dakika geçtikten sonra bir on beş dakika daha kalmaya karar verdik. Saat 19.30'a geldiğinde adeta ayakta sallanıyordum ve canım artık eve gitmek istiyordu. Elimle Kate'i çağırıp kapıya doğru yürüdüm.

Dışarıya çıktığımızda yoldan bir taksi çevirdik. "Jack, bana biz döndükten sonra özel timi yeniden göreve getireceğini söyledi," dedim. "Sana da bundan söz etti mi?"

"Hayır. Herhalde bunu sana şahsen söylemek istedi. Bu çok iyi bir haber."

"Ona inanıyor musun?"

"Neden inanmayayım ki? Bu kadar kinayeli olma."

"Ben New York'luyum."

"Gelecek haftadan itibaren de Yemenli olacaksın."

"Bu hiç de komik değil."

"Liam Griffith'le ne konuşuyordunuz?"

"Geçen defakiyle aynı şeyleri."

"Bizi görmek için buraya kadar gelmesi çok hoştu doğrusu."

"Böyle bir şeyi hayatta kaçıramazdı."

Kate'e, Griffith'in o ve Ted Nash'in Bayview Oteli'nde geçirdikleri bir ay ile ilgili imalarından söz etmemeye karar verdim, çünkü bunun hiçbir önemi yoktu, hepsi geçmişte kalmıştı. Ted ölmüştü ve ikisinin arasında hiçbir şey geçmemişti. Ayrılmadan önce onunla kavga etmek istemiyordum. Ayrıca Liam Griffith federallerin tabiriyle tam bir ajan provokatördü ve belki de tek

amacı beni çileden çıkarmaktı. Ama Jack'in de onun da bu konuda biraz hassas olduğumu nereden bildiklerini merak ediyordum doğrusu.

Eve kadar hemen hemen hiç konuşmadık, her ikimizin de canı o günle ilgili pek konuşmak istemiyordu.

Ertesi günü, yani cumartesi, kişisel işlerimizi yoluna sokmaya uğraşmakla geçirdik. Bu düşündüğümünden çok daha karmaşık bir işti doğrusu ama Kate ne yapılması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Pazar gününü, eşimize dostumuza telefonla ya da elektronik posta yoluyla, ayrı ayrı denizaşırı görevlere atandığımızı ve döndükten sonra kendilerini mutlaka arayıp bilgilendireceğimize söz vererek geçirdik.

Pazartesi günü Kate telesekreterdeki mesajı, her ikimizin de bir süre ülke dışında olacağımızı ifade eden bir mesajla değiştirdi.

Güvenlik nedeniyle ajanların mektupları bazı yabancı ülkelere iletilemiyordu -Tanzanya da, Yemen de bu ülkelerdendi- bu nedenle posta idaresiyle mektupları bir süre saklamaları konusunda anlaşma yaptık. Uzunca bir süre resimli alışveriş kataloğu göremeyeceği düşüncesi Kate'i oldukça sarstı.

Modern yaşam, ileri teknoloji sayesinde insanlara pek çok rahatlık sunarken, aynı zamanda da oldukça karmaşıktır. Kate lojistik sorunlarının çözümlenmesi, finanslarının düzenlenmesi, alışveriş, iletişim ve iş gibi konularda internete çok güvenir. Bense interneti yalnızca elektronik postama ulaşmak için kullanırım ki beyin özürülü ve edebiyat bozması mektuplarımı okuyabilmek için tam altı işlemde bulunmam gerekiyor.

Alıştığımız hayattan kopmadan önce yapılması gereken her şeyi yaptığımızı kanaat getirdikten sonra, yolculuk için alışverişe çıktık.

Ben amacımıza uygun olduğunu düşündüğüm Banana Republik'e gitmemizden yanaydım, ne var ki Kate'e göre Batı 61. Sokak'daki Eastem Mountain Spor Mağazası bizim gibi esrarengiz hedefleri olan insanlar tarafından en fazla tercih edilen mağazaydı.

Böylece Ems'ye gittik ve satıcıya, "Ben evrenin bok çukuruna gidiyorum ve kaçırılmam durumunda teröristlerin yayınlayacağı fotoğraflarda yakışıklı görüneceğim giysiler arıyorum," dedim.

"Anlayamadım beyefendi?"

Kate, genç adama, "Biz çöle ve tropikal iklime uygun giysiler ve sağlam botlar arıyoruz," diye açıkladı.

Her neyse.

Alışverişten sonra Kate ve ben bir süre için yollarımızı ayırdık ve benim o gün için son durağım Dünya Ticaret Merkezi'nin Kuzey Kulesi'ndeki ve New York'luların tüm alçakgönüllülükleriyle dünyanın en müthiş barı diye nitelendirdikleri Dünyanın Penceresi oldu.

Saat aşağı yukarı 18:30'du ve deniz seviyesinden aşağı yukarı üç yüz metre yukarıda, 107. katta bulunan bu bar, benim gibi on ya da on beş dolarlık bir içki eşliğinde dünyanın değilse bile New York'un en iyi manzarasının tadını çıkarmak isteyen her çeşit insanın dolup taşıdığı bir yerdi.

Buraya Kate'in Anti Terör Özel Timi'nin yirminci kuruluş yıldönümü kutlaması nedeniyle beni zorla getirdiği geçen eylül ayından beri gelmemiştim.

O gece konuşma yapan FBI şeflerinden biri, "Yıllardır sürdürdüğünüz başarılı çalışmalar, özellikle de 26 Şubat'ta burada yaşanan trajedinin sorumluIarını yakalatıp mahkum ettirdiğiniz için hepinizi kutlarım. Bu muhteşem takımın yirmi beşinci kuruluş yıldönümünde hepimiz yeniden burada toplanacak ve bu defa daha da fazla başarıyı kutlayacağız," demişti.

Bu partiye katılır mıydım katılmaz mıydım bilmiyordum, ama kutlanacak daha çok başarı olmasını yürekten diliyordum.

Kate arayarak az sonra, ki bu aşağı yukarı bir saat anlamına geliyordu, bana katılacağını söyledi. Bir viski soda söyleyip sırtımı bara çevirip tavandan yere kadar uzanan pencerelerden dışarıya baktım. Yukarıdan bakıldığında New Jersey'deki petrol rafinerileri bile güzel görünüyordu.

Çevremde pek çok turist ve aralarına serpiştirilmiş Wall Street borsacıları, Yuppiler, jigololar, zengin erkek avına çıkmış piliçler, özel bir nedenden ötürü New York'a gelmiş taşralı çiftler ve benimle aynı meslekten olduğunu tahmin ettiğim, büroları muhtemelen burada Kuzey Kule'de olan ve bu mekanı üst düzey toplantıları ve akşam yemekleri için kullanan birkaç adam vardı.

Burası her zaman takıldığım yerlerden sayılmazdı. Ama birlikte olduğumuz son gecede New York'u tepeden seyrettiğimiz bu anı geri dönene dek içimizde yaşatmamız için buraya gelmemizi Kate istemişti.

Cepheye giden askerlerin duyduğu evinden, ocağından, karısından ayrılmanın verdiği ayrılık hüznünden bende pek eser yoktu. Ne de olsa bu ayrılık yalnızca birkaç ay sürecekti, hem ne zaman istesem görevden çekilme şansına da sahiptim. Ayrıca gideceğim yerde beni bekleyen tehlike gerçek de olsa, savaş alanındaki tehlikeler kadar büyük değildi.

Yine de içimde tuhaf bir sıkıntı vardı. Bunun nedeni belki de Jack'in başıma kötü bir şey gelmemesiyle ilgili samimi dilekleri ve kaybolma, kaçırılma ya da ölüm olasılıklarını göz önünde bulundurarak imzalamış olduğum belgelerdi. Ayrıca Kate'in Amerikalıların daha önce aşırı İslamcılarının eylemlerine hedef oldukları bir ülkeye gidiyor olması da beni oldukça kaygılandırıyordu. Elbette bizim işimiz terörle savaşmaktı ama bugüne dek bunu hep Amerika'da, yalnızca belgeli terörist

saldırıların görüldüğü bu kentte, hatta tam olarak burada yapmıştık.

Kate kendinden beklenmeyecek kadar erken geldi. Sanki ayrılmak üzere değilmişiz de, uzun bir ayrılıktan sonra ilk defa görüşüyoruz gibi kucaklaşıp öpüştük.

"Yarın diplomatik bagajla büyükelçiliklere gönderilmek üzere ikimize birkaç kutu eşya hazırladım," diye anlattı.

"Ben gereken her şeyi aldım."

"Senin için bir altılık paket Budweiser da koydum."

"Seni seviyorum."

Kate için bir buzlu votka söyledim ve sırtlarımız bara dönük, el ele, New Jersey üzerlerinde batan güneşe baktık. İnsanların çoğu ellerinde içkileri, yerden çeyrek mil yukarıda, gerçek bir buçuk santim kalınlığında camla ayrılmış olarak günbatımı tadını çıkardığından, içerisi oldukça sessizleşmişti.

"Döndükten sonra yine buraya gelelim," dedi Kate.

"İyi fikir."

"Seni çok özleyeceğim," diye fısıldadı.

"Ben seni şimdiden özlemeye başladım bile."

"Şu anda kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Sanırım bu yükseklikte alkol beyne daha çabuk ulaşıyor. Sanki zemin sallanıyormuş gibi hissediyorum."

"Sallanıyor zaten."

"Gerçekten çok rahatladım şimdi."

"Senin esperi anlayışını da çok özleyeceğim."

"Ben de dinleyicilerimi özleyeceğim."

Kate elimi sıkıp, "Tıpkı gittiğimiz gibi döneceğimize söz verelim. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Anlıyorum."

Dünyanın Penceresi'nde cuma akşamları disko gecesidir ve saat tam 21:00'de bir orkestra canlı müzik çalmaya başladı. Kate'i dans pistine çıkarıp yetmişli yıllardan kalma, onu oldukça eğlendiren, birkaç numara gösterdim.

Orkestra benim adını "Yemeni Twist," diye değiştirdiğim "The Peppermint Twist"i çalarken ben de dans pistinde, "Deveye binme," ya da "Mermilerden sıçrayarak kaçma," gibi adlar koyduğum figürler uydurdum. Sarhoş olduğum gün gibi ortadaydı.

Bara geri döndüğümüzde oranın özel içkisi olan Ellis Adası buzlu çayı içtik, kadehinin on altı papel ettiği düşünülürse bu içkiye daha havalı bir ad takmak daha uygun olurdu doğrusu.

Kate barda sushi ile sashimi siparişi verdi. Ben normalde çiğ balık ve deniz yosunu yemediğim halde, sarhoşken ağzıma en olmadık şeyleri koyarım.

Gece yarısına doğru dünyanın en muhteşem barından çıktığımızda kafam çok uzun zamandır olmadığı kadar iyiydi.

Yoldan bir taksi çevirip bindik. Kate başını omzuma dayayarak uyuyakaldı, bense eve kadar yol boyunca yan camdan dışarıya baktım.

Cuma gecesi New York. Önümüzdeki aylarda bunu sık sık aklıma getirmeliydim.

FBI yolculuk bürosu düşünceli davranarak her ikimizin de uçağının JFK Havalimanı'ndan ve yalnızca iki saat arayla kalkmasını ayarlamıştı. Kate Delta Havayolları ile Kahire'ye, bense Amerikan Havayolları'yla Londra'ya uçuyordum. Oradan önce Ürdün'ün başkenti Amman'a, sonra da Aden'e uçacaktım. Kate ise doğrudan Tanzanya'nın başkenti Dar es Salam'a devam edecekti. İnşallah silahlarımız diplomatik bagajla bizlerden önce yerlerine varmış olurdu.

Kapıcımız Alfred bize iyi yolculuklar diledi ve birlikte bizi havalimanına götürecek olan arabaya bindik. Araba önce Delta terminaline yanaştı. Birbirimizden kaldırım kenarında aşırı duygusal laflar etmeden ve gözyaşı dökmeden ayrıldık. "Kendine dikkat et," dedim. "Seni seviyorum. Yakında görüşürüz. "

"Sen de dikkatli ol," diye karşılık verdi. "Eve dönmeden önce Paris 'te buluşmaya çalışalım, olur mu?"

"Bu randevuyu unutayım deme."

Bir hamal bavullarını terminale doğru taşımaya başladı, Kate de onu izledi. Camın ardından birbirimize el salladık.

Arabaya geri döndüm ve Amerikan Havayolları'nın terminaline doğru ilerledik.

Bizim işte çalışanlar standart olarak diplomatik pasaport taşırlar, bu nedenle de Business Class'a kayıt yaptırmak pek uğraştırmadı. Güvenlik olduğu kadar sinir bozucuydu. Sanırım istesem Glock'umu o kuş beyinli güvenlik görevlisinin önündeki banda bırakıp, metal dedektörünün yanına geçtikten sonra geri alabilirdim.

Uçuşa kadar daha birkaç saatim vardı. Bu nedenle Business Class'ın salonuna gittim ve gazete okuyup bedava Bloody Mary içerek zaman öldürdüm.

Bir ara cep telefonum çaldı. Arayan Kate'di. "Uçağa binmek üzereyim," dedi. "Sana yalnızca bir kez daha hoşça kal demek ve seni sevdiğimi söylemek istedim," dedi.

"Ben de seni seviyorum," diye karşılık verdim.

"Seni bu işlere bulaştırdığım için benden nefret etmiyorsun, değil mi?"

"Ne işi? Ha şu iş. Sorun değil. Bu yalnızca Corey efsanesinin daha da büyümesini sağlar."

Kate bir an sessiz kaldıktan sonra, "TWA800 işini kapadık mı?" diye sordu.

"Kesinlikle. Ve Jack, eğer dinliyorsan uçağın infilakına ortada bulunan yakıt tankındaki mekanik bir arıza neden oldu."

Kate yine bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Oraya vardığında bana bir e-posta yollamayı unutma," dedi.

"Sen de öyle."

Birbirimize birkaç kez daha "Seni seviyorum," dedikten sonra telefonu kapadık.

Birkaç saat sonra, Kate Atlantik Okyanusu'nun üzerindeyken, ekranda Londra uçağının yolcu almaya başladığını okuyarak çıkış kapısına doğru yürüdüm.

800 uçuş numaralı TWA uçağının kurbanları için düzenlenen anma töreninin üzerinden tam tamına bir hafta geçmişti ve ben hiçbirinin bana şu anda bir yararı olmasa da pek çok yeni şey öğrenmiştim.

Ama bu oyunda insan uzun vadeli düşünmek zorundadır. Konuşursun. Gizli araştırmalar yaparsın. Beynini patlatırsın. Sonra hepsini yeniden yaparsın.

Bu dünyada, bulacak kadar uzun yaşadığın takdirde çözümü olmayan tek bir gizem bile yoktur.

-ÜÇÜNCÜ KİTAP-

EYLÜL

Sonuç: CIA analizcileri TWA800'ün düşürülmesi için füze kullanılmış olduğuna inanmamaktadırlar... Ortada füze atıldığına dair fiziksel ya da başka türlü herhangi bir kanıt bulunmamaktadır.

-CIA "Analitik Değerlendirme" 28 Mart 1997

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Eve Dönüş

Yemen'in ıssız çöllerinde tam kırk gün, kırk gece geçirdikten sonra, kaçırılmadan, kaybolmadan, malaryaya yakalanmadan ya da öldürülmeden, İşçi Bayramı'ndan sonraki perşembe günü öğleden sonra saat 16.05'de Delta Havayolları'nın Londra'dan kalkan uçağıyla JFK Havalimanı'na vardım.

Kate hala Dar es Salaam'daydı ama o da o hafta içerisinde eve dönecekti. Dost canlısı insanlar, leziz yemekler ve ilginç doğadan söz ettiği e-postalarından anladığım kadarıyla Tanzanya'yı çok beğenmişti.

Sürgüne neden gönderildiğimizden çok, yolculuklarımızın neden bu kadar kısa tutulduğu bir sırdı. Kimbilir belki Jack Koenig ve yandaşları, tıpkı hapis cezasında olduğu gibi, kısa bir yolculuğun iyi bir ders olacağını, çok uzaması durumundaysa kin ve intikam duyguları uyandırabileceğini düşünmüşlerdi.

Ama yanılıyorlardı, ben hala son derece öfkeliydim ve bu kadar kısa bir süre içerisinde serbest bırakıldığım için en ufak bir minnettarlık bile duymuyordum.

Pasaport kontrolünden ve gümrükten, yanımda küçük el çantam, diplomatik pasaportum ve gizli bir kin dışında bir şey taşımadığım için, gümrükten çabucak geçtim. Çöl giysilerimi ait oldukları yerde, Yemen'de bırakmıştım ve Glock'um daha sonra diplomatik postayla eve gönderilecekti. Üzerimde bej pantolon, lacivert ceket ve spor gömlek vardı ve bir gün önce bu giysileri üzerime giydiğimde gözüme çok güzel görünmüşlerdi.

JFK Havalimanı için bu tanımlama ne kadar doğru bilemiyorum, ama medeniyete geri dönmek oldukça tuhaf bir duyguydu. Daha önce asla dikkatimi çekmemiş olan görüntüler, sesler ve kokular adeta beynimi oyuyorlardı.

Sonradan öğrendiğime göre Yemen'in asıl başkenti Aden değil, Sana adında bir bok çukuruydu. Birkaç defa iş için oraya gitmek zorunda kalmış ve Büyükelçi Bodine ile de tanışma zevkine erişmiştim. Kendimi ona John O'Neill'in yakın arkadaşı (ki aslına bakılırsa onunla yalnızca birkaç kez karşılaşmıştım) olarak tanıtmıştım. Bu açıklama tasarladığım gibi ülke sınırları dışına defedilmemi değil ama büyükelçinin malikanesinde hiç akşam yemeğine davet edilmememi sağladı.

Benim görev yerim olan Aden, Cole'un havaya uçurulduğu ve daha sonra da battığı liman kentiydi. İyi haber, ekibin kaldığı Sheraton Otelinin bir jimnastik salonu (aletlerin nasıl kurulacağını otel çalışanlarına bizim denizciler göstermek zorunda kalmışlardı) ve yüzme havuzuna (otel çalışanlarına havuzun nasıl temizlenmesi gerektiğini biz öğrettik) sahip olmasıydı. Orada bulunduğum zaman içerisinde iyice bronzlaşmıştım ve yaklaşık dört yıl önce Washington Heights'de üç kurşun yediğimden beri olmadığım kadar formdaydım. Ayyaş olup alemlerde dolaşmak yerine, Yemen'de içki içmeyi en aza indirmiş, balık yemekten zevk almayı öğrenmiştim. Kendimi yepyeni biri gibi hissediyordum. Ama bu yaşlı adamın öncelikle bir içkiye, hamburger ve sekse ihtiyacı vardı.

Bekleme salonunda durup, barda bira ve hamburger ısmarladım. Cep telefonum yanımdaydı ama şarjı bitikti. Barmene şarj aletini prize takıp takamayacağını sordum, o da bunu yapmayı memnuniyetle kabul etti. "Bir süredir Arap çöllerindeydim," diye açıkladım.

"Çok güzel yanmışsınız."

"Yemen adında bir yer. Çok ucuz. Mutlaka gitmelisin. Oradaki insanlar müthiş."

"Pekâlâ, eve hoş geldiniz."

"Teşekkürler. "

Aden'de Yahoo üzerinden bir e-posta servisimiz olduğundan, Kate'le birkaç telefon görüşmesinin yanı sıra bu yolla sık sık haberleşmiş, bir kez olsun TWA800'den söz etmemiştik, ama benim bu süre içerisinde bu konu üzerinde düşünecek çok zamanım olmuştu.

Bu arada John Jay Kriminal Adalet Koleji'ne bir mektup yollayarak hükümet adına son derece gizli ve tehlikeli bir göreve çağrıldığımı ve derslere birkaç gün ya da belki birkaç yıl gecikeceğimi bildirmiş, onlara derslere bensiz başlamalarını önermiştim.

Barın üst kısmındaki televizyonda haber kanalı açıktı ve görünüşe göre yokluğumda kayda değer hiçbir şey olmamıştı. Hava raporunu sunan adam New York'u yine yazdan kalma sıcak bir günün beklediğini ve önümüzdeki günlerde de hava durumunda pek bir değişiklik olmayacağını söyledi. Aman ne iyi. Aden tıpkı fırın gibiydi. Yemen'in iç bölgeleriye cehennemden farksızdı. İnsanlar böyle yerlerde neden yaşarlar ki?

Bir bira daha söyleyip barın üzerindeki Daily News'u karıştırdım.

Burada da pek kayda değer haber yoktu. Spor bölümüne baktıktan sonra günlük falıma göz attım. 'Bu iş gününde coşku, kıskançlık, ıstırap ve mutluluktan havalara uçma gibi duygulara kapılırsanız şaşırmayın.' Beni kolay kolay hiçbir şey şaşırtamazdı.

Her neyse Aden'de ikisi kadın altı FBI ajanıyla birlikte çalışmışım.

İçlerinden dördü Anti Terör Özel Timi üyesi NYPD elemanıydı. İkisini önceden tanıyor olmam da olumlu bir noktaydı doğrusu. Dedektiflerin yanı sıra yanımızda tepeden tırnağa silahlı yirmi kadar donanma askeri ve bir de Sheraton'ın tepesinde nöbet tutan keskin nişancılardan oluşan FBI'dan sekiz kişilik bir vurucu tim vardı, sanırım otel bunun reklamını yaparak müşteri çekmeye çalışıyordu.

Bu misyonda aynı zamanda yaklaşık bir düzine diplomatik güvenlik elemanı, ordu ve donanmadan birkaç haber almacı ve elbette birkaç CIA ajanı görev alıyordu. Bu CIA ajanlarının sayıları da kimlikleri de büyük bir sırdı ama ben dört kişi olduklarını düşünüyordum. Bütün Amerikalılar birbirleriyle son derece iyi geçiniyorlardı çünkü bu Tanrı'nın lanetlediği yerde konuşulacak başka kimse yoktu.

Benim Aden'deki görevim Cole saldırısının faillerini ele geçirmek için, onların yozlaşmış ve şaşırtıcı derecede ahmak haber almacılarıyla işbirliği yapmaktan ibaretti. Bu adamların büyük bölümü İngiliz kolonisi döneminden kalma tuhaf bir İngilizce konuşuyordu ama ne zaman ben ya da ekip arkadaşlarımdan birisi biraz fazla meraklı davransak ya da saldırganlaşsak ikinci dillerini unutuveriyorlardı.

Arada bir Yemen haber alma örgütünün genel şüphelileri bir araya toplayıp polis karakoluna alması sayesinde, bizler de soruşturmalarımızda birtakım gelişmeler kaydedebiliyorduk ..

Haftada yaklaşık bir kez özel timden beş ya da altı kişi polis karakoluna gidip penceresiz, pis kokulu bir sorgu odasında, yeteneksiz ve yalancı çevirmenler aracılığıyla sefil herifleri sorguya çekiyordu. Haber almacılar şüphelileri bizim yararıma biraz itip kakıyor sonra da Cole'u havaya uçuran "yabancı teröristlere" bir adım daha yaklaştığımızı öne sürüyorlardı.

Ben şahsen o şüphelilerin o gün için özel olarak tutulduğunu düşünüyorum, ama polisin sorgulama yöntemlerine saygım sonsuzdur. Şaka, şaka.

Sonra bir de birkaç bozukluk karşılığında bize işe yaramaz ipuçları veren "muhabirler" vardı. İçlerinden birkaçını muhbir rolü oynamadıkları günlerde çevrede polis üniformasıyla gezerken gördüğüme yemin edebilirim.

Kısacası bizim orada yaptığımız rüzgara karşı işlemekten başka bir şey değildi ve oradaki varlığımız tamamen sembolikti. On yedi Amerikalı denizci ölmüştü, bir Amerikan savaş gemisinin havaya uçması komisyonu öfkelenmişti ve hükümet bir şeyler yaptığını göstermek zorundaydı. Gerçekten yararlı bir şeyler yapmaya çalışan John O'Neill ise tekmeyi yemişti.

Yaklaşık bir hafta kadar önce John O'Neill'in FBI'dan ayrılıp Dünya Ticaret Merkezi'nde güvenlik danışmanı olarak çalışmaya başladığı haberi Yemen'e kadar ulaşmıştı. TWA işinin nasıl devam edeceğine göre belki gidip iş konusunda onunla bir görüşmeliydim, çünkü bu işin sonunda ya son derece iyi iş görebilir durumda olacaktım ya da tamamen işsiz kalacaktım.

Kate mektuplarında kendisinin bu konuda daha şanslı olduğunu yazıyordu. Tanzanya Hükümeti, belki de Amerikan Büyükelçiliği'nin bombalanması olayında yüzlerce vatandaşı yaşamlarını yitirdiğinden, elinden geldiğince yardımcı olmaya çalışıyordu.

Yemen Hükümeti'ye yalnızca yardım etmemekle kalmıyor, üstelik bir de kalles ve düşmanca davranıyordu ve haber alma birimlerinin başı olan ve takma adı Albay Nazi olan Albay Anzi adlı çamur kafalının yanında Jack Koenig adeta Azize Teresa sayılırdı.

Yemen'de her an tehlikeyle iç içeydik. Bu nedenle yolculuk ederken üzerimizde kurşun geçirmez yeleklerimiz ve yanımızda mutlaka silahlı donanma askerleri ya da FBI'ın keskin nişancıları bulunuyordu. Yerlilerle pek sıkı fıkı olmuyorduk ve ben her gece sevgili Bayan Glock'umla yatıyordum.

Otelimiz birkaç yıl önce hükümete karşı ayaklanan bir grup tarafından kurşun ve füze ateşine tutulmuştu ama bunu yapanların hepsi ölmüştü ve bizim Cole'u havaya uçuran ve hiç kuşkusuz ellerine geçirecekleri ilk fırsatta Sheraton Otelini de uçurmaktan çekinmeyecek teröristlerden başka kimseden korkmamıza gerek yoktu.

Ben bütün bunlarla uğraşırken sevgili Kate'im de Dar es Salaam'da boğuşmakla meşguldü. Bir bira daha söyleyip hayal gücümü ateşledim ve kafamın içinde, Sana'ya giderken yolda ata binmiş yabani kabile üyelerinin cipime saldırdığı, ülkenin tarihi bölgelerinden birinde kiralık katillerin üzerime atladığı ve Yemenli bir haber alamacının yatağıma koyduğu ölümcül bir kobra yılanının beni ısırmasından kıl payı kurtulduğum gibi öyküler uydurmaya başladım.

Aslına bakılırsa bunların hepsi de başıma gelmiş olabilirdi. Bu öykülerden birisini barmene anlatmayı düşündüysem de adam meşguldü, bu nedenle mobil telefonumu geri istemekle yetindim.

Dom Farelli'nin numarasını çevirdim ve az sonra telefona yanıt veren sesini duydum.

"Döndüm," diye söze başladım.

"Yaşa! Seni çok merak ettim, Kuveyt'le ilgili haberleri hiç kaçırmadan her gün izledim."

"Ben Yemen'deydim."

"Ciddi misin? Aynı bok sayılır. Haksız mıyım?"

"Olabilir. Şu anda JFK'deyim. Şimdi çok uzun konuşamayacağım, beni hala izliyor olabilirler. Sen neredesin?"

"Ofisimdeyim ama konuşabiliriz."

"Çok iyi. Benim dairemde buluşmaya ne dersin?"

"Mükemmel... Eğer bilseydim temizlik yapardım... Her neyse, Yemen nasıldı?"

"Bu son derece iyi korunan bir sır."

"Öyle mi? Oradaki fıstıklar nasıl?"

"Anlatayım... Orası tıpkı bol güneşli İskandinavya gibiydi."

"Dalga geçmiyorsun ya? Gerçekten denize çıplak girilen plajları mı var?"

"Plajlarda kadınların mayo giymesine izin bile vermiyorlar." Bu söylediklerim doğrudur elbette.

"Vay canına! Belki ben de TKÖT'ye iş başvurusunda bulunmalıyım."

"Haberler yayılmadan, bunu bir an önce yapsan iyi olur."

"Ha, anladım. Sen benimle dalga geçiyorsun," dedi ve, "Kate nasıl?" diye sordu.

"Birkaç gün sonra o da eve dönüyor."

"Çok iyi. Bir gece birlikte dışarı çıkalım."

"Bir bakarız. Şimdi on günlük bir iznim var ve buna yıllık iznimin bir kısmını da eklerneyi düşünüyorum."

"Müthiş. Bunu fazlasıyla hak ettin. Bu akşam ne yapıyorsun?"

"Sen söyle."

"Pekâlâ. Şu isimler."

"Birkaç dakika sonra telefonun şarjı bitecek Dom. Ne söyleyeceksen söyle artık."

"Tamam. Gonzalez Perez'i unut. Aradığın kişinin özelliklerine uygun iki Christopher Brock buldum, biri Daytona Beach'de, öbürüyse San Fransisco'da. Ayrıntıları istiyor musun?"

"Durma anlat."

Verdiği adreslerle telefon numaralarını önümdeki peçetenin üzerine karaladım.

"Roxanne Scarangelo," diye devam etti. "Sanırım bu aradığımız kişi. Yazmaya hazır mısın?"

"Hazırım."

"Pekâlâ... Nereye koymuştum şunu?"

"İlan panosuna olmasın?"

"Hayır... İşte burada. Pekâlâ, Scarangelo, Roxanne, yaş yirmi sekiz, Pensilvanya Üniversitesi'nde üç yıldır doktora yapıyor. Üniversite öğrenimini ve mastırını da aynı üniversitede yapmış. Yazdın mı?"

"Evet. Derslere başladı mı?"

"Evet, en azından kaydını yaptırmıştı. Tam olarak bugün başlamış olmalı."

"Şu anki adresi?"

"Sam Carlson adlı erkek arkadaşıyla Chesnut Sokak'ında oturuyor. Annesi bu işten pek hoşnut değil." Bana sırasıyla adresi, daire ve telefon numarasını verdi. "Kredi enstitüsünde onun hakkında küçük bir araştırma yaptım, bu herifler insanların geçmişleri hakkında FBI'dan bile daha çok şey bilirler. Neyse, bir zamanlar yaz aylarında Westhampton Beach'de Bayview Oteli'nde çalıştığını öğrendim."

"Doğru."

"Üniversite yıllığında bir fotoğrafını bile buldum. Hoş bir kız. İster misin?"

"Olabilir. Başka birşey var mı? Herhangi bir sabıka kaydı bulabildin mi?"

"Hayır temiz. Ama görünürde hiçbir maddi yardım almıyor. Erkek arkadaşı var ama o da üniversite öğrencisi ve onun kredi raporu da berbat. Ayrıca ailesini araştırdım, onlar da pek varlıklı değil."

"Burs mu?"

"Doğru. Bir tür eğitim bursu ve buna ek olarak küçük bir aylık alıyor. Ve seni iyi tanıdığım için araştırmaya devam ettim ve

bunun Amerikan Hükümeti destekli bir burs olduğunu öğrendim, ama belki de bu yalnızca bir rastlantıdır."

"Belki. İyi iş çıkarmışsın."

"Çocuk oynucağıydı. Buluşup birer bira içelim. Bana borçlusun."

"Olur ama yolculuktan hâlâ sersem durumdayım."

"Yalan söyleme. Philadelphia'ya gideceksin. Kendine biraz izin ver John. Gel, Hudson Grill'de buluşalım. Orası şimdi İşçi Bayramı kutlamalarından dönen fıstıklarla doludur. Hem bakarsın belki orada da bir ipucu bulursun?"

Gülümseyerek, "Altı haftadır pantolonumun fermuarını kapalı tutuyorum Dom," dedim. "Beni ayartmaya kalkışma."

"Altı hafta mı? Hala iş gördüğünden nasıl emin olabiliyorsun?"

"Git dairemi temizle. Eve bu gece geç saatlerde ya da yarın sabah dönmüş olurum. Hoşça kal."

"Hoşça kal bebek. Eve hoş geldin. Çok iyi düşünerek hareket et, Yemen'e dönmek istemezsin herhalde."

"Teşekkürler." Telefonu kapatıp bardaki hesabımı ödedikten sonra barmene elektrik için fazladan beş papel bahşış verdim.

Yeniden terminale dönüp dijital saate baktım, tam olarak 17.01'i gösteriyordu. Kolumdaki saati yeniden yerel saate getirdim.

Gerçekten zaman farkından serseme dönmüştüm ve bir günü aşkın zamandır aynı giysilerle dolaşıyordum.

Şu anda eve gidiyor olmalıydım ama bunu yapmak yerine Philadelphia'ya doğru yol alıyordum.

New York'tan Philadelphia'ya gitmenin dört yolu vardır. Manhattan'daki Port Authority'den otobüs kalkıyordu. LaGuardia'dan uçakla gidilebilirdi ya da Penn İstasyonu'na kadar giden trenle. Ama ne otobüsün, ne de trenlerin kalkış saatlerini biliyordum. Bir de tam önümde araba kiralanabilen Hertz vardı.

Hertz gişesine gidip orta boy bir Ford Taurus kiraladım ve daha yarım saat geçmeden Shore Parkway üzerinden Verrazano Köprüsü'ne doğru ilerliyordum, radyo açık, cep telefonumsa araç kitine takılıydı.

Evdaki telesekreterimi arayıp, her ikimizin de ülke dışında olduğuna şaşırılmış görünen sayısı birkaç düzineyi bulan eş dostun mesajlarını dinledim. Mesajların altısı, "Kate, John... Döndünüz mü? Sizin için evi bir kontrol edeyim dedim. Tamam bu yalnızca bir kontroldü," diyen Dom Fanelli'ye aitti.

Bir de bu herif kalkmış bana dikkatli ol diyor. Böyle giderse kendini cinayet vakasında her zamankinden farklı rolde bulursa şaşırılmamalıydı.

Telefonu kapatıp şarja bıraktım. Çağrı cihazım Yemen'de çalışmamıştı, ama ben yine de Jack Koenig'in ikazına uyarak orada bulunduğum süre boyunca onu açık bırakmıştım, pili ölmüştü ölmesine ama çağrı cihazım açıktı.

Bay Koenig'in bana TWA800 işine karışmamamı doğrudan buyurduğunu da unutmamıştım. Ona tam olarak ne demek istediğini sorsaydım keşke! Onu bir daha gördüğümde bunu mutlaka yapmalıyım.

Verrazano Köprüsü'nü geçtikten sonra Staten Island ve Goethals Köprüsü'nden geçerek New Jersey'deki I-95'e çıkıp Philadelphia'ya doğru yol aldım. Oraya varmam iki saat bile sürmeyecekti.

Roxanne Searangelo. Hiçbir şey bilmiyor olabilirdi ama Griffith ile Nash onunla konuşulursa, ben de konuşmalıydım.

Belki beş yıl geriden ilerliyordum ama bir dosyayı yeniden açmak için hiçbir zaman geç kalınmış sayılmaz.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bir New York'lu için -Midtown'dan yaklaşık yüz mil uzaklıkta olan- Philadelphialı tıpkı Özgürlük Anıtı gibidir. Tarihi, mahrem ve uzak kalınabilir.

Bununla beraber kardeş sevgisinin büyük harflerle yazıldığı bu kentte birkaç kez polis seminerlerine katılmak, birkaç kez de maç izlemeye geldiğimden, kenti az çok tanıyordum. W.C Fields'in sözleriyle enine-boyuna düşünecek olursam, Yemen'de olmayı tercih ederdim. Şaka şaka. Saat 19.30 gibi Rittenhouse Meydanı'na yakın mesafedeki Chestnut Sokak 2201 numaralı, beş katlı bir binanın önünde durdum.

Yol kenarında bir park yeri buldum. Kiralık arabamdan inerek iyice bir gerindim. Roxanne Scarangelo'nun telefonunu çevirdim ve telefonda bir kadın sesi duyuldu. "Alo?"

"Roxanne Scarangelo'yla görüşebilir miyim lütfen?"

"Benim."

"Bayan Scarangelo ben FBI'dan Dedektif John Corey. Sizinle birkaç dakika konuşmak istiyordum."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra, "Ne hakkında?" diye sordu.

"800 sefer sayılı TWA uçağı hakkında efendim."

"Size beş yıl önce bildiğim her şeyi anlattım. Bana, beni bir daha aramayacağınızı söylemişsiniz."

"Ortaya yeni bulgular çıktı. Ben oturduğunuz binanın önündeyim. Yukarı gelebilir miyim?"

"Olmaz... Şey, ben giyinik değilim."

"Neden üzerinize bir şeyler giymiyorsunuz?"

"Ben... Ben akşam yemeğine geç kaldım."

"Sizi arabayla götürebilirim."

"Yürüyebilirim."

"O halde bende sizinle birlikte yürürüm."

Derin iç çekmeye benzer bir ses duyuldu, sonra "Pekâlâ," dedi. "Birazdan aşağıda olurum."

Telefonu kapatıp binanın önünde beklemeye koyuldum. İki yanı ağaçlarla çevrili bir sokakta bulunan bu kaliteli görünümlü apartman, Doğu yakasının en pahalı okullarından birisi olan Pennsylvania Üniversitesi'ne yürüme mesafesindeydi.

Hava hemen hemen kararmıştı ve oldukça berraktı. Hafif bir esinti sonbaharın habercisiydi sanki.

İnsan bazen bazı şeylerin değerini, onları yitirene dek anlamıyor ve eğer şansı varsa yeni göz ve kulaklarla bu şeylerin ne kadar değerli olduklarını anlayabiliyor.

Amerika.

Bu bir tür gecikmiş tepkiydi sanki ve içimden, Tanrı Amerika'yı kutsasın, diye şarkı söyleyerek yeri öpmek geliyordu.

Üzerinde siyah kot pantolon ve siyah kazak olan uzun koyu renk saçlı, uzun boylu, genç ve güzel bir kadın apartmandan dışarıya çıktı.

"Bayan Scarangelo?" dedim. "Ben John Corey, FBI özel timindenim." Kimliğimi göstererek, "Bana zamanınızı ayırdığınız için teşekkür ederim," diye ekledim.

"Ben hemen hemen hiçbir şey bilmiyorum. Bildiklerimi de kelimesi kelimesine anlattım zaten," diye karşılık verdi.

Sen böyle olduğunu sanıyorsun Roxanne. "Size eşlik edeyim," dedim.

Roxanne omuzlarını silkerek Rittenhouse Meydanı'na doğru yürümeye koyuldu. "Akşam yemeği için erkek arkadaşımla buluşacağım," diye açıkladı.

"Benim de yemeğe randevum var. Sizi çok fazla alıkoymayacağım." Yürürken ona üniversite, ders yılının ilk günü, Philadelphia ve İngiliz Edebiyatı ile ilgili olduğunu söylediği doktora programı hakkında, asıl konuyla ilgisi olmayan birkaç soru sordum.

Esnemem üzerine, "Sizi sıkıyor muyum?" diye sordu.

"Kesinlikle hayır. Ama Ortadoğu'dan henüz döndüm. Ne kadar bronz olduğumu görüyor musunuz? Biletimi görmek ister misiniz?"

Roxanne gülerek, "Hayır, size inanıyorum," diye karşılık verdi. "Orada ne yaptınız?"

"Demokrasi adına dünyayı korumaya çalıştım."

"İşe buradan başlasanız daha iyi olacak."

Bir üniversite öğrencisiyle konuşmakta olduğumu anımsayarak, "Kesinlikle haklısınız," dedim.

Bunun üzerine Roxanne son başkanlık seçimleriyle ilgili küçük bir nutuk attı, ben de başımı sallayarak ve onunla aynı görüşte olduğumu ifade eden sesler çıkararak onu dinledim.

Bu arada Rittenhouse Meydanı'nda bulunan Alma de Cuba adlı bir restoranın önüne gelmiştik, içeriye girdik. Burası oldukça pahalı, gözde bir mekandı, acaba aldığı burs ne kadar büyüktü ki böyle yerlere gelebiliyordu?

Bayan Scarangelo erkek arkadaşının gelmesini beklerken birer içki önerdi.

Restoranın bar bölümünde boş bir masa bulup siparişlerimizi verdik, onun için bir sürahi beyaz sangria, benim içinse küba libre.

"Doğruca sadede gelmek istiyorum," dedim. "18 Temmuz 1996'da, yani TWA800'ün düştüğü günün ertesi günü, Westhampton'daki Bayview Oteli'nin 203 numaralı odasına giren temizlik elemanı sizsiniz, öyle değil mi?"

"Evet öyle."

"Sizden önce odaya giren başka temizlik elemanı olmamıştı, bu da doğru mu?"

"Bildiğim kadarıyla evet. Müşteriler otelden kayıtlarını sildirmemişlerdi ve ne telefona ne de defalarca tıklattığımız halde kapıya cevap veriyorlardı. Ayrıca kapının üzerinde 'Lütfen rahatsız etmeyiniz' levhası asılıydı."

Bunu ilk defa duyuyordum işte. Ama eğer Don Juan ile sevgilisi otelden ayrıldıktan sonra zaman kazanmak istemişlerse, bunu yapmış olmaları mantıklıydı. "Ve siz içeriye yedek anahtarınızla mı girdiniz?"

"Evet saat sabah on birde odalar boşaltıldıktan sonra bu yöntem uygulanır."

O sırada içkilerimiz getirildi. Roxanne'in kadehine sangria doldurduktan sonra kadehlerimizi tokuşturduk.

"Sizi ilk sorgulayan FBI ajanlarının adlarını anımsıyor musunuz?"

"Aradan beş yıl geçti. Zaten yalnızca ön adlarını söylemişlerdi."

"Peki, çok iyi düşünün lütfen."

"Sanırım içlerinden birinin adı İrlanda kökenliydi."

"Sean? Seamus? Giuseppe?"

Güldü. "İtalyanca demedim."

Gülümseyerek, "Liam olabilir mi?" diye sordum.

"Evet bu. Ötekiyse... Anımsayamıyorum. Siz bilmiyor musunuz?"

"Biliyorum. Sanırım Ted."

"Galiba buydu. Yakışıklı bir adamdı." Ve pisliğin teki.

"Hala o çifti mi arıyorsunuz?" diye sordu. "Mesele bu mu?"

"Evet efendim."

"Bu iki kişi neden bu kadar önemli?"

"Bunu onları bulduğumuzda anlayacağız."

"Büyük bir olasılıkla birbirleriyle evli değillerdi ve dolayısıyla da bulunmak istemiyorlardır," diye açıkladı.

"Evet, ama biraz evlilik danışmanlığına ihtiyaçları var."

Gülümsedi. "Evet, doğru."

"FBI size adamın eşgalini gösteren bir çizim gösterdi mi?"

"Evet ama adamı çıkaramadım."

"Peki ya birlikte olduğu kadını?"

"Hayır, onun eşgalini hiç göstermediler."

"Pekâlâ," dedim. "Odaya girdiniz, ondan sonra ne yaptınız?"

"Şey... Banyoda filan olabilirler ihtimaliyle seslendim. Ama aslında hemen anlamıştım. Ortalıkta hiçbir şey kalmamıştı.

Böylece temizlik arabasını içeriye çektim ve işe yatağın nevresimlerini değiştirmekle başladım."

"Ha, öyleyse yatakta yatılmıştı demek."

"Şey... Belki de yatılmamıştı. Gündüzleri yatağın üzerine kapatılan örtü ayak ucuna itilmişti, yatak örtüsü ortalarda görünmüyordu. Yatağın üzerine televizyon seyretmek ya da ne bileyim, biraz kestirmek için de yatmış olabilirler. Ama yatak tam anlamıyla gece uykusuna yatılmış gibi görünmüyordu." Güldü. "Otel odalarının kullanımındaki nüanslar konusunda zaman içersinde çok şey öğrendim."

"Fransızcam çok iyi değildir. Nüans ne demek?"

Roxanne yine gülerek, "Çok hoşsunuz doğrusu," dedi. Bir sigara yakıp, beni şaşırttı. "Yalnızca içki içtiğimde bir tane yakarım. Siz de ister misiniz?"

"Elbette." Paketten aldığım sigarayı Roxanne yaktı. Buna alışkın olduğum için sigaramdan derin bir soluk çektim.

"Demek yatak örtüsü kayıptı?" dedim.

"Evet. Bu nedenle daha sonra başkâhyaya söylemek üzere not aldım."

"Bayan Morales'e mi?"

"Evet. Acaba ona ne oldu, merak ediyorum."

"Hala orada."

"Müthiş bir kadındır."

"Öyle. Peki Lucita'yı tanıyor muydunuz? Şu temizlikçi kadını?"

"Hayır, tanııyordum."

"Peki ya resepsiyon görevlisi Christopher Brock'u?"

"Onu tanıyordum, ama çok iyi değil."

"FBI sizi sorguya çektikten sonra onunla konuştunuz mu hiç?"

"Hayır, kimseyle konuşmamamız söylenmişti. Ve onlar gerçekten ciddiydiler."

"Peki ya otel müdürü Bay Rosenthal? Onunla konuştunuz mu?"

"O benimle bu konuda konuşmak istedi ama ben bunu yapamayacağımı söyledim," diye karşılık verdi.

"Pekâlâ. Ve o günden çok kısa bir süre sonra otelden ayrıldınız."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Evet, ayrıldım," diye karşılık verdi.

"Neden?"

"Bunu bilmiyor musunuz?"

"Yoo."

"Şey... Şu FBI ajanları bana oteldeki işimden ayrılmamın iyi olacağını söylediler. Aksi halde haber muhabirleriyle konuşmaya zorlanabileceğimi ya da kudurmuş medya tarafından rahatsız edilebileceğimi filan öne sürdüler. Ben onlara işimi kaybetmeyi maddi açıdan göze alamayacağımı söyleyince, onlar da eğer kendileriyle işbirliği yapar otelden ayrılırsam ve çenemi de tutarsam bana bir aylık bağlayacaklarını söylediler."

"Oldukça iyi bir anlaşma doğrusu."

"Doğru, öyleydi. Bu ödedikleri para federal hükümet için fındık fıstıktan ibaret. Sözelimi hükümet çiftçiye ekin biçmemesi için de para ödüyor."

"Doğru, bana da büromdaki çiçeklere bakmamam için maaş veriyorlar."

Gülümsedi.

"Ne biliyordunuz ki FBI sizden konuşmamanız talebinde bulundu?"

"Bildiklerim bu kadar. Aslına bakarsanız hiçbir şey bilmiyorum. Ama sanırım mesele 203 numaralı odada kalan ve plajda uçağın düşme anını gördüklerine inandıkları çiftle ilgili. Küçük bir soruşturma gibi başlamıştı her şey ama işin büyümesine

kendileri neden oldular ve sonunda gazeteciler bir şeyler döndüğünün kokusunu aldılar. Ondan sonra bildiğim tek şey istifa edip oradan ayrıldığım."

Başımı evet anlamında salladım. Federaller önce büyük bir fırtına koparıp etrafın boka bulanmasına neden olurlar, sonra da para yoluyla ortalığa saçtıkları boku temizlemeye çalışırlar.

"Burs almanız konusunda yardımcı oldular mı?" diye sordum.

"Öyle sayılır. Sanırım evet. Siz bunu bilmiyor musunuz?"

"Bu işten benim bölümüm sorumlu değil."

O sırada Bayan Scarangelo'nun cep telefonu çaldı. Konuşmasından telefondakinin erkek arkadaşı olduğunu anlamıştım. "Evet ben buradayım," diye konuştu. "Ama acele etmene gerek yok. Şu anda barda oturuyorum, Eski hocalarımdan biriyle karşılaştım. Ben iyiyim. Seninle sonra görüşürüz." Telefonu kapatıp bana, "Telefondaki erkek arkadaşım Sam'di," diye açıkladı. "Şu anda evdeymiş. TWA800'den asla söz etmemeliydim değil mi?"

"Doğru."

"Bakın sözümü tutmuş muyum?"

"Mükemmel. Ben gerçekten profesöre benziyor muyum?"

Güldü. "Hayır ama Sam buraya geldiğinde öyle olacaksınız." İkinci sürahi ile ikinci Küba Libre.

"Şimdi," diye yeniden konuya döndüm. "Bana yeniden birer birer neler yaptığınızı ve odada neler gördüğünüzü, size alışılmışın dışında gelen bir koku duyup duymadığınızı ya da bir tuhafılık fark edip fark etmediğinizi anlatın."

"Üfff... Aradan beş yıl geçti."

"Biliyorum. Ama anlatmaya başladığınızda her şey yavaş yavaş aklınızda canlanmaya başlayacaktır."

"Bundan şüpheliyim. Ama peki... Sonra banyoya girdim, çünkü bu işin en hoş olmayan yanı banyo temizliğiydi ve bu işi bir an önce bitirmek istiyordum. İşe duş kabiniyle başladım... "

"Duş kullanılmış mıydı?"

"Evet, ama o sabah değil, bir önceki gece kullanılmış olabilir. Sabun ile duş küveti kuruydu, kullanılmış havlular da öyle. Belli ki yalnızca kısa bir duş alınıp dışarıya çıkmış."

"Yerlerde ya da yatakta hiç kum var mıydı?"

"Banyoda plaj kumu vardı. FBI ajanına da bunu anlattım zaten."

"Pekâlâ, sonra yatak odasına geri döndünüz."

"Evet. Önce çöp sepetlerini boşalttım, sonra da küükleri... "

"Sigara içiyorlar mıydı?"

"Hayır... Sanmıyorum. Ama biz bu işi otomatik olarak yaparız."

"Lütfen o gün temizlediğiniz odayı daha önce temizlemiş olduğunuz yüzlerce odadan ayırmaya çalışın."

Gülerek, "Elbette," dedi. "Ama orada geçirdiğim beş yaz sezonunda temizlediğim oda sayısı üç bini geçmiştir herhalde."

"Biliyorum, ama bu tek oda hakkında uzunca bir sorguya çekilmişsiniz. Bu nedenle FBI'dan meslektaşlarıma neler söylediğinizi anımsıyor olmalısınız, doğru mu?"

"Aslina bakılırsa sorgu pek uzun sürmemiştii," diye karşılık verdi. "Bana yalnızca odada ne yaptığımı, ne gördüğümü sordular, sonra da teşekkür ettiler."

Başımı olumlu bir edayla salladım. Liam Griffith de Ted Nash de bir görgü tanığının suyunun nasıl çıkarılacağını tam olarak bilmiyorlardı sanırım. Her ikisi de polis değildi. Roxanne'e bakarak, "Söz konusu çift bahşiş bırakmış mıydı?"

"Hayır."

"Bakın. Bunu anımsıyorsunuz."

Gülümsedi. "Cimri herifler."

"Bu gece içkiler benden."

"İyi. "

"Pekâlâ, çöp sepetlerinin içinde ne vardı?"

"Gerçekten anımsayamıyorum. Sıradan şeyler. Kağıt mendil ve benzeri şeyler işte."

"Video kameraya takılan kasetlerin bulunduğu kutulardan var mıydı?"

"Hayır... Ama kül tablasının içinde bir yara bandı vardı." Omzunu silkti.

"Kan izi var mıydı?"

"Hayır?"

"Pekâlâ, şimdi nasıl oda temizlediğinizi anlatın. Herhangi bir odayı."

"Hep aynı şeyi yapmak bazen beyin uyuşturucu bir etki yarattığı için bir değişiklik yapsam da, genelde izlediğim bir rutin vardı," dedikten sonra bana oda temizlemekle ilgili ayrıntılı bir ders vermeye başladı. Temizlikçi kadını öldüğüne göre belki de bu öğrendiklerime bir gün kendim de ihtiyaç duyabilirdim.

"Ve şarap kadehinin üzerinde kesinlikle ruj izi vardı, öyle değil mi?"

"Evet. Sanırım odada bir kadının kaldığına dikkatimi ilk çeken şey de bu oldu."

"Peki kadına ait herhangi başka bir iz var mıydı? Pudra? Fondöten? Uzun saç teli?"

"Hayır ama odada iki kişinin bulunduğu anlaşılıyordu. Yastıkların her ikisi de buruşmuştu. Kullanılan havlu sayısı oldukça çoktu." Gülümseyerek ekledi. "Erkekler tek bir havluyla yetinirler, kadınlarsa odadaki bütün havluları kullanır, bir de fazladan temiz havlu isterler."

"Lütfen cinsiyet ayırımı yapmayınız!"

Roxanne yeniden gülümseyerek kendi yanağına hafif bir şaplak vurdu. Ya o fazlasıyla şirin bir kızdı ya da ben çölde gereğinden uzun kalmıştım.

Anlatmaya devam etti. İçtiği her yudum şarap ve sigara ile hafızası biraz daha açılıyor gibiydi.

Sözünü tamamladıktan sonra, "Bu anlattıklarınız beş aşağı beş yukarı FBI ajanlarına anlattıklarınızla örtüşüyor mu?" diye sordum.

"Daha çok aşağı. Bu neden bu kadar önemli?"

"Sorana dek bunu asla bilemeyiz."

Roxanne bir sigara daha yakıp bana da ikram etti, ama ben geri çevirdim.

Roxanne'le yalnız olduğum dakikaların sonuna geliyordum. Oturduğu evden restorana on beş dakikada yürünüyordu ve ben onun erkek arkadaşı olsam on dakikada varmış olurum.

Vedalaşmaya hazırlandığımı hissederek, "Biraz daha kalın ve Sam'le tanışın," dedi.

"Neden?"

"Ondan hoşlanacağınızdan eminim."

"O da benden hoşlanır mı?"

"Hayır. Önemli olan da bu."

"Cadılık yapmayın."

Gülerek, "Çok ciddiym, lütfen gitmeyin."

"Pekâlâ. New York'a dönmeden önce bir fincan kahveye ihtiyacım var."

"New York'ta mı yaşıyorsunuz?"

"Evet, Manhattan'da."

"Ben de mezun olduktan sonra orada yaşamak istiyorum."

"İyi bir karar." Garson kadına işaret edip bir fincan kahve istedim. Aklım başka bir yerde olsa da onunla havadan sudan konuşmayı başardım. Ne de olsa Yemen'den Philadelphia'ya onca yolu üniversiteli bir kızla cilveleşmek için gelmemiştim. Yoksa yanılıyor muydum?

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Erkek arkadaşı geç kalmıştı. Roxanne iyice çakır keyif olmaya başlamıştı, benimse beynimin bir yarısı hâlâ yedi bin metre yükseklikteydi, öbür yarısı çoktan roma boğulmuştu.

Gitmek istediğim halde, her nedense oturduğum yerden kalkamıyordum. Bunun nedeni bitkinliğim olmalıydı ya da belki Roxanne veya içimdeki, eğer orada yeterince oturur, doğru soruları sorar ya da daha dikkatli dinlersem mutlaka beklenmedik bir şey öğreneceğim duygusuydu. Kahvem büyük bir kupanın içerisinde getirildi. Bunu çabucak içerek daha söyledim. Bir yandan Roxanne'le çene çalarken, bir yandan unuttuğum bir şey olup olmadığını düşünüyordum.

"Odaya girdiğiniz sırada televizyon açık mıydı?" diye sordum. "Bazı insanlar giderlerken sanki hâlâ oradalarmış süsü vermeye çalışırlar ya, öyle."

Sigarasından bir soluk çekip, "Yeniden odaya mı döndük?" diye sordu.

"Yalnızca bir dakikalığına."

"Hayır, açık değildi," dedi ve ekledi. "Aslına bakarsanız televizyonu ben açtım."

"Neden?"

"Çalışırken televizyon seyretmemiz aslında yasaktır ama ben TWA800 ile ilgili haberleri izlemek istedim."

"Kimselere söylemem. Peki, haberlerde ne söylendi?"

"Tam olarak anımsayamıyorum," diyerek başını iki yana salladı. "Gerçekten çok üzücü bir olaydı."

"Evet, öyleydi," diye karşılık verdim. "Belki bana başka bir konuda yardımcı olabilirsiniz. Bu çift otele kaydını saat 16.30 civarında yaptırdı, değil mi? Ve Lucita'nın onları ellerinde yatak örtüsüyle odadan çıkıp arabalarına doğru ilerlerken gördüğü saat 19.00'a kadar gören olmadı. Arada tam iki buçuk saat var. Onların bu süre içerisinde ne yaptıklarını çok merak ediyorum doğrusu. Yani insanlar orada akşamüstü ne yaparlar?"

"Bunu bana mı soruyorsunuz? Bilmiyorum. Sanırım alışverişe gidiyorlardır ya da birer içki içiyorlardır." Ve ekledi. "Belki odalarından çıkmadıkları için onları gören olmadı."

"Doğru... Ama öylesine güzel bir günde otel odasında oturmak için fazla uzun bir zaman."

Roxanne, bana bakıp gülümsedi. "Belki aralarında romantik bir şeyler yaşadılar. Oraya gelmelerinin nedeni de buydu zaten."

Seviştiler, biraz kestirdiler, televizyon izlediler ya da romantik kaset attılar."

"Olabilir." İtiraf etmem gerekirse, onların otel barına inmiş ve içkilerini kredi kartıyla ödemiş olmalarını ya da kasabadaki dükkanlardan birinde çöp sepetinde bir alışveriş fişi bırakmış olmalarını isterdim. Ama böyle bir şey yapmamışlardı.

Arkama yaslanıp gözlerimi kapadım ve esnedim. Görünüşe göre aradaki iki buçuk saat konusunda bir çıkmaza sapmıştım, ama belki de bunun hiçbir önemi yoktu zaten. Kestirmiş, televizyonda öğleden sonra programı izlemiş ya da sahil öncesi sevişmiş olmalarının bir önemi yoktu aslında, çünkü bunların hiçbiri geride yazılı kanıt bırakmazdı.

Roxanne, "Uyuyor musunuz?" diye sordu.

Birden gözlerimi açarak, "'Romantik bir kaset attılar,' demekle ne kastediyorsunuz?" diye sordum.

"Bir video filmi izlediklerini."

"Ama odada video aleti yoktu ki."

"O zamanlar vardı."

Başımı evet anlamında salladım. O yıllarda otel odalarında video cihazı olması olağandı. Şimdilerdeyse bunun yerini uydu yayınları, kablolu televizyon ve istek üzerine porno yayın gibi olanaklar almış, video cihazının otel odalarındaki egemenliğini sona erdirmişti. Örneğin oraya gittiğimde 203 numaralı odada video cihazı yoktu, ama anlaşılan beş yıl önce bir tane vardı. "Video cihazının açık olup olmadığını anımsıyor musun?" diye sordum.

"Sanırım açtı. Evet... Onu ben kapattım."

"Cihazın içinde kaset olup olmadığını kontrol ettiniz mi peki?"

"Evet, düğmeye bastım ama içinde kaset yoktu. Bu da rutin yaptığım işlerden biriydi. Müşterilerinin kendi getirdikleri ve unuttukları kasetler, arayıp sormaları olasılığı göz önünde bulundurularak resepsiyona teslim ediliyordu. Kütüphaneden alınan kasetlerse doğrudan kütüphane ya da yine resepsiyona veriliyordu."

"Ne kütüphanesi?"

"Otel kütüphanesi. Otelin video kaset de ödünç alınabilen bir kütüphanesi vardı."

"Nerede?"

"Bayview Oteli'nde. Yine uyumaya mı başladınız?"

Doğrudum. Artık uyumuyordum. "Bana video kaset ödünç alınabilen kütüphaneden söz edin," dedim.

"Otele hiç gittiniz mi?"

"Evet."

"Pekâlâ, içeri girdiğinizde tıpkı bir kitaplığı andırır. Orada dergi ve gazete satıldığı gibi, ödünç olarak kitap ve video kaset de alınabiliyor."

"Yani gidip ödünç video kaset alabiliyorsunuz?"

"Deminden beri anlatıyorum ya!"

"FBI ajanlarıyla konuştuğunuzda hiç bu konu açıldı mı?"

"Hayır."

Arkama yaslanıp gözlerimi boşluğa diktim. Liam Griffith ya da Ted Nash'in böylesine bir ayrıntıyı gözden kaçırmış olmaları olanaksızdı. Yoksa değil miydi? Yani ben John Corey bile gördüğümde bu kütüphanenin ne kadar önemli olabileceğini anlamamıştım. Üstelik de ben dedektifim.

Ama belki de ben aşırı iyimser düşünüyorum ve boş yere bu kadar coşkuya kapılıyordum. "Video kasetler ücret karşılığında mı alınıyordu, yoksa depozito mu bırakmak gerekiyordu?"

"İkisi de değil. Tek yapılması gereken şey bir imza atmak. Aynı şey kitaplar için de geçerli." Bir an için düşündükten sonra, "Sizce aradığınız adam kaseti almak için gerçek imzasını atmış ve böylece adını bırakmış olabilir mi?"

"Dedektif olmalıymışsınız."

Tam olarak havaya girmişti. "O öğleden sonra odada film seyrettiler demek," diye fikir yürütmeyi sürdürdü. "Video cihazının açık olmasının nedeni de buydu." Bir an düşündükten sonra devam etti. "Şimdi düşünüyorum da yastıkların her ikisi de sanki televizyon izlenmiş gibi yukarıya dikilerek bırakılmıştı."

Başımı evet anlamında salladım. Ne var ki Don Juan kaset kiralamak için imza atmışsa bile, gerçek adını bırakmış olamazdı. Öte yandan eğer imzayı kadın atıyorsa, bu olabilirdi.

Roxanne'e, "Kitap ya da kaset ödünç alırken herhangi bir kimlik gösterme zorunluluğu var mıydı?" diye sordum.

"Sanmıyorum. Sanırım ad, soyad ve oda numarası yeterli." Ve ekledi. "Bunu otelde araştırabilirsiniz."

Olur der gibi başımı sallayarak, "Müşteriler imzayı nereye atıyorlar? Bir deftere mi, yoksa karta mı?" diye sordum.

Roxanne bir sigara daha yakarak, "İçinde pembe karbon kopya kağıdı olan şu sıradan makbuz defterlerine. Müşteri kağıdın üzerine aldığı kitabın ya da filmin adını ve oda numarasını yazıyor, imzasını atıyordu. Sonra müşteri -ya da oda hizmetçisi- kitabı ya da video kaseti geri getirdiğinde ona makbuz olarak, üzerinde -Geri verilmiştir- yazılı olan pembe karbon kopya veriliyordu. Son derece basit bir sistem."

Bay Leslie Rosenthal'i ve Kongre'nin kütüphanesini bile utançtan kızartacak düzenlilikteki arşivini düşündüm. Bu adam tam

tamina bir biriktirme hastasıydı ve ondan sakız kağıtlarını bile çöpe atmaması beklenirdi doğrusu. "Tanışma zevkine erişmiş olduğum Bay Rosenthal biriktirmeyi seven birisine benziyor," dedim yüksek sesle.

Roxanne gülümseyerek, "Oldukça titiz ve ayrıntılara meraklı biriydi" dedi.

"Onu tanıyor muydunuz?"

"Benden hoşlanırdı."

"Sizi hiç bodrum kattaki arşivine indirdi mi?"

Güldükten sonra bir an düşündü ve, "O makbuz defterleri arşivde " dedi.

"Lütfen bütün bunlardan kimseye söz etmeyin," dedim.

"Olur."

Bir an için düşüncelerimi toplamaya çalıştım. Don Juan ile sevgilisinin video kaset ödünç almış olmaları olasılığı yüzde kaçtı? Tamam, 203 numaralı odadaki video cihazı açtı ama bunun nedeni kamerayı cihaza bağlayarak o akşam plajda çektikleri mini kaseti izlemeleri de olabilirdi.

Öte yandan, o öğleden sonra besbelli iki buçuk saati odalarında geçirmişlerdi. Bu durumda ikisinden biri pekâlâ kütüphaneye inip bir film almış olabilirdi.

Ama gerçek adlarıyla imza atmış olabilirler miydi?

Yine sanki pamuk ipliğine sarılıyormuşum gibi keyif kaçırıcı bir hisse kapılmıştım. Ama elinde pamuk ipliğinden başka bir şey yoksa sıkı sıkı ona sarılırsın.

Tam o sırada Roxanne'in erkek arkadaşı soluk soluğa yanımıza geldi. Eğilerek Roxanne'in yanağına bir öpücük kondurdu. Roxanne erkek arkadaşına, "Sam, bu Profesör Corey," dedi. "Kendisinden felsefe dersi almıştım."

Ayağa kalktım ve el sıkıştık. Oldukça yumuşak bir tokalaşma tarzı vardı ve biraz da toy birine benziyordu ama yine de oldukça yakışıklıydı. "Felsefe dersi mi veriyorsunuz?" diye sordu.

"Evet. Cogita ergosum."

Gülümseyerek, "Ben ileri fizik programındayım," diye açıkladı. "Felsefe almıyorum."

Ben de öyle. Gitme zamanım gelmişti ama henüz Roxanne'le işim bitmediğinden oturmaya devam ettim.

Sam de oturdu ve bir an için masada bir sessizlik oldu. Roxanne'e yönelerek, "Kütüphane hangi saatler arasında açıldı?" diye sordum.

Roxanne, Sam'e bir bakış fırlattıktan sonra gözlerini bana çevirerek, "Sanırım sabah sekizden akşam sekize kadar," diye karşılık verdi.

"Peki ya bu saatler dışında otelden ayrılmak zorunda olan ve gitmeden önce kitabı ya da filmi geri vermek isteyen müşteriler ne yapıyorlardı?" diye sordum.

Biraz huzursuzlandığı açıkça belli olan Roxanne Sam'e çabucak bir gülümsedikten sonra, "Kütüphane kapalı olduğu saatlerde makbuz defterine bakan resepsiyon görevlisine teslim ediyorlardı," diye karşılık verdi.

Başımı salladım. "Doğru. Mantıklı." Sam'e dönerek, "Bir içki alır mısınız?" diye sordum.

"Him, sanırım masamıza gitsek iyi olacak," diye karşılık verdi Sam. "Önceden yer ayırtmıştık... Şey, siz de bize katılmak ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler," dedikten sonra Roxanne'e, "Video cihazını hangi durumda bulduğunuzu anımsayabiliyor musunuz?" diye sordum. "Hangi düğmeye basılıydı, oynatma düğmesine mi, geri sarma düğmesine mi, yoksa kayıt düğmesine mi?"

"Şey... Hayır, anımsamıyorum."

"Neden söz ettiğinizi anlayamadım," diyerek Sam araya girdi. Sam'e bakarak, "Fiziksel dünya aklımızın dışında da varlık gösterir mi?" diye sordum.

"Elbette. Fiziksel dünyayı insan beyninden çok daha iyi algılayıp kaydedebilen binlerce aygıt vardır."

"Kameralar gibi."

"Doğru"

Ayağa kalkarak Roxanne'e "Bana arkadaşlık ettiğiniz için teşekkür ederim" dedim.

O da ayağa kalktı ve tokalaştık. "İçkiler için teşekkürler profesör."

Sam'in sırtını sıvazlayıp, "Çok şanslı bir adamsınız," dedim. Bir an Roxanne'le göz göze geldik, sonra içkilerin parasını ödemek üzere bara yöneldim.

Hesabı öderken Roxanne yanıma geldi. "Yardımanız için teşekkürler" dedim ve kartımı uzatarak, "Herhangi birisi bu ziyaretle ilgili sizi arayacak olursa mutlaka beni arayın," diye ekledim.

"Ararım. Siz de başka bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayabilirsiniz. Telefon numaramı ister misiniz?"

"Var zaten. Teşekkürler," diye karşılık verdim ve, "Sam hoş bir çocuk" diye ekledim.

Alma de Cuba'dan çıkarak Chestnut Sokak'ında bıraktığım arabama doğru yürümeye koyuldum. Yorgunluktan ölüyordum ama aklım şimdiden Bayview Oteli'ne gitmişti bile.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

New York'a New Jersey paralı otoyolundan gittim, bu yolun manzarası bayağı iyidir, gözlerini yumup başka bir yerde olduğunu hayal edersen ama.

Ayağım gaz pedalında hızla ilerliyordum. Bu kadar hızlı gitmemin nedeni beş yıl öncesine dayanan ve çoktan kapatılmış bir davayla ilgili olası bir ipucunu araştırmanın acele gerektirmesi değil, daha çok yokluğumda beni unutmamış olduklarından ve yurtdışından dönüş günümü takvime not ettiklerinden emin olduğum FBI profesyonel sorumluluk bürosuydu. Eğer John Corey'nin bu geceyi nerede geçirdiğini merak ediyorlarsa, bunu bana yarın sormak zorunda kalacaklardı.

Birer birer radyodaki bütün haber kanallarını çevirdikten sonra, sonuncusunda karar kıldım. Görünüşe göre haber bakımından zayıf bir gün geçirmiştik. Aslına bakılacak olursa terörizm bakımından oldukça sessiz bir yaz mevsimi geçirmiştik ve ortalıkta İslamcı dostlarımızın herhangi bir şey pişirdiklerine dair hiçbir söylenti dolaşmıyordu. Öte yandan ikinci kariyerimde, hiç haber olmamasının iyiye işaret olduğuna inanmanın yanlış olduğunu öğrenmişim ve bu sükunetin olumlu bir gösterge olmadığını düşünen Yemen'deki meslektaşlarım da aynı görüşteydi.

Aklımı daha acil konulara çevirerek, Roxanne Scarangelo ile yaptığımız konuşmayı düşünmeye koyuldum. Bütün görgü tanığı sorgulamaları gibi bu konuşma da herhangi bir yöne gidebilirdi, şurada bir söz, burada güzel bir yorum, doğru soru, yanlış yanıt filan.

Yirmi yıl bu işi yapınca insanın altıncı hissi gerçekten güçleniyor. Bu nedenle otel kütüphanesini ortaya çıkarmış olmam acemi şanssı değildi, hayır bunu sağlayan, John Corey'nin inatçı, zeki, öğretici, akıllı, çekici ve istekli olmasıydı. En fazla da istekli.

Demek istediğim şu, ben bu işi para karşılığında yapmadığıma göre maddi olmayan bir karşılık almak zorundaydım. Kısacası, bu işin Koenig'in kığına koca bir tekme olarak inmesini istiyordum. Liam Griffith'in de öyle. Bir an için, keşke Ted Nash de hayatta olsaydı da, aynı şeyi ona da yapma olanağım olsaydı, diye düşünmeden edemedim.

Arabamın ön konsolundaki saat 21.10'u gösteriyordu. Acaba Dar es Salaam'da saat kaçtı? Yemen'de sabahın erken saatleri olmalıydı. Gözümün önüne Hint Okyanusu'na bakan üç yıldızlı otelinde uyuyan meleğimi getirdim. Bana bir defasında, "Burası o kadar güzel ki John, keşke sen de yanımda olabilseydin," diye yazmıştı. Sanki Yemen'e gitmek benim fikrimdi de!

Gerçekten de onu sandığımdan da çok özlediğimin yavaş yavaş bilincine varıyordum. Daha önce söyledim mi bilmiyorum ama berbat bir yer olan Yemen'e değil de, sakın bir yere gönderildiği için son derece hoşnut ve de mutluydum.

Doğru, kendimin Bahamalar'da onunsa Yemen'de olmasını istediğim merhametsiz anlar da oldu, ama bunlar hep geçici, kısacık anlardı, hemen ardından da içimi sevgi dolu düşünceler ve bir an önce bir araya gelmemizin özlemi doldurmuştu. Paris'teki randevumuz suya düşmüştü, bunun bir nedeni geriye dönüş tarihlerimizin aynı olmaması, ikincisi ise TWA800 davasının bende bir sabit fikir halini almış olmasıydı.

Saatte yaklaşık 85 mil hızla New Jersey paralı otoyolundan kuzeye doğru ilerlemeyi sürdürdüm, yorgun ama uyanıktım.

Bayview Otelinin arşivinde bulabileceğim tek şeyin, başını kaşıyarak, "Ya, nereye gitti bu makbuzlar," diyen bir Bay Rosenthal olabileceğini de biliyordum.

Goethals Köprüsü'nden geçmek üzere otobandan ayrılarak, Staten Island ekspres yolundan Verrazano Köprüsü'ne, oradan Brooklyn'e ve Shore Parkway üzerinden de doğuya doğru ilerlemeye devam ettim.

Henüz çok kısa bir süre önce dünyaya yeniden ayak basmış olduğum JFK Havalimanı'nın yanından geçtim ve aşağı yukarı on beş dakika sonra Nassau Kasabası'ndan, Southem State Parkway'e çıkmıştım bile. Hâlâ doğuya, Hamptons'a doğru ilerliyordum. Saat gecenin on birini çok az geçiyordu. Trafik son derece rahat olduğu için gazı kökledim.

Bayview Otelinin arşivinde bir şey bulma umudumun boş çıkması durumunda, bunu ne kadar çabuk öğrenirsem, düş kırıklığının üstesinden gelmeyi de o kadar çabuk başaracaktım. Ondan sonra yapacağım elimdeki ikinci izin peşine düşmekti. Bu herhalde Christopher Brock olurdu. Bütün ipuçlarımla sonuçsuz kalması durumunda hâlâ gerçeği Liam Griffith'den, onu iyice bir pataklayarak öğrenebilirdim. Ama bu ancak en son çare olabilirdi.

Southem State Parkway'in sonra ermesiyle Montauk Otoyolu'nda ilerlemeyi sürdürdüm, artık West Hampton'a iyice yaklaşmıştım. Saat gece yarımdaydı ve sahil ile körfezden içeriye doğru hafif bir sis yayılıyordu.

Radyom bu bölgede Connecticut yayınlarını da alabiliyordu ve radyo istasyonlarından birisi "La Traviata"yı çalıyordu. Bunu herkese anlatmam ama bedava bilet bulan Dom Farelli ve sevgililerimizle birlikte birkaç kez operaya gitmişliğim vardır. Arya söyleme sırası şişman kadına geldiği sırada Bayview Oteline varacağımı tahmin ediyordum.

Tam müşteri kayıt otoparkına girdiğim sırada, şişman kadın, "Parigi, o cara," diye araya giriş yaptı. Bitirmesini ve ölmesini bekledikten sonra motoru kapatarak otele girdim.

İşçi Bayramı sonrasıydı ve iş günü olduğundan lobi oldukça sessizdi. Barın kapalı olduğunu görmek beni düş kırıklığına uğrattı.

En sevgili resepsiyoncum Peter iş başında olduğu için formaliteleri atlayarak doğrudan, "Bay Rosenthal ile konuşmam gerekiyor," dedim.

Saatin çok geç olduğunu ima etmek istercesine kol saatine baktıktan sonra, "Beyefendi saat nerdeyse sabahın biri," dedi.

"Sen şu anda Yemen'de saat kaç biliyor musun? Söyleyebilirim. Sabahın sekizi. İnsanlar şu anda iş başı yapıyorlar. Bay

Rosenthal'i arayiver."

"Ama... Çok mu acil?"

"Neden burdayım sanıyorsun? Onu ara."

"Olur efendim." Telefonu kaldırıp Leslie Rosenthal'in numarasını çevirdi.

Peter'a bakarak, "Sende bodrumun anahtarları var mı?" diye sordum.

"Hayır efendim. Yalnızca Bay Rosenthal..." O sırada birisi telefona yanıt vermiş olacak ki Peter sözünü keserek, "Bay Rosenthal?" dedi. "Sizi bu kadar geç saatte rahatsız ettiğim için çok özür dilerim. Hayır hiçbir sorun yok... Ama Bay... "

"Corey."

"FBI'dan Bay Corey geldi yine ve sizinle konuşmak... Evet efendim. Sanırım saatin kaç olduğunu o da biliyor."

Yardımsaver bir tavırla, "Saat biri beş geçiyor," dedim. "Telefonu bana ver."

Almacı Peter'dan alıp Bay Rosenthal'a, "Sizi bu saatte rahatsız ettiğim için gerçekten çok üzgünüm ama son derece acil bir ipucu aldık."

Bay Rosenthal uyku sersemliği ve denetlemeye çalıştığı öfke karışımı bir ses tonuyla, "Nasıl bir ipucu bu?" diye sordu.

"Arşive inmek zorundayım. Lütfen anahtarları yanınızda getirin."

Kısa bir sessizlikten sonra, "Bu iş yarını bekleyemez mi?" diye sordu.

"Korkarım hayır." Hafızasını tazelemek için de, "Bunun çalıştırdığınız yasadışı göçmen işçilerle bir ilgisi yok," diye ekledim.

Yine bir sessizlik oldu, sonunda "Pekâlâ." dedi. "Otelden yirmi dakikalık bir uzaklıktayım... Giyinmem de gerekiyor."

"Gösterdiğiniz işbirliği için size gerçekten minnettarım," diyerek telefonu kapadım ve Peter'a, "Şimdi bir kola çok işime yarardı doğrusu," dedim.

"Size bardan bir kola getirebilirim," diye karşılık verdi.

"Teşekkür ederim. Biraz viski koy ve kolayı da unut."

"Efendim?"

"Dewars, sek."

"Peki efendim."

Anahtarla barın kapısını açarak içeri girdi.

Ben de kütüphaneye açılan kapının yanına giderek buzlu camdan içeriye göz attım. İçerisi karanlık olduğundan pek bir şey görünmüyordu.

Peter elinde üzerinde bir kadeh viski olan bir tepsiyle geri döndü. Kadehi alarak, "Bunu oda hesabıma yaz," dedim.

"Bu gece burada mı kalacaksınız?" diye sordu.

"Öyle düşündüm. 203 numaralı oda olsun."

Resepsiyon bölmesinin arkasına geçip bilgisayarına baktıktan sonra, "Çok şanslısınız," dedi. "Dolu değil."

Peter henüz anlamamıştı demek, onu hemen bilgilendirmeliydim.

"Asıl şanslı olan sensin," dedim. "Kimseyi dışarı çıkarmak zorunda kalmayacaksın."

"Evet efendim."

Kadehi elimde hafifçe çalkaladıktan sonra viskimden bir yudum aldım. Viskisiz geçen bir aydan sonra sanki iyot içiyormuşum duygusuna kapıldım. Bu meretin tadı gerçekten böyle miydi? Kadehi masanın üzerine bırakıp Peter'a, "Burada ne kadar zamandır çalışıyorsun?" diye sordum.

"Bu ikinci yılım."

"Müşterilere kütüphaneden ödünç video filmi veriyor musunuz?"

"Hayır efendim, orada hiç video filmi yok."

"Otel kütüphanesinde video filmleri bulunduğu dönemde sen burada mıydın?"

"Hayır efendim."

"Pekâlâ, müşterilere nasıl kitap ödünç veriyorsunuz?"

"Müşteriler herhangi bir kitabı seçer ve imza karşılığında ödünç alırlar."

"İçeri girip bir bakalım." Ben kütüphaneye doğru ilerlerken, Peter da anahtarlarını alıp iki kanatlı kapıyı açtı ve ışıkları yaktı.

Burası duvarları maun kaplı, kitap raflarıyla çevrili, oturma odası biçiminde döşenmiş, büyük bir salondur.

İleri sol köşede, üzerinde bir telefon, para kasası ve bilgisayar olan, uzun bir masa duruyordu. Masanın arkasında ise içinde çeşitli ıvır zıvır olan bir vitrin vardı. Masanın sağ yanına, yine satış için fazla yeri olmayan küçük otellerde rastlanan, bir gazete ve dergi standı konmuştu.

Odaya yalnızca lobideki kapıdan girilip çıkılabiliyordu, pencereleri saymazsak elbette.

Eğer Marie Gubitosi'yi doğru anladıysam, resepsiyon görevlisi Christopher Brock Don Juan'ı kayıt yaptırdıktan sonra bir daha görmemişti.

Belki de buraya gazete ya da başka bir şey satın almak veya akşamüstü sahile gidip yıldızlar altında romantik anlar yaşamadan önceki zamanı geçirmek için bir film ödünç almaya sevgilisi gelmiş olabilirdi.

Geçen geldiğimde bu odaya daha fazla dikkat etmeliymişim. Ne varki en usta dedektifler bile ilk defasında her şeyi birden düşünemezler.

"Müşteriler kitap aldıklarında nereye imza atıyorlar?" diye sordum.

"Bir makbuz defterimiz var."

"Ve bu defter genelde senin masanın arkasında duruyor."

"Doğru, böylece müşteriler kitapları hangi saatte olursa olsun iade edebiliyorlar. "

"Şu makbuz defterine bir bakalım."

Birlikte lobiye döndük ve Peter masasının altından bir makbuz defteri çıkarırken, ben de viskimi aldım.

"Dolduktan sonra bu defterleri saklıyor musunuz?" diye sordum.

"Sanırım evet," diye karşılık verdi. "Bay Rosenthal yedi yıl, bazen de daha uzun bir süre, bütün yazılı kayıtları saklar."

"İyi bir politika." Makbuz defterini açtım, tıpkı Roxanne'in tarif ettiği gibiydi. Her yaprağında üç makbuz olan, yapraklarının arasında pembe karbon kağıt bulunan, perakende satışlarda kullanılan, sıradan bir makbuz defteriydi bu.

Her makbuzun üzerinde tarih için bir boşluk ve üzerinde "Alınmıştır" yazılı bir satır, bunu izleyen birkaç boş satır ve imza için bir boşluk vardı. Ve yine her makbuzda, kırmızı mürekkeple basılmış, birbirini izleyen numaralar yer alıyordu.

Öylesine bir sayfa açıp, üzerindeki kayıtlara baktım. Tarih olarak 22 Ağustos yazılmıştı ve "Alınmıştır" ibaresinin altına kitabın adı olan "Gold Coast" yazılmıştı. Bunu oldukça okunaklı bir imza ve oda numarası 105 izliyordu. En alta da el yazısıyla "iade edilmiştir" diye yazılmıştı.

"Müşterilerden kimlik göstermelerini istiyor musunuz?" diye sordum.

"Genellikle hayır. Oda servisi, bar, restoran vesaire için adınızla oda numaranızın bilgisayardaki verilere uyması yeterlidir," diye açıkladı ve, "Bu yöntem iyi otellerin çoğunda uygulanır," diye ekledi.

"Pekâlâ..." Son altı haftayı kötü bir otelde geçirdiğim için bunu bilmiyor olabilirdim. Don Juan'ın sevgilisi, adamın hangi adla kayıt yaptırdığını büyük bir olasılıkla bilmiyordu, diye düşünerek Peter'a, "Peki diyelim ki uymadı..." dedim.

"Evet, uymadığı da olabiliyor. Örneğin odada kalan ikinci müşteri kayıt yaptıran kişiyle aynı soyadını taşıyor olabilir. Bu durumda bu kişinin oda anahtarını göstermesi ya da odaya kayıt yaptıran müşterinin adını söylemesi yeterlidir.

"Peki diyelim ki oda anahtarını yanıma almayı unuttum ve hatta birlikte yattığım kişinin de adını unutuverdim, bu durumda bana imza attırır mısınız?"

İşte şimdi Peter'ın intikam alma sırası gelmişti, bana gözlerini iyice dikerek, "Hayır," dedi.

Makbuz defterini iyice karıştırdıysam da, yaprakların üzerinde imzalarıyla oda numaraları dışında müşterilerle ilgili hiçbir bilgiye rastlamadım. Bazı makbuzların üzerinde ikinci bir ad daha yazılıydı ki, bu Peter'ın az önce sözünü ettiği kayıtlı müşterinin, kitabı ödünç alan kişiden farklı olan soyadı olmalıydı.

"Son ziyaretimden sonra buraya FBI'dan gelen oldu mu?" diye sordum.

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Pekâlâ. Öyleyse şimdi 203 numaralı odaya kaydımı yapalım."

Peter en iyi becerdiği işi yapmaya koyuldu ve beş dakika bile geçmeden, Yemen'de pek kullanma olanağı bulamadığım Amerikan Express kartımla 203 numaralı odaya kaydım yapılmıştı bile. Sezon sonrası oda fiyatı elli papele düşmüştü, parayı peşin ödemem durumunda bu ucuz bir fiyat sayılırdı, peşin ödemezsem de OPR'nin eline yazılı bir kanıt vermiş olurum.

Öyle görülyordu ki, Bay Rosenthal'in gelmek için pek de acelesi yoktu ve ben de hareketi seven, aşırı sabırsız bir adam olarak filmlerdeki gibi birkaç kapıyı tekmelemeyi aklımdan geçirdiysem de böyle bir şey yapmam Peter'ı fazlasıyla üzebilirdi.

Lobideki yüksek arkalı koltuklardan birine oturup Bay Rosenthal'i beklemeye koyuldum, ne de olsa arşivin anahtarı ya da ardında bütün boklukların gizlendiği kapıyı açacak altın anahtar ondaydı.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Bay Leslie Rosenthal, üzerinde pantolon ve tişörtten ibaret spor kılıkla ve boynunda balina desenli kravatu olmadan lobiden içeriye girdi.

Ayağa kalkarak, "İyi akşamlar," dedim.

"Buraya yine dosyaların doğruluğunu denetlemeye mi geldiniz?" diye sordu.

"Evet, öyle."

"Sabahın bir buçuğunda mı?"

"Beyefendi, FBI asla uyumaz."

"Ben uyurum," dedi ve, "Buraya rutin bir soruşturma için gelmediniz gibi geliyor bana," diye ekledi.

"Bunu nereden anladınız?"

"Saatten. Bütün bunların nedeni nedir?"

"Bunu size açıklamaya yetkili değilim. Anahtarları getirdiniz mi?"

"Getirdim. Siz bana kayıp dosyalarımı getirdiniz mi?"

"Doğrusunu söylemem gerekirse son görüştüğümüz tarihten bu yana Ortadoğu'daydım. Ten rengimi görüyor musunuz?"

Uçak biletimi de görmek ister misiniz?"

Bay Rosenthal bu sözlerimi karşılıksız bırakarak, "Ne görmek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Kütüphanenizde video film ödünç verilirken kullanılan makbuz defterlerini."

Bir süre kafa patlattıktan sonra, "Ödünç film vermeye üç yıl önce son verdik," dedi ve ekledi. "Elimizdeki bütün filmleri bir hastaneye bağışladık."

"Bu gerçekten büyük bir cömertlik. Ama makbuz defterlerini sakladınız elbette."

"Sanırım öyle. Geri zekalının biri atmadıysa elbette."

"Sizin dışınızda başka kimlerde arşiv odasının anahtarı var?"

"Hiç kimsede."

"İyi işte buradasınız. Gidip alt kata bir bakalım."

Ardından bodrum katın kapısına doğru yürüdüm. Kapı kilitli değildi. Işıkları yaktı ve merdivenlerden aşağıya inmeye başladık.

Anahtarıyla arşiv odasının kapısını açıp doğruca odanın, metal raflar üzerinde karton kutularının dizili olduğu arka bölümüne doğru ilerledi. Kutuların her biri etiketliydi ve üzerlerinde tarih yazılıydı. Bir dakika içerisinde, üzerinde "Kütüphane, film makbuzları - Şubat '96-Mart '97" yazılı kutuyu buluverdik.

Gözlerimi kutuya dikerek Bay Rosenthal'a, "FBI 1996'da bu makbuzları görmek istedi mi?" diye sordum.

"Dosya dolaplarının nasıl düzenlendiğini gösterdikten sonra, onları yalnız bıraktım," diye karşılık verdi.

Bu sözlerden sonra kutuyu raftan alarak dosya dolaplarından birinin üzerine indirdim.

"Sanırım o çiftin film ödünç almak için imza atmış olduklarını düşünüyorsunuz," diye fikir yürüttü Bay Rosenthal.

Birdenbire herkes dedektif kesilivermişti. "Bu fikir aklıma geldi doğrusu," diye karşılık verdim. Kutuyu açtım, içi makbuz defterleriyle doluydu. Bu gerçekten de bir düzen fanatiğinin işi olabilirdi ancak.

Makbuz defterlerini teker teker kutudan çıkarmaya başladım. Defterlerin kapaklarına başlangıç ve bitiş tarihleri yazılmamıştı. İçten içe defterlerden birisinin kaybolmuş ve yerine Liam Griffith'den, "Defol git, Corey," yazılı bir not bırakılmış olmasını bile bekliyordum.

"Bunları neden saklıyorsunuz?" diye sordum.

"Bütün kayıtları yedi yıl saklamayı ilke edindim. IRS ya da otel sahipleri zaman zaman neleri görmek istiyorlar, aklınıza hayalinize sığmaz," diye açıkladı. "Ya da FBI. Yedi yıl iyi bir süre."

"Hep derim zaten, çiviye sağlam kazığa çakmalı diye."

O sırada üzerinde "12 Haziran - 25 Temmuz, '96" yazılı bir makbuz defteri buldum.

Tavanda asılı flüoresan lambanın altına giderek sayfaları birer birer geçmeye başladım.

"Eğer aradığınızı bulamazsanız ödünç alınan kitapların kaydının tutulduğu deftere de bakabiliriz..." dedi.

"Olur." 17 Temmuz'a doğru sayfaları açarken ellerim biraz titriyordu doğrusu.

O tarihte düzenlenmiş olan ilk makbuz sayfanın hemen en üstündeydi ve Kevin Mabry adında biri tarafından imzalanmıştı; 109 numaralı odada kalıyordu ve Butch Cassidy and the Sundance Kid adlı filmi ödünç almıştı. Bir sonraki makbuzu üç numaralı bungalovda kalan Alice Young adlı biri imzalamıştı ve o da Paris'te Son Tango adlı filmi ödünç almıştı. Alice olamazdı. Bunu deşifre edemediğim bir imza izliyordu. Bu binada olduğunu sandığım 8 numaralı odada kalıyordu ve Baba adlı filmi ödünç almıştı. Sayfayı çevirip 17 Temmuz tarihli iki imza ve film adı daha okudum, ama ikisinin de oda numarası 203 değildi. Sayfanın en sonundaki makbuz 18 Temmuz tarihi atılmıştı, yani bir gün sonrasının.

Orada öylece durup, önümdeki açık makbuz defterine baktım. "Bir şey bulabildiniz mi?" diye sordu Bay Rosenthal.

Karşılık vermedim.

Bir önceki sayfayı açıp kırmızı seri numarasına baktım, sonra da sayfaları ileriye doğru çevirdim. Arada üç numara eksikti.

Defteri geriye doğru büktüğümde aradan bir sayfanın jilet kullanılmış gibi dümdüz kopartılmış olduğunu gördüm. "Hergeleler!"

"Efendim?"

Defteri kutunun içine fırlatıp, "Haydi, gidelim," dedim.

Kapıya doğru yürümeye başladık. Bay Rosenthal omzunun üzerinden dosya dolabının üzerinde bırakmış olduğum karmaşaya baktı. Aklımın bir yerlerinde, FBI'nın bu otelde tam iki ay kalıp da kütüphaneyi araştırmayı akıl etmemesinin olanaksız olduğunu biliyordum. Elbette dedektif değillerdi ama kuş beyinli hiç değillerdi. Kahretsin.

Ne var ki kanıtladığım bir şey vardı, 203 numaralı odada birisi bir film almıştı ve kayıp sayfa da bunu gösteriyordu. Büyük bir dedektiflik, ama ne yazık ki yine kayıp bir kanıtı varmaktan başka bir işe yaramamıştı. Hergeleler!

Bay Rosenthal arşiv odasının kapısını kilitlemeye hazırlanırken, "Kitapların fişlerini görmek ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır." Ama sonra birden aklıma Roxanne'in söylediği bir şey gelince, durdum. "Makbuz defterinde iade edilmemiş olan filmlerin pembe karbon kopyalarını göremedim," dedim.

"Doğru, onları defterden koparır, başka bir yerde saklarız."

"Nerde?"

"Burada. Karbon kopyaları eksik malların envanterini çıkarmak için kullanılır."

"Peki karbon kopyaları defterden ne zaman çıkarırsınız?" diye sordum.

"Ne zaman mı? Müşteri otelden ayrılıp, ödünç alınan film ya da kitabın iade edilmediği anlaşıldıktan sonra, bir iki gün içerisinde."

"Pekâlâ... 203 numaralı odada kalan müşteriler otele kayıtlarını 17 Temmuz'da yaptırıldılar ve 18 Temmuz günü öğlen saatlerinde kayıtlarını sildirmeden otelden ayrılmış olduklarını fark ettiniz. 19 Temmuz sabahı FBI kayıp bir yatak örtüsünü soruşturmak için otele geldi. O sabahın ilerleyen saatlerinde daha fazla FBI ajanı gelerek 203 numaralı odada kalan müşterilerle ilgili sorular sormaya başladılar. Bundan daha önce elemanlarınızdan birisinin makbuz defterindeki pembe sayfayı kopartmış olması mümkün mü?"

"Kütüphane görevlisi oda hizmetçisinin ya da başka bir çalışanın kayıp kitabı ya da filmi geri getirmesini bekler. Eğer getirmezse o günün ilerleyen saatlerinde ya da ertesi gün erkenden pembe kopyayı, müşteriye kayıp nesne için fatura kesilmesi ya da bunun bedelinin kredi kartından çekilmesi için muhasebeciye gönderir. Kimi zaman kayıp film ya da kitap otele posta yoluyla gönderilir ya da birdenbire ortaya çıkıverir, bu nedenle de pembe karbon kopyalar aylık envanter için saklanır, eğer nesne hala kayıpsa ya da bedeli ödenmemişse, pembe kopya vergiden düşülecek mal kaybı olarak vergi dosyasına girer."

"Peki daha sonra?"

"Söylediğim gibi, pembe karbonlar arşivde saklanır, yedi yıl boyunca."

"Bana yolu gösterin."

Bay Rosenthal beni, üzerinde "Vergi Dosyaları 1996" yazılı bir dolabın önüne götürdü ve "Kütüphane makbuzlarının karbon kopyaları" etiketli kalın kağıttan bir zarf bulup bana uzattı.

Zarfı açtım. İçi paket lastiğiyle birbirine tutturulmuş bir öbek pembe makbuz kağıdıyla doluydu. Paket lastiğini sıyırıp, aradığım makbuzu bulmak amacıyla elimdeki iki düzine kadar makbuz sayfasını birer birer taramaya koyuldum.

Bay Rosenthal, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Hayır." Makbuzlar tam olarak kronolojik sıraya göre dizilmemişlerdi. Hepsinin üzerinde "İade edilmemiştir" ibaresi okunuyordu. Öbeğin ortalarına doğru 17 Temmuz tarihli bir sayfada durdum. Oda numarası 203'tü. Ödünç alınan filmin adı Bir Kadın ve Bir Erkek'ti.

İmza karalanarak atılmıştı ve anlaşılan imzayı atan kişi kalemi, karbon kopyada iz bırakmayacak kadar az bastırmıştı.

Yine aynı makbuz sayfasının üzerine başka bir el yazısıyla "İade edilmemiştir" ve "Reynolds" adı yazılmıştı. Marie Gubitosi'nin anlatmış olduğuna göre Don Juan otele kaydını bu adla yaptırmıştı.

13 ay Rosenthal'in dikkatini bunun üzerine çekince, "Görünüşe göre anahtar filmi alan kişinin yanında yokmuş, bu nedenle kütüphane görevlisi bilgisayarına bakmış ve makbuzu imzalayan kişinin adının, 203 numaralı odada kalan müşterinin adıyla bir olmadığını görmüş. Bunun üzerine filmi isteyen kişiye odayı tutan kişinin adını sormuş ve o da odayı tutan kişinin adını söylemiş."

"Anlıyorum." O halde sevgilisi Don Juan'ın o gün hangi adı kullandığını biliyordu, bundan da bu işi daha önce yapmış oldukları, kısacası bunun tek gecelik bir macera olmadığı sonucu çıkıyordu.

Makbuz öbeğini elimden bırakıp dikkatle imzaya baktım. Işık pek iyi olmadığı halde imza bir kadının imzasına benziyordu. "Haydi yukarı kata çıkalım," dedim.

Yukarı çıktığımızda pembe makbuz yaprağını resepsiyondaki parlak ışığın altına tutup baktım. Peter'a yönelerek, "Büyüteç var mı?" diye sordum.

Masasının arkasından çıkarttığı kare büyüteçle bir daha silik imzaya baktım. Jill Winslow. Her harfi teker teker algılamaya çalışarak, bir kez daha dikkatle baktım. Jill Winslow.

Peter pembe kağıda kaçamak bir bakış fırlatmaya çalıştıysa da, ben çabuk davranarak kağıdı büyüteçle birlikte cebime soktum. Bay Rosenthal'e dönerek elimle kütüphaneyi gösterdim. Ve yeniden karanlık odaya girdik. "Sizin bu konularda deneyiminiz fazladır. Uzun zamandır –sanırım yıllardır- otelcilik işindediniz, sizce 203 numaralı odada kalan bayan müşteri makbuz imza atarken gerçek adını kullanmış olabilir mi?" diye sordum.

Bir süre düşündükten sonra, "Sanırım evet," diye karşılık verdi.

"Neden böyle düşünüyorsunuz?"

"Şey... Aynı şey bar, restoran ya da satış standı için de geçerlidir... Sizden imzanızı atmanız ve oda numaranızı yazmanız istenir ve siz de gerçek imzanızı atarsınız. Çünkü otel çalışanları siz oradayken her an bilgisayara girebilirler ya da işlemin herhangi bir noktasında sizden oda anahtarını hatta sürücü ehliyetini göstermeniz bile istenebilir," diye açıkladı ve ekledi, "Ayrıca adınız sorulduğunda gerçek imzanızı atmanız doğal bir reflekstir. "

"Sahte adla yolculuk yapmıyorsanız tabii. Yani gizli bir ilişki yaşamıyorsunuz. Biliyorsunuz adam otele kaydını gerçek adıyla yaptırmadı."

"Evet ama burada durum farklı. Kitap ya da film ödünç almak önemsiz bir işlemdir. Herhangi bir sıkıntıyla karşılaşmamak

için yapılabilecek en iyi şey gerçek adını ve oda numaranı kullanmaktır."

"Düşünme biçiminiz hoşuma gitti Bay Rosenthal."

"Bunun için ne kadar rahatladım bilemezsiniz."

Bay Rosenthal'in oldukça kuru, neredeyse alaycı bir mizah anlayışı vardı. Ne de olsa hep insanların en iyi yanlarını ortaya çıkarmayı başarıyım.

Kütüphaneden çıktım ve Bay Rosenthal de beni izledi. "Bu makbuz ihtiyacınız olacak mı?" diye sordu. "Evet."

"Öyleyse bu makbuz için bir makbuz rica edeceğim," diye küçük bir şaka yaptı.

Kibarca gülerek, "Bunu da oda hesabıma ekleyiniz," dedim.

Bu arada resepsiyon bölümünün önüne gelmiştik. "Bu gece burada mı kalıyorsunuz Bay Corey?" diye sordu.

"Evet. Bana iyi bir sezon sonrası fiyat söylediler."

Bay Rosenthal, bu defa Peter'a dönerek, "Bay Corey'e hangi odayı verdiniz?" diye sordu.

"203 numara."

"Elbette." Bay Rosenthal, bana, "Odanın sizinle konuşmasını mı umuyorsunuz?" diye sordu.

"Odalar konuşmazlar Bay Rosenthal," diye karşılık verdikten sonra Peter'a dönerek, "Sabah saat yedide uyandırılmak istiyorum," dedim.

Peter bunu defterine kaydedip, "Bagajlarınız ya da Moneybogue Bay Binası'nın yolunu bulmak için yardıma gereksiniminiz var mı?" diye sordu.

"Hayır yok. Yardımlarınız için çok teşekkür ederim baylar."

Lobiden, serin ve sisli geceye çıktım.

Kiralık arabama binerek Moneybogue Bay Binası'nın park yerine saptım, küçük geceleme çantamı alarak bir dizi basamak tırmandım ve 203 numaralı odaya girdim.

Başımın içinde bir ses ya da oda bana sanki 'Evreka!' diye bağıyordu.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Küçük çalışma masasının başına oturup lambayı açtım. Pembe makbuz yaprağını masanın üzerine koyup bir kez daha büyütle inceledim.

"Bir Erkek ve Bir Kadın" diye yazan el kesinlikle bir kadına aitti ve tarih, oda numarası ile imza da aynı el yazısıyla yazılmıştı. "Reynolds" ile "İade edilmemiştir" sözcüklerini ise başka birisi, herhalde kütüphane görevlisi yazmıştı.

Bir zamanlar John Jay Koleji'nde el yazısı çözümlemesi dersine devam etmişim ve bir insanın el yazısından ve imzasından çok fazla şey öğrenilebileceğini biliyordum. Ne yazık ki derste anlatılanlardan çok fazla bir şey hatırlayamıyordum. Yine de en azından, gerçek adıyla imza attığında bir insanın el yazısının, uydurma bir ad ya da başkasının imzasını taklit ederek imza attığı zamana göre çok farklı olduğunu biliyordum. Bu imza gerçeğe benziyordu. Belki de ben gerçek olmasını istediğim için, bunu ben uyduruyordum.

Ayağa kalkarak bütün ışıkları açtım ve duvardaki dolaba doğru yürüdüm. Televizyonun altında boş bir raf vardı ve lambanın ışığında rafın beyaz ahşabının üzerinde daire biçiminde dört minik iz fark ediliyordu. On sentlik madeni para büyüklüğünde olan bu izler görünmeyen bir dörtgenin dört köşesini oluşturuyordu. Anlaşılan üç yıl öncesine kadar video cihazı bu rafın üzerinde duruyordu.

Bu öyle büyük bir keşif sayılmazdı elbette, ama başka birisinin bana anlatmış olduğu bir şeyi yerinde tespit etmek bana kendimi iyi hissettiriyor.

Yeniden küçük masanın başına oturup Dom Fanelli'nin telefonunu çevirdim. Bu saatte nerede olabileceği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu ama mobil telefonlarının en iyi yanı da bunun hiç fark etmemesiydi.

"Alo?" diye telefonu açtı.

Arka plandan yüksek bir müzik sesi geliyordu. "Ortağın arıyor."

"Hey dostum! Telefonumdan Bayview Otel'i'nde olduğunu okuyorum. Tanrı aşkına ne işin var orada?"

"Tatil yapıyorum. Sen neredesin?"

"Telefonum pantolonumun cebinde titreşmeye başladı ve ben de bunu yapan Sally, Sarah her kimse o sandım. Sarah haydi arkadaşşıma merhaba de."

"Dom seni güçlükle duyabiliyorum."

"Bekle." Bir dakika sonra, "Dışarıdayım," dedi. "Bir şüpheliyi izliyordum ve onun ardından Varick Caddesi'ndeki kulüplerden birine girdim. Bu gerçekten çok zor bir iş."

"Bir adı araştırmanı istiyorum."

"Yine mi? Sana verdiğim adlar ne oldu? Philadelphia'ya gittin mi?"

"Gittim. Ve şimdi de gereken... "

"Şu anda da Westhampton Beach'desin. Neden evine gitmiyorsun?"

"Sen neden evine gitmiyorsun? Pekâlâ aradığım kişinin adı şu..."

"Daireni derleyip topladım. Temizlikçi kadın yarın evi temizleyecek. Cuma günleri geliyordu değil mi?"

"Ölmediyse evet. Dinle... Jill Winslow." Teker teker harfleri yazdırdım. "Sanırım otuz ya da kırk yaşlarında olmalı."

"Bu gerçekten iyi bir ipucu."

"Onun hakkında hiç somut bilgim yok, tek bildiğim o güzel yaz hafta sonunda mercimeği fırına vermek için herifin biriyle 17 Temmuz 1996 günü bu otelde kalmış olduğu."

"Bu tarih bana oldukça tanıdık geldi."

"Evet. Herif sahte ad kullanmış, bu nedenle evli olduğunu sanıyorum, kadınsa evli olabilir de olmayabilir de. Ama bence..."

"Eğer evliysen en sağlamı evli bir kadınla olmaktır."

"Senin karın da erkek arkadaşları için böyle diyordur! Pekâlâ ben kadının Long Island ya da Manhattan'da oturduğunu sanıyorum. Sen olsan romantik bir buluşma için ne kadar yol katederdin?"

"Bir defasında birisiyle buluşmak için Seattle'a kadar gitmiştim. Ama o zaman on dokuzundaydım. Peki sen bir kadınla buluşmak için en uzak nereye kadar gittin?"

"Toronto'ya. Pekâlâ..."

"Peki ya Washington'daki FBI'lı fıstık? Neresi daha uzak Toronto mu, Washington mı?"

"Fark etmez, sen Seattle'la kazandın zaten. Pekâlâ, dinle... İlk önce trafikte araba kayıtlarını incele, elimizde açık kahverengi bir Ford Explorer var, en az beş yıllık olmalı, ama araba kadının değil de adamın olabilir ve bugüne kadar çoktan satılmış da olabilir. Sonra emlak kayıtlarını, boşanma kayıtlarını ve telefon kayıtlarını da araştır. Hem Long Island'ın hem de Manhattan'ın kayıtlarını araştır. Ama unutma bütün bu kayıtlar onun değil de kocasının adına tutulmuş olabilir, bu nedenle..."

"İşte buldum. Jill Winslow, Maple Lane 8 numara, Locust Valley, Long Island, New York. 1996 Ford Explorer, açık kahverengi, kocasının adı Roger. Şaka, şaka. Sen de biraz bilgisayarla oynasan fena olmaz. Benim çözmek zorunda olduğum cinayet davaları var."

"Bu belki de çözümüne katkıda bulunacağın en büyük cinayet davası."

Kısa bir sessizlikten sonra Dom, "Anlıyorum," diye karşılık verdi.

"İyi. Ayrıca ölüm kayıtlarını da kontrol et."

"Sence ölmüş olabilir mi?"

"Umarım ölmemiştir."

"Sen neyin peşindesin? Bana anlatsan iyi olacak. Hani öldürülmen durumunda ben de neyin ne olduğunu bilirim hiç değilse."

"Sana bir not bırakırım."

"Şakanın sırası değil John..."

"Yarın beni bu numaradan ara. Oda numarası 203. Eğer yoksam da Bay Verdi olduğunu söyleyerek bir mesaj bırak."

Dom gülerek, "Operada senin kadar berbat olan birisini daha görmedim dostum," dedi."

"Saçmalama. La Traviata'nın sonunda şişman kadının öbür dünyayı boylamasına bayılıyor doğrusu. Neyse, seninle yarın konuşuruz."

"Hoşça kal."

Telefonu kapatıp soyundum ve giysilerimi düzgünce bir sandalyenin üzerine fırlattım. Küçük geceleme çantamı alıp banyoya girdim.

Tıraş olup dişlerimi fırçaladıktan sonra duşa girdim.

Evet, demek ki Liam Griffith, Ted Nash ve yanlarında başka her kim varsa, makbuz defterini keşfederek 17 Temmuz kayıtlarının olduğu sayfaları koparmış, ne var ki karbon kopyasını unutmuştu. Bu aptallık değil de neydi?

Elbette, hepimiz hata yaparız. Ben bile arada sırada hata yaparım.

Asıl önemli olan nokta Jill Winslow gerçek bir ad mıydı ve onu bulabilmişler miydi? Sanırım her iki sorunun da yanıtı evet. Ve bu aynı zamanda kadının aracılığıyla Don Juan'ı da bulmuş oldukları anlamına geliyordu. Ya da parmak izlerinin yardımıyla ilk önce Don Juan'ı da bulmuş olabilirlerdi. Her iki durumda da, ikisi de bulunmuştu.

Nash ya da Griffith'in onları sorguya çekişini, kumsalda kamerayla kayıt yapıp yapmadıkları ve ilişkileri ile ilgili sorular soruşunu gözümün önüne getirebiliyordum.

Bu konuşmadan çıkacak olası sonuçlar neydi? Aklıma üç tane geliyordu. Birincisi, çift TWA800'ün infilak edişini gerçekten de kaydetmemişti. İkincisi, kaydetmiş ama kaseti yok etmişti. Üçüncüsü, infilakı kaydetmiş, kaseti saklamış ve ilişkilerinin gizli kalması -ki bundan her ikisinin ya da en azından birinin evli olduğu anlamı çıkıyordu- koşuluyla bunu Ted Nash ile arkadaşlarına devretmişti.

Gerçek bunlardan hangisi olursa olsun çift soruları yanıtlarken yalan makinesinde oldukça uzun bir zaman geçirmiş olmalıydı.

Dom Farelli ya da benim, hala hayatta olması durumunda Jill Winslow'u bulacağımızdan kuşku yoktu.

Onunla mutlaka konuşacaktım ve o FBI' a beş yıl önce anlatmış olduğu her şeyi bana da anlatacaktı, ne de olsa ben de davaların nasıl yürütüldüğünü denetleyen bir FBI görevlisiydim.

Ama gerçekten ortada bir video kaset varsa, bu onu ele geçirebileceğim anlamına gelmiyordu.

Kıscacı yine bir çıkmaza varmış olacaktım, ama hiç değilse bu kaset ile ilgili gerçeği öğrenerek belki bunu birtakım yüksek otoritelere bildirme olanağını yakalayacak ya da belki ortadan kaybolacaktım.

Aklımı meşgul eden bir düşünce daha vardı. Bu "Bir Erkek ve Bir Kadın" ile ilgiliydi. Jill Winslow -ya da belki Don Juan-neden bu kaseti yürütmüştü? Hızla bir otel odasından ayrılıp anahtarı odada bırakır ve resepsiyona inip kaydını sildirmezken, neden ödünç alınmış bir video kaseti el çantana ya da bagaja atasın?

Bütün bunları ve Roxanne'in söylemiş olduğu bazı şeyleri aklımdan geçirirken, sorunun yanıtını buldum. Sanırım Don Juan'ın ya da Jill Winslow'un video kaseti neden aldığını anlamıştım. Jill Winslow ile konuştuğumda ona bunun doğru olup olmadığını soracaktım.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Peter sabahın yedisinde arayıp beni uyandırdığında, ses tonunda hafif bir ifade sezinler gibi oldum.

Yatağımdan yuvarlanarak kalkarken, elim hiç düşünmeden Glock'umu almak üzere yastığımın altına gitti ama tam o sırada aklıma geçici olarak birbirimizden ayrı düştüğümüz geldi.

Duş alıp giyindikten sonra kahvaltı etmek üzere ana binaya gittim. Peter beni kısık sesli bir "Günaydın"la selamladıktan sonra otelin Restoran-kafeterya bölümüne geçtim. Günlerden cumartesiydi ve önceki gece hafta sonunu geçirmek üzere otele birkaç kişi gelmişse bile, o saatte içerisi neredeyse bomboştu.

Garson kadın, "Atkins mi?" diye sordu.

"Hayır, Katolik," diye karşılık verdim.

Kahvaltıdan sonra kütüphane odasına geçtim. Birkaç kişi güneşli pencerenin önündeki derin koltuklara gömülmüş, gazete-dergi okuyordu.

Rafları tarayıp bir Stephen King'in Kemik Torbası romanında karar kıldım. Arka köşedeki masanın başındaki kütüphaneci/ıvır zıvır satıcısı kadına gidip, "Bu kitabı ödünç almak istiyorum," dedim.

Kadın gülümseyerek, "Bu kitap sizi bütün gece ayakta tutacaktır" dedi.

"Çok iyi, çünkü ishalim."

Makbuz defterini önüme koyarak, "Lütfen doldurunuz," dedi. Tarihi, kitabın adını ve oda numaramı yazıp makbuzu imzaladım.

"Giuseppe Verdi."

Kadın, "Oda anahtarınız yanınızda mı?" diye sordu.

"Hayır efendim."

Bunun üzerine bilgisayarında 203 numaralı odada kalan müşterinin adına baktı ve, "Söylediğiniz odada başka bir müşteri kalıyor," dedi.

"Erkek arkadaşım John Corey."

"Hım... Tamam..." Kadın kağıdın üzerine "Corey" yazıp, "Teşekkür ederim Bay Verdi," dedi. "Umarım kitap hoşunuza gider. Otelden ayrılana dek sizde kalabilir."

"Bana bir makbuz verecek misiniz?"

"Kitabı geri getirdiğinizde pembe kopyayı size vereceğim. Ama eğer makbuz istemiyorsanız, kitabı ayrılırken odanızda da bırakabilirsiniz."

"Tamam. Eğer hoşuma giderse kitabı satın alabilir miyim?"

"Hayır, üzgünüm."

Merdivenlerden aşağıya otel bürosuna indim. Bay Rosenthal'in asistanı Susan Corva oradaydı. Kim olduğumu anımsamış olacak ki, hafifçe gülümsedi. "Günaydın," dedim. "Bay Rosenthal burda mı?"

"Cumartesi genellikle burada olur, ama bu sabah biraz gecikecek."

"Herhalde uyuyakalmış olacak," dedim. "Bilgisayarlarınızdan birisini kullanabilir miyim?"

Susan eliyle boş bir masayı işaret etti.

İlk iş e-postamı kontrol ettim. Birkaç önemsiz mektuptan sonra gözüm Kate'den gelen bir mesaja ilişti. "Evi arayarak sana ulaşmaya çalıştım. Lütfen sağ salim eve vardığını bana bildir. Ben pazartesi günü evde olacağım :) Aynı uçuş verileri. Havaalanından eve taksile gelirim. Seni çok özledim:(Sensizliğe daha fazla dayanamayacağım. Sevgilerimle. Kate."

Gülümsedim :)

Doğruca bir yanıt yazmaya koyuldum: "Sevgili Kate, sağ salim var. Evde değilim. Sahilde birkaç gün tatil yapıyorum."

Bir an için düşündüm. Edebiyat parçalamakta pek başarılı değilimdir, bu nedenle onun tarzını taklit ederek, "Seni çok özledim:(Sensizliğe daha fazla dayanamayacağım. Sevgilerimle. John," diye yazdım.

Mektubu siber uzaya gönderdikten sonra Susan'a teşekkür edip bürodan ayrıldım. Aşağıya indiğimde Peter'a saçını nerede kestirdiğini sordum, o da bana Westhampton Beach'de bir adres söyledi.

Peter'ın söylediği berber salonunu bularak, yaklaşık bir ay aradan sonra ilk defa saçlarımı düzgün bir biçimde kestirdim.

Saçımı kesen Tiffany adlı genç kıza, "Bayview Otelinde resepsiyon görevlisi olan Peter'ı tanıyor musunuz?" diye sordum.

"Elbette. Saçları harikadır," dedi ve ekledi. "Cildi de öyle."

"Ya benimki?"

"Çok güzel bronzlaşmışsınız."

"Yemen'deydim."

"Orası da neresi?"

"Suudi Arabistan yarımadasında."

"Dalga geçmeyin. Neresi gerçekten?"

"Tam olarak bilmiyorum."

"Tatile mi gittiniz?"

"Hayır. Hükümet adına gizli ve tehlikeli bir görev için gittim."

"Dalga geçmeyin! Biraz saç spreyi ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler."

Tiffany'ye parasını öderken, nereden mayo alabileceğimi sordum ve o da bana bir blok aşağıda bulunan spor mağazasının yerini tarif etti.

Yürüyerek söylediği mağazayı buldum ve yeşil bir şort mayo, siyah tişört ve plaj sandaleti aldım.

Arabamla otele dönüp, telefonla not bırakılıp bırakılmadığını sormak üzere lobiye girdim. Peter yeni saç modelimi fark edecek mi, diye merak ediyordum ama o görev başında değildi. Bana herhangi bir mesaj bırakılmamıştı. Ben de odama gidip, fiyat etiketlerini çıkarmayı unutmadan, yeni plaj giysilerimi giydim.

Mesaj bırakılıp bırakılmadığını görmek için cep telefonuma baktım ama hiç kimse aramamıştı ve çağrı cihazımın pili henüz dolmamıştı.

Roxanne'i düşünerek oda hizmetçisi için birkaç dolar bahşış bırakıp odamdan çıktım.

Cupsogue Beach County Park'a inip, arabamı otoparka bıraktım ve plaja doğru yürüdüm. Güneş ışıl ışıl, hava sıcacık ve hafif bir esinti vardı.

Bütün öğle öncesini yüzerek, eylül güneşi depolayarak, sahilde yalın ayak koşarak ve Ateş Arabaları filminin melodisini mınıldanarak geçirdim.

Öğlen saatinde plajdaki insan sayısı artmıştı. Bunların çoğu yavaş yavaş sone eren yazın belki de son sıcak plaj-hafta sonunun tadını çıkarmak isteyen ailelerdi.

Yıllardır olmadığı kadar formdaydım ve Kate eve dönüp altın rengi tenime ve sörfçü bedenime hayran kalana dek böyle kalmaya kararlıydım. Acaba Kate, Dar es Salaam'da mükemmel vücut hatlarını korumayı başarmış mıydı? Umarım, "Hayatım sanırım birazcık kilo almışsın," gibi bir şeyler söylemek zorunda kalmazdım.

En azından birlikte olana dek kesinlikle böyle bir şey söylememeliydim.

Koşarak parkın batı ucuna, yarımadanın, anma töreninin yapılmış olduğu Smith Point County Park'ın bulunduğu Fire Island'dan bir koyla ayrıldığı noktaya doğru koştum. Yüzbaşı Spruck 17 Temmuz 1996 akşamı okyanusa işte buradan açılmıştı.

İnsanı, hayatının türlü dönemlerini sorgulamaya yönelten, yaşam ve ölüm, bu gezegende neyi, neden yapıyoruz gibi konularda düşünmeye sevk eden, altından bir son yaz günüydü.

Başımın üzerinde tuhaf kuşlar tur atıyor, her şeyden habersiz yüzen balıkları yakalamak üzere ani dalışa geçiyor ve daha göz açıp kapayamadan denizden havaya taşıyıp, midelerine indiriyorlardı.

Hemen ileride, okyanusun üzerinde iki yüz otuz kişi Paris'e gitmek üzere yola çıkmış ama aniden gece gökyüzünden aşağıya üç mil düşerek, okyanusa gömülmüştü. Göz açıp kapayınca dek olup bitmişti her şey.

Bir toplum ani ölümlere -kaza ya da cinayet- karşı verdiği tepkiye göre yargılanabilir ve bizim içinde bulunduğumuz toplum, kaza ve cinayetleri aydınlatmak için çok fazla zaman, para ve efor sarf ediyordu. Hiçbir cinayetin cezasız kalmaması ve hiçbir kazanın kaçınılmaz ilan edilmemesi, bizim kültürümüzün bir parçasıydı.

Ama yine de, kaza nedeninin resmi olarak elektrik kıvılcımının ortadaki yakıt tankında patlamaya yol açması olarak açıklanmasına ve TWA800'ün gökyüzünün orta yerinde infilak etmesinin üzerinden beş yıl geçmiş olmasına karşın, hala felakete yol açan bu potansiyel sorunun giderilmesi için pek fazla bir şey yapılmamıştı.

Bu ne anlama geliyordu peki? Bu, ileri sürülen alternatif teorinin -olaya bir füze karıştığının- hala insanların düşüncelerini ve kararlarını etkilediği anlamına geliyordu.

Aradan yıllar geçtiği ve benzer bir sorun ortaya çıkmadığı için, resmi açıklama inanılabilirliğini biraz daha yitirmişti.

Bir süre okyanus sahili boyunca koştuktan sonra, içperlere doğru koşup, biraz da belki kumların arasına gömülmüş kinetik füze kuyruğu parçası görürüm umuduyla, koşumu kum tepeciklerinin arasında sürdürdüm, ama bu konuda şans ne yazık ki yüzüme gülmedi.

Don Juan ile sevgilisinin, yani JilI Winslow'un, yatak örtüsünü serip plajda romantik ve büyük bir olasılıkla yasak bir saat geçirdikleri gözlerden uzak, dar vadiyi buldum. Acaba burada yaşadıkları anlar onları hala meşgul ediyor muydu?

Tişörtümü çıkarıp onların yattıklarını tahmin ettiğim yere uzandım ve tişörtümü yastık yaparak, sıcak kumlarda uyuyakaldım.

Uyurken erotik bir düşünme gördüm. Yemen çöllerinde bir vahadaydım ve haremimde Kate, Marie, Roxanne ve Jill Winslow vardı. Jill peçeli olduğu için yüzünü göremiyordum. Çok anlam ifade eden bir düşünme değildi ve sanırım deve sırtında Ted Nash'in belirmesi dışında da pek analiz gerektirecek bir yanı yoktu.

Otele geri döndüğümde mesaj ışığım yanıp sönüyordu. Resepsiyonu aradığımda oradaki görevli bana, "Bay Verdi aradı. Sizin kendisini aramanızı rica etti. Numara bırakmadı," dedi.

"Teşekkür ederim."

Cep telefonumla Dom Fanelli'nin cep telefonunu aradım.

Telefonu açtığında, "Bay Corey, Bay Verdi'nin telefonuna yanıt veriyor," dedim.

"Hey Giovanni, notumu aldın mı?"

"Aldım. Neler buldun?"

"Neredesin?"

"Hala Bayview'dayım. Mobil telefonumdan arıyorum, bu nedenle de uzun konuşamam."

"Bugün neler yaptın?"

"Plaja gittim."

"Ben de sabahtan beri senin için bilgisayarımı boğuşuyorum. Üstelik de günlerden cumartesi. Karımla biraz iyi zaman geçirmeyi tercih ederim doğrusu."

"Mary'ye bunun benim suçum olduğunu söyle."

"Sorun değil. Her neyse, bugün zaten Jersey'deki kızkardeşine gidecekti. Fabrika satış mağazası. Hiç bu tür bir yere gittin mi? Aman Tanrım! Deliler adeta koridorlarda giysileri deniyorlar. Ne kadar harcarsan, o kadar tasarruf etmiş olursun. Yanlış. Ne kadar harcarsan, o kadar harcarsın. Doğru mu?"

"Doğru." Sadede gelmemesine karşın onun bir şeyler bulunduğunu anlamıştım.

"Her neyse," dedi. "Senin için birkaç tane Winslow buldum ve sanırım seçenekleri bir taneye düşürmeyi başardım. Duymak istiyor musun?"

"Elbette."

"Önce bana neyin peşinde olduğunu söyle."

"Dom, senin öğrendiklerini ben de kolaylıkla öğrenebilirim. Öğrenmek istediğin şey bilmemen gereken bir şey. Bana bu konuda güven."

"Bilmek istiyorum. Seninle pazarlık yapmıyorum -sana öğrendiklerimi nasıl olsa söyleyeceğim- ama kahrolası beyninde ve hayatında neler olduğunu az da olsa bilmek istiyorum."

"Bundan telefonda söz edemem. Ama yarın sana yüz yüze anlatacağım."

"Peki ya daha önce öldürülürsen?"

"Sana bir not bırakırım. Haydi uzatma, fazla zamanım yok."

"Pekâlâ, yaş grubu ve coğrafya bakımından uygun olan tek Jill Winslow bu. Hazır mısın?"

"Jill Penelope Winslow, Mark Randall Winslow ile evli, şu soylu beyaz Protestanlar bu adları çok arıyorlar mı acaba? Kadın otuz dokuz yaşında, kayıtlı herhangi bir işi yok. Kocasını kırk beş yaşında, Morgan Stanley'de yatırım bankeri ve Manhattan'da çalışıyor. Quail Hollow Lane 12 numara, Old Brookville, Long Island, New York'da oturuyorlar. Trafik kayıtlarına göre üç arabaları var; bir Lexus SUV, bir Mercedes Sedan ve bir de BMW Z3. Ayrıntıları da istiyor musun?"

"Evet." Dom arabaların modellerini, renklerini, plaka numaralarını birer birer söylerken ben de bunları not aldım.

"BMW kadının adına kayıtlı."

"Tamam."

Ve edindiği bilgileri aktarmaya devam etti. "Telefon numarasını bulmak için pek çok kaynağa başvurduğum ama başarılı olamadım. Bir ihtimal sana numarayı pazartesi günü bulabilirim. Hem sabıka hem de sivil kayıtları inceledim ama her ikisi de temiz. Boşanmış ya da ölmüş olan hiçbir Jill Penelope Winslow yok ama senin Jill Winslow ile benim bulduğum aynı kişi olmayabilirler. Bu nedenle ikinci bir ad ya da sosyal güvenlik numarası olmadan..."

"Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirim. Teşekkür ederim."

"Demek biliyorsun. Bir cumartesi sabahında yapılabileceklerin en iyisini yaptım. Üstelik de uykumu alamamışken. Dün gece o kulüpte sen de olmalıydın. Şu fıstık, Sally..."

"Sarah. Tamam, bana bir iyilik yap ve uygun olabilecek bütün Jill Winslow'larla ilgili bilgileri e-postayla yolla. Otelden ayrılıyorum ve bugün bana cep telefonumdan ulaşamazsın ama not bırakabilirsin. Bu gece eve dönmüş olacağım."

"Kate ve senin için bir şişe şampanya bıraktım."

"Çok düşüncelisin."

"Doğrusunu istersen içmediğim bir marka. Kate ne zaman dönüyor?"

"Pazartesi günü."

"Harika. Herhalde patlamak üzeresindir." Güldü.

"Pekâlâ, gitmek zorundayım."

"Old Brookville'e mi gidiyorsun?"

"Evet."

"Doğru JilI Winslow olup olmadığını bana bildir, olur mu?"

"Benden sonra ilk öğrenecek kişi sen olacaksın."

"Tamam. Yaklaştın mı?"

"Sanırım."

"Son on metre en zorlu mesafedir."

"Biliyorum. Hoşça kal."

"Hoşça kal."

Telefonu kapadım, duşa girdim ve üzerimdeki tuzlardan arındım.

Tam kurulanırken telefon çaldı. Bu evrende yerimi bilen bir tek kişi vardı ve onunla da az önce konuşmuştum. Demek ki otelden arıyorlardı. Telefonu kaldırıp, "Alo?" dedim.

Bir kadın sesi, "Bay Corey?" diye konuştu.

"Birazdan ayrılıyorum. Faturamı hazırlarsanız sevinirim," diye karşılık verdim.

Kadın, "Ben otelden değilim," dedi. "Sizinle konuşmak istiyordum."

Havlumu yere bırakarak, "Ne hakkında?" diye sordum.

"TWA800 hakkında?"

"TWA800 hakkında ne konuşmak istiyorsunuz?"

"Telefonda daha fazlasını söyleyemem. Benimle buluşabilir misiniz?"

"Ancak bana söyleyeceklerinizin neyle ilgili olduğunu ve kim olduğunuzu söylerseniz."

"Telefonda söyleyemem. Benimle bu gece buluşabilir misiniz? Sanırım aradığınız şey bende."

"Ben ne arıyorum?"

"Bilgi. Belki bir video kaset?"

Birkaç saniye hiçbir şey söylemeden durduktan sonra, "Gerekli olan her şeye sahibim. Yine de teşekkürler," dedim.

Tam düşündüğüm gibi bu sözlerimi duymazdan gelerek, "Bu akşam sekizde, Cupsogue Beach County Park'da, tam olarak kolun olduğu yerde. Sizi bir daha aramayacağım," dedi ve telefonu kapadı.

69'u çevirerek hangi numaradan aranmış olduğunu belirlemeye çalıştıysam da, bir bant kaydı bana numaranın bu yolla belirlenemeyeceğini bildirdi.

Yatağımın başucundaki komodinin üzerinde duran kol saatime baktım, 15.18'i gösteriyordu. Old Brookville'e gidip Cupsogue Beach County Park'a dönmek için yeterli zamanım olduğu söylenemezdi.

Peki, karanlık bastırdıktan sonra, hiç tanımadığım biriyle ıssız bir yerde neden buluşayım ki? Eğer buna mecbursan, bunu yaparsın ama üzerinde bir alıcı olmak zorundadır, arka planda mutlaka destek kuvvet bulunur ve yanına tabancanı alırsın.

Ne var ki bu defa tek başıma hareket ettiğim için bütün bunlardan mahrumdum ve Glock'um da diplomatik postada, Yemen ve New York arasında bir yerlerdeydi.

Ama bunun nasılsa önemi yoktu, çünkü bu buluşmaya gitmeyecektim.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Fikrimi değiştirdim.

İster iş için olsun, ister eğlence için, gizli bir buluşmaya dosdoğru yoldan gitmek hiç de akıllıca değildir. Bu nedenle arabamı Cupsogue Beach County Park'da park etmek yerine, Dune Yolu üzerinde kenara çekerek, iki levha arasında plaja inilebilen dar bir patika buldum.

Üzerimde mayo ve siyah tişörtle okyanus sahili boyunca yalınayak yürüdüm. Plaj üzerindeki bir işaret bana park sınırlarından içeri girmek üzere olduğumu bildirdi.

Saat akşam yediyi biraz geçiyordu ve güneşin 19:17'de batması bekleniyordu. Gerçekten de güneş okyanusun derinliklerine batmıştı bile ve suyun rengi yer yer kırmızı ve altın rengine dönüşmüş, ışıldıyordu.

Plajda bulunan az sayıda kişi eşyalarını toplamak ve arabalarına dönmekle meşguldü.

Bu arada oldukça ileride, okyanusun karanın içine dek uzanan kolu gözümün önünde belirmişti. Dört çekişli cipiyle kumsal boyunca ilerleyip megafonla parkın kapandığını anons eden park görevlisi dışında, plajda bir tek ben kalmıştım.

Adam cipiyle bana doğru gelerek, "Park kapandı," dedi. "Lütfen parkı terk ediniz."

Sahilden içeriye doğru yürüyüp, bir kum tepeciğine tırmandım. En tepeden kum tepeliklerini ayıran doğal yolları görebiliyordum. Ellerinde birer can simidi taşıyan iki çift ağır ağır otoparka doğru ilerliyordu. Saat yediyi çeyrek geçiyordu. Bütün duyularımı toparlamak için tam kırk beş dakikam vardı. Aslına bakılırsa bunun için neredeyse kırk yıl zamanım olmuş,

ama bunu yine de başaramamıştım.

Güneş battı ve geriye kalan zayıf ışık iyice eriyerek ufukta gözden kaybolurken, gökyüzünün rengi de mordan siyaha dönüştü. Tepemde yıldızlar belirdi ve denizden esen bir rüzgar çevremdeki uzun otları hışırdattı. Minik dalgalar hafif ve ritmik bir ses çıkararak kıyıyı yalıyordu. Arada bir de büyükçe bir dalga kumların üzerine iniyordu.

Yavaşça ot bürümüş kum tepeciklerinin arasından geçerek, koyu rahatça görebileceğim en son kum tepeciğine ulaştım.

Bulduğum noktanın sağında Moriches Körfezi, solunda ise okyanus bulunuyordu, her ikisi de birbirine fazla büyük olmayan koyla bağlıydı. Renkli ışıkları yanan birkaç eğlence teknesi körfezden içeriye girerken, birkaç istakoz çıkarma teknesi de derin sulara doğru yol alıyordu. Körfezin öbür ucunda sahil güvenlik istasyonunun ışıklarını görebiliyordum.

Sözde muhbirimin adanın en uzak köşesindeki buluşma yerine nasıl -okyanus sahilinden mi, kum tepeciklerinin arasından mı, tekneyle mi- geleceği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Ama önce ben gelmişim, etrafımı son derece iyi görebiliyordum ve yüksekteydim. Bütün bunlara karşın Glock'um yanımda olsa kendimi çok daha iyi hissedecektim.

Hava karardıktan sonra hele bunu daha çok ister olmuştum.

Dijital saatim 20.05'i gösteriyordu ama kumlu buluşma noktasında kimse beni beklemiyordu. Muhbirim ya gecikmişti ya da kum tepeciklerinin arasında gizlenmiş ilk benim ortaya çıkmamı bekliyordu.

Saat sekizi çeyrek geçe ilk harekete geçen kişi olmaya karar verdim, ama bu benim son hareketim de olabilirdi.

Orada yapayalnız ve silahsız gelmem dışında, hiç de aptal sayılmam, yalnızca biraz kayıtsızımdır. Üstelik de kesinlikle son derece meraklıyım.

Büyük bir dikkatle çevremdeki seslere kulak kabarttım, ama yumuşak kumların üzerinde birilerinin ayak seslerini duymak neredeyse olanaksızdı ama rüzgarın esmediği bir anda yüksek otların hışırdadığını duyar gibi olmuştum.

Yavaşça başımı çevirerek karanlığın arasında bir şeyler görmeye çalıştıysam da, hiçbir şey kıvıldamıyordu.

Bu arada ay -pırl pırl parlayan bir yarım- yükselmeye başlamıştı.

Ay ışığında arasında oturduğum otlar beni artık gizleyemez duruma gelmişlerdi ve çevremde birkaç cılız ota çevrili kum tepeciğinin üzerinde otururken kendimi bir an çırılçılak hissettim. En azından giysilerimin ve tenimin rengi koyuydu.

Saat sekizi yirmi beş geçe bir karar vermek zorunda olduğumu ayımsadım. Yapılacak en akıllıca şey gitmekti ama buradan uzaklaşmak buraya gelmek kadar kolay olmayacaktı. Yerimden kıpırdamadan oturmaya karar verdim. İlk adımı buluşmayı isteyen kişi atmalıydı. Kurallar böyleydi.

Beş dakika sonra öksürüğe benzer bir ses duydum ama bu bir köpek de olabilirdi. Birkaç saniye sonra aynı sesi bir kez daha duydum, sanki hemen arkamdaki kum tepeciğinden geliyordu.

Yavaşça sese doğru döndüysem de hiçbir şey göremedim. Beklemeye devam ettim.

Sesi bir kez daha duydum ve bu defa bunun bir köpekle ilgisi olmadığından kesinlikle emin oldum. Ses bir insana aitti ve çevremde dönerek bana yaklaşıyordu. Ya da ellerinde susturucu takılmış otomatik tabancaları olan birden fazla kişi etrafımı sarmıştı. Başka bir noktadan gelen bir öksürük sesi daha duydum.

Bu saçmalıktan sıkılmışım. Orada her kim varsa buluşmaya geldiğimi bilmek zorundaydı. "Sizi görebileceğim bir yerde durun," dedim.

Bir erkek sesi, "Neredesiniz?" diye karşılık verdi.

Ses hemen sağımdaki kum tepeciğinden gelmişti. O yana döndüm.

"Sizi görebileceğim bir yerde durun," diye yineledim. "Yavaşça."

Kum tepeciğinin ardında bir adam belirdi. Omuzlarından ve başından anladığım kadarıyla iriyarı birisine benziyordu ama yüzünü seçemiyordum. "Yaklaşın," dedim. "Ellerinizi görebileceğim biçimde tutun."

Gölge iyice doğrudu ve adam kum tepeciğinin en tepesinde belirdi, sonra yokuş aşağıya, karanlık yola doğru ilerledi. "Orada durun," dedim.

Adam durdu.

"Pekâlâ, şimdi arkanızı dönüp, yere yatın," dedim.

Adam buyruğumu yerine getirmeyince hep olduğu gibi yine sinirlendim. En etkileyici NYPD tonlamamla, "Hey dostum, sana söylüyorum," dedim. "Arkanı dönüp yere yat. Derhal!"

Adam olduğu yerde durup bana bakmaya devam etti. Sonra bir sigara yaktı. Sigaranın ışığında yüzü hafifçe aydınlanır gibi oldu ve ben bir an için onun tanıdığım biri olduğunu sandım, ama bu olanaksızdı. "Hey pislik," dedim. "Silahım üzerine çevrili. Üç saniye kadar sonra sesini duyacaksın. Arkanı dön. Derhal! Ve yere yat. Bir, iki..."

Adam, "Tabancan diplomatik postada. Ve eğer ikinci bir tabancan yoksa bu akşam burada yalnızca tek bir tabanca var, o da benimki."

Adamın yüzü gibi sesi de tanıdık geliyordu. Gerçekten de karşımdaki adam, görünüşe göre yeniden dirilmiş olan Ted Nash'ti.

KIRKINCI BÖLÜM

Şaşkınlığımı üzerimden atabilmem birkaç saniye sürdü, ömür boyu düş kırıklığından kurtulamayacağımı biliyordum. "Sen ölmemiş miydin?" diye sordum.

"Resmi olarak öldüm. Ama kendimi oldukça iyi hissediyorum."

"Belki bunu değiştirebilirim."

Karşılık vermedi ama sigarasını fırlatarak kumlu yokuştan yukarıya, bana doğru ilerlemeye başladı. Bana iyice yaklaştığında üzerinde kot pantolon, siyah tişört ve altında silahını sakladığını sandığım bir rüzgarlık olduğunu gördüm.

Aşağıdan yukarıya doğru geldiği için bulunduğum açıdan yüzüne bir tekme savurmam ya da topuğumu iki gözünün arasına yapıştırmam olanaksızdı.

Kum tepesinin en üstüne çıkıp, on adım kadar ötemde durdu. Birbirimizi kollayarak dik dik süzdük.

CIA'den Ted Nash benim boylarımda, uzun boylu bir adamdı ama benim kadar kaslı değildi. Ölgün ay ışığında bile mükemmel taranmış kırçilli saçlarını ve kadınların nedendir bilmem çok çekici buldukları yüz hatlarını gayet net seçebiliyordum. Acaba kırık bir burun çekiciliğini azaltır mı, arttırır mı, hep merak etmişimdir.

Plum Island meselesinde birlikte çalıştığımızda, daha ilk andan itibaren birbirimizden hiç hoşlanmamıştık. Bunun nedeni kısmen onun kendini beğenmiş tavırları, ama daha çok bir kadın dedektife karşı duyduğu, benim son derece yersiz ve profesyonellik dışı olarak nitelendirdiğim ilgiydi. Bu hanımefendiyle benim de ilgileniyor olmam cabasıydı. Bir de öldüğü için bağışlanmış olduğum Kate meselesi vardı. Ama görünüşe göre onu kabullenmemin tek nedeni de yok olmuştu.

Kadınlar konusunda aynı zevke sahip olmamız dışında anlaştığımız hemen hemen hiçbir konu yoktu.

Mayomla tişörtümü kastederek, "Seni tatil yaparken mi rahatsız ediyorum?" diye sordu.

Hiçbir şey söylemeden, başta hayatta olması olmak üzere, onu sevmememin bütün nedenlerinin envanterini çıkararak, ona dik dik bakmaya devam ettim. Senden ne kadar da nefret ediyorum! Dur nedenlerini bir sayayım. Birincisi sesindeki o hiç kaybolmayan ukala tonlama. Ve de yüzünde hiç kaybolmayan küçümseyici ifade.

Saatine göz atıp, "Saat sekizde, koyda buluşmayacak mıydık?" diye sordu.

"Cehenneme kadar yolun var!"

"Tanıdığın biriyle bahse girdim. Yalnızca bir geri zekalı gece karanlığında, yanında silahı olmadan, ıssız bir yerde, tanımadığı biriyle buluşmaya gider."

"Yalnızca bir geri zekalı benimle buluşmaya yalnız başına gelir. Umarım yanında destek kuvvet getirmişsindir."

Bu sorumu yanıtsız bırakıp, "Yemen nasıldı?" diye sordu. Karşılık vermedim.

"Kate'in Tanzania'da çok hoş zaman geçirdiğini duydum," dedi. Yine bir şey söylemedim. Sanırım o silahını çekmeye zaman bulamadan üzerine atlayacak kadar yakınındaydım. O da bunu hissetmiş olacak ki benden birkaç adım uzaklaştı. Çevresine bakınarak, "Güzel bir gece. Hayatta olmak muhteşem," dedi ve güldü.

"Buna fazla alışmasan iyi olacak," dedim.

Bana bakarak, "Hayatta olduğuma biraz olsun şaşırmadın mı?" diye sordu.

"Şaşırmaktan çok bozuldum."

Gülümseyerek, "Bize casus demelerinin nedeni de bu," dedi.

"Bu cümleyi yüksek sesle söylemek için ne kadar bekledin?" Sanırım onun bu ağdalı cümlelerini takdir etmemerne biraz bozulmuştu, ama yine de bu yolda devam ederek, "Seni evlendiğin için kutlamaya fırsatım olmamıştı," dedi.

"Ölmüştün. Unuttun mu?"

"Beni düğününe davet eder miydin?"

"Eğer nereye gömüldüğünü bilseydim."

Ted Nash bu sözler üzerine suratını asarak arkasını döndü ve yamaçtan aşağıya, okyanusa doğru yürümeye başladı. Eliyle onu izlememi işaret etti. "Haydi gel. Sahil boyunca yürümekten büyük zevk alırım."

Aramızdaki mesafeyi kapatmaya çalışarak onu izledim ama Ted omzunun üzerinden, "Fazla yaklaşma. Arada on adım bırak," diye seslendi.

Piç herif. Ardi sıra sahile indim ve arka arkaya batıya, koya doğru yürümeye başladık. Ted ayakkabılarını çıkararak, ayaklarını yalayan dalgalar arasında yürümeye devam etti. "Islak madde," dedi.

Bu CIA dilinde birisini öldürmek anlamına geliyordu. "Yapma lütfen, bu kadar akıllı olma."

"Sen benim zekarnı asla takdir etmeyi bilmedin. Ama Kate hep etti."

"Cehenneme kadar yolun var."

"Acaba küfürleşmeden mantıklı bir biçimde konuşabilir miyiz?"

"Üzgünüm. Cehenneme git."

"Beni sinirlendiriyorsun."

"Ben seni mi sinirlendiriyorum? Seni karşımda bulmanın beni ne kadar sinirlendirdiğini tahmin edebiliyor musun acaba?"

"Ben de seni gördüğümde aynı şeyleri hissediyorum."

Sahil boyunca, aramızdaki on adımlık mesafeyi koruyarak yan yana yürüyorduk. Hafifçe sola dönerek mesafeyi kapamaya çalıştım. Ted bunu anında fark ederek, "Beni sıkıştırıyorsun," dedi.

"Dalgalardan söylediklerini duyamıyorum."

"Bir lanet olası adım daha atarsan Corey, ne tür bir silah taşıdığını göreceksin. "

"Önünde sonunda bunu nasılsa göreceğim. Şimdi uygun bir an." Ted olduğu yerde durdu, sırtını okyanusa vererek bana doğru döndü.

"Durumu bir açıklığa kavuşturalım," dedi. "Ben silahlıyım, sen değilsin. Buraya birtakım yanıtlar bulmaya geldin. Sana bu yanıtları ben vereceğim. Ondan sonra ne olacağı kısmen sana bağlı. O zamana kadar patron benim."

Serinkanlılığını yitirmek üzereydim. "Sen asla patron olamazsın Teddy," dedim. "Öyle davranmaya çalışsan da bunu başaramazsın. Sen yalnızca patronluk taslayan, kendini beğenmiş, bencil, narsist..."

"Suyun içine bak Corey. Ne görüyorsun?"

"Bu gece bitmeden önce senin yüzün aşağıya dönük halde sürüklenip gittiğini göreceğim."

"Böyle bir şey olmayacak. En azından bana."

Aramızda yaklaşık beş adım mesafe, kumsalda öylece duruyorduk, dalgalar iyice güçlenmiş, gürültüyle karaya vurmaya başlamıştı. Nash bu gürültüde sesini yükselterek, "Sen benim Kate'le yattığını sanıyorsun ama bunun doğru olup olmadığını bana sormak istemiyorsun, çünkü sorunun yanıtını duymak istemiyorsun."

Derin bir soluk aldım, ama hiçbir şey söylemedim. Gerçekten de içimden o ukala ağzına bir yumruk indirmek geliyordu ama kendimi kontrol etmeyi başardım.

"Sorsan da söylemem aslında," diye konuşmayı sürdürdü. "Sarhoşken tüm yattığınız kadınların adını afişe edip bütün ayrıntıları anlatan sen ve NYPD dostlarının aksine, bir centilmen asla bu konularda konuşmaz."

Bu sözleri karşılıksız bırakıp, "Neden beni buraya çağırdın? Mucizevi yeniden doğuşunu ilan etmek için mi? Çocuksu, aptalca espirilerini dinlemem için mi?" diye sordum. "Bu zalimlik Ted. Bana tabancanı ver de kendimi vurayım."

Ted Nash bir süre sessizce durdu, sonra bir sigara daha yakıp, dumanı rüzgara karşı üfledi. "Seni buraya, hem benim örgütümün, hem de kendi örgütünün başını ağrıttığın için çağırdım," dedi. "Bumunu seni ilgilendirmeyen işlere sokuyorsun ve görünüşe göre Yemen de sana hiç ders olmamış."

"Orada ne öğrenmem gerekiyordu hocam?"

"Başkalarını nasıl izlemen gerektiğini."

"Nasıl izlemeliymişim?"

Ted bunu karşılıksız bırakıp, "Bayview Oteli'nde ne işin var?" diye sordu.

"Tatil yapıyorum, aptal."

"Hayır yapmıyorsun. Ayrıca aptal demeyi bırak. Bir daha dene."

"Tatil yapıyorum, piç herif."

Bu tanımlamanın da hoşuna gitmediği açıktı ama benden bir kez daha denememi istemedi. Bana bakıp gökyüzünü işaret etti ve, "Bu benim davamdı. Ne senin, ne Kate'in, ne de Dick Kearns ya da Marie Gubitosi'nin. Yalnızca benim. Ve dava kapandı. Ve sen de Corey bu konuyu bir daha açmayacaksın, yoksa çok samimi söylemeliyim ki, sonun hiç iyi olmayacak."

Dick ile Marie hakkında bilgi sahibi olması beni oldukça şaşırtmış ve rahatsız etmişti. "Beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordum. "Bunu daha önce de bir kez denemiştin ve bir daha kimse bundan cezasız kurtulamayacak."

Sigarasını dalgalara fırlattı, ayakkabılarını ayağına geçirdi ve rüzgarlığını çıkardı. Omzundaki silah askısında tabancası duruyordu. Rüzgarlığının kollarını beline sarıp, "Haydi yürüyelim," dedi.

"Sen yürü ve yürümeye devam et."

"Sanırım bu buluşmada iplerin kimin elinde olduğunu unuttun."

Arkamı dönerek sahil boyunca, arabamı bırakmış olduğum yöne doğru yürümeye başladım.

Arkamdan, "O çiftin burada ne yaptığını öğrenmek istemiyor musun?" diye seslendi.

Omzumun üzerinden ona hareket çekip yürümeye devam ettim. Bunu yapmaya gerçekten niyeti olsaydı, beni çoktan vururdu, bunun ayırımındaydım. Sırtıma bir kurşun saplayamayacağını düşündüğümde değil, ama ya bunu yapmaya yetkisi yoktu ya da beni vurmadan önce neler bildiğimi öğrenmek istiyordu.

Dalgaların çağılısından ayak seslerini duymasam da, sol gözümün ucuyla baktığımda onun bana doğru yaklaşmakta olduğunu gördüm. Aramızda on adım kadar kaldığında, "Konuşmalıyız," dedi.

Bense yürümeye devam ettim. ileride, parkın dışında bulunan ilk yazlık evleri görebiliyordum.

Nash bir denemede daha bulunarak, "Gayri resmi olarak burada konuşsak daha iyi olur," dedi. "Ya bu işi bu biçimde hallederiz ya da gözetim altında sorgulanırsın. Hakkında suç davası bile açılabilir. Kate'in de öyle."

Arkama dönerek ona doğru yürümeye başladım. "Olduğun yerde kal," dedi.

"Elinde silahı olan sensin."

"Doğru ve onu kullanmak zorunda kalmak istemiyorum."

"On adım uzaklıktan beni vuramazsın. İşini kolaylaştırmak istiyorum." Aramızda yalnızca beş adım kaldığında hızla silahını çekerek üzerime doğrulttu. "Beni bunu kullanmaya zorlama."

Olduğum yerde kalarak, "Silahın şarjörünü çıkar, temizle ve silahını kılıfına geri koy Ted," dedim.

Buyruklarımı yerine getirmese de, en azından ateş de etmedi. "Erkek erkeğe konuşmak için, gerçek bir erkek silaha gereksinim duymaz," dedim. "Silahını boşalt, o zaman seninle konuşurum."

Bu önerim karşısında duraksadı ama sonra silahını havaya kaldırarak şarjörünü çıkardı ve cebine koydu. Sonra sürgüyü geri çekti ve bir mermi yerinden çıkararak kuma düştü. Tabancasını kılıfına geri koyup, dik dik bakarak olduğu yerde öylece durdu.

"Şarjörü bana doğru at," dedim.

"Gel de al."

Ona doğru iyice yaklaştım. Artık silahlı değildi ama hâlâ tehlikeliydi. Bu herifin gerektiğinde benimle sıkı bir biçimde dövüşeceğinden hiç kuşku yoktu. "Şarjör," diye anımsattım.

"İstesem lanet olası şarjörü üstüne boşaltırım," dedi.

"Kırk günde formdan düştüğümü sanma, ayrıca şu anda oldukça doluyum," dedim.

"Yemen'in sana iyi geldiğine sevindim. Arkadaşlardan birisi bana şişko bir ayyaş olma yolunda olduğunu söylemişti."

Artık elinde dolu bir silah yoktu, bu nedenle ona biraz avans tanıyabilirdim. Ya da yanında destek güç getirmişti ve ben her an kendimi çapraz ateşin ortasında bulabilirdim. Başımı çevirip kum tepeliklerine baktıysam da, özel gece dürbünlerinin kendilerini ele veren yeşil ışıklarını göremedim. Kıydan yaklaşık birkaç yüz metre ötede bir balıkçı kayığı görülüyordu, ama belki de bu bir balıkçı kayığı değildi. "Sen de benimle bu şekilde, yani silahsız konuşacak yürek olmadığını biliyorum. Ödlek herifin biri olduğun için mutlaka yanında küçük yardımcılarını getirmişsindir," dedim.

O sırada bir sol kroşe sallayarak beni şaşırttı, gelişini görmemiştim ama neyse ki tam zamanında başımı yana çekmeyi başardım da yumruk yalnızca çenemi sıyırdı. Sırtüstü kumların üzerine yığıldım ve o da üzerime daİma hatasında bulundu. Her iki ayağımı böğrüne saplayarak, onu üzerimde havaya doğru kaldırdım. Hızla yüzüstü dönerek kumların üzerinde emekleyerek ona doğru ilerledim. Ne var ki o ayaklarının üzerine fırladı ve bir yandan geri geri giderken, bir yandan da hızla silahını kılıfından ve şarjörünü de cebinden çıkardı. O daha şarjörü yerine oturtup ateş edemeden, tıpkı bir kısa mesafe koşucusu gibi hızla ayağa fırlayarak ileriye doğru atıldım. Ama lanet olası kum o kadar yumuşaktı ki hız kaybettim ve silahı yüklemeyen ona ulaşmayı başaramadım. Tam silahı ateşlemek üzere horozu çekiyordu ki, elimle ayak bileğini yakalayarak onu kuvvetle çektim.

Kumların üzerine yığılmasıyla üzerine çullandım. Sol elimle silahının namlusuna yapışırken, sağ elimle de kafasının tepesine hızlı ve kuvvetli bir yumruk indirdim.

Bu onu oldukça serseme çevirmekle birlikte, yine de diziyile kasiğima vurmaktan alıkoymadı. Bu darbe hızımı bir ölçüde durdurmuştu.

Eğimli kumsaldan dalgalara doğru birlikte yuvarlanmaya başladık.

Göğüs göğüse mücadele etmeyi sürdürürken birkaç minik dalga bizi ıslattı, sonra akıntı bizi yavaş yavaş ileri doğru taşımaya başladı ..

O ana kadar Ted Nash çoktan kendisinden ölesiyeye nefret ettiğimi ve yavaş yavaş delirmeye başladığımı anlamış olmalıydı. Bana her yaklaştığında kafamı hızla onun kafasına vuruyordum ve her ikimiz de sersemleşmeye başlamıştık.

İyi bir yumruk oturtabiİrnek için, her ikimiz de okyanus zemininde ayağımızı sağlam basmaya uğraşıyorduk. Bu arada ben Ted'in tabancasını sıkı sıkı tutmayı sürdürdüğüm için, hala birbirimize sarılmış durumdaydık ve akıntı bizi sürüklemeye devam ediyordu.

Bir dakika kadar süren güreş sırasında her ikimiz de epeyce tuzlu su yutmuştuk ve Ted, üzerindeki giysiler benimkilerden daha ağır olduğundan, yavaş yavaş ağırlaşmaya başlamıştı. Bense -Yemen sağ olsun- son derece formdaydım ve istesem onu boğabilirdim. O da bunun bilincindeydi ve aniden mücadele etmeyi bıraktı. Aramızda yalnızca bir ayak boyu mesafeden birbirimizi süzdük. "Tamam..." dedi. Tabancasını bırakarak ayağı yere basana dek birkaç metre yüzdü, yalpalaya yalpalaya karaya yürüdü, sonra dönerek kendini kumların üzerine bıraktı. Ayakkabılarını kaybetmişti ve ayaklarını ıslak kumlar kaplamıştı.

Ben de sallanarak kıyıya ulaştım ve derin derin soluyarak, birkaç adım ötesinde durdum. Tuzlu su, yediğim yumruktan dolayı çenemi yakıyordu ve ona vurmaktan başım zonkluyordu. Ama bunun dışında kendimi müthiş hissediyordum.

Ted'in ayağa kalkmayı başarması birkaç dakika aldı. Önce öne eğik durarak soluk alıp vermeye çalıştı ve öğürerek yuttuğu deniz suyunu çıkardı. Sonra doğrularak karşımda dimdik durdu. Burnundan aşağıya kanların süzülüğünü gördüm. "Piç herif!" diyerek kazandığım zafer için beni kutladı.

"Yapma Ted. Kaybetmeyi de bilmelisin. Ivy League okulunda sana sportmenlik nedir öğretmediler mi?"

"Cehenneme git." Eliyle burnunu sildi. "Pislik."

"Sanırım bu bir işe yaramadı," diyerek şarjörü çıkardım ve cebime koydum. Silaha gerçekten de mermi yerleştirmiş ama silahın kimde kalacağı konusunda benimle çekişirken, ateşleme olanağı bulamamıştı. Mermiyi çıkardıktan sonra, tabancayı kemerimin içine soktum.

"En azından altı kez beynini uçurabilirdim," dedi. "Sanırım bir defa yeterdi."

Bu sözler onu gerçekten güldürdü. Ama gülerken yeniden öğürmeye başladı. Gözlerinden akan tuzlu suları silerken, "Tabancamı geri ver," dedi.

"Gel de al."

Sendeleyle sendeleyle yanıma gelerek tabancayı almak üzere elini uzattı. Elini yakalayarak onunla tokalaştım. "İyi bir kavgaydı."

Elini geri çekerek beni itti.

İçindeki dövüşme azmini hala tam olarak yitirmemiş olmasını takdir ediyordum ama ben bu işten iyice sıkılmıştım. Sert bir tavır takınarak, "Sakin bunu bir daha tekrar etmeye kalkışma pislik," dedim.

Arkasını dönerek uzaklaşmaya başladı. O kum tepeciklerine doğru ilerlerken ben olduğum yerde durarak ona baktım. Bana doğru dönerek, "Beni izle serserem," dedi.

Böyle bir daveti nasıl geri çevirebilirdim ki? Ardi sıra Kate'le birlikte tırmanmış olduğumuz kum tepesi çıkıyordu.

En tepeye vardığımızda Ted, "17 Temmuz 1996 günü burada neler olduğunu sana anlatacağım," dedi.

Bunu tam yarım saat önce yapmış olsa, her ikimizi de okyanusa batıp çıkmaktan kurtarmış olurdu. Ama ilk önce, tam olarak rayına oturtmamış olduğumuz, halledilmesi gereken başka meseleler vardı. "Yalan yok," dedim.

Bay Nash, "Yalnızca gerçek seni özgür kılabilir," diyerek ekip parolasını yineledi.

"İyi bir anlaşmaya benziyor."

"Sana sunmaya niyetli olduğum anlaşmadan daha iyi. Ama ben de yalnızca emirlere uyarım."

"Ne zamandır?"

"Şu konuşana bir bakın." Gözlerimin içine bakarak, "Ortak bir noktamız var Corey," dedi. "Her ikimiz de yalnız başına çalışmayı seviyoruz. Yine de görevlerimizi birlikte çalıştığımız ekip arkadaşlarımızdan ya da adına çalıştığımız korkak politikacıardan daha iyi başarıyoruz. Sen de ben de her zaman gerçeği söylemeyiz ama gerçeği biliriz ve gerçeğe ulaşmayı isteriz. Ve sana gerçeği anlatabilecek ve senin de inanabileceğin tek kişi benim."

"Bir dakikalığına çok iyiydin."

"Daha fazla zırvalayarak zekana hakaret etmeye niyetim yok."

"Ted, seninle birlikte iki büyük dava üzerinde çalıştık ve seninle karşılaştığım ilk andan beri yaptığın tek şey zırvalamak."

Gülümseyerek, "Bir kez daha denememe izin ver," dedi.

Bu sözlerde çifte anlam sezinler gibi olduysam da, "CIA'in beni zırvalıklarla kandırma çabaları beni ne kadar mutlu etti bilemezsin. Konuş."

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Ted Nash bir süre hiçbir şey söylemeden öylece durdu, hâlâ soluk soluğaydı. Sonra, "Pekâlâ," dedi. "Söz konusu çift, yanında otele ait yatak örtüsü olmak üzere, akşam saat yedi gibi Bayview Oteli'nden ayrıldı. Arabalarının bagajında içinde şarap olan bir buz çantası ve uçayağa takılabilen bir video kamera vardı."

"Eee? Bütün bunları biliyorum zaten."

"Doğru," dedi. "Hem Kate'le konuştun, hem de kendi başına birtakım araştırmalar yaptın. Başka neler öğrendin?"

"Burada soruları yanıtlaması gereken ben değilim."

"Bütün bunları sana anlattığı için Kate'in de başı dertte sayılır," dedi.

"Peki ya sen? Beş yıl önce ona karşı bazı şeyleri ağzından kaçırdığın için senin de başın dertte mi? Aniden dirilip ortalığı temizlemeye kalkışmanın nedeni bu mu? Bu yolla kelleni kurtarmak için patronlarınla bir anlaşma mı yaptın?"

Bir süre beni süzdükten sonra, "Diyelim ki bu güvene ihanet konusunu telafi edip işleri yoluna koyabilecek en iyi adam benim," dedi.

"Her neyse." Hala çalışan saatime göz atıp, "Ne anlatacaksan anlat," dedim. "Manhattan'a kadar daha çok uzun bir yolum var."

Onun önceden tasarlanmış ve kelimesi kelimesine prova edilmiş zırvalıklarını takmadığıma sinirlenmiş görünüyordu. "Senin bilmediğin, bu çiftin..." Parmağıyla kum tepeliklerinin arasındaki dar vadiyi işaret etti, "Oradaki yatak örtüsünün üzerinde seviştikten sonra, kadının suya çıplak girmek ve her şeyi kaydetmek istediği, adamın da kamera ile uçayağı buraya çıkarıp, kumsalı alacak biçimde ayarladığı. Bu yükseklikten kumsal dışında gökyüzünün büyük bir parçası da görüntüye girer."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Onlarla konuştum. Başka nereden bilebilirim ki?"

"Devam et."

"Pekâlâ, sonra koşarak kumsala inmiş ve kamera onları çekerken bir süre çınçlıplak sulara dalıp eğlenmişler. Ondan sonra da kıyıda yeniden sevişmişler." Anamlı anlamlı sırttı. "Birbirleriyle evli olmadıklarını tahmin edebiliyorsundur herhalde."

"Ve bu adam bir gecede iki ereksiyon yaşadıysa kesin CIA' den değildir."

Ted bu sözleri dikkate almadan parmağıyla kumsalı gösterdi. "Kumsalda sevişirlerken gökyüzünde herhangi bir şey fark etmeleri olanaksızdı, ne var ki patlamanın, onlara patlama anından yaklaşık kırk saniye kadar sonra ulaşan sesini duymuşlar. O anda patlama sesinin geldiği yöne dönmüşler ama o ana dek uçak parçalarına ayrılmış ve burun kısmı okyanusun sularına gömülmüştü bile. Ana gövde ise bir süre tırmanmaya devam ettikten sonra düşüşe geçmiş. İşin ilginç yanı tam bu esnada - yani uçak parçalandıktan sonra- uçağa doğru yükselen bir ışık çizgisi gördüklerini sandıkları. Ne var ki sonradan bunun,

yanarak uçaktan dökülen yakıtın, ayna gibi okyanustaki yansıması olduğunu anlamışlar. Daha sonra kaseti izlediklerinde de bu tahminlerinde haklı olduklarını görmüşler." Gözlerini bana doğru çevirerek, "Anladın mı?" diye sordu.

"Elbette. Duman ve aynalar. Sizler de hep bunu yineler durursunuz değil mi?"

"Bu defa değil," dedikten sonra öyküsüne devam etti. "Pekâlâ, birkaç dakika içersinde kumsalın insan kaynayacağını düşünerek, koşarak kum tepeciğine geri dönmüşler, çabucak giyinip, Ford Explorer marka arabalarına dönmeden önce hızla kamerayla üçayağı toparlamışlar ve Bayview Otel'i'ne geri dönmüşler." Kısa bir duraksadıktan sonra ekledi. "Onların şanssızlığı otele ait yatak örtüsü ile kameranın objektif kapağını kumsalda unutmuş olmaları. Bu iki nesneden onların nerede kaldıklarını ve plajda ne yaptıklarını öğrendik. Buz çantası, şarap şişesi ve iki kadehi de almayı unutmuşlardı, bunlardan da mükemmel bir biçimde parmak izlerini almayı başardık."

Nash'in söylediklerini bir kez daha kafamdan geçirdim, görünüşe göre hiç boşluk yok gibiydi. Ted Nash'in söz konusu çiftle konuşması sonucu öğrenmiş olduğu birkaç ayrıntı dışında, Kate de, ben de, olayların bu biçimde geliştiğini tahmin etmiştik zaten. "Kasette ne vardı?" diye sordum.

"Senin olmasını dilediğin bir şey yoktu."

"Bak Ted, benim bu konuda ne herhangi bir isteğim, ne de beklentim var. Ben ne komplo teorisini savunanlardanım ne de senin gibi bu olayın sonuçlandırılmasıyla ilgili resmi bir ilgim var. Ben yalnızca gerçeği ve adaleti arayan, açık görüşlü bir adamım."

Ağzında o çok nefret ettiğim kendini beğenmiş gülümseme belirdi ve, "Seni iyi tanırım John," dedi. "Burda bulunmamızın ve bütün cumartesi gecemi feda etmemin nedeni de bu."

"Aldırma, arada bir kilisenin tombala akşamlarını kaçırırsan da olur. Kasette ne vardı?"

"Kadın otele dönerlerken kamera üzerinden kaseti geri sararak vizörden yaptıkları çekimi izlemiş. Pek bir şey görememişse de, seviştikleri esnada görmemiş oldukları bir şeyi görmüş. Kamera gerçekten de uçağın infilak ettiği anı yakalamıştı. Kadın bana daha sonra, karenin sağ üst köşesine bir uçak infilak ederken, sol alt köşede sevgilisiyle sevişmesinin ve başlarının üzerinde olanların farkına bile varmamalarının ne kadar tuhaf olduğunu söyledi. Elbette patlama sesi onlara henüz ulaşmamıştı, bu nedenle, uçak infilak edip dev bir ateş topu haline geldiği, sonra parçalanıp uçuşunun son saniyelerine geçtiği sırada, onlar her şeyden habersiz sevişmeye devam etmişlerdi." Şöyle bir durup düşündükten sonra anlatmaya devam etti. "Adam bana kaseti birlikte izledikleri sırada sevgilisine, ses hızıyla ışık hızı arasındaki büyük ayrımı ve bu nedenle uçak infilak ederken sevişmeye devam ettiklerini açıklamak zorunda kalmış olduğunu anlattı."

"Çok şükür şu fizik kuralları var, yoksa seninkiler görgü tanıklarının kendi gözleriyle gördüklerini algılayamadıkları bir animasyon hazırlamakta büyük zorluk çekerlerdi."

Bu söylediklerim onu biraz sinirlendirmiş olacaktı ki, "Sözünü ettiğin animasyon tamamen fizik kuralları, görgü tanıklarının verdikleri ifadeler, radar kayıtları, uçuş dinamikleri ve bir uçağın uçuş sırasında infilak ettiğinde nasıl hareket ettiği ile ilgili bilgilere dayanmakta."

"Tamam, tamam. Çektikleri kaseti görebilir miyim?"

"Bırak da sözümü bitireyim."

"Bitirdin zaten. Ben kaseti görmek ve o çiftle konuşmak istiyorum."

"Önce sözümü bitireceğim," diyerek konuşmaya devam etti. "Çift Bayview Otel'i'ne geri dönmüş ve kameralarını televizyona bağlayarak, birlikte kaseti izlemişler. Daha önce vizörden gördüklerini bu kez daha net bir biçimde izlemişler. Sesli kayıt yaptıklarından bu kez, kaza anının görüntüsünden yaklaşık kırk saniye sonra, patlamanın sesini de belirgin bir biçimde duymuşlar." Bana bakarak sözlerini sürdürdü. "Bütün kazayı, başından sonuna dek, renkli ve sesli olarak kaydetmişler; üstelik de iyi kalitede bir filme ve özel alacakaranlık kamera ayarıyla. Kasette Boeing 747'nin kaza anından önce yanıp sönen ışıkları bile görülebiliyor." Beni dikkatle süzerek, "Patlamadan önce uçağa doğru yükselen herhangi bir ışık çizgisi yoktu," dedi.

Sözün buraya geleceğini nereden bilmişim? "Bu iyi bir haber," dedim. "Bu kaseti izlemem ve çiftle konuşmam gerekiyor."

Doğrudan karşılık vermek yerine, "Sana bir soru sorayım," dedi. "Eğer sen bu çiftin yerinde olsaydın, gizli bir ilişki yaşasaydın, üstelik de türlü sevişme sahnelerini kasete kaydetseydin, bu kaseti ne yapardın?"

"İnternete koyardım."

"Sen belki. Ama onlar kaseti yok etmişler."

"Öyle mi? Ne zaman? Nasıl?"

"O gece. Otel odasından ayrılır ayrılmaz. Arabayı yol kenarına çekmişler, sonra adam üzerinden geçerek kaseti ezmiş ve sonra da yakıp yok etmiş."

"Kibritleri ya da çakmağı nereden bulmuş?"

"Hiçbir fikrim yok. Belki ikisinden birisi sigara içiyordu." Roxanne'e göre içmiyorlardı, ama bunu Nash'e söylemedim. Kasetin silinmek yerine parçalandığını anlatmak da Nash açısından daha uygundu çünkü silinen bir kaseti bir laboratuvarında eski haline getirmek mümkündü ve Ted aklıma böyle bir şeyin gelmesini istemiyordu.

"Pekâlâ demek kaseti yaktılar. Peki sonra?"

"Kadının arabasını bırakmış olduğu Westhampton'ın merkezine gitmişler. Bu arada, uçak kazası ile ilgili bilgi almak isteyen yakınları yüzünden her ikisinin de cep telefonları ard arda çalmaya başlamış. Her ikisi de eşlerine Hamptonlar'a gittiklerini anlatmışlardı. Adam sözde balık avına çıkacaktı, kadın ise East Hampton'da alışveriş yaptıktan sonra bir kadın arkadaşıyla yemek yiyecek, geceyi de orada geçirecekti."

"Adamın öyküsü fena değil, ama kadının ki çok bayat."

"Eşlerin çoğu birbirlerine güvenir," diye açıkladı Bay Nash. "Sen Tanzanya'da olduğu halde Kate'e güvenmiyor musun'?"

"Ted, eğer Kate'in adını ağzına bir daha alacak olursan, tabancanı çıkarır seni ilk önce kıcıncıdan vururum."

Gülümsemekle birlikte, hiçbir şey söylemedi. Bu herif bana neden hep bulaşıyordu?

Kaldığımız yerden konuya dönerek, "Her ikisi de kendi arabalarıyla evlerine dönmüşler ve gecenin kalanını eşleriyle birlikte, televizyonda kaza ile ilgili haberleri izleyerek geçirmişler," diye anlattı.

"Evlerinde gerçekten de ilginç bir gece geçirmiş olmalılar," diye yorum yaptım.

Bana bakarak, "Hepsi bu kadar," dedi. "Birçok insanın kuşkulandığı ve tahmin ettiği üzere o akşam kumsalda gerçekten de aralarında gizli bir ilişki olan bir çift vardı ve gerçekten de kazayı filme almışlardı. Fakat filmde ne dumanı tüten bir silah vardı, ne de bir füze."

"Bu senin bana, onların sana anlattıklarına dayanarak anlattığın şey."

"Şey, onlardan yalan makinesine bağlanmalarını istedim ve her ikisi de sınavı başarıyla geçti."

"Mükemmel. Öyleyse onlarla konuşmadan önce bu sınavın sonuçlarını ve yazılı ya da kayıtlı ifadelerini görmek isterim."

CIA'li Ted'in bir dedektif polisle pazarlık yapmak istemeyeceği açıklı, çünkü CIA zırvalıktan başka bir şey olmayan soyutlamalarla, varsayımlarla ve analizlerle uğraşırken, dedektifler bir kanıt zinciri oluşturmak isterler.

Ted sabırla, "Her ikisi de plajdaki seksüel faaliyetleriyle ilgili bütün gerçeği olduğu gibi anlattılar. Oysa genellikle bu tür sorularda insanlar utandıklarından, gerçeği saklamaya meyillidirler ama bize harfi harfine kumsalda yaptıklarını anlattılar. Sonra onlara kumsalda kendi gözleriyle ve daha sonra video kasette ne gördüklerini sorduğumuzda da gerçeği söylediler. Yukarı doğru ilerleyen ışık çizgisi filan yok." Ve ekledi. "Yalan makinesi seansı video kasetin kendisini izlemek kadar yararlı oldu."

Buna tam olarak inanmasam da, "Pekâlâ," dedim. "Eminim öyleydi."

İlk hayatından beni oldukça iyi tanıdığı için, "İkna olduğumu sanmıyorum," dedi.

"Oldum. Bu arada, o çifti nasıl buldun'?"

"Senden daha çok olanağım vardı," diye karşılık verdi. "Adam bir defasında bir iş için parmak izlerini aldırılmış ve bizim elimizde de şarap şişe ve kadehlerindeki parmak izleri vardı. FBI veri bankasından bunların kime ait olduğunu öğrendik ve pazartesi sabahı adamı işinden telefonla aradık. O da bize evli sevgilisinin adını verdi."

"Gerçekten çok kolay olmuş. Bayview Otelindeki kayıt kartının üzerinde bulunan parmak izlerini aldığınızı tahmin etmiştim zaten. Böylece plaj ile otelde kalan kişinin aynı kişi olduğunu da saptamış oldunuz."

"Aslına bakarsan böyle olmadı. Ama biz ona karşı bir suç davası yürütme niyetinde de değildik zaten."

"Kanıtları yok etmek suçtur."

"TWA800'e karşı herhangi bir suç işlenmedi, bu nedenle kanıtlar... Çift yanlış zamanda, yanlış yerdeydi, hepsi bu. Onlar geri kalan iki yüz görgü tanığının gördüğünden farklı bir şey görmediler ve kaydettikleri kasette CIA ya da FBI'ın ilgisini çekecek herhangi bir şey yoktu. Yalan makinesi da bütün bunları teyit ediyor," dedi ve ekledi. "Ben dahil birkaç kişi onları oldukça ayrıntılı bir biçimde sorguya çektik. FBI'dan arkadaşın Liam Griffith de bunlardan biriydi. Liam Griffith'le konuşabilirsin. O da benim bütün bu anlattıklarımı doğrulayacaktır."

"Bunu yapacağından eminim. Ama ancak ben de o çifti sorguladıktan sonra tam olarak emin olabileceğim. Üzerinde kalem kağıt var mı'?"

"Onlarla konuşmayacaksın."

"Neden'?"

"Doğruyu söyledikleri ve bize her konuda yardımcı oldukları için kimliklerini gizli tutacağımıza dair söz verdik."

"Tamam, ben de aynı şeyi yaparım."

Ted Nash sarıki bir süre ne söyleyeceğini düşündü. "Bu iş son derece basit Ted," dedim. "Sen bana onların adlarını söyleyeceksin, ben onlarla buluşup konuşacağım, ondan sonra da bu konuyu sonsuza dek kapatacağız. Sorun nedir'?"

"Bunu yapabilmek için bir izin belgesine ihtiyacım var."

"Pekâlâ. Yarın beni cep telefonumdan ara ve mesaj bırak."

"Pazartesienden önce olmayabilir."

"Öyleyse pazartesi günü buluşalım."

"Sana haber veririm." Sigaralarını almak üzere elini rüzgarlığının üst cebine attı, sonra ıslak olduklarını ayımsayarak sigara içmemeye karar verdi.

"Neden soluğunun kesildiğini anladım. Sigara adamı öldürebilir."

"Çenen nasıl'?"

"İyidir. Kafanla birlikte bol bol tuzlu suya batırdım."

"Dizlerim hayalarına vurduğunda pek bir şeye değmedi gibi."

Ted fena değildi ama ben ondan daha iyiydim. "Sanırım seni yere çeken donunun içindeki ıslak peddi," dedim.

"Cehenneme kadar yolun var."

Bu atışma eğlenceli olmakla birlikte pek verimli sayılmazdı. Konuyu değiştirerek, "Beni cep telefonumdan ara, birlikte bir buluşma ayarlayalım, bu defa halka açık bir yerde olsun. Neresi olduğunu ben seçeceğim. İstersen yanında birisini getirebilirsin. Ama birbirimize merhaba bile demeden önce o iki kişinin adlarını duymak istiyorum."

Bana bakarak, "Sen de birtakım soruları yanıtlamaya hazır ol, yoksa bu buluşmadan eline geçecek olan tek şey federal mahkemeye çağrı kağıdı olur," dedi ve ekledi. "Sahip olduğunu sandığın güce sahip değilsin, Corey. Bizim gizleyecek hiçbir şeyimiz yok, çünkü ortada sana anlattıklarının dışında bir şey yok. Ayrıca sana çoktan anlamış olduğun bir şeyi de söylemeden edemeyeceğim. Eğer saklayacak bir şeyimiz olsaydı, sen de çoktan ölmüş olurdun."

"Beni yine tehdit etmeye başladın. Şimdi de ben sana bir şey söyleyeyim. Bu dava nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, sen ve ben son bir defa daha bir araya geleceğiz."

"O anı sabırsızlıkla bekleyeceğim."

"Benim kadar olamaz." Yine elini ileriye doğru uzattı, ancak birbirimize tokalaşacak kadar yakın durmuyorduk, bu nedenle onun silahını geri istediğini tahmin ettim. "Beni az önce öldürmekle tehdit ettin ve şimdi de kalkmış sana tabancanı geri vermeme mi bekliyorsun? Bu işte bir tuhafılık yok mu?"

"Sana söyledim, eğer seni öldürmeye gerek duysaydım, şimdide değin çoktan ölmüş olurdun. Ama sen anladığım kadarıyla az önce anlattıklarına inanmış olduğuna göre seni öldürmeme de gerek yok. Ama tabancamı geri almak zorundayım."

"Pekâlâ, ama silahı bana doğrultmayacağına ve beni bu konuda bildiklerimi anlatmaya zorlamayacağına söz ver."

"Söz veriyorum."

"Şerefine üzerine yemin ediyor musun?"

"Lanet olası silahımı ver bana."

Tabancayı kemerimden çıkarıp kumların içine fırlattım. "Bir daha görüştüğümüzde ben de Glock'uma kavuşmuş olacağım," dedim ve arkamı dönerek uzaklaşmaya başladım.

Arkamdan, "Havaalanına Kate'i karşılamaya gittiğinde, ona hayatta olduğumu ve onu daha sonra arayacağımı söylemeyi unutma," diye seslendi.

Ted Nash sanırım benim tarafımdan evire çevire dövülmeyi hak etmişti, ama sonraya saklayacağım bir eğlence olması da fena sayılmazdı.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Beni gerçekten birilerinin izlediğini ve öldürmek istediğini öğrendikten sonra paranoyam az da olsa azalmıştı. Gerçekten de büyük bir rahatlamaydı bu.

Cumartesi akşamı saat 22.05'di ve ben Long Island ekspres yolunda kiralık Ford Taurus'umla ilerliyordum. Sürekli Billy Joel ve Harry Chaplin çalan yerel bir radyo istasyonu açmıştım, manyak diskcokey dinleyicileri, her iki şarkıcının da Long Island'lı delikanlılar olduğu konusunda bilgilendirdi. Joey Buttafuco ile seri katil Joel Rifkin de oralyıldılar ama diskcokey bu konuda bir açıklama yapmadı.

Trafik oldukça yoğundu. izlenip izlenmediğimi anlamak için birkaç şaşırtıcı numara yaptım, ne var ki Long Island ekspres yolunda araba kullananların çoğu çılgındır, bu nedenle arkamdaki iyi eğitilmiş bir federal ajan mıydı, yoksa tipik bir Long Island çılgını mıydı, emin olamıyordum.

Kimsenin beni izlemediğinden emin olmak için ekspres yoldan ayrılıp, bir sonraki sapaktan tekrar çıktım. Geriye kalan paranoyamla başımı kaldırıp, Devlet Güvenlik'in bazı organları tarafından, kimi zaman vatandaşların izlenmesi için devreye sokulan, efsanevi kara helikopter tarafından izlenip izlenmediğime bile baktım, ama gökyüzünde ay ve yıldızlardan başka hiçbir şey görünmüyordu.

Beş dakikalığına cep telefonumu açtım, ama mesaj bırakan olmamıştı. Bay Ted Nash ile buluşmamızı ve yaptığımız güreş maçını bir kez daha aklımdan geçirdim. Herif her zamanki kadar kendini beğenmiş ve adiydi ve bir süre ölmüş olmasının ona hiçbir olumlu etkisi olmamıştı. Bir dahaki sefere onu kendi ellerimle öldüreceğim ve cenaze törenini de ben düzenleyeceğim. Ama o gün gelene dek o da bu işin içinde olacak, doğruyu ve adaleti bulmak gibi soylu çabalarımı, bu işi birilerinin kığına sokmak gibi daha az soylu çabalarımı boşa çıkarmak için elinden geleni yapacaktı.

Çenem hâlâ acıyordu ve Bayview Oteli'nde aynaya kısa bir bakış fırlattığımda, çene kemiğimin üzerindeki derinin kısmen kalkmış ve mor-siyah bir renk aldığına görmüştüm. Ayrıca başım ağrıyordu, ama bu alnımla defalarca suratına vursam da vurmasam da, Ted Nash'i her gördüğümde başıma ağrı giriyordu zaten. Ayrıca aile mücevherleri konusunda da biraz hassasımdır ve bu bile onu öldürmem için yeterli bir nedendi.

NYPD'de çalıştığım yirmi yıl içerisinde iki kişiyi öldürmek zorunda kalmıştım ve her ikisi de nefsi müdafaaydı. Ted Nash'le kişisel ve mesleki ilişkim, vurmam zorunda kalmış olduğum bütünüyle yabancı iki kişiyle aramdaki kısa ilişkiden çok daha

karmaşıktı, bu nedenle de Ted'i öldürmek için nedenlerim ve gerekçelerim daha derinden incelenmeliydi.

Plajdaki boğuşmamız her ikimizi de rahatlatmalıydı aslında, ne var ki her ikimiz de durumdan tam olarak hoşnut sayılmazdık ve bir rövanşa gereksinim duyuyorduk.

Öte yandan Kate'in vurgulayacağı gibi, her ikimiz de ülkemiz için aynı şeyleri yapmaya çalışan federal ajanlardık ve bizi sözlü taciz ve fiziksel şiddet gibi yıkıcı eylemlere yönelten kinin nedenini anlamaya çalışmalıydık. Aramızdaki anlaşmazlıkları dile getirmeli, benzer hedef ve amaçlara, hatta benzer kişiliklere sahip olduğumuzu ve bunun çatışma için değil de bütünlük için uygun bir kaynak olduğunu anlamalıydık. Birbirimize karşılıklı olarak ısırdırıp çektiğimizi kabul etmeli ve karşımızdakinin duygularını anlamak için yapıcı ve dürüst bir çaba göstermeliydik.

Ya da kısa ve öz olarak söylemek gerekirse, bu orospu çocuğunu bir sıçan gibi boğmalı ya da en azından kendi silahıyla vurmalıydım.

Yol kenarındaki bir levha bana Nassau Kasabası sınırlarına girdiğimi bildirirken, çlgın diskcokey de beni, güzel Long Island'da yine muhteşem bir cumartesi gecesi yaşamakta olduğumuz konusunda aydınlattı. "Hamptonlar'dan Gold Coast'a, Plum Island'dan Fire Island'a, okyanustan müziğe... Sallanıyoruz, yuvarlanıyoruz, çlgınlar gibi dans edip eğleniyoruz! Haydi partiye devam!"

Cehenneme kadar yolun var.

Bay Nash'in benimle olan ilişkisine gelince, anlattığı öykü kulağa mantıklı geliyordu ve video kasette füze filan görülmediği konusunda doğruyu bile söylüyor olabilirdi. Eğer gerçekten doğruysa bu, çok iyiydi elbette. Uçağın düşme nedeninin bir kaza olduğunu öğrenmek beni tatmin edecekti ama eğer durum bunun tam tersiyse gerçekten de çok öfkelenecektim.

Bu oyunda elimde açmadığım tek bir oyun kağıdı kalmıştı ve o da Jill Winslow'du ama o ana kadar öğrendiklerimden çıkardığım sonuç, şu anda gitmekte olduğum Old Brookville'deki Jill Winslow, gerçek Jill Winslow olmadığıydı. Gerçek Jill Winslow sevgilisiyle birlikte çoktan ölmüş olabilirdi. Ve bu işe burnumu sokmayı sürdürürsem benim de ölmem kaçınılmazdı ve gerçekten de herhangi bir örtbas durumu ya da komplo yoksa bile, Ted Nash bugünkü karşılaşmamızdan sonra beni ölü görmek isteyecekti. Onun ne kadar kötü huylu biri olduğunu biliyordum.

Ekspres yoldan ayrılıp Cedar Swamp yolundan kuzeye doğru ilerlemeyi sürdürdüm. Ortalarda ne bir sedir ağacı görünüyordu, ne de bataklık ki bu da iyiydi. Manhattan'dan ne zaman çıksam sınırlarım bozulur, ama Yemen'den sonra New Jersey'de bile tatil yapabilirim.

Nassau Kasabası'nın bu bölgesi bana yabancı değildi. Terör Karşısı Özel Tim'de görev yapan Nassau Kasabası'ndan birkaç dedektif vardı ve onlarla birlikte burada çalışan, yaşayan ve haltlar karıştıran İtalyan mafyasının peşine düşmüştük.

İki yanında kocaman evlerin, sık bir kulübün ve Long Island'ın Altın Sahili'nde hayatta kalmayı başaran birkaç malikanenin bulunduğu Cedar Swamp yolunda ilerlemeye devam ediyordum.

Sağa, Golden Coast'un ana doğu batı güzergahı olan 25A No'lu güzergaha saparak, doğruya doğru yol almayı sürdürdüm.

Ted Nash'in en geç yarın Bayview Oteli'ne gidip oradaki ziyaretim ve Jill Winslow konusunda Bay Rosenthal'i sorguya çekeceğini hesaba katmalıydım. Bu nedenle bu işi bir an önce halletmeliydim. Ancak Bayan Winslow'la bu gece konuşmamı zorlaştıran nokta -gecenin geç bir saati oluşu dışında- Bayan Winslow'un seks, yalanlar ve videoteyp serüveninden habersiz olduğunu tahmin ettiğim Bay Winslow'du. Normal koşullarda pazartesi gününü beklerdim, ama ensemde Ted Nash'le pazartesi gününü beklemem olanaksızdı.

Oturduğum apartman binasının nüfusundan daha az kişinin yaşamasına karşın Old Brookville'in, yeri Wolwer Hollow yolu ile 25A güzergahının kesiştiği yerde bulunan bir polis karakolu vardı. Kavşağın kuzeybatı köşesinde, küçük beyaz bir binaymış, telefonda konuşmuş olduğum görevli memur, Polis Memuru Roberts, gözden kaçırmamın olanaksız olduğunu söylemişti.

Trafik lambasını geçtikten sonra sola, Wolwer Hollow yoluna sapıp, üzerindeki tabelada Old Brookville Polis Karakolu yazan binanın önündeki küçük park yerine girdim. Arabanın ön konsolundaki saat tam olarak 00.17'yi gösteriyordu.

Park yerinde iki araba duruyordu, bunlardan biri Memur Roberts'a, öteki de aradığımda telefona ilk çıkan sivil Bayan Wilson'a ait olmalıydı.

CIA ajanı Ted Nash ya da FBI'in Profesyonel Sorumluluk Bürosu'ndan Liam Griffith'in beni izlemiş ya da arabama bir verici yerleştirmiş olmaları durumunda, buraya varmaları an meselesi olmalıydı.

Bu maçın normal süresi çoktan sona ermişti ve artık uzatmalar oynanıyordu, çok az zamanım kalmıştı.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Geniş bir bekleme salonuna girdim. Sol tarafta yerden tavana telden kafesi andıran bir duvar vardı ve bu da insanda polislerin demir parmaklıklar ardında olduğu izlenimini uyandırıyor. Kafesin arkasında yüksek ve uzun bir masa ve masanın arkasında da esneyen, sivil bir kadın vardı. Masanın üzerindeki kartın üzerinde "Isabel Celeste Wilson" yazılıydı. Bayan Wilson, bana, "Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Ben FBI'dan Dedektif Corey," diyerek kendimi tanıtarak kimliğimi tel örgüye doğru kaldırıp gösterdim. "Daha önce aramış ve hem sizinle, hem de Polis Memuru Roberts'la konuşmuştum."

"Ah, evet. Biraz bekleyin." Dahili telefonu açtıktan yalnızca bir dakika sonra arkadaki kapıdan kafesli bölüme üniformalı bir

polis memuru girdi.

Yeniden kendimi tanıtip, orta yaşlı iriyarı bir adam olan Memur Roberts'a fotoğraflı FBI kimliğimi gösterdim. Sonra NYPD armamı ve emekli kimlik kartımı çıkardım. Her ikimizin de bildiği gibi polis, ölene de polistir.

Kafes duvardaki kapıdan beni içeriye aldı ve karakolun arka bölümündeki bürosuna götürdü. Bana yer gösterdikten sonra o da masasının arkasına geçip oturdu. Buraya kadar burnuma, gömleğimin kokusu dışında, kötü bir koku gelmemişti.

"Demek FBI'da çalışıyorsunuz," dedi.

"Evet. Federal bir cinayet davası üzerinde çalışıyorum ve burada oturan birisi hakkında bilgiye ihtiyacım var."

Memur Roberts şaşırmış gibiydi. "Öyle mi? Buralarda pek cinayet işlenmez. Kimle ilgili bilgi istiyorsunuz?"

Sorusunu yanıtlamadan, "Şu anda müsait olan bir dedektif var mı?" diye sordum.

Bu soru biraz canını sıkıyordu ama, bu meslekte dedektifler yalnızca dedektiflerle konuşurlar ve dedektiflerin şefi de yalnızca Tanrı'yla konuşur.

Memur Roberts, "Dört dedektifimiz var," diye karşılık verdi. "Birisi bir göreve çağrıldı, birisi izinli, birisi tatilde ve komiser de evinde. İşiniz çok mu önemli?"

"Önemli ama komiseri rahatsız etmeyi gerektirecek kadar değil."

"Tam olarak ne istiyorsunuz?"

Komiser Yardımcısı Roberts, kendisine adam gibi davranılması durumunda, zorunlu mesleki nezaketi aşacak yerel polislerden birisine benziyordu. Umarım FBI'la ilgili birtakım olumsuz deneyimler yaşamamıştı, çünkü bu bazen sorun olabiliyordu. Ayrıca heyecanlı bir olay yaşamamaktan sıkılmış olduğundan, bu da onun için uygun bir görev olabilirdi. "Cinayet başka bir yargı bölgesinde işlendi. Bu uluslararası bir mesele ve işe teröristler de karışmış olabilir," diye karşılık verdim.

"Ciddi misiniz? Peki aradığınız kişi bir şüpheli mi?"

"Hayır, görgü tanığı."

"Bu iyi. Vergi mükelleflerimizden birisini yitirmek hoşumuza gitmezdi. Pekâlâ aradığınız kişinin adı ne?"

"Bayan Jill Winslow."

"Ciddi misiniz? Vay canına!"

"Onu tanıyor musunuz?"

"Sayılır. Kocasını daha iyi tanırım. Mark Winslow. Bölge Planlama Komitesi'ndedir. Toplantılarda onunla birkaç kez konuştum. Yani tanışıyoruz denebilir."

"Peki, ya eşiyle?" diye sordum.

"Onunla da birkaç kez karşılaştım. Çok hoş bir hanımefendi." Gülümsedi. "Bir defasında kendisini aşırı hız nedeniyle durdurdum. Ona ceza kesmemem için ağızımdan girip burnumdan çıktı ve sonunda da sanki kendisi bana iyilikte bulunuyormuş gibi davrandı."

Nazıkçe gülümseyerek, "Çalışıp çalışmadığını biliyor musunuz?" diye sordum.

"Çalıştığını sanmıyorum. Onu çevrede sık sık görüyorum."

"Şey... Bu daha uygun nasıl sorulur bilmiyorum ama etrafta sürtüyor mu?"

Kıkırdayarak, "Bildğim kadarıyla hayır," dedi. "Ama pek çok baş döndürüyor."

"Hiç dedikodu çıkmadı mı? Adının birlikte anıldığı bir ad? Dört, beş yıl önce örneğin?"

Bir an düşündükten sonra, "Yoo," diye karşılık verdi. "Ama bu tür şeyler pek kulağıma gelmez zaten. Ben burda yaşamıyorum."

"Pekâlâ, demek Bay Winslow Bölge Planlama Komitesi'nde. Ve boş zamanlarında Morgan Stanley için çalışıyor."

Memur Roberts güldü. "Evet. Parasının çoğunu bu yolla kazanıyor. Belediye çalışanlarına yılda bir dolar öder."

Gülümseyerek, "Yılda bir dolarla siz nasıl geçiniyorsunuz?" diye sordum.

Yine gülererek, "Benim gerçek bir işim var," dedi. "Belediye meclisinde çalışanların çoğuysa gönüllüdür."

"Ciddi misiniz?" Halkının büyük çoğunluğunun zengin olması dışında burası tıpkı o ünlü televizyon dizisinin oynadığı Mayberry RFD'yi andırıyordu.

Komiser Yardımcısı Roberts, "Bayan Winslow'un araştırdığınız davayla ilişkisi nedir?" diye sordu. "Söz konusu katili nerede görmüş?"

"Ayrıntılar üzerine konuşmaya yetkim yok. Aslına bakarsanız kendinin doğru kişi olduğundan da tam olarak emin değilim. Bu nedenle önce birtakım bilgileri size doğrulatmak istiyorum. Sizin Bayan Winslow kaç yaşlarında?"

Bir an için düşündükten sonra, "Otuz beş, kırk arasında olmalı," diye karşılık verdi. "Sözünü ettiğiniz cinayet yurtdışında mı işlendi?"

Memur Roberts fazla soru soruyordu ama kuşkulandığını sanmıyordum, yalnızca fazla meraklıydı ve bana öyle geliyordu ki dedikodu Old Brookville'in ana sanayisiydi. Jill Winslow'un yurtdışına yolculuk edip etmediğini ya da Komiser Yardımcısı Roberts'ın bu konuda bir şeyler bilip bilmediğini düşünmeden, "Olay Amerika kıtası sınırları içersinde gerçekleşti," dedim. "Winslowların çocukları var mı?"

"Evet... İki oğlan. Sanırım. Evet, evet. Ama haklarında pek bir şey bilmiyorum. Şimdiye kadar başları hiç derde girmedii."

"Sizce şu anda evdeler mi?"

"Sanırım yatılı okula gidiyorlar. Buradaki çocukların büyük bölümü özel okullara devam ediyor."

"Bayan Winslow ile kocası ne zamandır bu bölgede yaşıyorlar?"

"Şey, sanırım onlar buranın yedisi. Köklü bir aile. Yani kadın bir Winslow değil elbette ama kocası öyle."

"Evet, mantıklı. Kirli zenginlerden mi?"

"Hayır. Adam parası için çalışıyor. İş için sık sık yolculuklara çıkıyor."

"Buralarda yaşayan bir başka Jill Winslow olsa bunu bilir miydiniz?"

Bir süre düşündükten sonra, "Bir başka Jill Winslow olduğuna dair hiçbir şey duymadım," diye karşılık verdi.

"Hiç aile kavgası yaşandı mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Oldukça sessiz insanlar."

"Bu işte kaç yıldır çalışıyorsunuz?"

"On bir. Neden sordunuz?"

"Beş yıl önce Winslowlarla ilgili herhangi tuhaf bir olay anımsayıp anımsamadığınızı merak ediyorum."

Yine bir süre düşündükten sonra, "Bugüne kadar bölge polisinin dikkatini çeken herhangi bir olay anımsamıyorum."

Telsizinin sessiz kaldığı dikkatimi çekmişti, ama birden telefonu çaldı ve Roberts almacı kaldırarak ön taraftaki Bayan Wilson'la konuştu.

İçimden, eğer arayan CIA ise ben burada yokum, demek geldi. Konuşmadan bir sorun olduğuna dair ipuçları kapmaya çalıştım, ama o sivil yardımcısına yalnızca, "Telefonu bağla, ben hallederim," dedi. Sonra bana dönerek, "Fazla gürültülü bir bahçe daveti," diye açıkladı ve telefonda gürültülü bir bahçe daveti ile ilgili konuşmaya başladı.

Gerçekten de burası farklı bir dünyaydı ve gözümün önüne Jill Winslow'un bir parçası olduğu bu dünyayı getirmeye çalıştım. Üst-orta sınıf mensubu olduğunu ve kocasının her dışarıya çıktığında alışverişe gitmediğini öğrenmesi halinde, kaybedecek çok şeyi olduğunu sanıyordum.

Morgan Stanley'de yatırım bankeri olan Bay Mark Winslow'un ise bir ya da iki kokteyl içmekten zevk alan, şehir kulübünde golf oynayan ve iş gereği kentte oldukça çok zaman geçiren, biraz sıkıcı bir adam olduğunu tahmin ediyordum. Belki kentte bir sevgilisi olabilirdi. Sıkıcı, meşgul ve zengin adamlar kendilerine hayran metresler tutma eğilimindedirler.

Memur Roberts'den Bay Winslow'un içinde yaşadığı topluma karşı sorumluluk duyduğunu ve Bölge Planlama Komitesi'nde olduğunu biliyordum. Bu son derece yardımsever bir davranıştı ama ayrıca kendisine ayda en az bir defa evden dışarıya çıkma olanağı sağlıyordu.

Kadının sevgilisinin nasıl birisi olduğunu hayal etmeye çalıştım, ama hakkında evli olduğu dışında hiçbir şey bilmiyordum ve bu nedenle de Bayan Winslow'la yattığı dışında bir sonuca varmam olanaksızdı.

Görünüşe göre bej renkli Ford Explorer ona aitti. Ve ikisinden birisi plajdaki romantik anlarını ya da buna benzer başka anları da yakalamak için kullandıkları video kameranın sahibiydi. Kameranın varlığı iki sevgilinin birbirine güvendiğini gösteriyordu yoksa sadakatsizliklerini apaçık kanıtlayan anlarını kaydetmek için bir kamera kullanmazlardı. Büyük bir olasılıkla aynı sosyal tabakaya aittiler ve gizli ilişkileri bir kokteyl partisinde ya da dans kulübünde, hafif bir flört olarak başlamış, öğle yemekleri, akşam yemekleri derken sevişmeye kadar ilerlemişti.

Bir başka olasılık da, iki sevgilinin oldukça pervasız davranmalarına karşın, aslında hiç de pervasız tipler olmamalarıydı. İlişkileri son derece kontrollüydü ve bu ilişkinin kendilerine kazandırdıkları -bu her neyse- karşı karşıya oldukları bütün risklere değişiyordu.

Son olasılık da, aşıklar aslında birbirlerine aşık filan değildi. Eğer olsalardı, uçağın infilak ettiğini gördükleri 17 Temmuz 1996 gecesini bir tür işaret gibi algılar, yaşam çok kısa, eşlerimizin, ailelerimizin, düzenli yaşantılarımızın canı cehenneme deyip, birbirlerinden ayrı kalamayacaklarını ayırırsardı. Ve Jill Winslow bugün hala Mark Winslow'la Quail Hollow yolu 12 numarada oturuyor olmazdı.

Bütün bu düşüncelerden ve edinmiş olduğum bilgilerden çıkan sonuç, Bay Mark Winslow'un ilginç ve çekici bir adam, sevgi ve ilgi dolu bir koca, Bayan Jill Winslow'un bir sürtük ve aşığının da yüzme havuzunu temizleyen herif olduğuydu.

Bayan Winslow ile dünyasını çözülemeye çalışmamın ana nedeni, bana o gece olanları, neler gördüğünü, kasete neler kaydettiğini bütün ayrıntılarıyla anlatmasını sağlamak için izleyeceğim yolu belirlemektir. Eğer Nash'e gerçekten bütün olanları anlattıysa, hikayenin sonu gelmiş demektir ve ben de eve, rahat deri koltuğuma dönebilirdim. Ama eğer Nash'in bana anlatmadığı ya da Jill'in ona anlatmadığı bir şeyler varsa bu, bu davanın yeniden açılmasının başlangıcı demektir. Bu iki olasılıktan hangisini tercih ettiğimden doğrusu tam olarak emin değildim.

Memur Roberts telefonu kapatıp, "Tipik bir cumartesi gecesi," dedi. "Bir sürü ev daveti, çoğunu da anne ve babaları evde olmayan gençler düzenliyor."

Polis telsiziyle devriye aracını arayıp görevli polis memuruna gürültülü eğlencenin yapıldığı evin adresini verdi. Sonra bana dönerek, "Bu gece dışarda dört arabam var," diye açıkladı. "Bir bakıyorum bir alarm şirketinin merkezinden, bir evde hırsız

alarmının çaldığına dair telefon geliyor, sonra bir trafik kazası bildiriliyor, ardından evlerinin dışında birilerinin sinsice dolandığını duyan yaşlı bayanlar, hep aynı iki yaşlı bayan."

Bir süre, sakinlerinin polisleri evdeki hizmetkarlarının bir tür devamı olarak gördüğü kasaba polisliğinin sorunlarından söz etmeyi sürdürdü. Anlattıkları pek ilginç sayılmasa da, aklıma bir fikir gelmesini sağlamıştı.

"Winslowlar kent dışında olsalar, bundan haberiniz olur muydu?" diye sordum.

Memur Roberts bilgisayarının başına geçerek adlarını girdi. "Bazen kent sakinleri yolculuğa çıktıklarını bize bildirirler. Böylece biz de gözümüzü biraz açık..." Bilgisayarında bir şeyler yaptıktan sonra, "Kent dışında olduklarına dair herhangi bir bilgi yok," dedi.

"Sizde telefon numaraları var mı?"

Birkaç tuşa basıp, "Elimde rehberde bulunmayan pek çok numara var, ama hepsinin olduğunu söyleyemem..." Ekrana bakıp ekledi. "Onlarinkini buldum. İstiyor musunuz?"

"Teşekkürler. "

Numarayı bir kağıdın üzerine karalayıp bana uzattı. Dom Fanelli'ye kasaba polislerinden söz etmeyi unutmamalıyım.

Memur Roberts, bana bakarak, "Eğer onları aramayı ya da evlerinde ziyaret etmeyi düşünüyorsanız bilmeniz gereken bir şey var," dedi. "Mark Winslow televizyondaki yarışma programlarında sorulan sorulara bile yanında avukatı olmadan yanıt vermez. Bu nedenle Bayan Winslow'la konuşmanız gerekiyorsa kocasının sahneden uzaklaşması şart, avukatını da yanınızda istemiyorsanız elbette. Ama bunu benden duymadınız, tamam mı?"

"Anlıyorum." Aslına bakılırsa adamın etrafta olmamasını istemem için benim daha iyi bir gerekçem vardı. Memur Roberts'a, "Bana bir iyilik yapıp, onları arar mısınız?" diye sordum.

"Şimdi mi?"

"Evet. Evde olduklarından emin olmam gerekiyor."

"Öyle mi? Onlara herhangi bir şey söylememi ister misiniz? Telefonlarındaki ekrandan Brookville Polis'i tarafından arandıklarını görecekler çünkü."

"Bay Winslow'a şehir planlama yönetim kurulunun derhal toplanmak zorunda olduğunu, kulağınıza ana caddede bir İspanyol kulübü açılacağına dair bir söylenti geldiğini söyleyin."

Güldü. "Olur. Bu bütün kent halkını sokağa dökecektir."

Aramızdaki bu küçük patavatsız şakaya gülümseyerek yeni bir öneride bulundum. "Oturduğu sokakta evlerin etrafında birilerinin sinsice dolandığını, az önce bir evde alarmların çaldığını anlatmaya ne dersiniz?"

"Tamam..." Numarayı çevirdi.

"Mikrofonu açın," dedim.

Bir tuşa basmasıyla telefonun çaldığını duydum. Dördüncü zil sesinden sonra bir erkek sesi duyuldu. "Alo?"

Memur Roberts, "Bay Winslow?" diye sordu.

"Evet?"

"Bay Winslow, ben Old Brookville Polis Karakolu'ndan Memur Roberts. Bu saatte sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim ama sizin bölgede evlerin çevresinde birilerinin dolandığı rapor edildi ve az önce de size komşu evlerden birinin alarmları çaldı. Siz de bir şeyler duydunuz mu diye merak ettim."

Mark Winslow gırtlığını temizleyip, zihnini toparladıktan sonra karşılık verdi. "Hayır... Ama bir düşünüyem... İki saat kadar önce..."

"Pekâlâ. Kaygılanmanıza gerek yok. Devriye arabalarımızdan birisini oraya yolluyorum. Kapılarınızın ve pencerelerinizin iyice kapalı ve alarm sisteminizin devrede olup olmadığını kontrol edin. Bir şey göreceksiniz ya da duyacaksınız da bizi mutlaka arayın."

"Olur... Ararım..."

Bay Winslow'un sesinin aynı Bay Rosenthal'in gecenin birinde çıkan sesine benzediğini düşünerek Memur Roberts'e telefonu bana vermesini işaret ettim. Bunun üzerine Roberts Bay Winslow'a, "Burada..."

"Eyalet polisi," diye sufle ettim.

"Burada eyalet polisinden bir memur var ve sizinle konuşmak istiyor."

Telefonu alarak Bay Winslow'a, "Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm ama bu bölgedeki bir dizi soygun olayını araştırıyoruz," dedim. Tam olarak uyanmadan onu avlamak zorundaydım ve yavaş yavaş bunun pek de kolay olmayacağını düşünmeye başlamıştım. "Size uğramak istiyordum, acaba sabah erken saatlerde evde olur musunuz?"

"Şey... Hayır... Golf oynayacaktım..."

"Çay saatinde mi?"

"Sekizde," dedi ve ekledi. "Saat yedide kahvaltıda'yım. Kulüpte."

"Anlıyorum. Peki eşiniz evde olacak mı?"

"O saat onda kiliseye gider."

"Ya çocuklarınız?"

"Onlar okulda olurlar. Kaygılanmayı gerektirecek bir durum yok ya?"

"Hayır beyefendi. Oturduğunuz bölgeyi gündüz saatinde denetlemek zorundayım, bu nedenle eşinize meraklanmamasını söyleyin. Size yeniden Memur Roberts'ı veriyorum."

"Bu kadar geç bir saatte aradığım için özür dilerim, ama her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim," dedi Roberts.

"Özür dilemenize gerek yok. Aramanıza memnun oldum."

Memur Roberts telefonu kapatarak belki dikkat etmemiş olabileceğimi düşünerek, "Tamamdır, yarın golf oynuyor," dedi.

"Doğru. Bu sabah onu saat altı buçuk gibi arayarak soyguncuyu yakaladığınızı ve eyalet polisinin gün doğduktan sonra kanıt aramak için o tarafa geleceğini bildirin."

Memur Roberts söylediklerimi not edip, "Sabah Bayan Winslow'la konuşmaya mı gideceksiniz?" diye sordu.

"Evet."

"Bu bir baskın mı?"

"Hayır, yalnızca görgü tanığı sorgulaması."

"Ama ben daha çok bir baskınmış izlenimi edindim."

Ona doğru eğilerek, "Size bir itirafta bulunacağım ama söylediklerimin kesinlikle bu dört duvar arasında kalması gerekiyor," dedim.

Belki de Bayan Winslow'la ilgili birtakım pislikler duymayı umarak, beklentili bir ifadeyle başını salladı.

"Gördükleri yüzünden Bayan Winslow tehlikede olabilir," dedim.

"Ciddi misiniz?"

"Ciddiyim. Bu nedenle bu gece Winslowlar'ın evini kontrol altında tutacağım. Siz devriyelerinize Quail Hollow yolunda park eden gri renkli Ford Taurus konusunda merak edecek bir şey olmadığını iletin. Tamam mı? Siz ve ben bütün gece bağlantı halinde olacağız ve destek güç gerekmesi halinde sizi arayacağım. Fazla bir telsiziniz var mı?"

"Kullanabileceğiniz bir el telsizi var."

"İyi. Saat kaç kadar görev başındasınız?"

"Sekize kadar. Gece yarısından sekize."

"Tamam. Öyleyse Bay Winslow'un kulüpte kahvaltı etmek üzere evden ayrılmaması durumunda sizi arayabileceğim. Eğer böyle bir şey olursa, onu bir biçimde evden uzaklaştırmanın bir yolunu bulmanız gerekecek. Tamam mı?"

"Tamam..."

Ayağa kalkarak, "Quail Hollow yolu 12 numaraya nasıl gidebilirim?" diye sordum.

Memur Roberts, bana Old Bookville'in bir haritasını verip, fosforlu kalemlerle izlemem gereken yolu işaretledi. El telsizini de ödünç verip, "Frekans ayarlı," dedi. "Ben 'HQ Masa'yım sizi de 'Araba Sıfır' yapalım." Gülümsedi.

"Anlaşıldı tamam," dedim ve ekledim. "Eğer başka bir federal ajan arayacak ya da uğrayacak olursa, beni mutlaka telsizle arayın."

"Ararım."

El sıkıştıktan sonra, "İşbirliğiniz için ödüllendirilmenizi sağlayacağım," dedim "Telsizi daha sonra getiririm."

Old Brookville Polis Karakolu'nun küçük binasından dışarıya çıktım. Tanrım, ben kafayı mı yedim, ne? Ted Nash'in ortaya çıkması halinde yaptıklarım yüzünden Memur Roberts'ın tutuklanmasına bile neden olabilirdim.

Serin ve berrak bir geceydi, gökyüzündeki yıldızları saymak mümkündü, neyse ki ortalıkta hiç kara helikopter görünmüyordu. 25A güzergahında ilerleyen birkaç araba ve ağaçlarda cırlayan çekirgeler dışında ortalık tamamen sessizdi.

Kiralık arabama bindim, Cedar Swamp yoluna geri dönüp Memur Roberts'ın tarifine uygun bir biçimde kuzeye doğru yol aldım.

Eğer Ted Nash Bay Rosenthal'den Jill Winslow'un adını ortaya çıkardığımı öğrenmemişse ve eğer bu Jill Winslow gerçek Jill Winslow'sa, Bay Winslow'un çay saatinden kısa bir süre sonra, Kate benimle paylaşma inceliğinde bulunmasaydı varlığından bile haberdar olmayacağım soruların yanıtını öğrenmiş olacaktım. Bu iş başladığından beri bir Yemen yolculuğu, Ted Nash'in dirilişi ve Nash'in bütün olanlarla ilgili masalı ile ödüllendirilmiştim.

Pazartesi günü Kate'i havaalanında karşılamaya gittiğimde -Yemen' e geri gönderilmemiş, hapse tıklanmamış ya da ölmemişsem- ona, "Eve hoş geldin. Sana verilecek iyi ve kötü haberlerim var. İyi haber, kumsaldaki kadınla video kaseti buldum. Kötü haber Ted Nash hala hayatta ve benim iyi haberlerimden hiç mutlu değil," diyebilecektim.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Banfi Vintners'in işli demir kapılarından geçip Memur Roberts'in söylediği gibi Chicken Valley yoluna saptım. Yol karanlık ve yolda gerçekten tavuklar olabileceğini göz önünde bulundurarak hızımı azaltıp, uzunlarımı yaktım. Birkaç dakika sonra gözüm, üzerinde Quail Hollow Yolu yazılı olan trafik levhasına çarptı. Sağa saparak, dar ve dönemeçli yolu izlemeye koyuldum.

Numaraları bir yana, evleri bile seçmekte zorlanıyordum ama bahçe kapılarının önünde posta kutuları vardı. 12 numarayı bulunca arabayı çakıl yan yola park ettim. Farları ve motoru kapatıp arabadan indim.

İki yanı ağaçlı uzun bir araba girişinin sonunda, yüksekçe bir yamacın tepesine oturtulmuş, Georgian tarzında, kırmızı tuğlalı, görkemli bir malikane görünüyordu. Yukarı kattaki pencerelerden birinde ışık vardı ama tam gördüğüm sırada söndürüldü.

Arabama dönüp anahtarı kondağa taktım ve radyoyu açtım. Ön paneldeki saat 02.17'yi gösteriyordu. Koltuğuma iyice yayıldım, uzun ve rahatsız bir gece beni bekliyordu.

"Kurt Adam Jack" lakabını kullanan deli diskcokey havlayıp böğürken, bunun dolunayda kurt adam haline gelen Jack König olup olmadığını düşündüm.

Kurt Adam Jack, çoğunun eyalet akıl hastanesinden geldiğini sandığım dinleyici telefonlarına yanıt veriyordu. Telefondaki adamlardan biri, "Hey Kurt Adam, ben Garden City'den Dave!" diye bağırdı.

Kurt Adam bağırarak, "Hey Dave!" diye karşılık verdi. "Senin için ne yapabilirim ahbab?"

Dave yüksekçe bir ses tonuyla, "U2'dan 'All I Want is You' adlı parçayı dinlemek ve bu parçayı bana kızgın olan karım Liz'e armağan etmek istiyorum," dedi.

"İstediyin bu olsun Dave! Dinliyor musun Liz? Seni çok seven kocan tüm sevgisiyle bu parçayı sana armağan ediyor."

U2 "All I Want is You" diye mırıldanmaya başladı.

Başka bir kanala geçmeyi düşündüysem de, Kurt Adam Jack'in o gece tam bana lazım olan şey olduğunu ayımsadım.

Arada bir telsizimden çıtırtılar yükseliyor, dört devriye arabasından birisi karakoldaki sekreteri ya da sekreter onları arıyordu. Roberts'la bağlantımın olup olmadığını kontrol edip, Nash ve yanındakilerin gerçekten Old Brookville Polis Karakolu'na gelmeleri halinde asla aranmayacağımı, böyle bir durumda doğruca buraya gelip beni yaka paça götürceklerini bilmeme karşın, Roberts'a herhangi bir federal ajanın gelmesi durumunda beni mutlaka aramasını anımsattım.

Esnedim, biraz daldım, uyandım, yeniden daldım. Kurt Adam Jack saat sabahın üçünde ertesi gece yeniden mikrofonun başına geçip dinleyicilerinin gırtlaklarını yırtma sözü vererek vedalaştı. Radyo kanalı milli marşla kapanırken ben de oturduğum yerde dimdik oturdum. Kanalları karıştırarak bir haber kanalında karar kıldım.

Yeniden daldım ve uyandığımda güneydoğudan gökyüzü hafifçe ışımaya başlamıştı. Saat 05.29'du. Telsizle Roberts'ı arayıp, "Saat altı buçukta Bay Winslow'u arayıp soyguncunun enselendiğini anlat. Pleasantville'de her şey yolunda. Golf oynamak için harika bir gün."

Memur Robert kıs kıs gülüp, "Bayan Winslow'la konuşmanız için iyi şanslar," diye karşılık verdi.

"Sağolun."

Saat 06.45'de Winslowlar'ın üç arabalık kapalı garajındaki otomatik kapılardan birisi açıldı ve gri renkli bir Mercedes Sedan dışarıya çıkarak araba yolu boyunca ilerlemeye başladı. Yolun sonunda araba benim olduğum yöne doğru döndü ve o sırada ani güneşten gözü kamaşan Mark Winslow'u bir an için görmeyi başardım. Araba yanımdan geçip gidene dek büzülmüş biçimde oturmaya devam ettim.

Jill Winslow'u bu kadar erken bir saatte yataktan kaldırmak istemediğim için bir süre daha bekledim.

Çevremdeki büyük evlerin etrafındaki geniş çimenliklerinden yukarıya hafif bir sis tabakası yükseliyor ve güneş uzaktaki bir sıra ağacın üzerinden doğuyordu. Tilkiye benzettiğim tuhaf görünüşlü yabani bir hayvan yolun bir yanından öteki yanına geçti. Bildircin görür müyüm diye etrafıma bakındım, ama aslında bir bildircinin tam olarak neye benzediğini de bilmiyordum. Manhattan'ın bu tehlikeli, ilkel ormandan yalnızca otuz mil uzaklıkta olduğuna inanmak zordu doğrusu, ayağımı yeniden betona basmak için sabırsızlanıyordum.

Winslow Malikanesi'ne baktım. Nash'in yalan makinesi ile ilgili anlatmış olduğu saçmalıklara karşın, Bayan Winslow'un Nash ile Griffith'e bütün ayrıntıları anlatmamış olmasını ve bu bütün bunları yitirmek anlamına gelse bile, ruhunu ve vicdanını rahatlatmaya hazır olduğunu gerçekten de yüreğime umuyordum. Pek sanmıyordum ama sormadan bilemezsin.

Yanımdan birkaç araba geçti ve içindekiler dönüp bana baktılar. Bu nedenle birileri polis çağırmadan motoru çalıştırıp malikanenin önündeki uzun araba yoluna saptım. Arabamı evin önündeki parke taşı döşenmiş park yerine bıraktım. Saat 07.32'ydi. Polis telsizini alıp arabadan indim, evin önündeki basamakları tırmandım ve zili çaldım.

Bu işi cinayet masası dedektifi iken kaç defa yapmıştım? Birilerine bir felaketi bildirmek ya da birkaç rutin soru sormak için kaç kapının zilinİ çalmıştım? Kaç arama emri göstermiş, kaç tutuklama emrini yerine getirmiştim? . .

Kimi zaman baş sağlığı ziyaretinde bulunmuş, birkaç defa da iyi haber vermek için bir kapıyı çalmıştım.

Burada neyle karşılaşacağım ile ilgili en ufak bir fikrim bile yoktu ama önümüzdeki bir saat içerisinde bazı hayatların değişeceğinden emindim.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Elektronik bir zil sesini, ses kalitesi neredeyse o ünlü hamburger restoranının megafonundan bile daha kötü bir megafondan gelen cızırtılı bir kadın sesi izledi. Ses, "Kim o?" diye sordu.

Başımı kaldırıp baktığımda, üzerime yönelmiş olan video kamerayı gördüm. "Dedektif Corey, Bayan Winslow," diye karşılık verdim. Kimlik belgemi kaldırıp kameraya tutarken neredeyse, "Peynirli hamburgeriniz," geldi diyecektim ki, kendimi son anda tutarak, "Dün gece eşinizle telefonda konuşmuştuk," dedim.

"Ah... Evet. Üzgünüm, kendisi burada değil."

Ben üzgün değildim. "Bu soyguncu hakkında görüşmek için birkaç dakikanıza ihtiyacım var," dedim.

"Şey... Pekâlâ, bir dakika lütfen."

Bekledim ve birkaç dakika sonra büyük ön kapı açıldı.

Jill Winslow gerçekten de çekici bir kadındı. Otuz beş kırk yaşlarındaydı ve kahverengi saçları omuzlarına kadar, düz ve kâküllüydü. İri kahverengi gözleri ve oldukça fotojenik olduğunu tahmin ettiğim çok hoş yüz hatları vardı. Teninin rengi de çok güzeldi, ama benimkisi daha güzeldi.

Bayan Winslow'un üzerinde verev kesimli, belden bağlı, beyaz ketenden, uzun bir sabahlık vardı ve röntgen bakışlarım ve röntgen ayarlı beynim bu giysinin altında çok güzel bir beden olduğunu söylüyordu. Gülümsememle birlikte suratı asık da değişti, bundan cesaret alarak gülümsedim, o da biraz zorlama da olsa gülümseyerek karşılık verdi. Yeniden FBI kimliklerimi göstererek, "Bu kadar erken saatte geldiğim için özür dilerim, ama çok fazla zamanınızı almayacağım," dedim.

Başını olumlu bir ifadeyle salladıktan sonra, eliyle işaret ederek beni içeriye buyur etti.

Ardı sıra geniş, resmi bir hole, sonra da büyük bir kır mutfağına girdim. Kahvaltı bölümündeki güneş alan cumbalı pencerenin önünde duran yuvarlak masayı göstererek, "Kahve içecektim, siz de alır mısınız?" diye sordu.

"Evet, teşekkür ederim." Oturarak telsizimi masanın üzerine bıraktım. Jill Winslow tezgahın önüne geçerek kahve pişirmeye koyuldu. Evin gördüğüm kadar bölümü Winslowlar'ın yeni zengin değil, köklü bir aile olduğunu düşündürüyordu, benim şahsen böcek kaynadığını düşündüğüm, bana tahta kurtları tarafından kemirilmiş, macunla birbirine tutturulmuş, çürümüş tahta parçalarından yapılmış gibi görünen, sürüyle antika eşya. Ama ben bu işlerden ne anlarım ki zaten?

Jill Winslow kahve makinesini çalıştırdıktan sonra, "Brookville Polisi'nden Ed Roberts bu sabah erkenden arayarak soyguncunun yakalandığını söyledi," dedi.

"Evet, doğru."

"Öyleyse sizin için ne yapabilirim, Bay...?"

"Corey. Ben yalnızca bir tür sonuçlandırma çalışması yapıyorum." Büfeden iki kahve fincanı çıkararak bir tepsinin üstüne koyduktan sonra bana doğru dönerek, "Ve siz de eyalet polisindensiniz, öyle mi?" diye sordu.

"Tam olarak değil."

Jill Winslow bir şey söylemedi.

"Ben FBI'da çalışıyorum."

Kadın başını evet anlamında sallarken, ne şaşırılmış ne de akli karışmış bir havası vardı. Konuşmakta olduğum kadının, beş yıl önce Bayview Otel'i'nden Bir Erkek ve Bir Kadın adlı filmi aşıran Jill Winslow olduğundan hiç kuşku yoktu.

"Son zamanlarda sizi telefonla arayan ya da görmeye gelen başka federal ajanlar oldu mu?" diye sordum.

Başını olumsuz bir edayla iki yana salladı.

"Benim neden burada olduğumu biliyorsunuz, değil mi?" dedim. Bu kez başını evet anlamında salladı.

"Birtakım gelişmeler oldu ve sizin de bana yardımcı olabileceğinizi düşündürdüm."

"Bütün bunları enine boyuna konuşmuştuk zaten," diye karşılık verdi. Belirgin bir yüksek sınıf aksanıyla konuşuyordu ve sesi yumuşak ama aynı zamanda bir çan kadar berrakti. İri gözleriyle doğruca gözlerimin içine bakıyordu.

"Olanları bir kez daha ele almamız gerekiyor," dedim.

Hâlâ gözlerimin içine bakıyordu ve hareket eden tek şey bana bakarken salladığı başıydı, ama bu hareketinde olumsuzluk değil, daha çok hüznü vardı.

Bayan Jill Winslow son derece bakımlı bir kadındı. Makyajlı ve giyimli olmadığı sabahın bu erken saatinde bile soylu, görgülü bir kadın olduğu ve bu eve ait olduğu her halinden anlaşılıyordu.

Yine de, "seks, yalanlar ve video teyp" olayı ile bağlantısını bildiğim için mi nedir, bu aristokrat havasının arkasında gizli, vahşi bir yanı olduğunu hissettiren bir şey vardı.

Arkasını dönerek tepsinin üzerine krema, şeker ve peçete gibi şeyler koydu.

Yüzünü göremiyordum ama elleri sakın görünüyordu. Sırtı bana dönük olarak, "Birkaç ay önce... Temmuzda... Televizyonda anma törenini izledim," dedi. "Aradan beş yıl geçmiş olduğuna inanmak zor."

"Öyle." Avucumun içine üfleyerek nefesimi kontrol ettim ve kötünden de öte olduğunu fark ettim. Sonra çaktırmadan gömleğimi kokladım.

Bayan Winslow, bana dönerek, üzerinde kahve olan tepsiyi masaya getirince ayağa kalktım. "Lütfen, buyrun," dedi.

"Teşekkür ederim."

Her ikimiz de oturduktan sonra, "Yemen'den henüz döndüm ve üstüm başım oldukça... Perişan," diye söze girdim.

Çenemdeki yara bere izlerini fark etmiş olacaktı ki, "Yemen'de ne yaptınız?" diye sordu. "Yoksa bu konuda konuşmanız yasak mı?"

"USS Cole'un bombalanması olayını araştırdım." Başını salladı.

Fincanların her ikisine de kahve doldurdum. Jill Winslow, "Teşekkür ederim," dedi.

Polis telsizini kapatarak kahvemden bir yudum aldım. Hiç de fena değildi.

"Kocam bu sabah golf oynuyor," diye açıkladı. "Benim de saat onda kiliseye gitmem gerekiyor."

"Biliyorum. Kilise için hazırlanma zamanınız gelmeden önce işimizi bitirmeliyiz," diye karşılık verdim ve ekledim. "Bay Winslow'a gelince, beş yıl önce onun bu işe karıştırılmayacağı konusunda size verilen söz bugün için de geçerli."

Başını sallayarak, "Teşekkür ederim," dedi.

Ben fincanımı yeniden doldururken, Bayan Winslow da kahvesinden küçük bir yudum aldı. "Dün gece bu işle beş yıl önce görevlendirilen adamla, yani Ted Nash'le konuştum. Onu hatırlıyor musunuz?"

Evet anlamında başını salladı.

"Ve birkaç hafta önce de Liam Griffith'le konuşmuştum," diye devam ettim. "Onu da hatırlıyor musunuz?"

Yeniden başını salladı. .

"Sizle başka kim konuşmuştu?" diye sordum.

"Kendini Bay Brown diye tanıtan bir adam," diye karşılık verdi.

"FBI'dan mı?"

"Öyle sanıyorum."

Bunun üzerine ona, Jack Koenig'i tarif ettim ve bunu yaparken de görenlerin kığında demirden bir cop varmış izlenimine kapıldıklarını söylemeyi de unutmadım.

"Bilemiyorum," diye karşılık verdi. "Siz bilmiyor musunuz?"

Bu soruyu duymazdan gelerek, "Başka kimse var mıydı?" diye sordum.

"Hayır."

"Herhangi bir ifade imzaladınız mı?"

"Hayır."

"Söyledikleriniz görüntülü ya da sesli olarak kaydedildi mi?"

"Hayır... En azından benim bilgim dahilinde değil." Ve ekledi. "Ama Griffith adlı adam birkaç not aldı."

"Sorgulamalar nerede yapıldı?"

"Burada."

"Bu evde mi?"

"Evet. Kocamın işte bulunduğu zamanlarda."

"Anlıyorum." Bu pek alışageldik bir yöntem değilse de, yardım etmeye hazır gizli tanıklara bu kolaylığın sağlanıldığı zaman zaman duyulmuyor da değildi. Görünüşe göre onu herhangi bir federal tesise götürmeye gerek görmemişlerdi. "Peki ya olay günü yanınızda olan beyefendi?" diye sordum.

"Ne olmuş ona?"

"O nerede sorgulandı?"

"Sanırım o da bürosunda sorgulandı. Neden sordunuz?"

"Hangi yöntemlerin ve ilkelerin izlendiğini denetliyorum."

Bu açıklamama herhangi bir yorumda bulunmadan, "Ne tür gelişmeler oldu ve benden ne istiyorsunuz?" diye sordu.

"Ne tür gelişmeler olduğunu size açıklamaya yetkili değilim. Ve sizden istediğim de birtakım şeyleri netleştirmeniz."

"Mesela?"

"Pekâlâ, örneğin sevgiliniz beyefendiyle ilişkinizin bugün ne durumda olduğunu öğrenmek istiyorum. Ve adını."

Bu sorum onu biraz rahatsız etmiş ya da sinirlendirmiş olacak ki, "Bunun konuyla ne ilgisi olduğunu anlamadım ama illa ki bilmek istiyorsanız, Bud'la o olaydan sonra bir daha beraber olmadım," diye karşılık verdi.

Bud!

"Ama görüşüp konuşuyorsunuz."

"Arada sırada. Davetlerde ya da kulüplerde karşılaşıyoruz. Bu hem kaçınılmaz, hem de ters bir durum."

"Ya, çok iyi anlıyorum. Ben de Manhattan'da sürekli eski karımla ve eski sevgililerimle karşılaşıp duruyorum." Gülümsememe gülümseyerek karşılık verdi.

"Onunla konuştunuz mu?" diye sordu.

"Hayır, önce sizinle konuşmak istedim. Hâlâ aynı adreste mi?"

"Evet aynı adres, aynı eş."

"Aynı iş?"

"Aynı iş."

"Kentte olup olmadığından haberiniz var mı?"

"Sanırım burada. Onu İşçi Günü barbeküsünde görmüştüm... " Gözlerini bana doğru çevirerek ekledi. "Onu gördüğümde... Neden bilmiyorum ama... "

"Onda ne bulduğunuzu anlamıyorsunuz."

Evet anlamında başını salladı. "Buna değmezmiş."

"İş bittikten sonra insana hep değmezmiş gibi gelir. Ama önce durum farklıdır. "

Gülümsemi. "Sanırım öyle."

"Adınızı FBI'a verdiği için düş kırıklığına uğramış olmalısınız. Size göre sizi koruması gerekirdi."

Omzunu silkerek, "Sanırım bunu yapamazdı," diye karşılık verdi. "Son derece ikna edici... Neredeyse tehditkar bir havaları vardı... Ama belki daha güçlü bir adam..." Gülerek sözüne devam etti. "Sanırım üç dakika filan karşı koymayı başardı."

Gülümseyerek, "Bud'a karşı bu kadar acımasız olmayın," dedim. "Bir vatandaş olarak doğru olanı yaptı yalnızca."

"Bud yalnızca Bud için doğru olanı yapar." Bir an düşündükten sonra konuşmaya devam etti. "Eğer FBI ilk önce bana gelip onu sorsaydı, ben de herhalde aynı şeyi yapardım. Ama asıl ondan sonra olanlardan anladım ki o gerçekte..."

"Muhallebi çocuğunun tekiymiş."

Jill Winslow güldü. "Evet muhallebi çocuğu. Ve de ödle." Ve ekledi. "Ayrıca gerçek bir beyefendi de değilmiş."

"Neden?"

"Şey... Örneğin, ben ortaya çıkıp FBI'a görüp kaydettiklerimizi hemen anlatmayı istemiştim ama o buna karşı koymuştu. Ama FBI kendisini bulduğunda onlara, benim ortaya çıkmak istemediğimi söyledi. Öyle berbat bir durumdu ki... Beni hiç rahatlatmaya çalışmadı, yalnızca kendisini düşündü."

"Avukat olmalı."

Yeniden güldü, bu gırtlaktan gelen, yumuşacık bir sestti. Ona dostça bir tavırla yaklaşmam sanırım bana daha çok şey kazandıracaktı. İzlenebilecek ikinci yol baskı uygulamaktı, ancak beş yıl önce Jill Winslow'a zaten böyle bir tutumla yaklaşmışlardı ve bu da onda pek iyi duygular uyandırmamış olacaktı.

Çenemdeki yaraya dokunduğumda Jill Winslow, "Bu açık bir yara. Bir şeyler yapmamı ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır sağ olun. Çenemi tuzlu suya batırdım."

"Ya... Peki bu nasıl oldu?"

"Aden'in arka sokaklarında, yani Yemen'de, düşman saldırısına uğradım." Ve ekledim. "Şaka yaptım. Aslına bakarsanız, yara bandınız var mı?"

"Evet, bir dakika lütfen." Ayağa kalkarak mutfak dolaplarından birisini açtı ve içinden bir ilkyardım kutusu çıkardı. Elinde yara bandı ve antibiyotik merhem ile masaya döndü.

"Teşekkür ederim," diyerek yaranın üzerine bir parça merhem sürüp yara bandının kağıdını yırtıp açtı. Jill Winslow bandı çeneme yapıştırmama yardım etmek istiyormuş gibi yanımda duruyordu ama ben aldırmandan bandı çeneme yapıştırdım.

Bunun üzerine yerine oturarak, "Yarayı temiz tutmalısınız," dedi. Gerçekten çok zarif bir kadındı ve ondan hoşlanmışım. Ne yazık ki on dakika sonra o bana karşı hiç de olumlu duygular içerisinde olmayacaktı. Jill'in bakışları altında, yara bandının kağıtlarını masaya bıraktım.

Bir süre sessizliğimi bozmadım. Bir süre sonra o, "Neden Bud ve onunla olan ilişkim hakkında sorular soruyorsunuz?" diye sordu.

"Sizin anlattıklarınızla onun hikayesi arasında bazı tutarsızlıklar var. Örneğin bana Bayview Oteli'ndeki odanızda izledikten sonra, video kasete ne olduğunu anlatın."

"O size ne anlattı?"

"Siz anlatın."

"Pekâlâ... Kaseti izledikten sonra, kaseti silmemiz için o ısrar etti, ben değil. Böylece kaseti silip otenen ayrıldık."

Bunlar sevgili Teddy'nin anlattıklarıyla pek bağdaşmıyordu. Ama parçalar yavaş yavaş yerine oturuyordu. "Bana şimdi birtakım ayrıntılar anlatmanızı istiyorum," dedim. "Pekâlâ, plajdan ayrıldınız ve otele geri dönerken... Gerisini siz anlatın."

"Şey... Video kameranın tarayıcısını çalıştırdım... Ve uçağın infilak ettiği anı kaydetmiş olduğumuzu gördüm..." Gözlerini kapatıp derin bir soluk aldı. "Feci bir şeydi. Öyle kötüydü ki! Hayatım boyunca bir daha asla böyle bir şey görmek istemem."

Başımı anlayışla sallayarak, gözlerini kahve fincanına dikmiş oturan Jill Winslow'a baktım. Beş yıl önce bambaşka bir kadın olduğuna dair bir duygu vardı içimde. Belki biraz daha mutlu ve muhtemelen daha şen ve şakraklı. 17 Temmuz 1996'da onu bu kadar travmatize eden ne olmuştu, daha sonra neler olmuştu da bu kadar küskün ve belki de ürkek hale gelmişti? Sonra bir de yüzünü Mercedes'inin penceresinden kısa bir an için görmüş olduğum Mark Winslow vardı. Aradan beş yıl geçmiş olmasına karşın Jill Winslow hâlâ buradaydı ve daha uzunca bir süre burada olacağını biliyordu. Ödünler, düş kırıklıkları, aldatmalar ve eğer sorularıyla hayat devam ediyordu. Kimi zaman ilk denemede doğru olanı yaparsın, bazı ender durumlarda da her şeyi düzeltmek için ikinci bir şans geçer eline ve bu defa doğruya ulaşırsın. Ben Jill Winslow'a bu ikinci şansını vermeye hazırdım ve umarım o da bu şansını elinin tersiyle itmezdi.

Bu arada Bayan Winslow biraz sakinleşmiş gibiydi. "Yani infilak anını kameranın tarayıcısında izlediniz," dedim.

Başını evet anlamında salladı. "Ve Bud da araba kullanıyordu."

"Evet. Ona, 'Kenara çek. Bunu görmelisin,' ya da buna benzer bir şey söyledim."

"Peki o ne dedi?"

"Hiçbir şey. 'Bütün olanları kasete kaydetmişiz,' dedim."

Bir süre öylece oturdum. Dilimin ucundaki soruyu sormayı hem istiyor, hem de istemiyordum. Ama buraya bunu sormak için gelmişim, bu nedenle de, "Kasette göğe yükselen bir ışık çizgisi gördünüz mü?" diye sordum.

Gözlerimin içine bakarak, "Elbette," diye karşılık verdi.

Arka bahçeye açılan cumbalı pencereden dışarıya baktım. Kayağantaşı döşeli geniş bir veranda, bir yüzme havuzu ve yarım dönüm kadar bahçelik alan görünüyordu. Güller hala güzeldi. Elbette.

Fincanıma yeniden kahve doldurdum ve gırtlığımı temizledikten sonra, "Ve bu ışık çizgisi suyun üzerinde yanmaya devam eden benzinin yansıması değildi, öyle mi?" diye sordum.

"Öyle." Ve ekledi. "Her ne ise... Okyanustan yükseldiğini gördüm. Bunu kasette görmeden önce kendi gözlerimle de gördüm."

"Kumsalda mı duruyordunuz?"

Birkaç saniye suskunluktan sonra karşılık verdi. "Kumsalda oturuyordum ve... Gökyüzüne doğru yükselen bu ışık çizgisini gördüm... Bud'a bir şey söyledim ve o da doğruluk o yöne doğru baktı. İkimiz de ışık çizgisinin yükselişini izledik. Birkaç saniye sonra da gökyüzünde büyük bir patlama oldu... Ve aşağıya alev alev parçalarla birlikte o dev ateş topu düşmeye başladı... Ancak, aşağı yukarı bir dakika sonra, patlamanın sesini duyduk..."

Bunlar Bay Boksuratlı Artist'in bana çiftin gördükleriyle ilgili anlattıklarına hiç uymuyordu doğrusu. Ne var ki bu çelişkili ifadelerin beni şok ettiğini söyleyemem. "Okuduğum raporda, uçağın infilak ettiği anda kumsalda hala sevişmekte olduğunuz ve dikkatinizi çeken şeyin patlamadan yaklaşık kırk saniye sonra duyulan patlama sesi olduğu yazılıydı."

Başını iki yana sallayıp, "Sevişmemiz bitmişti. Ben..." Yüzü kızardı. "Onun üzerinde oturuyordum ve denize bakıyordum..."

"Çok teşekkür ederim. Bunlardan söz etmenin sizin için kolay olmadığını tahmin edebiliyorum ve bu tür ayrıntıları yalnızca kaçınılmaz olduğu durumlarda soracağım."

Jill Winslow başını sallayarak, "Beş yıl önce bu soruları yanıtlamak benim için gerçekten çok utandırıcıydı ama artık bunun üstesinden geldim." Ve ekledi. "Bütün bu olanlar sanki hiç yaşanmamış ya da başka birisinin başına gelmiş gibi."

"Anlıyorum. Pekâlâ, uçak infilak ettikten sonra siz ne yaptınız?"

"Koşarak eşyalarımızı bırakmış olduğumuz kum tepesiğine döndük."

"Çünkü?"

"Çünkü bu patlamadan sonra kumsalın ya da Dune Yolu'nun insanlarla dolacağını biliyorduk... İkimiz de çırılçıplaktık, bu nedenle kum tepesiğine koşarak giyindik, kamerayla uçayağı kapıp arabaya koştuk."

"Bud'ın Ford Explorer'ına."

"Evet." Bir an düşündükten sonra, "Şimdi düşünüyorum da eğer yatak örtüsünü, buz çantasını ve öbür eşyaları toplamak için birazcık zaman ayırmış olsaydık... Ama biz objektif kapağını yatak örtüsünün üzerinde bıraktığımızın bile ayrımında değildik. Oradan bir an önce uzaklaşmaktan başka bir şey düşünmüyorduk."

"Eminim Bud da o günden bu yana aynı şeyleri defalarca geçirmiştir aklından."

Jill Winslow gülümseyerek başını salladı.

Görünüşe göre Bud hakkında iğneleyici yorumlarda bulunmam Jill'i sevindiriyordu bu nedenle, "Kartvizitini bırakmış kadar oldu," diye ekledim. Güldü.

Ve daha önemlisi kimsenin arasına fesat sokmam, kimseyi kimseden ayırmam gerekmiyordu. Jill ile Bud zaten ayrılmışlardı ve birbirlerine karşı herhangi bir sadakat ya da bağlılık duymuyor olmaları işimi kolaylaştırıyordu. "Kameranın tarayıcısına bakıp gözlemlerinizle gördüğünüz her şeyi kaydetmiş olduğunuzu fark ettiğinizde ne düşündünüz?"

Bir süre sessiz kaldıktan sonra karşılık verdi "Şey, her şeyin kasette kayıtlı olduğunu görünce donakalmışım. Ondan sonra... Biliyorum, şimdi kendimi iyi göstermeye çalıştığımı düşüneneceksiniz ama, yardım edebileceğim bir şey olup olmadığını görmek için geri dönmek istedim..."

"Bir uçağın infilak ettiğini gördüğünüzden kesinlikle emin miydiniz yani?"

"Evet.. Ve ben geri dönmemizi istedim ama Bud hayır dedi. Daha sonra kameranın tarayıcısından kaseti izlediğimde bunun bir kanıt olduğunu ve kaseti birilerine yani yetkililere göstermek zorunda olduğumuzu söyledim. Ve Bud yine hayır dedi. Kimse bizi sevişirken izlememeliymiş. Benden kaseti siİmemi istedi ama sonra kaseti bir kez de otel odasındaki televizyonda izlemeye karar verdik."

"Pekâlâ. Böylece odaya döndünüz."

"Evet. Ve kaseti izledik..."

"Video cihazı aracılığıyla mı?"

"Evet. Yanımızda bağlantı kablosu getirmiştik. Otel odasına döndükten sonrası için... Böylece bütün olanları hem de sesli olarak televizyon ekranında izleyebildik..."

"Peki sözünü ettiğiniz ışık çizgisini burada da gördünüz mü?"

"Evet. Ve de kendimizi, ışık gökyüzüne doğru yükselirken nasıl oturup izlediğimizi... Sonra patlama... Biz ayağa fırlayıp dev

ateş topunun önce yükselişini seyrediyoruz. Sonra ateş topu parçalarla birlikte düşmeye başlıyor. Sonra da patlama sesini duyuyoruz, kameraya doğru dönüyoruz ve hızla kum tepeciğine doğru koşmaya başlıyoruz. Bu arada alevler su yüzeyine yayılıyor." Jill Winslow yeniden gözlerini kapatıp, bir süre kıpırdamadan oturdu. Gözleri hala kapalı olarak, "En son Bud'ın doğruca kameranın üstüne üstüne gitmesi görülüyor, sonra görüntü kayarak tepe taklak oluyor." Gözlerini açarak gülümsemeye çalıştı ve, "Bud o kadar paniğe kapılmıştı ki kamerayı kapamayı bile unutmuştu, arabaya koşup kamerayla üçayağı arka koltuğa fırlattı. Kasette konuşmalarımız duyuluyor, sesimiz oldukça korkmuş çıkıyor."

"Öyleyse kamera Explorer'in arka koltuğunda çalışmaya devam ediyordu."

"Evet."

"Ve konuşmanızı kaydetti?"

"Evet. Ben o sırada onu yardım etmek için plaja geri dönme konusunda ikna etmeye çalışıyorum." Ve ekledi. "Bazen keşke kaseti hiç silmeseydik diyorum."

"Bence de."

Yara bantının kağıdıyla oynayıp duruyordum. Birkaç saniye göz göze bakıştık. "Dernek kaseti televizyon ekranında izledikten sonra sildiniz," dedim.

Başını evet anlamında sallayarak, "Bud en doğrusunun bu olduğu konusunda beni ikna etmeyi başardı. Haklıydı da... Düzinelerce insan aynı şeyi görmüştü, füzeyi ve patlamayı... Kanıt olarak bizim çektiğimiz kasete gerek yoktu öyleyse. Kaseti yetkililere vermemiz için bir neden var mıydı?" Ve ekledi. "Aslında durum çok açık. Yani evli olmasaydık ve gizli bir ilişki yaşamasaydık... Bekar ya da birbirimizle evli olsaydık bile... Birilerinin bu kaseti görmesini neden isteyelim ki?" Şöyle bir duraksadıktan sonra sordu. "Siz olsanız ne yapardınız?"

Bu sorunun geleceğini tahmin etmişim. "Kaseti o gece silmekten kaçınırdım. Bekler, konuyu ortağıma açardım. Sonra evliliğimi gözden geçirip, kendi kendime neden gizli bir ilişki yaşadığımı sorardım ve elimdeki kasetin bu tüyler ürpertici cinayetin çözümü için önemli bir kanıt olup olmadığını anlamak için olayla ilgili araştırmaları izlerdim. Kararımı da ondan sonra verirdim."

Jill Winslow gözlerini pencereden dışarıya dikmiş öylece oturuyordu, sonra sabahlığının cebinden bir mendil çıkarıp gözlerini kuruladı. Derin bir soluk alıp, "Benim yapmak istediğim de buydu," dedi. Gözlerini bana çevirerek ekledi. "Gerçekten istedim... O zavallı insanlar... Tanrım... Ve araştırmaları büyük bir dikkatle izledim, yüzlerce insan çıkıp o ışık çizgisini gördüğünü söyledi ve herkes bunun bir füze saldırısı olduğunu düşündü. Sonra birden her şey değişmeye başladı."

"İşte o zaman, yani olayın teknik arızadan kaynaklanan bir kaza olduğu açıklandığında, elinizde olsaydı kaseti yetkililere verirdiniz, değil mi?"

Jill Winslow gözlerini mendili buruşturmakta olduğu ellerine indirerek, "Bilmiyorum," dedi. "Umarım verirdim."

"Ben bundan eminim." Karşılık vermedi.

Aradan birkaç saniye geçmesini bekledikten sonra, "Kamera kime aitti?" diye sordum.

"Bana," diye karşılık verdi. "Niye sordunuz?"

"O zamanın video kaset teknolojisi hakkında bilginiz var mıydı?"

"Yalnızca temel bilgim vardı."

"Peki ya Bud'ın?"

"Ona kamerayı nasıl kullanacağını ben öğrettim. Neden sordunuz?"

"Şey, elimdeki raporda Bud'ın mini-kaseti, fiziksel olarak yok ettiği yazılı. Bu doğru mu?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Birlikte Bayview Otel'i'nden ayrıldıktan sonra, arabayı yol kenarına çektiniz ve Bud kaseti arabayla üzerinden geçerek ve sonra da yakarak yok etti."

Jill başını hayır anlamında iki yana salladı. "Hayır. Bud otel odasına döndüğümüzde kaseti sildi." Ve ekledi. "Ben de, Bud da FBI'a aynı şeyi söyledik. İkimiz de kaseti yok etmekten filan söz etmedik."

Ama bunu iddia eden birisi vardı. Sayın Bay Nash'in ta kendisiydi bu. "FBI size ya da Bud'a silinen kaseti sordu mu?"

"Evet. Bana sordular ve ben de kaseti onlara verdim." Bana bakarak ekledi. "Daha sonra öğrendim ki manyetik bir video kaset silindikten sonra... Üzerindeki kayıtlar bir şekilde kurtarılabiliyormuş... Bunu gerçekten başarabiliyorlar mı bilmiyorum... Ama başaramamış olmalılar, çünkü eğer başarsalardı, Bud'la benim gördüklerimi görürlerdi... Ve başka bir sonuca varırlardı..." Yine bana baktı. "Kaseti izlemeyi başarıp başarmadıklarını biliyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır, bilmiyorum." Gerçekten de bilmiyordum. FBI laboratuvarının, eğer kasetin üzerine yeniden kayıt yapılmamışsa, manyetik bir video kaset üzerindeki silinmiş zannedilen görüntüleri kurtarmayı başardıkları konusunda hiç kuşku yoktu. "Kaseti onlara verdiğinizde boş muydu?" diye sordum.

Sorumu başıyla evetledi. "Hala video kameranın üzerindeydi. Buraya geldiklerinde ilk sordukları sorulardan biriydi bu. Oturma odasına gidip kamerayı aldım ve onlara verdim. Onlar da bu masada oturuyorlardı."

"Anlıyorum. Sizi sorguladıklarında onlara ne anlattınız?"

"Gerçeği anlattım. Bud'la gördüklerimiz hakkında. Benden önce Bud'la konuşmuşlardı ama onun onlara ne anlattığını bilmiyordum çünkü Bud'a benimle bağlantı kurmaması ve telefonlarıma çıkmaması söylenmişti." Hüzünlü bir gülümsemeye ekledi. "Ve pis korkak gerçekten de aramadı. FBI ajanları kazadan sonraki pazartesi buraya gelerek beni sorgulamak istediklerini ve anlatacakları Bud'ın anlattıklarıyla tutmasını umduklarını söylediler. Sonunda kumsalda sevişmiş olmamız -o yalnızca biraz yürüyüp konuştuğumuzu söylemiş- dahil olmak üzere onun birkaç konuda yalan söylemiş olduğu ortaya çıktı ama ben başından sonuna gerçeği söyledim."

"Ve gerçeği anlatmanız karşılığında onlar da kocanıza bir şey söylemeyeceklerine söz verdiler, öyle mi?"

"Öyle."

"Peki bir ikinci defa geldiler mi?" diye sordum.

"Evet. Sanki kasette neler olduğunu öğrenmiş gibi daha ayrıntılı sorular sordular. Gerçekten de onlara kasetteki kayıtların tam olarak silinmiş olup olmadığını bile sordum ve onlar da silindiğini ve benim de bir kanıtı yok ederek suç işlemiş olduğumu söylediler." Ve ekledi. "Dehşete kapılmışım... Açılırdım... Kime başvurmam gerektiğini bilmiyordum. Bud telefonlarıma çıkmıyordu. Kocamla konuşamazdım. Avukatımı aramayı düşündüm ama onlar bu işin gizli kalmasını istiyorsam avukatımı aramamam gerektiğini söylediler. Tamamen onların merhametine kalmışım."

"Gerçek sizi özgür kılacaktır," dedim.

Bir yandan hıçkırıp bir yandan güldü. "Gerçek benim boşanmama neden olacaktı, hem de bugüne dek New York kentinde imzalanmış koşulları en kötü boşanma anlaşmasıyla." Gözlerimin içine bakarak, "Ve o tarihte sekiz ve on yaşlarında olan iki oğlum vardı," dedi ve sordu. "Siz evli misiniz?"

Alyansımın bulunduğu elimi havaya kaldırdım.

"Çocuklarınız var mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

Gülümseyerek yeniden buruşuk mendiliyle gözlerini kuruladı. "Çocukla her şey daha da karmaşık bir hal alıyor," dedi.

"Anlıyorum. Sizden yalan makinesine bağlanmanızı istediler mi?"

"İlk ziyaretlerinde bunu yapıp yapmayacağımı sordular. Ben de bütün söylediklerimin gerçek olduğunu ve bunu yapabileceğimi söyledim. Bir dahaki gelişlerinde yanlarında bir yalan makinesi getireceklerini söylediler. Ama geldiklerinde yanlarında yalan makinesi filan yoktu. Onlara bunun nedenini sordum ama onlar buna artık gerek kalmadığını söylediler."

Başımı salladım. Artık gerek yoktu çünkü kasetteki kayıtları kurtarmayı başarmışlardı ve bilmek istedikleri her şey zaten burada vardı. Herşey günün birinde açığa kavuşur, Bayan Winslow veya Bud ortaya çıkar ya da birileri tarafından -örneğin benim tarafımdan- bulunurlar korkusuyla, ne Jill Winslow'a ne de Bud'a ifadelerini imzalatmış, sorgularını banda kaydetmiş ya da yalan testi uygulamışlardı.

Gerçekte Nash, Griffith ve üçüncü kişi her kimse TWA800'e füze saldırısı yapıldığına dair güvenilir kanıtlar bulmaya çalışmıyor, tersine, Jill Winslow'u yapmakla suçladıkları şeyi yapıyor, var olan kanıtları hasır altı edip yok ediyorlardı.

Bayan Winslow'a, "FBI'dan gelen beyler sizden susacağınıza dair yemin etmenizi istediler mi?"

Evet anlamında başını salladı.

"Fakat olay resmi olarak sonuçlandırıldığında yani olayın bir kaza olduğu açıklandığında, Bud'ın ve sizin vermiş olduğunuz görgü tanığı ifadelerinin dikkate alınmamış olmasına şaşırmadınız mı?"

"Şaşırdım... Ama sonra şu adam, Nash aradı ve burada bir kez daha buluştuk. Bana video kaset olmadan Bud'la benim verdiğimiz ifadelerin ve geri kalan yüzlerce görgü tanığı ifadesinin hiçbir önemi olmadığını söyledi." Derin bir soluk alarak, "Nash kendimi şanslı addetmem gerektiğini, yaşantıma devam etmemi ve bu konuyu bir daha asla düşünmememi söyledi," diye ekledi.

"Ama bu olmadı."

"Hayır olmadı... O füze hala gözlerimin önüne geliyor..."

"Peki CIA'in olayla ilgili hazırlamış olduğu canlandırmayı gördünüz mü?"

"Gördüm ama olduğu gibi yanılttı."

"Şu sizin kaset elimizde olsaydı gerçekten de iyi olurdu." Bir şey söylemedi.

Bir süre sessizce oturduk. Sonra Jill Winslow ayağa kalkarak tezgahın bir mendil alıp bumunu sildi. Buzdolabını açarak, "Şişe suyu içmek ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır teşekkürler, pek sek su içmem."

Jill bir şişe su çıkararak bardağını doldurdu. Gerçek bir hanımefendi!

O ana kadar anlattıklarını sindirmeye çalıştım ve sonunda hepsini birkaç anahtar noktaya indirgedim. Bud kaseti fiziksel olarak yok etmemiştir, FBI ile CIA hiç kuşkusuz banttaki kayıtları geri getirmiş ve yüzlerce görgü tanığının gördüklerini söyledikleri şeyi görmüşlerdi, yani yükselen bir ışık çizgisini.

Öyleyse neyle karşı karşıyaydım. Bunu açıklayacak iki sözcük biliyordum, komplo ve örtbas.

Ama neden? Bunun için pek çok neden vardı. Washington'dakilerin nasıl düşündüklerini, gizli planlarının ve

motivasyonlarının ne olduğunu ve bu işi örtbas ederek ellerine ne geçtiğini derinlemesine araştırmaya ve anlamaya çalışmaya niyetim yoktu. Bir dost ateşini, silah denemesini ya da terörist saldırısını örtbas etmek için güvenlik açısından iyi nedenleri olduğundan emindim ama bu nedenlerin yanlış olduğundan da hiç kuşku yoktu.

Jill Winslow bitkin, üzgün ve aklını meşgul eden bir şey varmış gibi kaygılı görünüyordu. Sanırım onu neyin rahatsız ettiğini biliyordum ve bunu akımdan çıkarması için ona yardımcı olabilirdim.

Ayakta durmaya devam ederek, "Bugün Bud'ı da görmeye gidecek misiniz?" diye sordu.

"Bugün ya da yarın."

Gülümseyerek, "Bugün kocamla aynı dürtüde oynuyor."

"Arkadaşlar mı?"

"Hayır." Elinde su bardağıyla oturarak bacak bacak üstüne attı ve "İnsanın kocasını aldatması zaten berbat bir durum ama Mark, onu aldattığım kişinin Bud olduğunu duyacak olursa kendini tastamam enayi yerine konmuş hissedecek."

"Neden?"

"Mark Bud'ın sersemim teki olduğunu düşünüyor. Birincisi Mark haklı. Mark bir defasında bana, 'Jill, beni günün birinde aldatacak olursan, en azından ortaya çıkması durumunda seni utandırmayacak biri olsun' demişti. Keşke onu dinleseydim."

Bu nasihatı şöyle bir aklımdan geçirdim ve mantıklı olduğuna karar verdim. Yani insan geri kalan herkesin sersemim ya da enayinin biri olduğunu düşündüğü ya da birkaç kilo fazlası olan çirkin biriyle ilişkisi olduğunun ortaya çıkmasını istemez. "Yakışıklı mı?" diye sordum.

"Evet, ama hepsi o kadar," diye karşılık verdi. "Aramızdaki ilişki yalnızca fizikseldi." Gülümsedi. "Ne kadar da sığ bir insanım."

Yalnızca fiziksel değildi. Bu işin önemli ölçüde Mark Winslow'la da ilgisi vardı ve Jill Winslow mükemmel bir eşten daha farklı biri olmak istemişti. Ama bu düşüncelerimi söylemedim. Hani derler ya, "Yatın güvertesinde şampanya içen zengin kız için üzülünmez," diye. Ama her nedense ben yine de Jill Winslow için üzülüyordum.

Bud'a gelince, Winslowlarla aynı kent kulübüne üye olduğumu tahmin ediyordum ve kulübe gidip Bud'ı sormam yalnızca on dakikarnı alırdı. Ama sanırım Bud'a ihtiyacım yoktu. İhtiyacım olan şey buradaydı.

"Başka bir şey var mıydı?" diye sordu.

"Aşağı yukarı hepsi bu kadar..." diye karşılık verdim. "Plajdan döndükten sonra otel odasında yaptıklarınızla ilgili birkaç küçük ayrıntı dışında. Video kaseti izlediniz. Bana o anı anlatın."

"Pekâlâ... İzlemeye başladık... Kum tepeliklerinin arasında, yatak örtüsünün üzerinde bulunduğumuz zamanı hızlı geçip kaseti ileri sardık... Ve izlemeye, kum tepeliğinden aşağıya koşmaya başladığımız andan başladık... Sonra sahilde seviştığımız bölümü ışık çizgisini gördüğümüz ana dek seyrettik. Bu bölümü geri sarıp yavaş oynattık. Ufuktaki kızılık açıkça seçilebiliyordu. Sonra gökyüzüne doğru yükselen o ışık belirdi. Yavaş oynattığımızda duman çıkan kuyruk bölümü bile seçilebiliyordu ve uçağın yanıp sönen ışıkları bile fark edilebiliyordu..."

"Kayıt ne kadar sürüyordu?"

"Sahile doğru koştuğumuz andan Bud'ın geriye koşup kamerayı yakaladığı ana kadar yaklaşık on beş dakika sürüyor. Sonra kameranın arabanın arka koltuğundayken kaydettiği, görüntü olmayan ama konuşmalarımızın duyulduğu beş dakikalık bir bölüm var."

"Tamam. Peki ya ilk çekmeye başladığınız, yatak örtüsünün üzerindeki bölüm ne kadar sürüyor?"

Omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. On beş dakika olabilir. O bölümü görmek bile istemedim. Zaten bunu yapmak için hiçbir neden de yoktu ortada."

"Doğru. Yani kaseti izlerken arada durdurdunuz, geri sardırınız, yavaş çekimde izlediniz, ileri sardınız, filan öyle mi?"

"Evet, gördüklerimiz... İnanılmazdı."

"İpnotize edici. Büyüleyici."

"Evet."

"Kasetle işin bittikten sonra ne yaptınız?"

"Bud kaseti sildi."

"Öylecene mi? Siz kasetin silinmesini istemediğinizi söylemişsiniz."

"İstemiyordum... Tartıştık, ama... O silmek istedi. Ayrıca birileri plajdan döndüğümüzü görmüş olabileceği için de bir an önce odadan çıkmak istiyordu. Ben bunun mümkün olabileceğini sanmıyordum ama o bir an önce otelden ayrılıp eve dönmek istiyordu. Cep telefonlarımız da çalmaya başlamıştı, çünkü insanlar olanları televizyondan izliyorlardı ve bizim o bölgede olduğumuzu bilen yakınlarımız bizimle irtibat kurmak istiyorlardı. Ne var ki ikimiz de telefonlarımıza yanıt vermedik. Sonra Bud, karısını aramak için banyoya gitti, arkadaşlarıyla balığa çıktığını söylemişti."

"Kimbilir belki küvete su doldurup arada, 'Bir an önce karaya dönelim dostlarım, diye bağırıştır,'" diye araya girdim.

Jill gülümseyerek, "O bu kadar zeki değildir. Ne var ki paranoyaktı."

"İnsanın kığını kollaması paranoya değildir," dedim.

Omuzlarını silkerek, "O noktada öyle ya da böyle bir çıkar yol bulacağımızı düşünüyordum," dedi. "Bu olay olduğu sırada her ikimizin de uydurma hikayelerle East Hampton'da bulunmamız kötü bir şanstı elbette. Mark beni cep telefonumdan bir defa aradı, ama ben yanıt vermedim. Arabama binip eve doğru yol alırken bıraktığı mesajı dinledim. 'Jill, oradaki uçak kazasını duydu mu? Beni ara,' diyordu. İlk önce East Hampton'da birlikte olduğumu söylediğim kız arkadaşımı aradım, ama Mark, onu aramamıştı. Böylece Mark'ı geri arayıp çok üzgün olduğumu ve eve dönmek üzere yolda olduğumu söyledim." Gülümsedi ve, "Bu söylediğim yalan bile sayılmazdı," diye ekledi.

"Amatör bir psikolog olarak size şunu söyleyebilirim ki, siz yakalanmak istiyorsunuz. En azından olabilecekler umurunuzda değil."

"Elbette umurumda."

"Yakalanmak, bitirmekten daha kolaydır cümlesini deneyimlerimden yararlanarak söylüyorum. Sonuçlar ayındır ama bir ilişkiyi bitirmek oldukça fazla cesaret isterken, yakalanma isteği yalnızca bilinçaltında bir arzudur."

Malikanenin hanımefendisi ses tonuna geri dönerek, haşın bir ifadeyle, "Bunun sizin burada bulunmanızla ne ilgisi var?" diye sordu.

"Çok ilgisi olabilir."

Duvardaki saate göz atıp, "Kiliseye gitmek üzere hazırlanmalıyım," dedi.

"Zamanınız var. Size bir de şunu sormak istiyorum, siz ve Bud kaseti izlediniz, sonra yola koyulmadan önce duş aldığınızı tahmin ediyorum, doğru mu?" Ve ekledim. "Üstünüz başınız kumlu ve tuzluydu." Vücut salgıları da cabası elbette.

"Duş aldık."

"Ve ilk o mu duşa girdi?"

"Ben... Sanırım."

"Ve o duş alırken siz de kaseti bir kez daha izlediniz?"

"Sanırım... Aradan beş yıl geçti. Neden?"

Sanırım bunu neden sorduğumu biliyordu, bu nedenle ona hazırlayıcı bir soru sordum. "O öğleden sonra otele kaydolduğunuz 16:30 ile plaja gittiğiniz 19.00 saatleri arasında ne yaptınız?"

"Televizyon izledik," diye karşılık verdi.

"Ne izlediniz?"

"Anımsamıyorum."

Ona bakarak, "Bayan Winslow bu ana dek bana hiç yalan söylemediniz," dedim.

Jill Winslow gözlerini öte yana çevirerek, düşünür gibi yaptıktan sonra, "Şimdi hatırladım. Televizyonda bir film izledik," dedi.

"Video kaset mi?"

"Evet..."

"Bir Erkek ve Bir Kadın."

Bana baktıysa da bu sözlerimi karşılıksız bıraktı. "Filmi otelin kütüphanesinden ödünç aldınız," dedim.

"Ha... Evet..." Bana bakmaya devam etti, sonra sessizliği bozmak için hafif bir ses tonuyla, "Çok romantik bir film, ama sanırım Bud sıkıldı," dedi ve sordu. "Siz gördünüz mü?"

"Hayır ama filmi sizden ödünç alabilirim, izin verirseniz elbette." Uzun bir sessizlik oldu ve bütün bu süre boyunca o gözlerini masanın altına dikili tuttu, ben de ona baktım. Kendi kendisiyle savaşıyor gibiydi ve ben de bu esnada onu rahatsız etmek istemiyordum. Bu hayatta her şeyin tek bir karara ve birkaç sözcüğe kaldığı anlardan biriydi. Daha önce de görgü tanıklar ya da cinayet zanlılarıyla bu noktaya gelmişim ve kendi kararlarını kendileri vermek zorunda olduklarını biliyordum, benim üzerine düşen, o ana kadar söylediklerimle onların bu kararı vermelerini kolaylaştırmaktı yalnızca.

Aklından neler geçtiğini biliyordum, boşanma, gözden düşme, rezil olma, çocukları, ailesi, hatta belki Bud. Ve daha da ilerisini düşünecek olursa da mahkemede tanıklık, avukatlar, ulusal medya ve hatta hayati tehlike.

Neredeyse fısıldayarak, "Neden söz ettiğinizi anlamıyorum," dedi.

"Bayan Winslow," diye karşılık verdim. "Bu dünyada neden söz ettiğimi bilen yalnızca iki kişi var. Bunlardan birisi benim, diğeri de sizsiniz."

Karşılık vermedi.

Yara bantının kağıdını alarak masanın öbür ucuna, ona doğru fırlattım. "Bunlardan birini 203 numaralı odada bulduk. Bir yerinizi mi kesmişiniz?"

Yine karşılık vermedi.

"Yoksa yara bantını otelin video kasetinin eksik plastik parçasının yerine mi kullandınız? Kameradaki kasetin üzerindeki kayıtları Bud duştayken 'Bir Erkek ve Bir Kadın'ın üzerine bu şekilde kopyalamayı başardınız." Aradan birkaç saniye geçtikten sonra, "Şimdi siz bana bunun doğru olmadığını söyleyebilirsiniz, o zaman ben de size otel kütüphanesine ait filmi neden sakladığınızı sormak zorunda kalacağım. Ya da bu söylediklerimin doğru olduğunu, kendi kasetinizi filmin üzerine gerçekten

kopyaladığınızı ama daha sonra o kaseti yok ettiğinizi söyleyebilirsiniz. Ama bunu yapmadınız."

Jill Winslow derin bir soluk aldı. Yüzünden aşağı gözyaşları ip gibi akıyordu. Bana bakarak, "Sanırım... Sanırım size gerçeği söylemeliyim," dedi.

"Ben gerçeği biliyorum zaten. Ama evet, bir kez de sizden duymak isterim."

"Gerçekten söyleyecek hiçbir şey yok."

Ayağa kalktı bana kapıyı göstereceğini düşünürken derin bir soluk daha aldı ve, "Kaseti izlemek ister misiniz?" diye sordu.

Ayağa kalkarken yüreğim yerinden çıkacak gibiydi. "Evet, kaseti izlemek isterim," dedim.

"Pekâlâ... Ama... İzlediğimizde umarım onu neden kimselere gösteremediğimi ya da veremediğimi anlarsınız... Bunu yapmayı defalarca düşündüm. En son temmuzda, anma törenini izlediğimde düşündüm. Zavallı insanlar... Ama nasıl ölmüş oldukları gerçekten o kadar önemli mi?"

"Evet önemli."

Başını salladıktan sonra, "Belki kaseti size verdikten sonra bu işi gizli tutmaya devam edersiniz... Bu mümkün mü?"

"Mümkün olduğunu söyleyebilirdim size, ama değil. Bunu siz de biliyorsunuz, ben de."

Yeniden başını salladı, bir süre hiç kımıldamadan olduğu yerde durdu, sonra bana bakarak, "Benimle gelin," dedi.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Jill Winslow beni evin arka bölümündeki büyük oturma odasına alarak, "Şuraya buyrun," dedi.

Düz ekran televizyonun tam karşısındaki deri koltuğa oturdum. Jill, "Birazdan dönerim," dedi.

Kaseti saklamış olduğu gizli yerden çıkarmak üzere odadan çıktı.

Ona bir evde gizli bir saklama yeri olamayacağını söylesem fena olmazdı, yirmi yıllık polislik: hayatımda bulamadığım tek bir tanesi bile olmamıştır. Ne var ki Mark Winslow polis değil, her şeyden habersiz bir kocaydı yalnızca. Ve eskiler boşu boşuna dememişler, "Eğer kocandan bir şey saklamak istiyorsan, ütü masasının üzerine bırak," diye.

Ayağa kalkarak güneşin aydınlattığı odada biraz gezindim. Duvarlardan birinde çerçeveli fotoğraflar asılıydı. Her iki oğlu da yakışıklı, vücutları biçimli delikanlılardı. Dünyanın dörtbir yanındaki tatil yerlerinde çekilmiş aile fotoğrafların yanı sıra bir de limuzinler, atlar ya da yatlar önünde çekilmiş başka bir nesile ait siyah beyaz fotoğraflar vardı, bu da aile servetinin geçmişinin eskiye dayandığını gösteriyordu.

Mark ile Jill Winslow'un resmi bir davette, henüz kısa bir süre önce çekilmiş olduğunu sandığım bir fotoğrafını inceledim, duruşlarından bir çift oldukları hiç anlaşılmıyordu.

Mark Winslow tipsiz bir herif sayılmazdı, ama o kadar silik bir tipti ki, kameranın onu kaydedebilmiş olması bile şaşırtıcıydı.

Öteki duvarda birkaç aptal golf plaketi, şehircilik ödülü, işle ilgili birkaç takdirname ve Bay Winslow'un çok sayıdaki başarılarının belgeleri asılıydı.

Kitap rafları çok sayıda popüler roman, bulundurulması zorunlu birkaç klasik roman, ama daha çok golf ve ekonomi ile ilgili kitaplarla doluydu. Kitapların aralarına da golf kupaları serpiştirilmişti. Derin deniz dalgıçlığı, avcılık ya da askerlik gibi çetin uğraşlara ilgi duyduğunu gösterecek hiçbir şey olmadığı da gözümden kaçmamıştı. Odanın köşesinde maun ağacından yapılmış bir bar vardı ve Bay Winslow'u martini karıştırırken gözümün önüne getirebiliyordum, yani her gece sarhoş oluncaya dek içiyor olabilirdi.

Bu adama karşı antipati besliyor değilim -onu tanı mıyordum bile- ve ben otomatik olarak servetten nefret edenlerden değilim. Ama Mark Winslow'la tanışmam durumunda, onu Dom Fanelli ve benimle birlikte bira içmeye çağırılmayacağıma da için için biliyordum.

Ne olursa olsun, sanırım Jill Winslow Mark Winslow'la ilgili bir karara varmıştı ve video kaseti ararken onun bu karardan caymamasını umuyordum.

Ahşap kaplı bir duvarda da Mark Winslow'un bir ödülü daha asılıydı. Bu, Jill Winslow'un aşağı yukarı on yıl önce yapıldığını sandığım yağlıboya bir tablosuydu. Ressam onun iri, nemli, kahverengi gözlerini ve nasıl yorumlamak istediğine ya da aklında ne olduğuna göre ya ağırbaşlı ya da duygusal görünen ağzını çok iyi yakalamıştı.

"Beğendiniz mi? Ben hiç beğenmiyorum."

Arkamı döndüğümde onun kapıda durmakta olduğunu gördüm, üzerinde hâlâ sabahlığı vardı ama saçlarını düzgünce taramış, biraz ruj ve rimel sürmüştü. Elinde bir video kaset tutuyordu.

Sorduğu sorunun doğru yanıtı yoktu, bu nedenle, "Resimden pek anlamam," dedim. Ve ekledim. "Oğullarınız çok yakışıklılar."

Kahve sehпасından uzaktan kumanda aletini alarak televizyonla video cihazını açtı. Sonra kaseti kabından çıkararak video cihazına taktı ve kasetin kabını da bana uzattı.

Kaba baktım. Üzerinde, "İki Oscar ödüllü bir film: Bir Erkek ve Bir Kadın" ve devamında "Un Homme et une Femme. Bir Claude Lelouch filmi" yazılıydı.

Kabın üzerine yapıştınlmış bir etikette: "Bayview Oteli'ne aittir, Lütfen iade ediniz" yazıyordu.

"Jean-Louis'yi yani erkeği Jean Louis Trintignant oynuyor. Jean-Louis otomobil yarışçısı ve küçük bir oğlu var. Ann'i, yani

kadını Anouk Aimee oynuyor. O da sekreter ve küçük bir kızı var. Çocuklarının gittikleri yatılı okulda tanışıyorlar. Çok güzel bir öykü, ama çok da hüznü. Bana Casablanca'yı anımsatıyor." Ve ekledi. "Üstelik de İngilizce dublajlı."

"Hmm..." Tam az önceki konuşmamızda bir şeyler kaçırdığımı ve bir Fransız filmi izlemek üzere olduğumu düşünürken, "Ama bizim şimdi izleyeceğimiz film bu değil," dedi. "En azından üzerine kayıt yapmış olduğum ilk kırk dakikası. Önce baş rollerini Bud Mitchell ile Jill Winslow'un oynadığı, Bir Domuz ve Bir Fahişe filmi izleyeceğiz." Ve ekledi. "Yöneten de Jill Winslow."

Ne söylemem gerektiğini bilmediğimden çenemi açmadım.

Yan gözle ona baktım, yüzündeki ifadeden ve sesinin tonundan, yanımdan ayrılmış olduğu birkaç dakika içerisinde kendi kendisine, "Her şeyi açıklığa kavuşturmanın zamanı geldi ve bundan doğacak sorunların da canı cehenneme," demiş olduğu açıkça anlaşılıyordu. Bir şekilde sakinleşmiş görünüyordu, sanki omuzlarından ağır bir yük kalkmış, hafiflemiş gibiydi. Ama biraz sinirli olduğunu da görebiliyordum. Gerçi, henüz bir saattir tanıdığı bir adamla birlikte, baş rollerinde kendisinin oynadığı bir seks filmi izlemek üzere olduğu düşünülecek olursa, böyle olması son derece doğaldı.

Kendisine baktığımı sezmiş olacak ki, başını kaldırarak gözlerimin içine baktı ve, "Bu bir aşk öyküsü değil," dedi. "Ama buna sonuna dek dayanmayı başarılırsanız, ardından 'Bir Erkek ve Bir Kadın'ın son bir saatlik bölümünü izleyebilirsiniz. Benim yapmış olduğum filmde kat kat iyi."

Bir şeyler söylemem gerektiğini düşünerek, "Bakın Bayan Winslow," dedim. "Buraya sizi yargılamaya gelmedim, hem kendi kendinize bu kadar haksızlık etmeyin. Ayrıca ben filmi izlerken yanımda oturmak zorunda da değilsiniz."

"Ben burada oturmak istiyorum." Bir düğmeye basmasıyla pencerelerin önündeki perdeler kapandı. Düzgünce.

Oturduğumuz oda tamamen kararmıştı. Jill Winslow'un uzaktan kumandanın birkaç düğmesine basmasıyla, film oynamaya başladı. Önce bir müzik sesi duyuldu ve filmin iki dilde yazılmış adı görüldü, bunu film jeneriği izledi. Jeneriğin tam orta yerinde bir anda görüntü değişivererek yerini daha az net, ses kalitesi oldukça kötü bir görüntüye bıraktı. Üzerinde bej rengi şortu ve mavi tişörtüyle koyu renkli yatak örtüsünün üzerine bağdaş kurmuş oturan Jill Winslow'u ancak birkaç saniye sonra fark edebildim. Yatak örtüsünün üzerinde bir de buz kutusu duruyordu. Sonra Jill Winslow'un şarap şişesinin mantarını çıkarışını izledim.

Ekranın sağ alt köşesinde tarih, yani 17 Temmuz 1996 ve zaman, 19.33 yazılıydı. Saniye göstergesi hızla ilerliyordu. Sonra saat 19.34'ü gösterdi.

Çevreyi görür görmez tanımıştım. Örneğin kum tepeliklerinin arasındaki dar vadiyi ilk defa Kate'le anma törenine gittiğim gece görmüştüm, daha sonra bir kez de tam orada uyuyakalmış, o erotik düşü görmüştüm. Kate, Marie, Roxanne ve yüzü peçeli Jill Winslow. Şimdi bu peçe kalkmıştı. Ve son olarak da Ted Nash'le olan randevumuz sırasında orada bulunmuştum.

Jill, bana, "Burası Cupsogue Beach County Park. Ama sanırım bunu biliyorsunuz zaten," dedi.

"Evet."

Ekranı güneş etkisini yitirmeye başlamıştı ama hava henüz her şeyin net bir biçimde görülebileceği kadar aydınlıktı. Çok fazla ses yoktu ama mikrofonu yalayan rüzgarın sesini ayırt edebiliyordum.

Sonra üzerinde bej rengi pantolon ve spor tişört olan bir adam kameraya sırtı dönük olarak görüntüye girdi.

"Bu Bud," diye açıkladı Jill.

"Başka kim olabilir ki!"

Bud buz çantasından iki şarap kadehi çıkardıktan sonra Jill'in yanına oturarak kadehleri doldurdu.

Kadehlerini tokuştururlarken Bud'ın yüzü ekranda belirdi. "Yaz akşamlarına ve ikimize," diye konuştu Bud.

Jill, bana mı, kendi kendisine mi bilmiyorum, "Oh lütfen," dedi. Herife yakından baktım. Yakışıklı olmasına yakışıklıydı gerçekten, ama konuşmasında da, davranışlarında da bir muhallebi çocuğu havası seziliyordu. Bu nedenle Jill biraz gözümde düşmüştü doğrusu.

Aklımdan geçenleri okumuş olacak ki, "Ben bu adamda ne buldum ki?" diye sordu.

Karşılık vermedim.

Filmde Jill Bud'a bakarak, "Eee, buraya sık gelir misin?" diye sordu. Bud gülmeyerek, "Bu ilk gelişim, ya sen?" dedi.

Birbirlerine bakıp gülmüşler, sanırım her ikisinin de üzerinde kamera karşısında bulunmanın gerginliği ve mahcubiyeti vardı.

Jill bana dönerek, "Kendi kendime, 'Hakkında pek iyi şeyler düşünmediğim bir adamla neden yatıyorum?' diye sorduğumu anımsıyorum." dedi.

Karşılık vermeye karar vererek, "Güvenli olduğu için," dedim.

"Evet, güvenli," diye onayladı.

Kadehlerini ikinci kez doldurdular, tam yatak örtüsünün üzerinde yaşananların deniz kenarındaki asıl gösterinin bir tür hazırlık devresi olduğunu düşünmeye başlıyordum ki, Jill ayağa kalkarak tişörtünü çıkardı. Sonra Bud da ayağa kalkarak kendi tişörtünü çıkardı.

Jill haki renkli şortunu indirdi ve ayağıyla ileriye doğru fırlattı, sonra üzerinde sutyen ve külotuyla Bud'ın soyunmasını

izlemeye koyuldu. Jill yine bana dönerek, "Aradan beş yıl geçti... Denizin kenarında seviştığımız, uçağın infilak ettiği bölümü iki kez izledim, ama filmin bu bölümünü hiç görmedim," dedi.

Bir şey söylemedim.

Ekranda Jill sutyenini çıkarıp, kürodunu sıyırdı. Yüzünü kamerayadöndü, kollarını havaya kaldırarak kalçasını salladı ve, "Ta da!" diyerek selam verircesine kameranın önünde yerlere eğildi.

Kahve sehпасının üzerinde duran uzaktan kumandayı almak üzere öne doğru eğildim, ne var ki Jill kolumu kavrayarak, "Bunları görmek istiyorum," dedi.

"Hayır istemiyorsunuz, Ben istemiyorum. Lütfen kaseti ileri saralım."

Uzaktan kumandayı elinde tutarak, "Sessiz olun," dedi.

Bu arada ekrandaki kadınla erkek sarmaş dolaş olmuş, öpüşmeye ve birbirlerini okşamaya başlamıştı.

"Çok fazla zamanım yok Bayan Winslow," dedim. "Lütfen deniz kenarındaki sahneye gelinceye kadar kaseti ileri sarar mısınız?"

"Hayır," diye karşılık verdi. "Bunu görmek zorundasınız ancak o zaman kaseti polise neden vermediğimi anlarsınız."

"Sanırım anladım bile, lütfen ileri sarın."

"Film daha da ilginçleşiyor."

"Kiliseye yetişmeniz gerekmiyor mu?" Karşılık vermedi.

Ekranda Jill Bud'ı kameranın önünde doğru pozisyona getirdikten sonra omzunun üzerinden kameraya bakarak, "Üfleme zamanı!" dedi. Dizlerinin üzerine çökerek Bud'a oral seks yapmaya başladı.

Saate baktıysam da, beynim saatin kaç olduğunu anlamaktan aciz gibiydi. Gözlerimi yeniden ekrana çevirdim. Salak Bud, muhteşem bir kadın ona oral seks yaptığı halde, sanki ellerini cebine koymak istermiş gibi bir hareket yaptı, sonra pantolonsuz olduğunu ayımsayarak ellerini Jill'in başının üzerine koyarak, parmaklarını saçlarına doladı.

"Bunlar kanıt olarak işe yarar mı?" diye sordu Jill, bana.

Gırtlığımı temizledikten sonra, "Sanırım bu bölümü kesebiliriz..." diye karşılık verdim.

"Onlar bütün kaseti isteyeceklerdir. Alt sağ köşedeki tarihi ve saati görüyor musunuz? Bu, bütün bunların ne zaman olduğunu göstermek için önemli değil mi?"

"Sanırım öyle... Ama hiç değilse yüzlerinizi ve bedenlerinizi tanınmayacak hale getirebiliriz."

"Tutamayacağınız sözler vermeyin. Böylelerini yeterince sık duydum zaten."

Ekranda Jill kendisini geriye doğru bırakarak kalçasının üzerine oturdu. Kameraya bakarak el salladı ve, "Bu başlangıçtı," dedi. "Şimdi ikinci sahne."

Ellerinin üzerine abandı ve dizleri kameraya dönük olarak, "Bud şimdi havlayarak cici köpek rolü yapacak," dedi. "Havla Bud!"

Bud'ın yüzünde salakça bir gülümseme belirdi, sonra acınacak biçimde bir kez uludu. Yine salakça gülümsemeyi sürdürerek, dizlerinin üzerinde emekleyerek Jill'in arkasına geçti.

Jill göğüsleri kollarının arasından aşağıya doğru sarkık durumda, Bud'ın arkadan yanaşmasını bekliyordu.

Bir dedektif olarak oturma odalarından ya da bürolarından, raflarını süsleyen kitaplardan, duvardaki fotoğraflardan, film koleksiyonlarından ve benzeri şeylerden, insanlar hakkında çok şey öğrenilebileceğini biliyorum, ama bu kadarı bilmek zorunda olduklarımı aşırıyordu.

Görünüşe göre Bayan Jill Winslow cinsellikte hem etken hem de edilgen rolleri seviyordu. Bir yandan Bud'a buyruklar savururken, bir yandan da kendisini edilgen hatta alçaltıcı pozisyonlara sokuyordu.

Bütün bunlara bir bakış açısı da şu olabilirdi, Jill bir erkeğin üzerinde otorite kurduğu gibi, aynı zamanda da onun bütün arzularını ve kendisinininkileri de (cinsel alçalma ve cinsel kontrol) yerine getiriyordu. Bu arada Bud da hem hizmet eden, hem de hizmet gören rolündeydi. Bütün bunlar biraz karmaşıktı ve Bud'ın kafasının bütün bunları bastığını hiç sanmıyordum.

Gözlerimi yeniden ekrana çevirdiğimde, Bud ellerini Jill'in omuzlarına dayamış, klasik gel git hareketlerini yapıyordu.

Bu kez ses tonumun son derece kararlı çıkmasına özen göstererek, "İleri sarın," diye buyurdum.

Jill'in kaseti ileri sarmasıyla birlikte Bud'ın gel git hareketleri bu defa inanılmaz bir hızla ekrana yansıdı. Öylesine şaşalamıştım ki, bir an gülmek için kendimi zor tuttum. Jill gerçekten de güldü. Sonra görüntüyü dondurdu, her ikisinin de ağızları ve gözleri ardına dek açılmıştı. Sonra yeniden oynatma düğmesine bastı ve ekranda Jill kameraya doğru emekledi, kendisini sırtüstü yere bıraktı ve, "Sahne üç. Şarap lütfen," dedi.

Bud geriye doğru uzanarak şarap şişesini aldı. Jill bacaklarını havaya dikerek, "Şimdi sırada lezzet şöleni var!" dedi. Bacaklarını iki yana açarak, "Dök," diye buyurdu.

Bud şarabı döktükten sonra Jill'in üzerine eğildi. Rüzgarın sesine Jill'in kesik kesik çıkan soluk sesi karışıyordu. "Umanm kamera doğru açıdadır," diye konuştu.

Bud başını kaldırarak kameraya baktı ve, "Evet," dedi.

Jill şişeyi alıp kalan şarabı tüm bedeninin üzerine boca etti ve, "Yala!" diye buyurdu.

Bud da onun tüm bedenini yalamaya koyuldu.

Bu defa ona ön adıyla hitap ederek, "Jill," dedim. "Çok ciddiym, ileri sarın."

"Bu görüntüler sizi rahatsız mı ediyor?" diye sordu Jill.

"Sanırım bunu söylemiştim."

"Pekâlâ, beni de rahatsız ediyor. Kaseti size vermem durumunda bunları kaç kişi görecektir?"

"Olabilirdi az kişi," dedim ve ekledim. "Yalnızca profesyonel eğitim almış polisler ya da Adalet Bakanlığı araştırmacıları olacak -erkek ve kadın- ve onların bugüne dek görmedikleri kalmadı zaten."

"Onlar beni kameranın önünde sevişirken görmediler."

"Sevişme sahneleriyle ilgilenenlerini sanmıyorum. Onları ilgilendiren tek şey uçağın infilak ederken görüldüğü sahne olacak. Aynı şey benim için de geçerli. Bu yüzden şimdi lütfen kaseti ileri sann. Uçağın başına gelenleri bir an önce görmek istiyorum. Hemen."

"Beni sevişirken görmek ilginizi çekmiyor mu?"

"Bakın Jill..."

"Sizin için hâlâ Bayan Winslow."

"Şey... Üzgünüm. Bayan Winslow..."

"Jill diyebilirsiniz."

Gerçekten de iyice rahatsız olmaya başlamıştım, tam o sırada Jill, "Bunu neden yaptığımı anlıyorsunuz, değil mi?" diye sordu.

"Anlıyorum. Bu kaseti neden ortaya çıkarmak istemediğinizi kesinlikle anlıyorum. Samimi olmam gerekirse, sizin yerinizde ben olsam, ben de verip vermemeyi ikinci bir kez düşünürdüm. Ama bu görüntüleri kısaltabiliriz, yüzleri tanımayacak hale getirip sizi bu işin dışında tutmak için elimizden geleni yaparız. Asıl odaklanacağımız bölüm uçağın belirlediği andan itibaren bölüme olacak..."

"Geldik sayılır. Dikkatle bakın."

Jill'in ekrandan gelen sesi şimdi, doğrudan doğruya, "Yapış yapışım," diyordu. "Haydi gidip biraz serinleyelim." Gözlerimi yeniden ekrana çevirdim. Bud başını Bayan Winslow'un bacalarının arasından kaldırarak, "Sanırım gitsek iyi olacak," dedi. "Otelde duş alırız."

Jill, bana dönerek, "Keşke onu dinleseydim," dedi.

Ekranda Jill yatak örtüsünün üzerinde ayakta duruyor, aşağıdan kum tepciğinin tepesine doğru bakıyordu. Kareyi dondurarak ayaklarını kahve sehpasının üzerinden indirdi ve dev ekrana doğru eğildi. "Daha genç görünüyorum," dedi. "Hatta biraz daha zayıf. Siz ne dersiniz?"

Güneşin son ışıkları altında altın rengine bürünmüş olan mükemmel çıplak bedenine baktım.

"Pekâlâ, ne düşünüyorsunuz?" diye sordu yeniden.

Küçük patlamaları bırakıp da bir an önce büyük patlamaya gelmesi için yaptığım centilmence telkinleri hiçe saymasından yavaş yavaş usanmaya başlamıştım. Bu nedenle ona yaklaşımımı değiştirerek, "Bence yüzünüz hiç yaşlanmamış ve çok güzel bir kadınsınız. Bedeninize gelince, filmde muhteşem görünüyor ve hala öyle olduğundan da hiç kuşku yok," dedim.

Jill hiçbir şey söylemeden sabit gözlerle ekrana bakmayı sürdürdü.

Sonunda, "Bu kendimizi ilk ve son filme çekişimizdi. Kendimi hiçbir fotoğraf ya da filmde çıplak görmedim ve de asla sevişirken izlemedim. Siz hiç izlediniz mi?"

"Dışarda değil."

Güldü. "Aptal gibi görünüyor muydunuz?"

"Evet."

"Ben nasıl görünüyorum?"

"Yorum yok."

"Bu kaseti istiyor musunuz?"

"İstiyorum."

"O zaman sorumu yanıtlayın. Kasette sevişirken aptal gibi görünüyor muyum?"

"Profesyoneller hariç, herkesin kamera önünde sevişirken biraz aptalca görüldüğünü düşünüyorum," dedim ve ekledim. "Bu ilk defa için hiç de fena sayılmaz ayrıca." Ve yine ekledim. "Öte yandan Bud bazı sahnelerde oldukça sıkıntılı görünüyor. Şimdi lütfen uzaktan kumandayı alabilir miyim?"

Jill kumandayı uzatıp, "Aslında niyetimiz bu çekimleri odada izleyip yeniden kızıştırmaktı. Ama sanırım bu görüntüler bütün arzularımı yok ederdi."

Bir kanıtı bakmak için yanımda bana göz kulak olacak birisinin olmasına, yirmi yıllık polislik yaşamımda ilk defa gereksinim duyuyordum.

Kumandanın oynatma düğmesine basmamla Jill Winslow'un mükemmel bedeni yeniden canlandı. Kum tepciğine

tırmanmaya başladı, sonra da gözden kayboldu ama, "Haydi gel. Kamerayı buraya koy, sonra da gidip suya atlayalım," diye bağırın sesini duyabiliyordum.

Bud hiçbir şey söylemeden kameraya doğru yürüdü. Sonra görüntüsü kayboldu ve ekran bir an için karardı. Şimdi ekranda, ufukta mor ve kırmızıya bürünmüş muhteşem bir gökyüzü, kumsalın beyaz kumları ve okyanusun, batan güneşinin altında altın ve kırmızı renklerinde ışıdayan suları görünüyordu. Ekranda görünmeyen Jill'in, "Ne kadar da güzel," dediğini duydum.

Yine ekranda görünmeyen Bud, "Belki plaja çıplak inmesek daha iyi olur, etrafta birileri olabilir," diye karşılık verdi.

"Eee, ne olur yani? Tanıdığımız birileri olmadığı sürece ne fark eder ki?" dedi Jill.

"Haklısın ama yine de yanımıza giyecek bir şeyler alalım," diye önerdi Bud ama Jill onun sözünü keserek, "Tehlikeli yaşa Bud!" dedi.

Farkında bile olmadan, "Amma ödlekmis bu da," dedim.

Jill gülerek, "Evet ödlekmis," diye onayladı.

Birkaç saniye ekranda ne bir ses duyuldu ne de görüntü değişti. Sonra karenin sol kenarında kumsal boyunca dalgalara koşan Jill görüldü. Bud hala görünürlerde yoktu. Sonra Jill koşarken başını geriye doğru çevirerek, "Hadisene!" diye bağırıldı. Ne var ki rüzgarın ve dalgaların sesinden söyledikleri güçlkle duyuluyordu.

Birkaç saniye sonra Jill'in arkasından koşan Bud görüldü. Poposu biraz sarkık ve etliydi.

Jill dalgalara ulaşmadan az önce ona yetişti. Jill olduğu yerde kalarak ona doğru döndü. Sonra Bud'ı kameraya doğru döndürdü ve bağırarak bir şey söyledi ancak ben ne söylediğini duymadım.

"Ne söylediniz?" diye sordum.

"Şey... Sanırım köpekbalıklarıyla yüzmekle ilgili bir şey. Ne kadar da saçma!"

Jill, Bud'ı yeniden denize doğru döndürdü. El ele suya girip yürümeye başladılar.

O ana dek Bud bir kez olsun inisiyatifi ele almamıştı. Ve çok fazla eğleniyormuş gibi de görünmüyordu, ben onun yerinde olsam, hiç kuşkusuz o anın çok daha fazla tadını çıkarırdım. "Bu ilişki ne kadar sürdü?" diye sordum.

"Fazlasıyla uzun. Yaklaşık iki yıl kadar." Ve ekledi. "Beni en çok rahatsız eden kendimi kasette sevişirken görmek değil, bu işi kiminle yaptığım."

"Göze hoş gelen bir tipi var."

"Benim de öyle."

İyi bir noktaya değinmişti.

Sakin sularda hoplayıp zıplıyor, birbirlerini yıkıyorlardı. Sonra gözlerini engin denize ve gökyüzüne çevirdiler. Jill yine bir şeyler söylüyordu ama bu söyledikleri kesinlikle anlaşılıyordu. "Orada ne söylüyorsunuz?" diye sordum.

"Hatırlamıyorum. Önemsiz şeyler."

Ekranın sağ alt köşesinde ilerleyen saate baktım. 20.19'u gösteriyordu. 800 uçuş sayılı TWA uçağı tam o sıralarda Kennedy Havalimanı'nda hızlanıp kalkmaya ve okyanusun üzerinden gökyüzüne tırmanmaya hazırlanıyordu.

Jill ile Bud bellerine dek suların içinde durmuş konuşuyorlardı ve Bud'ın yüzündeki ifadeden Jill'in söylemiş olduğu bir şeyin canını sıktığını görebiliyordum. Ben daha sormadan o, "Sanırım ona sonunda her şeyi kafasına fazla taktığını ve bunun da beni sıkıya başladığını söylüyorum. Birkaç saniye sonra onu poposundan kavıyorum... Bakın... Hâlâ sinirli olduğu belli... O gitmek istiyordu ama ben tıpkı 'İnsanlar Yaşadıkça' filmindeki gibi sahilde sevişmek istiyordum, bu nedenle..."

Yeniden Bud'ı yakalayarak bir şeyler söylüyor. Ama Bud o an olması gerektiği kadar mutlu görünmüyor ve sanki yalnız olduklarından emin olmak istermiş gibi gözlerini çevrede dolaştırıyordu. Jill, Bud'ın elini kavrayarak onu yeniden denizin içine doğru çekti.

Ekrandaki saat 20.23'ü gösteriyordu. 800 uçuş sayılı TWA uçağı uçuşa geçeli yaklaşık üç dört dakika olmuş ve doğuya, Avrupa'ya doğru yol almaya başlamıştı.

Jill ile Bud sığ suların içinde cırlıçplak ayakta duruyorlardı. Her ikisi de kameranın varlığını unutmuş gibiydi, çünkü her ikisi de başlarını kaldırıp yaklaşık elli metre ötelinde kum tepeliğinin üzerinde kendilerine yönelik duran kameraya bakmıyordu. Güneş batmıştı ama ileride ufukta küçük bir ışık kalmıştı ve gölgeleri denize ve gökyüzüne akseden çıplak bedenlerini hala seçebiliyordum.

Jill, Bud'a bir şeyler söyledi ve Bud uysal bir biçimde sırtüstü kumlara uzandı. Jill de onun üzerine geçip oturdu.

Jill, bana dönerek, "Kocam bu sahneleri izleyecek mi?" diye sordu. Saat 20.27'yi on beş saniye geçte görüntüyü dondurdum. Uçağın ışıkları seçilebiliyor mu diye gökyüzüne, ekranın sağ bölümüne baktım, ama göremedim. Herhangi bir teknenin ışıkları var mı diye ufku taradım, ama ışık filan yoktu.

"Bay Corey? Kocam bu filmi görecek mi?"

Başımı kaldırarak, "Ancak siz görmesini isterseniz," diye karşılık verdim.

Karşılık vermedi.

Yeniden oynatma düğmesine basıp, iki sevgilinin deniz kıyısında, dalgalar bedenlerini yalarken seviştikleri, ekranın alt kısmına kaçamak bir bakış fırlattım. Yeniden gökyüzüne baktım, ama henüz ışık görünmüyordu. Bayan Winslow rekor hızla

doruk noktasına ulaşırken saat 20.29 ve on bir saniyeyi gösteriyordu. Gözlerimle her şeye tanık olsam da, hiçbir şey duyamıyordum.

Jill Winslow Bud Mitchell'in üzerinde yatıyordu ve her ikisinin de nefes nefese olduklarını görebiliyordum. Sonra Jill doğrulup, bacaklarını Bud'ın iki yanına açarak, yüzü güneybatıya dönük olarak oturdu. Şimdi okyanusun ötesinde, çok uzaklarda bir uçağın yanıp sönen ışıklarını seçebiliyordum. Tam olarak söylemek gerekirse, sekiz mil uzaklıkta ve su yüzeyinin yaklaşık üç bin metre feet yukarısında.

"Durdurun! Durdurun!" diye atıldı Jill.

Görüntüyü durdurarak Jill'e baktım. Ayağa kalkarak, "Ben bunu bir kez daha izleyemeyeceğim," dedi. "Ben mutfakta olacağım." Yalınayak oturma odasından çıktı.

Bütün bir dakika boyunca donmuş ekrana bakarak öylece oturdum .Jill Winslow Bud Mitchell'in üzerinde hareketsiz oturuyordu, dalga hareketinin orta yerinde kalakalmıştı. Yıldızlar göz kırpmayı bırakmışlar, incecik, şeffafımsı bir bulut siyah bir tavandaki boya lekeli gibi donmuş kalmıştı. Ve Smith Point County Park'ının hemen hemen tam karşı tarafında, biri kırmızı, biri beyaz iki ışık filme yakalanmıştı. Bir fotoğraf karesinde bunun uçak ışıkları olduğunu bilmeyen birisi yıldız olduklarını sanabilirdi, ne var ki hareketli bir görüntüde insan bu ışıkların yanıp söndüğünü ve batıdan doğuya doğru hareket ettiklerini görebiliyordu.

Koltuğumdan kalkarak kahve sehpasının üzerine oturdum ve büyük düz ekranlı televizyona doğru eğildim. Yavaş gösterme düğmesine basarak ekranı dikkatlice izledim.

Saat 20.29'u on dokuz saniye geçse, sağ tarafta, ufukta bir kızılık görerek yeniden görüntüyü dondurdum. Kum tepeliğinin üzerindeki kamera üç ayak dahil olmak üzere yaklaşık yedi metre kadar yükseklikteydi ve öyle uygun bir konumda duruyordu ki, görgü tanıklarının çoğunun buldukları tekne ya da Long Island'da deniz seviyesinden yaklaşık üç metre yukarıda olan yer seviyesinde görebildiklerinden daha fazlasını görebiliyordu. Bir süre kızılığa baktıktan sonra, bunun belki bir füze olabileceğine karar verdim. Yavaş gösterme düğmesine bastım.

Kızılığı gördüğüm noktada şimdi parlak kavuniçi-kırmızı bir ışığın gökyüzüne doğru yükseldiğini görebiliyordum. Yavaş gösterim olmasına karşın hızla yükseliyordu ve şimdi dumana benzeyen ve bir kuyruk gibi ışığı izleyen beyaz bulutu görebiliyordum. Jill ile Bud'a göz attım, ama onlar henüz bir şey görmemişlerdi. Saat 20.30'u beş saniye geçiyordu, yine görüntüyü durdurdum, sehpadan aşağıya kayarak, dev ekranın önünde yere diz çöktüm ve gözlerim bulanana dek o ışık noktasına baktım. Geriye, topuklarımın üzerine oturarak yeniden yavaş gösterme düğmesine bastım.

Şimdi kendi gözlerimle gördüklerimde ve Binbaşı Spruck dahil olmak üzere iki yüz kişinin görmüş olduklarında hiçbir yanlış olamazdı. Anlatılanların doğruluğundan kuşku etmişim. Kendi gözlerimle gördükten sonra, Binbaşı Spruck'ın bu konuda neden bu kadar saplantılı olduğunu daha iyi anlayabiliyordum ve ona bir özür borçluydum. Daha önemlisi, Amerikan halkı bir özür hak ediyordu, ama kimden bilmiyordum.

Jack Koenig'in bürosundaki toplantımızı ve gözlerimin içine bakarak bana nasıl, "Ortada çift kumsalda sevişirken, arka planda infilak eden uçağı gösteren bir video kaset yok," ve daha sonra, "Lanet olası bir füze de yok," dediğini düşündüm.

Canın cehenneme Jack. Liam Griffith ile Ted Nash'in de canları cehenneme. Yalancı piçler.

Işık çizgisi arkasındaki beyaz bulutla birlikte daha da yükselmişti ve şu anda ekranın tam ortalarında bir noktadaydı. Tam o sırada Jill'in başının ışığa doğru döndüğünü ve gözlerini gökyüzüne doğru kaldırdığını gördüm. Birden Bud da olduğu yerde doğruldu, şimdi yüz yüze dönük oturuyorlardı. Az sonra başını omzunun üzerinden geriye doğru çevirerek, Jill'in gözlerini dikmiş olduğu noktaya baktı. Işık televizyon ekranında neredeyse göz kamaştırıcı bir parlaklık kazanmıştı ve hızının arttığını görebiliyordum. Yan gözle uçağın ışıklarına baktıktan sonra yeniden gözlerimi yükselmekte olan ışık çizgisine çevirdim. Televizyona, tüm ekranı birden göremeyecek kadar yakın oturuyordum, bu nedenle çabucak ayağa kalkarak geri geri sehpaye doğru yürüyüp, oturdum.

Yavaş gösterimde sesler duyulmuyordu ama ortada duyulacak bir şey yoktu zaten. Gözlerimi ekrana dikmiş, az sonra neler olacağını bildiğim için dehşet içerisinde oturuyordum.

Yanan ışık uçağın yanıp sönen ışıklarının yakınına geldiğinde sanki ani bir dönüş yaptı. Bu ani dönüşün en iyi kanıtı, savrulan duman bulutuydu.

Birkaç saniye sonra, gökyüzünde, yavaş gösterimde son derece tuhaf görünen, parlak bir ışık belirdi ve birkaç saniye sonra da karanlık gökyüzünde tıpkı kan kırmızısı parlak bir çiçeğin ağır çekimde açması gibi dev bir ateş topu oluştu. Saat 20.31'i on dört saniye geçiyordu, ekranı dondurdum ve ateş topuna baktım.

Donmuş ekranda Jill ile Bud, neredeyse dimdik ayakta duruyorlardı ve başları kıpkırmızı gökyüzüne çevriliydi. Yavaş gösterim düğmesine basarak, ateş topunun büyümesini izledim. Bu sırada uçak gerçekten gözle görülür bir biçimde yükselmeye başladı. Sonra yanan uçak benzininin oluşturduğu iki ışık çizgisinin okyanusa doğru inmekte olduğunu gördüm. Cam gibi dümdüz su yüzeyine iyice yaklaştıklarında bu iki ışık çizgisi su yüzeyinde iyice ışıladı.

Saniye sayacına baktım ve olaylar dizisi başlayalı tam otuz saniye geçmiş olduğunu gördüm. Oynatma düğmesine basarak seslerin de duyulmasını sağladım.

Şimdi ekranda her şey normal hızda hareket ediyordu, buna Bud ve Jill de dahildi. Aslında pek hareket ettikleri

söylenemezdi, yaptıkları tek şey sabit gözlerle büyülenmiş gibi gökyüzündeki ateşe bakmaktı.

Şimdi gökyüzünden yanmakta olan parçaların dökülmeye başladığını gördüm. Sonra, kameranın mikrofonuna ilk ulaşan patlamanın sesini duydum, bu çok uzaklardan geliyormuş gibi boşuk bir sestir, bunu bir ya da iki saniye sonra çok daha gürültülü ikinci bir patlama sesi izledi. Jill ile Bud'ın, ben büyük patlamayı duymadan yarım saniye kadar önce irkildiklerini fark ettim, görünüşe göre onlar patlamanın sesini, ses kameranın mikrofonuna ulaşmadan önce duymuşlardı.

Yeniden görüntüyü yavaşlatarak, felaketin sonrasını izlemeye koyuldum. Önce bir sessizlik oldu, sonra uçağın inanılmaz bir biçimde motorlarındaki yakıt dışarı akana dek, patlamadan sonra daha yaklaşık bin metreye tırmanmış olan ana gövdesi, şimdi bir spiral biçiminde aşağıya düşmeye başlamıştı. Yavaş gösterime karşın bütün olanları ne görebiliyor ne de kavrayabiliyordum. Örneğin uçağın burnunun düşüşünü bir türlü göremedim ama sanırım sol kanatın gövdeden ayrılmasını ve 747'nin ana gövdesinin gökyüzünden denize düşüşünü gözlemlemeyi başardım.

Sakin okyanus yüzeyindeki yanmaya devam eden ateşlerin aydınlatmasıyla görebildiğim biraz duman dışında şimdi gökyüzü berraktı.

Deniz kenarındaki çift, olduğu yerde çınlıplak donakalmıştı, yavaşça kıyıya vuran dalgalar ve kırmızı-kavuniçi alevlerle bezeli deniz ve gökyüzü dışında, sanki birisi dünyanın durdurma düğmesine basmış gibiydi.

Oynatma düğmesine basmamla kıyıya vuran dalgaların hızı birden arttı ve alevler su yüzeyinde dans etmeye başladılar.

O akşam Bud ilk defa inisiyatifi ele alarak Jill'i kolundan yakaladı ve bir şeyler söyledi. Birlikte geriye doğru dönerek, kum tepeliğinin üstündeki kameraya doğru koşmaya başladılar. Jill'den daha hızlı olan Bud bir kez olsun Jill'in iyi olup olmadığına bakmak için ne arkasına dönüp baktı, ne de onu bekledi. Bu herif gerçek bir pislikti, ama bu, kameranın yakalamış olduğu en önemsiz ayrıntıydı.

Gözlerimi ufukta yanmaya devam eden uçak yakıtına diktim. Kısacık bir an içerisinde tam tamına iki yüz otuz erkek, kadın ve çocuğun yaşamlarını yitirmiş olduğunu o sırada ne Jill bilebilirdi, ne de Bud. Ama ben biliyordum, midemin kasıldığını hissettim, ağzımın içi kupkuru buna karşılık gözlerim ıslaktı.

Bud ile Jill kum tepeliğinin eteğinde gözden kaybolmuşlardı. Az sonra kumlu yamaçtan yukarıya tırmanan çiftin başları ve omuzları görüldü, önce Bud'ınkiler, sonra da Jill'inkiler.

Kamera maksimum zuma ayarlanmış olduğundan yüzleri bulanık görünmekle birlikte, hatları seçilebiliyordu. Görüntüyü dondurarak, kollarını kameraya doğru uzatmış olan Bud'a baktım. Herif korkudan aklını kaçıracaktı gibi görünüyordu. Sonra Jill'e baktım, o da kocaman açılmış gözleriyle korkmuş görünüyordu, ama Bud'a bakmakta olduğunu da görebiliyordum, sanki onun bir şey söylemesini, neler olduğunu açıklamasını, şimdi ne yapmaları gerektiğini söylemesini bekliyor gibiydi. Sonraki birkaç saniyeyi yavaş gösterme düğmesine basarak izledim. Herifin merceğın önünde beliren salak suratı, bir an için bütün ekranı doldurdu. Bana kalırsa bu surat üzerinde "Bu işe yaramaz bencil bok yığınını göreceksiniz, derhal 1-800-PİSLİK'i arayın" yazılı bir araniyor ilanına çok yakışırdı.

Bud kamerayı yakaladı, ama sinirlerini aynı kararlılıkla denetlemeyi başaramadığından, ekranda izlenmesi olanaksız bir görüntüler karmaşası belirdi, herif kum tepeliğinden aşağıya eşyalarının bulunduğu vadiye doğru koşup kamerayı elinden bıraktı. Onun, "Giyin! Haydi giyin!" diye bağırarak sesini duydum.

Sonra birisi kamerayı kaldırdı ve bir an için karanlık gökyüzünü görmeyi başardım. Koşarlarken nefes nefese kaldıklarını duyabiliyor ve belli belirsiz birtakım şekiller görebiliyordum. Bir otomobil kapısı açıldı ve hemen ardından çarpılarak kapatıldı. İki kapı daha açılıp kapatıldıktan sonra motorun çalıştırıldığını duydum. Neredeyse karanlık ekranda birkaç gölge vardı yalnızca. Bud da, Jill de derin derin soluk alıp veriyor ama ikisi de hiçbir şey söylemiyordu. Jill büyük bir olasılıkla şoka girmişti, Bud ise korkudan altına etmek üzereydi. Ona, "Seni işe yaramaz pislik, Jill'e bir şey söylesene!" diye bağırarak geldi içimden.

Beş dakika kadar bekledim, ekran karanlıktı ve hiçbir şey duyulmuyordu. Tam televizyonu kapatıp, kaseti geri saracaktım ki, Jill'in, "Bud, sanırım bir uçak infilak etti," diyen sesini duydum.

"Olabilir..." diye karşılık verdi Bud. "Ama bir tek neden ateşlenmiş dev bir roket de olabilir. Sonra da patladı... Her şey bir havai fişek gösterisiydi yani."

"Havai fişek gösterilerinde kullanılan roketler böyle patlamaz, su yüzeyinde de böyle yanmaya devam etmezler." Kısa bir sessizlikten sonra ekledi. "Gökyüzünde kocaman bir şey infilak etti ve okyanusa düştü. Bu bir uçaktı."

Bud karşılık vermedi. "Belki geri dönsek iyi olacak," diye önerdi Jill.

"Neden?"

"Belki... Uçaktan çıkmayı başaran insanlar vardır. Uçaklarda can yeleği ve şişme kurtarma botları bulunur. Belki yardım edebiliriz."

Kendi kendime, "Sen iyi bir kadınsın," diye mırıldandım. Bud, "O şey her neyse bin parçaya ayrıldı. Ayrıca birkaç mil öteye düştü." Ve ekledi. "Polisler oraya varmıştır bile. Onların bize gereksinimleri yok."

Yolcuların sana ihtiyacı yok ama polisin çektiğin kasete ihtiyacı var, sersem, diye geçirdim içimden.

Uzun bir sessizlikten sonra Jill, "O ilk gördüğümüz alev topu... O bir fişekti. Bir füzeydi," dedi.

Sessizlik.

Jill, "Sanki denizden bir füze atıldı ve uçağı vurdu," diye devam etti.

"Her neyse... Eminim haberlerde ne olduğunu öğreniriz," diye karşılık verdi Bud.

Bunu yine bir sessizlik izledi, sonra siyah ekranda bir hareket oldu ve bunu da yine karanlık bir sessizlik izledi. O sırada Jill'in kaseti başa sarıp tarayıcıdan neler çıktıklarını izlemek için video kamerayı arka koltuktan aldığı biliyordum.

Kaset burada bitiyordu, ama sonra birden ekranda bir görüntü belirdi, arka plandan müzik sesi gelirken Jean-Louis İngilizce olarak bir şeyler söyledi, ama ben dinlemedim.

Kaseti durdurarak geri sarma düğmesine bastım. Bir süre siyah ekrana bakarak sehpanın üzerinde oturmaya devam ettim.

Az önce gördüklerim beni altüst etmişti ve gündelik hayatın gerçeklerinden o kadar uzak olan bu görüntüleri sindirebilmek için uzunca bir süreye gereksinim duyacağımı biliyordum.

Birkaç saniye boyunca olduğum yerde hareketsiz durdum, sonra barın yanına gittim, bir bardak buldum ve kenarda duran viski şişesini aldım. Birkaç parmak yüksekliğinde içki doldurup, gözlerimi bardağa diktim. Henüz sabahın erken saatleriydi ama kendimi toplamamı sağlayacak, ağzımı ıslatacak bir şeye ihtiyacım vardı. Viski şişesini geriye doğru ittim, bardağı elimden bıraktım ve mutfağa gittim.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Jill Winslow mutfakta yoktu, ama bir dizi camlı kapıdan onun terasta, bir şezlongda oturuyor olduğunu gördüm. Üzerinde hâlâ sabahlığı vardı, şezlongda upuzun oturmuş, sabit gözlerle kafasının içindeki bir şeye bakıyordu.

Ben de terasa çıkarak yanındaki şezlonga oturdum. İkimizin arasında, Jill'in üzerine bir şişe su ve iki bardak koymuş olduğu bir masa vardı. Kendime bir bardak su doldurup, pahalı bahçeye ve kocaman yüzme havuzuna baktım.

Bir dakika kadar sonra Jill, "Video kaseti aldınız mı?" diye sordu.

"Hayır, onu sizin bana vermenizi istiyorum," diye karşılık verdim.

"Başka bir seçeneğim var mı?" diye sordu.

"Hayır yok. Bu olası bir suç olayının kanıtı. Kasete el koyabilirim ama yine de onu bana sizin vermenizi istiyorum."

"Sizin olsun." Gülümsedi. "Aslına bakılırsa kaset Bayview Oteli'ne ait."

"Merak etmeyin, parası ödendi. Bud beş yüz dolar depozitoyu otelde bıraktı."

"İyi. Bir kaset çalmış olduğumu düşünmek, beni en başından beri rahatsız ediyordu."

Beni ama hiç rahatsız etmiyordu, ne de olsa burada bulunmamın nedeni oydu. "Size kaset karşılığında bir makbuz yazarım," dedim.

Jill bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Siz çok zeki bir adamsınız," dedi ve ekledi. "Her şeyi ortaya çıkarmayı başardınız."

Alçakgönüllü bir tavırla, "Bu o kadar da zor değildi," dedim. Ama gerçekte, ben gerçekten zekiydim ve bu işi başarmak da zor olmuştu.

"FBI buraya geldiğinde çok korkmuştum," dedi. "Bud kaseti silmeden önce bir kopyasını alıp almadığımı soracaklarını sandım... Ama bunu düşünmelerini gerektirecek ne olabilirdi ki? Ayrıca bir film ödünç aldığımızı nereden bileceklerdi..."

Bu sözler karşısında bir şey söylemedim, ama Nash ile Griffith'in en azından böyle bir olasılığı hesaba katmaları gerektiğini düşünüyordum ama onlar zavallı, zengin kız Jill'e değil, daha çok adama yani Bud'a odaklanmışlardı.

"O sırada kaseti göstermeye hazır değildim," diye devam etti.

"Anlıyorum."

Suyunu yudumlayıp, "Zavallı Mark, zavallı Bud," dedi ve ekledi. "Her ikisi de bana çok kızacak. Hem de farklı nedenlerden ötürü."

"Bu iş artık onların meselesi değil, sizin meseleniz," diye açıkladım. "Burada önemli olan sizin doğru olanı yapmanız, gerçek ve adalet."

"Biliyorum... Ama Bud evliliğinden hoşnut, rahatı yerinde. Ve Mark... Onun da rahatı yerinde." Bir an sustuktan sonra devam etti. "Olanları duyunca mahvolacak... Küçük düşecek..."

"Belki siz bunları atlatmasını sağlarsınız."

Güldü. "Ciddi misiniz?"

"Hayır."

Bir yudum su içip, "Bir de çocuklarım Mark Jr. ile James var," dedi.

"Kaç yaşındalar?"

"On üç ve on beş." Ve ekledi. "Belki günün birinde beni anlarlar."

"Bir gün mutlaka anlayacaklardır. Belki sandığınızdan da çabuk."

Jill, bana bakarak, "Hapise girecek miyim?" diye sordu.

"Hayır."

"Bu yaptığım kanıtları saklamak değil miydi?"

"Bu konuda kaygılanmayın. Onlar sizin yardımınızı isteyeceklerdir."

Başını sallayarak, "Peki ya Bud?" diye sordu. "Onun başı kaseti sildiği için derde girecek mi?"

"Olabilir. Ama her ikiniz de yetkililerle anlaşma yapabilirsiniz," diye açıkladım ve ekledim. "Onun başı daha çok Bayan Mitchell'la derde girecek."

"Arlene yaşamını cehenneme dönüştürecektir," dedi Jill.

"Hiç kuşkusuz," diye karşılık verdim. "Başka insanlar için kaygılanmaktan vazgeçin."

Bir şey söylemedi. Jill Winslow oturduğu yerde doğruldu, başını arkaya doğru çevirerek önce evine, sonra da bahçeye ve havuza baktı. "Burası ömür boyu hapse mahkum edildiğim hapishanemdi," dedi.

Bu sözleri karşılıksız bıraktım. Daha önce de söylediğim gibi yatının güvertesinde ya da havuzunun başında şampanyasını yudumlayan zengin bir kıza acımak oldukça zordu. Ama kötü evliliklerden anlıyordum ve ne kadar paran ya da şanın olursa olsun kötü bir evlilik bütün sosyal tabakalarda aynı şeyi ifade ediyordu.

Jill benden çok kendi kendisine, "Ben şimdi ne yapacağım?" diye sordu. Bana baktı ve gülümseyerek, "Sizce film yıldızı olabilir miyim?" diye sordu.

Ben de gülümsedim ama sorusunu yanıtlamadım. Saatiime baktım.

Kara helikopter Winslowlar'ın çimlerine inmeden ya da Ted Nash ile dostları arabayla buraya gelmeden önce gitmem gerekiyordu. Ama aynı zamanda Jill Winslow'u da biraz rahatlatmam şarttı.

Düşünüyorm olmalıydı ki, "Bu iş neden beş yıl sürdü?" diye sordu.

"Ben bu davayı henüz yeni ele aldım."

"Anlıyorum," dedi. "Davanın kapanmış olduğunu duyduğumda biraz olsun rahatladım... Ama aynı zamanda suçluluk da duydum. Dava ne zaman yeniden açıldı?"

Gerçeği söylemek gerekirse, tam olarak bir saat önce açılmıştı ama bunun yerine, "Temmuzdaki beşinci yıl anma töreni bazı kişilerin bu davaya karşı yeniden ilgi duymalarını sağladı," dedim.

"Anlıyorum," dedi ve, "Benimle birlikte kiliseye gelmek ister misiniz?" diye sordu.

"Şey... Aslına bakarsanız isterdim. Ama korkarım harekete geçmem gerekiyor," diye karşılık verdim ve, "Bu kaseti kopyalamamız mümkün mü acaba?" diye sordum.

"İlk kopyaladığım yöntemi kullanabiliriz," diye karşılık verdi. "Ama bu defa tersten, video aygıtından kameraya çekmemiz gerekiyor. Siz bu tür teknik işlerden anlar mısınız?"

Ayağa kalkarak, "Pek sayılmaz," diye karşılık verdim. "Haydi gidip filmin bir kopyasını çıkaralım."

Jill de ayağa kalktı ve birlikte mutfağa girdik, masanın üzerindeki polis telsizini kaptım ve yeniden oturma odasına döndük.

Jill türlü masa oyunları, şarap şişeleri ve türlü eğlendirici eşyanın bulunduğu kocaman bir dolabı açarak içinden video kamerayı çıkardı. Kamerayı televizyonun önünde yere bıraktı.

Yardım etmeyi önerdiysem de o, "Bu işin düzgün bir biçimde yapılmasını istiyorsanız, lütfen oturun," dedi.

Ama o yüzyılın kanıtıyla haşır neşirken benim bir köşede oturup beklemeye hiç niyetim yoktu. Bu nedenle televizyon ile video cihazının önüne, Jill'in yanına diz çöktüm. O üzerinde, görüntü ve ses için olduğunu açıkladığı, birkaç çıkış olan kalın bir kabloyla kamerayı video cihazına bağlarken, ben de onu izleyip türlü sorular sordum. 'Bir Erkek ve Bir Kadın' filminin kasetini geri sarmış olduğumu görerek birkaç düğmeye bastı ve, "Video cihazındaki kasette bulunan ses ve görüntüler şimdi kameradaki mini kasetin üzerine kaydediliyor," diye açıkladı.

"Bundan emin misiniz?"

"Eminim. Mini kaseti televizyondan oynatarak size göstermemi ister misiniz?"

"Hayır," dedim ve ekledim. "Size güveniyorum."

Jill yanımda diz çökmüş durumda, "Güvenmelisiniz zaten," dedi. "İsteseydim bu kaseti beş yıl önce silerdim. Size böyle bir kaset olmadığını da söyleyebilirdim. Ama ben size kaseti ve üzerindeki görüntüleri gösterdim." Ve ekledi. "Ben de size güveniyorum."

"İyi," dedim ve, "Bunu kaydetmek ne kadar sürer?" diye sordum.

"Orijinal kaset kadar, yani yaklaşık kırk dakika. Kahvaltı ister misiniz?"

"Hayır teşekkürler." Yeniden paranoyaklaşmaya başlamıştım. Nash ile arkadaşlarının evin etrafını sardıklarını düşündüm. Gerçekten kasetin bir kopyasına ihtiyacım var mıydı? Jill'e dönerek, "Kaseti ileri sararak, uçağın infilak ettiği deniz kenarındaki sahnelere gelebilir miyiz?" diye sordum.

"Aceleniz mi var?" diye sordu.

"Doğrusunu isterseniz, evet."

Jill'in televizyonu açmasıyla birlikte kasetteki görüntüler ekranda belirdi. Bayan Winslow'un Bay Mitchell'a oral seks yaptığı bölümdü bu. Söz konusu bayanın yanında yere diz çökmüş halde kızardığımı hissettim. Ama o biraz kararsız görünüyordu. "Bu bölümü kaydetmemi istemediğinizden emin misiniz?" diye sordu.

"Eminim."

Video cihazının ileri sarma düğmesine basmasıyla hareketler hızlandı. 'Lezzet şöleni' sahnesinden sonra oynatma düğmesine bastı ve görüntü normal hıza döndü. Ekranda Jill Winslow doğrudan doğruya, "Yapış yapışım, haydi gidip biraz serinleyelim," diyordu.

Jill başını bana doğru çevirerek, "Buradan itibaren mi?" diye sordu.

"Evet."

Jill ayağa kalkınca, ben de onu izledim. Saatime göz attıktan sonra, hâlâ kaseti göstermekte olan ekrana baktım. Bu noktadan itibaren kayıt aşağı yukarı on beş dakika sürecekti.

"Neden iki kasete gereksinim duyuyorsunuz?" diye sordu.

"Bir şeyler kaybetmekte üstüme yoktur," diye karşılık verdim.

Yan gözle bana baktıysa da, bir şey söylemedi. Uzaktan kumandayı uzatarak, "Uçağı görmek istemiyorum," dedi. "Eğer siz istiyorsanız oturup bir kez daha izleyebilirsiniz. Bittikten sonra... Yani 'Bir Erkek ve Bir Kadın' başladığında durdurma düğmesine basıp kaseti çıkarın. Ben terasta olacağım. Kaseti video kameradan çıkarmak için yardıma ihtiyacınız olursa beni çağırın."

"Giyinip, benimle gelmenizi rica edeceğim."

Bana dikkatle bakıp, "Tutuklandım mı?" diye sordu.

"Hayır." Gözlerimi televizyon ekranına, ekranda ilerlemekte olan saate çevirdim. Saat 20.31'deki patlamaya daha on iki dakika vardı, arkasından patlama sonrası görüntüler, sonra da Bud ile Jill'in kum tepeciğine geri koşmaları falan, filan devam edecekti.

Jill'i kolundan tutarak mutfağa götürdüm. "Size karşı tam anlamıyla dürüst olacağım," dedim. "Tehlikesesiniz, bu yüzden bir an önce buradan çıkmanızı istiyorum."

Kocaman açılmış gözlerle bana bakarak, "Tehlikede mi?" diye sordu.

"Size durumu kısaca anlatayım. Beş yıl önce buraya gelip sizden silinmiş kaseti alan FBI ajanlarının bu kasetteki görüntüleri yeniden canlandırmayı başardıklarına hiç kuşku yok..."

"Öyleyse neden? .. "

"Dinleyin. Onlar kasette neler olduğunu biliyorlar, ama başkalarının bunu öğrenmesini kesinlikle istemiyorlar..."

"Neden?"

"Nedenini bilmiyorum. Zaten neden olduğunun hiç önemi yok. Önemli olan şu... Bu kazayı soruşturan iki ayrı ekip var. İlk ekip, olayın bir füze saldırısı olduğuna işaret eden bütün kanıtları gizleyip yok eden, Nash, Griffith ve diğerleri. İkinci ekip ise bunun tam tersini yapmaya çalışan ben ve birkaç kişi daha. Şimdilik bundan daha fazlasını bilmenize gerek yok. Bir de ilk ekibin buraya gelmek üzere yolda olabileceğini. Eğer gerçekten gelirlerse bu kaseti yok ederler bu nedenle de... Bir an önce kasetleri alıp buradan ayrılmamız gerekiyor. O yüzden de şimdi çabucak giyinip benimle gelmenizi istiyorum."

Kocaman açılmış gözlerle bana bakmayı sürdürdü, sonra, sanki dışarıda birileri olabilirmiş gibi dikkatle pencereden dışarıya baktı. Bir an önce harekete geçmesini çok istediğim halde, duyduklarını biraz olsun sindirmesini bekledim. Sonunda Jill, bana bakarak, "Polisi arayacağım," dedi.

"Olmaz. Bu adamlar tıpkı benim gibi federal ajan ve resmi olarak bu olayı soruşturma yetkisine sahipler. Ama onların bir örtbas olayının parçası olduklarına hiç kuşku yok." Bu açıklamayı yaparken bile, onun bana inanması için hiçbir neden olmadığını biliyordum, gerçekten de, "Söylediklerinize neden inanayım ki?" dedi.

"Beş yıl önce ne oldu? Silinmiş bir kasetteki görüntülerin istenirse yeniden elde edilebileceğini öğrendiğinizi söylememiş miydiniz? Bu insanlar sizi bir daha hiç aradılar mı? Bud ya da siz hiçbir hükümet bürosuna çağrıldınız mı? Bütün bu süre boyunca Nash, Griffith ve üçüncü adam dışında birisini gördünüz mü?" diye sıraladım. "Siz zeki bir kadınsınız. Bunların arkasında ne olabileceğini tahmin edebilirsiniz."

Gözlerini ayaklarına dikmiş, ayakta öylece duruyordu. Sonra bana bakarak, "Bütün bu söyledikleriniz çok mantıklı ama..."

"Jill, eğer istediğim tek şey şu kaset olsaydı, onu şimdi alıp burdan ayrılabilirdim. Eğer sizi incitmek isteseydim, bunu çok daha önce yapabilirdim. Bana güvenmek zorundasınız, benimle gelin."

Bir süre birbirimize baktık, sonunda olumlu bir ifadeyle başını sallayarak, "Pekâlâ," dedi.

"Teşekkür ederim. Giyinin. Duşu boş verin ve telefonları açmayın," dedim ve ekledim. "Gecelemek için bir çanta hazırlayın ve evde ne kadar nakit para bulabilirseniz yanınıza alın."

"Nereye..."

"Bunu daha sonra konuşalım," dedikten sonra, "Evde saklı tabancanız var mı?" diye sordum.

"Hayır, sizin yok mu?"

"Acele etmelisiniz."

Jill arkasını dönerek mutfaktan çıktı. Oturma odasına geri döndüğümde onun merdivenlerden yukarıya çıkan ayak seslerini duydum.

Uzaktan kumandayı elime alarak kahve sehпасına oturdum. Jill Winslow ile Bud Mitchell deniz kenarında sevişiyorlardı. Ekrandaki saat 20.27'yi gösteriyordu.

Duvarın önündeki masada duran telefon çaldı. Beşinci zil sesinden sonra telesekreter devreye girdi. Göstergenin arayan bölümünde "özel" yazıyordu.

Çabucak evin ön tarafındaki salona koşup camdan dışarıya baktım, ama park yerinde benimki dışında hiçbir araba

durmuyordu. Bulduğum yerden cadde pek görünmüyordu.

Oturma odasına geri döndüm, ekranda ışık çizgisi, duman bulutundan kuyruğuyla, ufuk çizgisinden gökyüzüne tırmanmaya başlamıştı. Bu sahneyi bu defa normal hızda izledim, bunun ne olduğuna gerçekten hiç kuşku yoktu. Işık çizgisini gördüklerini ileri süren iki yüz görgü tanığı CIA canlandırmasının aksine, bu kasetteki görüntüleri hiç kuşkusuz onaylayacaklardı.

Şimşeğe benzer ilk ışığın belirmesini ve onu izleyen dev ateş topunu izledim. Gözlerimi, bacaklarını Bud'ın gövdesine dolamış oturan Jill'e çevirdim, bu arada Bud da başını kaldırmış, omzunun üzerinden olanları izliyordu. Hoparlörlerden önce boğuk ve hemen ardından gürültülü ikinci bir patlama sesi duyuldu, bunu sessizlik izledi.

Telefon yeniden çalmaya başladı, göstergenin arayan bölümünde yine "özel" yazıyordu ve yine beşinci zilden sonra telesekreter devreye girdi.

Saat 09.15'ti ve dostların ya da aile üyelerinin araması için erken bir saat sayılmazdı. Ama yine de bu kadar kısa aralıklarla iki defa aranması biraz kuşku uyandırıyor.

Ekranda Jill ile Bud deniz kenarından kum tepesiğine doğru koşmaya başlamışlardı. Gözlerim her adımla kameraya daha fazla yaklaşan Jill'in üzerindeydi, bu defa onun kendisini geçip geride bırakan Bud'a nasıl baktığını fark ettim. Bu salak herifin niyeti neydi? Yeterince hızlı hareket etmezse ya da kendisi gitmeye hazır olduğunda henüz giyinip arabaya binmemişse, Jill'i kumsalda mı bırakacaktı? Bu adam ne serinkanlıydı, ne de yürekli.

Yani demek istediğim şu, arkadaşlar ve sevgililer ya birlikte batarlar ya da birlikte çıkarlar. Ben Jill Winslow'u gerçek anlamda tanımadığım halde burada oturmuş onu bekliyordum, üstelik de Ted Nash ile arkadaşları her an kapıyı çalabilecekleri halde. Onlar silahlıydı, ben değildim. Ve burada neler döndüğünü gördüklerinde ya da anladıklarında, bu iki kanıtı ve bu kanıtları gören iki görgü tanığını yok edecek kadar umutsuz -ne kadar öfkeli olacaklarını belirtmeye bile gerek yok- bir durumda olacaklarından hiç kuşku yoktu. Ama ben yine de, üstelik de kasetin önemli bölümünü kaydetmeyi bitirmiş olduğum halde, hala aynı yerde oturup beklemeye devam ediyordum. Polis olarak, ölümcül tehlikelerden sonra da bir hayat olduğunu çok erken keşfetmişim, yapılması gereken tek şey ruhunun da bedenle birlikte hayatta kalmasını sağlamaktır. Eğer bunu başaramazsan, yaşayacağın hayat kesinlikle yaşanmaya değer bir hayat değildir.

Bu arada ekran tamamen kararmıştı ve yalnızca araba kapılarının çarpılarak kapatılması duyuluyordu. Jill'in, "Bud, sanırım bir uçak infilak etti," demesine daha yaklaşık beş dakika vardı. Koridordaki ayak seslerini duyunca kaseti durdurdum. Sonra video kameranın yanına diz çökerek, cihazı kapattım. Kameranın kasetinin gerçekte ne kadar ufak olduğunu hayretle görerek, kaseti cebime koydum.

Jill üzerinde siyah pantolon, beyaz gömlek, elinde bir çantayla oturma odasına girerek, "Ben hazırım," dedi.

"Tamam. Gelin her şeyi eski yerine kaldıralım." Jill kamerayı elimden alarak geri dolaba kaldırdı. Bu arada ben de video cihazından, 'Bir Erkek ve Bir Kadın' başlıklı kaseti çıkararak, kapatma düğmesine bastım. Birilerinin sonradan bu aletlerin kullanıldığını anlamayacağından emin olmak için bütün ışıkları ve düğmeleri taradım. Ayaktaydım ve Jill de elinde ceketim, hemen yanımda duruyordu. Ceketimi çabucak üzerime geçirip, 'Bir Erkek ve Bir Kadın'ı da iç cebime soktum. Sehpanın üzerindeki bir düğmeye basarak kalın perdelerin açılmasını sağladım.

"Biraz önce kimin aradığı hakkında bir bilginiz var mı?" diye sordum.

"Telefon ekranında arayanın numarası görünmedi, arayan kişi mesaj da bırakmamış."

"Pekâlâ... Planımız şöyle. Benim arabamla gitmemiz tehlikeli olabilir, bu nedenle sizinkine ihtiyacımız olacak."

"Arabam garajda duruyor. Ama Mark'a bir not bırakmalıyım."

"Yoo, not olmaz. Onu daha sonra telefonla ararsınız."

Zorlukla gülümseyerek, "On yıldır mutfak masasına bir not bırakarak onu terketmenin hayalini kuruyorum ve şimdi onu gerçekten terk ettiğim halde, siz kalkmış bana bir 'Sevgili Mark' notu bırakamayacağımı söylüyorsunuz."

"E-posta yazarsınız," diye karşılık verdim. "Haydi gidelim." Çantasını elime alarak, ardı sıra mutfağın yanındaki koridorda ilerledim. Jill üç arabalık garaja açılan kapıyı açtı. İçeride iki araba duruyordu. Lexus SUV ve üzeri açılabilen BMW Z3. "Hangisini almamızı istersiniz?" diye sordu.

BMW'nin onun adına kayıtlı olduğunu anımsadım, Bay Winslow'un kayıp ilanıyla polisi üzerimize salması durumunda bu önemli olabilirdi. Bu nedenle, "BMW'yi," diye karşılık verdim.

Çantasını BMW'nin bagajına koydum. "Siz kullanmak ister misiniz?" diye sordu.

"Aslına bakarsanız benim öncelikle kendi arabamdan kurtulmam gerekiyor. Onu buralarda en uygun nerede bırakabilirim?"

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Manhattan'a."

"Pekâlâ. Peşimden gelin. Cedar Swamp'in yaklaşık beş mil güneyinde sağ tarafta, SUNNY Old Westbury College levhasını göreceksiniz. Arabanızı orada bırakabilirsiniz."

"İyi. Arabanızı çalıştırın ama garaj kapısını açmak için henüz uzaktan kumandanın düğmesine basmayın." Garaj kapısının yanına gidip pencerelerden dışarıya baktım. Dışarıda araba filan görmeyince garaj kapısının düğmesine bastım. Garaj kapısı açılınca dışarıya çıktım ve Jill de geri geri garajdan çıkarak uzaktan kumandayla kapıyı kapattı. Video kameranın küçük kasetini

ona vererek, "Bu sizde kalsın," dedim. "Eğer bir şekilde ayrı düşecek olursak, kendinizi ve kaseti güvene almanız gerekiyor. Arkadaşlarınıza, akrabalarınıza ya da bir otele gidebilirsiniz. Ama kesinlikle eve gitmeyin. Önce avukatınızı, sonra da polisi arayın. Anladınız mı?"

Jill evet anlamında başını salladı. Onu dikkatle süzdüm, korkmuş ya da akli karışmış görünmüyordu, bu da biraz olsun sakinleşmemi sağladı. "Arabanızın üstünü ve camlarınızı kapalı tutun," dedim.

Ben Ford Taurus'uma binip motoru çalıştırırken, o da arabasının üzerini kapattı.

Quail Hollow yoluna çıkan uzun araba yolunda onun peşinden ilerledim.

Buraya kadar tamamdı. Ama durum her an tepetaklak olabilirdi ve bu duruma karşı hazırlıklı olabilmek için aklımdan sürüyle senaryo ve plan üretiyordum.

Ted Nash'in gerçekten peşimi bıraktığını ya da pazar günü tatil yaptığını sanmıyordum. Ama belki başına sandığımdan daha hızlı vurmuştum ve o da şimdi karanlık bir odada, yanında bir kutu aspirin yatmış, olup bitenleri çözmeye çalışıyordu. Ama her ne yapıyorsa, bunu şu anda burada yapmadığı kesindi.

Şimdi düşünüyorum da, eğer Jill Winslow'u ve kasetin bir kopyasını bulacağımı önceden bilseydim, bu durumu yaşamamak için, sanırım onu hiç tereddütsüz deniz kenarında öldürürdüm.

Nash ve arkadaşlarıyla karşılaşmam durumunda bu hatamı düzeltme şansı bulamayacağımı biliyordum ama o hiç kuşkusuz kendi hatasını düzelterekti.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Chicken Valley Yolu boyunca Jill Winslow'un arabasını izledim. Polis telsizini kemerimden çıkararak açtım. Bir süre konuşmaları dinledim. Söylenenlerin hiçbirisinin benimle bir ilgisi yoktu. Telsizi, bu hemen olmasa da, ilk fırsatta Memur Roberts'a geri vermeyi aklıma not ederek kapattım.

Yavaş yavaş bu işi başardığımı düşünmeye başlıyordum. Jill Winslow, video kaset, Bud Mitchell'in adı ve şansım biraz olsun yaver gidecek olursa Manhattan' a olaysız bir dönüş.

Birkaç dakika sonra Cedar Swamp yoluna çıkmıştık bile. Sürekli dikiz aynasına bakıp duruyordum ama görünüşe göre kimse bizi izlemiyordu.

İleride SUNNY Old Westbury College levhasını gördüm ve Jill sağa sinyal verdi. Ardi sıra iki yanı ağaçlı yoldan, pazar günü neredeyse ıssız durumda olan küçük bir kolejin kampüsüne doğru ilerledim. Jill park alanına girip durdu. Ben de Ford Taurus'u boş bir alana çektim. Arabadan çantamı alarak BMW'nin arka koltuğuna fırlattım. "Ben kullanacağım," diye belirttim.

Jill arabadan inerek sağ ön kapıya doğru ilerlerken, ben de vites kolunun üzerinden şoför koltuğuna geçtim.

BMW beş vitesliydi ve böyle bir araba kullanmam üzerinden oldukça zaman geçmişti. Birinci vitese bir parça gıcırdatarak atmam üzerine, Jill'in yüzü acıyla buruştu.

Yeniden Cedar Swamp Yolu'na çıkarak güneye doğru yol aldık.

BMW'yi kullanmak rüya gibiydi ve daha da iyisi Nash ile arkadaşlarının resmi otoparktan alabilecekleri bütün arabaları ekebilecek hızda oluşuydu.

Aradan birkaç dakika geçtikten sonra Long Island ekspres yolu levhasını gördüm. "Kente gidecekseniz bu yola sapmanız gerekiyor," dedi Jill.

"Biraz sabırlı olun."

Giriş sapağına yirmi adım kalana dek yoluma devam ettim, sonra birden direksiyonu sağa çevirerek, lastiklerimi öttürerek, doğruca rampaya çıktım. Sonra vitesi küçülterek gaza bastım. On saniye içerisinde ekspres yola çıkmıştım. Vitesi beşe atıp bir süre iki şerit arasında gidip geldikten sonra, gaz pedalını kökledim. Bu alet gerçekten de uçabiliyordu.

Saatte seksen mil hızla sol şerite geçerek yeniden dikiz aynama baktım. Eğer bizi izleyen biri varsa bile, şimdi yarım mil gerimizde kalmıştı.

Trafik seyrekti. Sol şeritte bana göre çok yavaş giden tipik pazar günü şoförlerini zikzaklar çizerek geçiyordum.

Bir süredir konuşmayan Jill, "İzleniyor muyuz?" diye sordu.

"Hayır, yalnızca yolculuğun tadını çıkarıyorum."

"Ben çıkarmıyorum."

Yavaşlayarak orta şerite geçtim. Bir süre yola konuşmadan devam ettik, sonra Jill, "Ön adınız nedir?" diye sordu.

"John."

"Size John diyebilir miyim?"

"Elbette," dedim. "Ben de size Jill diyebilir miyim?"

"Diyorsunuz zaten."

"Buna devam edebilir miyim?"

"İsterseniz elbette."

Cep telefonumu açıp beş dakika bekledim. Ama herhangi bir bip sesi gelmemesi üzerine yeniden kapadım. Jill'e dönerek, "Nasılısınız?" diye sordum.

"İyiyim. Ya siz?"

"Oldukça iyiyim," diye karşılık verdim ve sordum. "Neler olduğunu anlıyor musunuz.?"

"Şöyle böyle. Ama sanırım siz neler olduğunu biliyorsunuz."

"Hem de oldukça iyi." Yan gözle ona bakarak ekledim. "Bu işte doğru tarafta yani gerçeğin, adaletin ve TWA800'ün kurbanlarının, onların ailelerinin ve Amerikan halkının tarafında olduğunuzu bilmenizi istiyorum."

"Öyleyse peşimizdekiler kim?"

"Belki hiç kimse. Ya da birkaç çürük yumurta."

"Öyleyse neden polis çağırıyoruz?"

"Şey belki çürük yumurtaların sayısı sandığımdan fazladır. Şu anda kimin iyi, kimin kötü olduğundan tam olarak emin değilim."

"Siz bunu açığa kavuşturmaya çalışırken, biz ne olacağız?"

"Kentte genellikle kaldığınız bir otel var mı?"

"Birkaç tane var."

"Onları boş verin. Kalabalık büyük bir lobisi olan, Midtown civarında bir otel seçin."

Bir an düşündükten sonra, "Plaza Oteli," diye karşılık verdi.

"Şimdi orayı arayıp yer ayırtın. Yan yana iki odaya ihtiyacımız var."

"Siz de benimle mi kalacaksınız?"

"Evet. Lütfen odayı tutarken kredi kartınızı kullanın. Ben daha sonra masraflarınızı iade etmenin bir yolunu bulmaya çalışacağım."

"Odanın parasını Mark'a ödetelim." Cep telefonunu alarak Plaza Oteli'ni aradı ve iki yatak odalı bir suit oda ayırdı. Neden olmasındı? Mark bunun parasını kolayca karşılayabilirdi.

Nassau Kasaba sınırını geçerek Queens ilçesine girdik. Yarım saate kalmaz Plaza Oteli'ne varmış olurduk.

"Otelde ne kadar kalmam gerekecek?" diye sordu Jill.

"İki gün."

"Ondan sonra ne olacak?"

"Sonra otel değiştireceksiniz. Ya da güvenli bir ev bulacaksınız" Ve ekledim. "Melekler ordusunu kurmam kırk sekiz saatimi alabilir. Ondan sonra güvende olacaksınız."

"Avukatımı ararnam gerekiyor mu?"

"İstiyorsanız arayın. Ama bunun için birkaç gün bekleseniz daha olur."

Başını olur anlamında salladı.

Queens'de ekspres yolda ilerlemeye devam ediyorduk "Bud'ı ne zaman göreceksiniz?" diye sordu.

"Önümüzdeki kırk sekiz saat içersinde ben ya da bir başkası onu görmeye gidecek," diye karşılık verdim ve "Lütfen onu aramayın diye rica ettim.

"Canım onu hiç aramak istemiyor zaten." Kolumdan dürtükleyerek, "Neden onu tutuklamıyorsunuz? Onu hapisanede ziyaret etmek hoşuma gider doğrusu."

Gülmernek için kendimi zor tuttum ama onun kahkahasını duyunca ben de güldüm. "Sanırım onun da yardımına ihtiyacımız olacak" dedim.

"Benim onu bir daha görmem gerekecek mi?"

"Belki. Ama genelde görgü tanıklarını birbirlerinden ayrı tutmaya çalışırız."

"İyi," dedikten sonra, "Nerede oturuyorsunuz?" diye sordu.

"Manhattan' da."

"Ben de üniversiteden sonra evlenmeden önce bir süre Manhattan'da oturdum." Ve ekledi. "Ne yazık ki çok genç evlendim. Ya siz?"

"İkinci defa evlendim. Karımla tanışacaksınız zaten. Kendisi de FBI ajanı ve şu anda yurtdışında bulunuyor. Her şey yolunda giderse yarın eve donecek."

"Adı nedir?"

"Kate. Kate Mayfield."

"Kızlık adını mı kullanıyor?"

"Bana da bu adı kullanmarnı teklif etti."

Jill gülümseyerek, "Böyle mi tanıştınız? Yani işte mi?" diye sordu.

"Evet."

"İlginç bir yaşam mı sürüyorsunuz?"

"Şu anda evet."

"Çok fazla tehlikeyle karşı karşıya kalıyor musunuz?"

"Uzak da olsa sıkıntıdan ölme olasılığımız da var."

"Çok alçakgönüllüsünüz ve kendinize haksızlık ediyorsunuz. Şu anda canınız sıkılıyor mu?"

"Hayır."

"Gideli ne kadar oldu?"

"Bir buçuk ay kadar," diye karşılık verdim.

"Ve siz de Yemen'deydiniz?"

"Öyle."

"Bunun neresi sıkıcı?"

"Hele Yemen'e bir gidin, anlarsınız."

"Peki o neredeydi?"

"Tanzanya'da yani Afrika'da."

"Tanzanya'nın nerede olduğunu biliyorum. Orada ne yapıyordunuz?"

"Bunu karşılaştığınızda ona sorarsınız."

Bana öyle geliyordu ki Bayan Winslow kulüpte ya da yemeklerde pek ilginç insanlarla karşılaşmıyordu. Ve yine bana öyle geliyordu ki Jill, üniversiteden sonra bir şekilde treni kaçırdığını düşünüyor ve hayatında yaşadığı bu en büyük felaketi bir sorundan çok fırsat olarak görüyordu. Bu doğru bir yaklaşımdı ve sonunun onun açısından iyi olmasını diliyordum.

Midtown Tüneli yaklaşık bir mil ilerimizdeydi. Yan gözle yanımda oturmakta olan Jill Winslow'a baktım. Oldukça serinkanlı ve kendinde görünüyordu. Bu yetiştirilme tarzının bir sonucu olabilirdi ya da içinde bulunduğumuz tehlikenin tam olarak ayrımında değildi. Ya da farkındaydı, ama tehlikenin can sıkıntısından daha iyi olduğunu düşünüyordu. Canım sıkıldığında ben de böyle düşünürdüm ama tehlikede olduğumda da canımın sıkılıyor olmasını tercih ederdim. "Sanırım Kate'den hoşlanacaksınız," dedim. "O ve ben sizi koruyacağız."

"Ben kendi kendimi koruyabilirim."

"Bundan hiç kuşum yok. Ne var ki bir süre yardıma ihtiyacınız olacak."

Bu arada Midtown Tüneli'nin gişelerine varmıştık. Öne doğru eğilerek Jill'in elektronik geçiş amblemini yerinden söktüm çünkü bununla gişelerden geçerken arabanın plaka numarası, yer ve zaman kaydedilecekti ve ben bunu kesinlikle istemiyordum. Geçiş bedelini gişede nakit ödeyerek East River Nehri'nin altından geçen uzun tünele girdim.

"Mark konusunda ne yapmalıyım?" diye sordu Jill.

"Onu daha sonra cep telefonunuzdan arayın."

"Peki ne söyleyeceğim?"

"İyi olduğunuzu ve biraz yalnız kalmak istediğinizi. Tam olarak ne söylemeniz gerektiği konusunda sizi daha sonra bilgilendiririm."

"İyi, daha önce hiç bilgilendirilmemiştiniz." Gülümsedim.

"Aslında ona her şeyi anlatmak istiyordum."

"O kendi ortaya çıkarmadan anlatsanız iyi olur. Bütün bunların kamuya yansıtılacağını anladınız değil mi?"

Bir şey söylemedi. Hızla yanından geçtiğimiz pis beyaz fayanslara baktık bir süre. "Oturma odasında kaç gecemiz geçti... O telefonda konuşur, .gazeze okur ya da bana ertesi gün neler yapmam gerektiğini söylerken, benim içimden kaseti koyup..." Güldü.

Bu sözleri canı sıkılan ve ihmal edilmiş bir kadın fantezisini anımsatıyordu ve bu konuda birkaç yorum dilimin ucuna kadar geldiye de, bir şey söylememeyi tercih ettim.

"Sizce farkına varır mıydı?" diye sordu.

"Eminim, varırdı," diye karşılık verdim.

Tünelden çıktık, sonunda Manhattan'a dönmüştüm. Yemen'de Manhattan'ı çok sık düşünmüştüm ama bu koşullarda döneceğim hiç aklıma gelmemişti. Tonlarca asfalt ve betondan yansıyan egzoz kokusunu içime çektim ve bir taksinin kırmızı ışıkta beklemekten yoluna devam etmesini izledim. Günlerden pazar olduğundan trafik oldukça seyrek ve pek yaya da olmadığından, beş dakika bile geçmeden 42. Sokak üzerinden kent merkezine doğru ilerlemeye başlamıştım bile .

"Bana sormak istediğiniz bir şey var mı?" diye sordum Jill'e.

"Ne gibi?"

"Örneğin bundan sonra ne olacağı, bizi neyin beklediği ve bunun gibi şeyler."

"Eğer bilmem gereken bir şey olursa siz zaten anlatırsınız, öyle değil mi?"

"Öyle."

"Bir öneride bulunabilir miyim?"

"Elbette," diye karşılık verdim.

"Arabayı birinci viteste çok uzun tutuyorsunuz."

"Üzgünüm."

Sağa Altıncı Cadde'ye dönüp, viteslere dikkat ederek, Central Park'a doğru ilerledim. Birkaç dakika sonra Plaza Otelinin önündeydik. Bir görevli gelerek arabayı park etti. Ben de her ikimizin de el çantalarını alarak heybetli lobiye girdim ve arkamda Jill'le birlikte resepsiyon bölümüne doğru yürüdüm.

İzini takip etmek kolay olduğundan, kredi kartını kullanmasını istemediğim için, Jill ödemeyi çekle yaptı. Resepsiyon görevlisine federal ajan markamı gösterip, otel müdürüyle görüşmek istediğimi söyledim. Müdür beş dakika sonra yanımıza geldiğinde, ona ve resepsiyon görevlisine, "Hükümet adına gizli bir işte çalışıyoruz, bu nedenle Bayan Winslow'u soran hiç kimseye kendisinin bu otelde kaldığını söylemeyeceksiniz," dedim. "Anlaşıldı mı?" Anladıklarını ifade edip, bilgisayara not düştüler.

On dakika sonra iki yatak odalı suitimizin oturma odasıydık. Jill odalardan büyük olanını hiçbir şey söylemeden işgal ettikten sonra, yanıma, oturma odasına gelmişti.

"Oda servisini çağıracağım," dedi. "Ne istersiniz?"

Benim istediğim minibardıydı, yine de, "Yalnızca kahve," diye karşılık verdim.

Jill telefonu kaldırarak kahve ve karışık pasta siparişi verdi. "Kocanız eve gelmiş midir?" diye sordum.

Saatine göz attıktan sonra, "Herhalde daha gelmemiştir," diye karşılık verdi.

"Tamam, öyleyse şimdi sizden, evi arayıp Mark'a bir mesaj bırakmanızı istiyorum. Biraz evden uzaklaşıp, yalnız kalmaya gereksinim duyduğunuzu ve bir kız arkadaşınıza kafa dinlemeye gittiğinizi filan anlatın. Hiçbir şekilde kaygılanmasını ya da polisi aramasını istemiyorum. Anladınız mı?"

Jill gülümseyerek, "Kaygılanmayacak... Şoke olacak," dedi. "Daha önce evden hiç ayrılmamıştım... En azından öncesinde uygun bir hikaye uydurmadan. Ayrıca bunun oldukça utanç verici bir durum olduğunu düşüneceğinden, polisi aramayacaktır, bundan da eminim."

"İyi. O halde cep telefonunuzu kullanın."

Cep telefonunu çantasından çıkarıp numarayı çevirdikten sonra, "Mark ben Jill," dedi. "Bugün çok canım sıkıldı, bu nedenle arabama atlayıp Hamptonlar'a gitmeye ve bir kız arkadaşımı ziyaret etmeye karar verdim. Belki gece de kalırım. İstersen beni cep telefonumdan arayıp mesaj bırakabilirsin, ama ben telefonumu kapalı tutacağım." Ve ekledi. "Umarım bu sabah çocuklarla golfte iyi zaman geçirmişsindir ve Bud Mitchell seni yine sinirlendirmemiştir." Bana gülümseyerek baktı ve el sallayarak, "Hoşça kal," dedi.

Bayan Winslow'un oldukça eğlendiği açıkça görülüyordu. "Nasıldım?" diye sordu.

"Mükemmel."

Öte yandan eğer Nash ikiye ikiyi toplayıp bir sonuca ulaşmayı başardıysa eğer, şimdi büyük bir olasılıkla Winslowlar'ın evindeydi ve Bay Winslow ondan bambaşka bir hikaye dinleyip, kuşkusuz şımarık karısını bulması için polisi devreye sokacaktı. Ama bunun için kaygılanamazdım şimdi. Jill'e dönerek, "Lütfen cep telefonunuzu kapatın," dedim.

Jill nedenini sormadan dediğimi yaptı.

Biraz yıkanıp üzerimize çekidüzen vermek üzere yatak odalarımıza çekildik.

Kapı çalındığında komiyi içeri alıp servis fişini imzaladım.

Pencereye gidip gözlerimi Central Park üzerinde dolaştırdım. Kendimi bir kaçak gibi hissediyordum, ki gerçekten de kaçak sayılabileceğim için bu pek de şaşırtıcı değildi. İşin tuhaf yanı, tüm meslek hayatım kaçakları kovalamakla geçmişti ama kovaladıklarımın büyük çoğunluğu o kadar aptaldı ki, nasıl yakalanılmayacağı konusunda onlardan hiçbir şey öğrenememiştim.

Ama öğrendiğim bir şey vardı, ben aptal değildim ve Nash, Griffith ve diğer beyefendilerin beni bulmaları biraz zaman alacaktı.

Görünüşe göre makyaj tazelemiş olan Jill oturma odasına geldi ve birlikte kahve ve pastaların bizi beklediği yemek masasına geçtik. Gerçekten acıkmış olduğum halde ağzımdaki yapışık tabaktaki bütün pastaları mideye indirmedim.

"Karınız yarın mı geliyordu?" diye sordu Jill.

"Planlar öyle. Öğleden sonra dört civarında."

"Onu havaalanında karşılayacak mısınız?"

"Hayır. Onunla önceden belirlenmiş bir yerde buluşmam."

Bana bunun nedenini sormadı, ama zaten anlamış olduğundan kışkırmıyordu. "Onunla bir şekilde bağlantı kurup, buraya gelmesini sağlayacağım. Ne o, ne de ben dairemize gidemeyiz."

Başını sallayarak bana baktı ve sonunda, "John, ben korkuyorum," dedi.

Gözlerinin içine bakarak, "Korkmayın," dedim.

"Silahınız var mı?"

"Hayır."

"Neden yok?"

Nedenini açıkladım ve, "Benim silaha ihtiyacım yok," diye ekledim.

Bir süre havadan sudan konuştuktan sonra ona, "Size vermiş olduğum kaseti alıp otel kasasına kilitleyin," dedim.

"Olur. Siz 'Bir Erkek ve Bir Kadın'ı ne yapacaksınız?"

"Ona ben dikkat ederim."

Başını olumlu bir edayla salladıktan sonra, "Önce kiliseye gitmek sonra da küçük bir yürüyüş yapmak istiyorum, bu mümkün mü?" diye sordu.

"Eğer size karşı dürüst olmam gerekiyorsa, bu öbür adamlar bir şekilde yerimizi keşfederlerse, ne yapıyor olduğunuzun hiçbir önemi yok. Ama lütfen telefonunuzu kapalı tutun. Aksi halde sinyallerle yeriniz tespit edilebilir."

"Bu gerçekten mümkün mü?"

"Bana güvenin." Cep telefonunun numarasını kendi telefonuma kaydedip, "Arada mesaj olup olmadığını kontrol edin, ama asla beş dakikadan uzun açık tutmayın," dedim.

Aslına bakılırsa yüz binlerce cep telefon sinyalinin alındığı Manhattan'da belli bir sinyalin tespiti en az on beş dakika sürerdi ama aşırı dikkatli olmak, enselenmekten iyiydi. "Ve sakın kredi kartınızı kullanmayın. Makineden para da çekmeyin. Yanınızda nakit var mı?"

Başını olur anlamında salladıktan sonra, "Siz de benimle gelmek ister misiniz?" diye sordu.

Ayağa kalkarak, "Ben biraz kestireceğim," diye karşılık verdim. "Kapıya ya da telefona bakmayın, hemen beni uyandırın."

"Tamam."

"Dışarı çıkarsanız, saat kaçta çıktığınızı ve ne zaman döneceğinizi bildiren bir not bırakın."

"Ben bunu kocama bile yapmam."

Gülümseyerek, "Sonra görüşürüz," dedim.

Yatak odama girip yatağın üzerine oturdum ve Dom Fanelli'nin cep telefonunun numarasını çevirdim. Telefona çıktığında, "Pazar gününü böldüğüm için kusura bakma," dedim.

"Hey, Plaza'dan mı arıyorsun?"

"Evet. Sen neredesin?"

"Waldorf'ta. Plaza'da ne işin var?"

"Rahat konuşabiliyor musun?"

"Evet. Ailecek mangal yapıyoruz. Beni kurtar buradan."

"Elinde içkin var mı?" diye sordum.

"Hastaya ilaç sorulur mu? Ne oluyor?"

"Neler döndüğünü merak ediyordun, öyle değil mi?"

"Öyle."

"Ama bu ateş püsküren, karnı çok acıkmış, dev bir ejderha ve seni de yiyebilir. "

Telefonda kısa bir sessizlik oldu, sonra, "Haydi başla," dedi.

"Pekâlâ. Bildiğin gibi konu TWA800 ve bir video kaset. Ve Jill Winslow, benim için izini bulduğun kadın." Ona on beş dakikalık kısa bir brifing verdim. Dom ben konuştuğum süre boyunca, doğasına aykırı bir biçimde sessiz durdu, bu yüzden birkaç kez hâlâ telefonda olup olmadığını sormak durumunda bile kaldım.

Ben sözlerimi tamamladıktan sonra, "Ulu Tanrım," dedi ve, "Benimle dalga geçmiyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Vay canına."

"Hala bu işe karışmak istiyor musun?"

Bir an için arka planda konuşma sesleri ve gürültülü bir müzik duydum, sonra yine sessizlik. Görünüşe göre Dom başka bir yere geçmişti. "Şimdi tuvaletteyim," diye açıkladı. "Kahretsin, bir içkiye daha ihtiyacım var."

"Sarhoş olmadan önce beni dinle Dom, sana ihtiyacım var."

"Tamam, tamam. Elimden geleni yaparım. Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Yarın, yanında bir devriye arabası ve en az iki üniformalı polis memuruyla havaalanına gidip, Kate'i karşılamayı istiyorum."

"Öyle mi?"

"Ben gidemem, çünkü orada beni bekliyor olabilirler."

"Evet. .. "

"FBI sana zorluk çıkarmaya kalkışabilir, hazırlıklı ol. Otoriteni kullanmak zorunda kalabilirsin. Olur mu?"

"Olur. Merak etme, hallederim."

"Halledeceğini biliyorum. Bak, ne yapman gerekirse yap ve kimseye fark ettirmeden Kate'i Plaza Oteli'ne getir."

"Olur..."

"İsterse bütün FBI New York birimi oraya gelsin, sakın aldırma, sen New York polisisin, burası senin kent, onların değil."

"Evet, sorun değil."

"Plaza'ya geldiğinde Kate'i bir polis memuru eşliğinde Winslow suitine gönder..."

"Kim dedin?"

Suitin numarasını verip, "İyi misin?" diye sordum.

"Evet... Ama bu gerçekten akıl almaz bir olay."

"Pekâlâ, işte Kate'in uçağıyla ilgili bilgiler." Gerekli bilgileri ona bir bir söyledikten sonra, bir de ona tekrar ettirdim ve, "Şimdi sana güvenip içimi açtığım için memnun musun bakalım?"

"Ya evet, dehşet içersindeyim."

"Sen sordun."

"Doğru, benimle paylaştığın için teşekkürler." Bir an sessiz kaldıktan sonra, "Hey, tebrikler. Zaten hep senin bir dahi olduğunu söyledim, Komiser Wolfe geri zekalının biri olduğunu söylediğinde bile."

"Teşekkür ederim. Bilmek istediğin başka bir şey var mı?"

"Evet... Örneğin, tam olarak peşinde kimler var?"

"Şu CIA'li herif, Ted Nash'in peşimde olduğunu kesin olarak biliyorum. Belki bir de FBI'dan Liam Griffith. Bu örtbas olayına başka kimlerin katıldığı hakkında en ufak bir fikrim bile yok. Kendi ofisim dahilinde de, dışında da kime başvurabileceğimi bilmiyorum."

Birkaç saniye hiçbir şey söylemedi, sonra, "Kate..." dedi. "Ona güvenebilirsin, değil mi?"

"Evet Dom. Beni bu işin içine sokan da o zaten."

"Tamam. Yalnızca emin olmak istedim."

Karşılık vermedim.

"Bu arada Plaza'ya destek kuvvet göndermemi ister misin?"

"Bu bir iki gün için güvendedim. Daha sonrası için sana bildiririm."

"Tamam. Bu herifler seni almaya gelecek olurlarsa kızılarına birkaç kurşun salla, sonra da Cinayet Masası'ndan Dedektif Fanelli'yi ara. Onları morga götürmesi için bir cenaze arabası yollarım."

"İyi bir plan, ama ne yazık ki Glock'um diplomatik postada," dedim.

"Ne? Yoksa silahsız mısın?"

"Evet, ama..."

"Doğruca dairene gidip yedek tabancanı sana getireceğim..."

"Sakin daireme gitme. Onlar her yerde. Bir şekilde kavgaya tutuşmanı ya da izlenmeni istemem."

"Federaller güneş arkalarındayken kendi gölgelerini bile izleyemezler."

"Doğru. Ama bugün daireme gitmen gibi bir riske atılmayalım. Yarına önemli bir görevin var."

"Öyleyse sana kendi yedek tabancamı getireceğim."

"Dom, lütfen bugün Plaza'dan uzak dur. Ben iyiyim."

"Pekâlâ, karar senin," dedi ve sordu. "Hey, sizin için ihtiyati tutuklama kararı çıkarmama ne dersin?"

Bu konuyu aklımdan şöyle bir geçirdim, ancak Jill Winslow'un kodeste bir gece geçirmek isteyeceğini hiç sanmıyordum. Daha da önemlisi, federallerin NYPD'ye hakkımda ihtiyati tutuklama olup olmadığını sorabileceklerini de tahmin edebiliyordum. Böylece beni ele geçireceklerinden ve birkaç saat içerisinde de Jill'i tutuklayacaklarından hiç kuşum yoktu.

"Alo? John?"

"Arkamda herhangi resmi bir iz bırakmak istemiyorum. Belki yarın. Ama heyecanı özledim, bırak bugün biraz yaşayayım. Tutuklanmam gerektiğini düşünürsem seni ararım."

"Pekâlâ. Eminim Plaza Metropolitan İslahevi'nden daha konforludur. Bir şeye gereksinimin olursa beni ara."

"Teşekkürler Dom. Eğer işler çığrından çıkarsa, seni mutlaka korurum."

"Merak etme işler çığrından çıksa bile korkması gerekenler biz değiliz."

"Umarım haklısındır. Ailenle mangal ziyafetinde sana iyi eğlenceler dilerim. Hoşça kal."

Jill oturma odasındaki masanın üzerine benim için "Saat 12.15, şimdi çıkıyorum. Öğleden sonra beş gibi dönerim. Eğer gecikecek olursam ararım. Belki sizi yemeğe çıkarırım. Jill," yazılı bir not bırakmıştı.

Sunday Times'ı okuyup televizyon seyrettim. Ceset Ted buluşma zamanı ile ilgili aradı mı diye birkaç kez cep telefonumu kontrol ettim, ama bir gün işe ara vermiş görünüyordu. En azından ben böyle olduğunu umuyordum. Saat beş buçuk olmuştu ve Jill hala geri dönmemişti, bu nedenle onu cep telefonundan arayarak bir not bıraktım, sonra da bir bira içtim.

Saat 17:48'de suiti arayarak, "Üzgünüm," dedi. "Zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım. Altı buçuk gibi otelde olurum."

"Ben burada olacağım."

Jill nihayet geldiğinde saat yediye geliyordu. Kadınların hiç zaman anlayışları olmamasına ne demeli bilmiyorum. Tam dakik olmanın önemiyle ilgili bir şeyler söyleyecektim ki bana bir Barney's torbası uzatarak, "Bunu açın," dedi.

Torbayı açarak içindeki erkek gömleğini çıkardım. Üç gündür üzerimde olan kendi gömleğimi düşününce, bu benim için olduğundan çok kendisi için bir armağandı. "Teşekkür ederim," dedim. "Gerçekten çok düşüncelisiniz. "

Gülümseyerek, "Üzerinizdeki gömlekle uzun bir yolculuk yaptığınızı biliyordum ve artık gerçekten de pek iyi görünüyor," dedi.

Gerçekten de kokmaya başlamıştım. Gömleği paketinden çıkararak inceledim. Rengi bir tür... Pembeydi.

"Üzerinize bir tutun," dedi.

Gömleği göğsümün üzerine doğru kaldırdım.

"Bu renk size çok yakışıyor. Yanık teninizi daha da ortaya çıkarıyor." Eğer takımları değiştirsem benim için uygun bir renk olurdu belki.

"Gerçekten buna gerek yoktu..." dedim. "Teşekkür ederim."

Gömleği elimden alıp üzerindeki yaklaşık beş yüz iğneyi beş saniyecik bir zamanda çıkardı. Sonra gömleği silkeleyerek açtı ve, "Bedeninin uyacağını sanıyorum. Haydi bir deneyin," dedi. Kısa kolluydu ve ipeksi bir kumaşı vardı. Üzerimdeki berbat gömleği çıkarıp üzerime pembe ipek gömleği geçirdim.

"Size çok yakıştı," dedi.

Cep telefonunu çantasından çıkararak sesli mesajını açtı ve telefonu bana uzattı. Kayıtlı sese kulak verdim. "Mesaj saat 15.28'de alınmıştır." Sonra Mark Winslow'un sesi duyuldu. "Jill, ben Mark. Mesajını aldım."

Tıpkı fotoğrafında olduğu gibi sesinde de hiçbir canlılık yoktu, dijital kayıt cihazının bu sesi algılayabilmiş olması bile şaşırtıcıydı. "Çok endişeliyim Jill, çok endişeli. Bu mesajı alır almaz beni aramanı istiyorum. Beni arayıp nerede olduğunu söylemelisin. Yaptığın son derece bencilce bir hareket. Oğlanlar sen her pazar günü yaptığın gibi onları aramayınca meraklanmışlar, burayı aradılar. Onlara senin arkadaşlarınla çıkmış olduğunu söyledim, ama sanırım sesimden biraz sıkıntılı olduğumu anladılar ve bu yüzden de merak içersindeler. Bu nedenle onları arayıp, iyi olduğunu söylemelisin. Ve beni ara. İyice kaygılanmaya başlıyorum. Bu mesajı aldığımda, seninle konuşuruz."

"Seni seviyorum," ya da "Sevgilerimle," gibi bir şey söylemesini bekledim, ama mesaj bu kadardı, cep telefonunu kapatarak, Jill'e geri verdim.

Bir süre ikimiz de konuşmadık, sonunda o, "Elbette geri aramadım," dedi.

"Bu içten yakarışa nasıl yüreğiniz dayanabildi?" diye karşılık verdim. Gülümsedi, sonra gülümsemesi birden soldu ve, "Gerçekten ona acı çektiğim istemiyorum," dedi.

"Bana ses tonundan pek acı çekiyormuş gibi gelmedi ama elbette siz onu daha iyi tanıyorsunuz," dedim.

"Üç kısa mesaj daha bırakmış, 'Beni ara,' diye," dedi.

Mark Winslow'un mesajını bir kez daha aklımdan geçirip, büyük olasılıkla Ted Nash'in Bayan Winslow'u aramak üzere Bay Winslow'un evine gitmemiş olduğu sonucuna vardım. Sonra bir kez daha düşündüm ve bu kez de Mark Winslow karısını ararken, Ted Nash'in de hemen yanı başında duruyor olabileceği sonucuna vardım. "Kocanızın konuşma biçimi... Normal miydi?" diye sordum Jill'e.

"Evet, bu tam ona özgü bir konuşmaydı."

"Asıl öğrenmek istediğim şu, sizce bu söylediklerini birisi kocanıza dikte ettirmiş olabilir mi? Polis ya da başka birisi?"

Bir an düşündükten sonra, "Sanırım olabilir... Normalde oğlanlardan söz etmezdi... Ama..." Bana bakarak ekledi. "Ne demek istediğinizi anlıyorum, ama bunun yanıtını size kesin olarak veremem."

"Pekâlâ." Bu yalnızca -iyi de olsa- yeni bir paranoyak düşünceydi, hepsi o kadar. Çizginin altında Ted Nash bir adım önüme geçmedikçe, bir adım arkamdan geliyor olmasının önemi yoktu nasılsa. Jill'e, "Bir içki ister misiniz?" diye sordum.

Birlikte içki içerken, Jill yine beni yemeğe götürme konusunu açtı, ama ben oda servisini çağırılmamızı önerdim. Bunun nedeni kısmen, her dışarı çıktığımda yanlış kişilerle burun buruna gelmem ve kısmen de, beni izleyenlerle aramda ne kadar çok kapı olursa o kadar iyi olacağını düşünmemdi.

Bir süre gevezelik ettik ve Jill bir kez daha video kameranın kasetini otel kasasına kilitletiğini, gün boyunca cep telefonunu kapalı tuttuğunu ve kredi kartını kullanmadığını ve para çekme otomatlarından para çekmediğini teyit etti.

Önce 5. Cadde'deki St. Thomas'a, Sonra da park boyunca yürüyerek, Metropolitan Sanat Müzesi'ne gittiğini, Bamey's mağazasına uğradıktan sonra Madison Caddesi'nde biraz vitrin baktığını ve sonunda yine yürüyerek Plaza'ya geri döndüğünü anlattı. Tam New York'a uygun bir pazar günü geçirmişti ama Jill Winslow'un bugünü kolay kolay unutamayacağı kuşku götürmezdi.

Oda servisini çağırdık ve yemeğimiz saat sekizde geldi. Akşam yemeği için kurulmuş masaya oturduk, odanın ışıkları loş hale getirilmiş, mum yakılmıştı ve hoparlörlerden odaya hafif bir müzik sesi doluyordu.

Bütün bunlara karşın, her ikimiz de birbirimizi baştan çıkarmak gibi bir girişimde bulunmuyorduk ve sanırım bunun böyle oluşu her ikimiz için de rahatlatıcı bir durumdu. Elbette çok hoş bir kadındı ama ne de olsa her şeyin bir yeri ve zamanı vardır. Benim için evlendikten sonra o zamanlar geçmişte kalmıştı, onun içinse bu zaman henüz yeni başlıyordu. Ayrıca Kate de ertesi gün öğleden sonra saat beş gibi gelecekti.

Yemekte şarap içmiştik ve Jill biraz çakır keyif olmuştu. Bana Mark'tan ve Bud'la iki yıl devam eden ilişkisinden söz etmeye başladı. "Kocamı aldatmaya karar verdiğimde bile bunu asla aşık olmayacağımı bildiğim biriyle yaptım," dedi. "Buna güvenli seks denir. Güvenli koca. Güvenli evlilik. Güvenli komşular. Güvenli dostlar."

"Ben bunda bir kötülük göremiyorum."

Omuzlarını silkti.

Daha sonra bana, "Bud'dan sonra kısa bir ilişkim daha oldu," diye itiraf etti. "Üç yıl önce. Yaklaşık iki ay kadar sürdü."

Herhangi bir ayrıntı duymak istemiyordum ve o da anlatmadı zaten. Biftek ismarlamıştım, bunun nedeni canımın biftek çekmesi değil, biftek bıçağını istememdi. Bir ara Jill kendi odasına girdiğinde ben de biftek bıçağını alıp kendi odama sakladım.

Saat 22.00'ye doğru, hâlâ uzun uçak yolculuğunun etkisi altında olduğumu, yemeği ve şarabı biraz fazla kaçırdığımı söyleyerek izin istedim.

Jill ayağa kalktı ve el sıkıştık. Öne doğru eğildim ve yanağına bir öpücük kondurup, "Merak etmeyin," dedim. "Her şey yoluna girecek."

Gülümseyerek, olumlu bir edayla başını salladı. "Gömlek için tekrar teşekkürler. İyi geceler."

"İyi geceler," diye karşılık verdi.

Mesaj bırakıp bırakılmadığını anlamak için cep telefonumu kontrol ettim, ama mesaj yoktu. Odamda bir süre televizyon izledikten sonra, 'Bir Erkek ve Bir Kadın' kasetini koydum. Yatak örtüsünün üzerindeki sahneleri hızlı geçtikten sonra, ufuktaki ani pırıltıyla hemen ardından gökyüzüne doğru yükselen ışığın görüldüğü son birkaç dakikayı ağır çekimde izledim. Kuşkucu davranıp olanları farklı bir açıdan yorumlamaya çalıştım, ama kamera yalan söylemiyordu. Birkaç defa geri sararak farklı yorumlanacak şeyler olup olmadığına baktım ama ister ileri sarayım, ister geri, ister normal hızda oynatayım, ister yavaş sonuç hep aynı kalıyordu. Bir duman bulutu içerisinde uçağın ışıklarına doğru yükselen ve ateşten kuyruğu olan bir füzeydi bu. Işığın hafifçe zikzaklar çizmesi ve patlamadan hemen önce duman çıkarmasıydı beni ikna eden ve daha fazla ikna edecek bir şey istiyorsam lanet olası füze rotasını düzelterek hedefe kilitlenmiş ve onu vurmuştu. Gizem çözülmüştü işte.

Kaseti video cihazından çıkarıp döşeğin altına sakladıktan sonra, biftek bıçağını da yatağımın başucundaki komodinin üstüne bıraktım.

Sonunda huzursuz bir uykuya daldım. Düşümde sürekli video kaseti başa sarıp oynatıyordum. Tek fark kumsaldaki Bud değil bendim ve Jill'in yerinde de yanımda çınlıçplak durmuş, "Sana bunun bir füze olduğunu söylemişim. Gördün mü?" diyen Kate vardı.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Uyandırma servisi beni saat tam 06.45'de uyandırdı. Yuvarlanarak yatağımdan kalktım, elimi döşeğin altına sokup 'Bir Erkek ve Bir Kadın'ı çıkardım ve bir süre sabit gözlerle ona baktım.

Pencereden Central Park'a doğru baktım. Pazartesi günlerini pek sevmem ve dışarıdaki bulutlu ve yağmurlu hava da ruh halimi olumlu biçimde etkileyebilecek bir hava değildi. Oraya dönmek istediğim sanılmasın ama Yemen'de bulunduğum kırk gün boyunca hiç yağmur görmemiştim.

Duş aldıktan sonra gittikçe bollaşan bej pantolonumu giyip, üzerime pembe gömleği geçirdim. Eğer bugün Ted Nash'le karşılaşır ve o da gömleğimle ilgili bir yorumda bulunacak olursa, onu öldürmek zorunda kalacaktım.

Bunun ötesinde bugün "Büyük Gün" diye adlandırılan gündendendi.

Nash'le konuşacaktım ve Washington'la gerekli bağlantıları kurmuş olması durumunda bu görüşmemizde yanımda uygun tarafta bulunacaktı. Toplantıya kimlerin katılacağını, nerede yapılacağını ve kasetlerden birisini götürüp götürmeyeceğimi düşünmem gerekiyordu. Aslında toplantıları pek sevmem ama bunu dört gözle bekliyordum.

Bugünün büyük bir gün oluşunun en büyük nedeni ise, Kate'in eve dönüyor olmasıydı.

Havaalanındaki karşılama komitesini düşündüm. Orada farklı amaçlardan dolayı Kate'i arabaya atmak için hazır bekleyen farklı gurupların olabileceğinin bilincindeydim. Tatsızlık çıkabilirdi, ama Dom birisi yoluna çıktı mı, ne yapması gerektiğini çok iyi bilirdi. Ayrıca Kate'in de iş paçayı kurtarmaya geldiğinde ellerini kavuşturup olacıkları beklemeyeceğini çoktan öğrenmişim.

Şu anda havadaydı, geçen gece havaalanında kendisini bekleyecekler konusunda onu e-posta ya da telefon yoluyla uyarabilirdim. Ama eğer birileri onu gözlüyorsa -ki Nash'le görüşmemizden sonra bu son derece beklenecek bir durumdu- ne e-posta ne de telefon güvenli olmazdı.

Boy aynasında dikkatle kendime baktım. Pembe renk gerçekten yanık tenimi vurguluyordu.

Oturma odasına geçtim. Jill üzerinde Plaza'nın beyaz bomozuyla kahvaltı masasına oturmuş kahve içerek, The New York Times'ı okuyordu. "Günaydın," dedim.

Jill başını kaldırarak, "Günaydın," dedi ve ekledi. "Gömlek size çok yakışmış."

"En sevdiğim gömleklerden birisi olacak. İyi uyudunuz mu?"

"Hayır."

Masaya oturup kendime bir kahve doldurdum ve, "Dün sizin için çok gerilim yüklü bir gündü," dedim.

"Bu söylediğiniz yaşadıklarımın yanında az bile kalır."

Kahvemden bir yudum alıp, fincanımın üzerinden ona baktım. Rahat görünüyordu, ama sanırım durumun ciddiyetini yavaş yavaş kavramaya başlamıştı. "Olanlarla ilgili düne göre farklı düşündüğünüz bir şeyler var mı?" diye sordum.

"Hayır, aslına bakılırsa, doğru olanı yaptığıma inancım her an biraz daha artıyor."

"Doğru olanı yaptığınıza hiç şüphe yok zaten."

Mutlaka kahvaltılık etmek zorunda olduğum konusunda ısrar edince, oda servisinin menüsüne baktık. Jill kendisinin sağlıklı kalp kahvaltısı ismarlayacağını söyleyerek, bana da aynı şeyi yapmamı önerdi.

Gevezelik yapıp gazete okuduk ve Katie ile Matt'in sunduğu haber programını izledik.

Kahvaltımız geldi ve kalp için sağlıklı besinler bana enerji kazandırdı. Kahvaltıdan sonra Jill yürüyüşe çıkmak istediğini söyleyip, benim de gelmek isteyip istemediğimi sordu. "Ben burada kalmalıyım," diye karşılık verdim. "Belki bir toplantıya gitmem gerekecek. Ve hatta belki siz de bu toplantıya benimle birlikte gelmek zorunda kalacaksınız. Beni saat başı arayın ve yarım saatte bir de cep telefonunuzu kontrol edin."

"Pekâlâ... Ne tür bir toplantı bu?"

"Aslında beş yıl önce katılmanız gereken türden bir toplantı."

Başını evet anlamında salladı.

"Siz hiçbir şey söylemeyeceksiniz," dedim. "Yalnızca orada bulunmanız yeterli olacak. Söylenmesi gereken şeyleri ben söylerim."

"Ben kendi adıma konuşabilirim," diye karşılık verdi.

Gülümsedim. "Bundan hiç kuşum yok," dedim.

Jill yatak odasına gidip giyindikten sonra oturma odasına geri döndü.

"Dışardan herhangi bir şeye gereksiniminiz var mı?" diye sordu.

40 kalibrelik bir Glock'a gereksinimim vardı ama, "Dış macunum bitmek üzere," dedim. Aslında bu doğru değildi, ama onun yerine getirebileceği bir göreve ihtiyacı vardı. "Crest marka olsun. Ayrıca 'Bir Erkek ve Bir Kadın'ın ikinci bir kopyasını bulup bulamayacağınıza bir bakar mısınız? Bir de Plaza'ya gelmeden hemen önce odayı arayın." Masanın üzerinden bir kalem alıp, kendi kartvizitimin üzerine Dom Fanelli'nin cep telefonunun numarasını yazıp, Jill'e uzattım. "Eğer bana telefonla ulaşamaz ya da herhangi bir sorun olduğunu sezerseniz, bu numaradan Dedektif Fanelli'yi arayın. O size ne yapılacağını söyler."

Jill gözlerimin içine bakarak, "Melekler ordunuz o mu?" diye sordu.

Dom Fanelli'yi tam anlamıyla bir melek olarak betimleyemem, ama yine de, "Evet," diye karşılık verdim. "Eğer benim başıma bir şey gelecek olursa koruyucu meleğiniz odur."

"Başınıza hiçbir şey gelmeyecek," dedi.

"Haklısınız. Size güzel bir gün dilerim."

Jill de bana güzel bir gün dileyip odadan ayrıldı.

Belki onu oda dışarısına göre biraz daha güvenli olduğu için burada tutmalıydım. Ama fazla kapalı kalmaları durumunda içlerinin öfkeyle dolacağını hatta bunun düşmanca tavırlara kadar varabileceğini bilecek kadar çok görgü tanığına korumalık yapmıştım. Hem ayrı ayrı olmamız durumunda Nash'in her ikimizi birden ele geçirmesi zorlaşacaktı.

Cep telefonumu kontrol ettim, ama ne Ted Nash, ne de başka biri not bırakmıştı.

Evdeki telesekreterimi aradım, buraya birkaç mesaj bırakılmıştı ama hiçbirisi Ted Nash'ten değildi.

Dom Fanelli'nin numarasını çevirdim, telefonunu hemen açtı. "Havaalanı karşılama komitesi işi ne durumda?" diye sordum.

"Sanırım her şeyi ayarladım. Kimin bana iyilik borcu varsa karşılığını istedim, bir sürü masal uydurmak ve türlü yeminler etmek zorunda kaldım. İki yedek üniforma bulmayı başardım. Adamlarla saat üçte yolda buluşacağız. Kate'in uçağı inmeden çıkış kapısına varmış olmamız gerekiyor."

"Kulağa iyi geliyor. Aklıma bir şey daha geldi. Eğer federaller orada onu bekliyorlarsa, ona pasaport kontrolünden önce ulaşmaya çalışacaklardır. Böyle bir şeyi engellemek için içeriye girmeniz mümkün mü?"

"Denerim... Tanıdığım birkaç liman polisi var... Ne yapabileceğime bir bakarım."

"Bunu yapmak zorundasın. Ayrıca sahneye çok erken çıkma, elin kolun bağlanabilir, eğer güvenlik güçlerini çağırırlarsa, kaybedebileceğin bir mücadeleye girebilirsin. Bu iş bir kaçırma olayına benzer. Daha onlar bir şeyin ayrımına varmadan, içeri girip, çıkmalısınız."

"Güç bir işi daha da güç hale getiriyorsun."

"Sen üstesinden gelirsin. Ellerinde federal bir tutuklama emri olmadığı sürece, seni tanıdığı için, seninle gelecektir."

Gülerek, "Öyle mi?" dedi. "Kate benden nefret eder."

"Tersine, seni çok sever. Her neyse, eğer patronlarından biri orada olursa, durum iyice zorlaşır. Ama seni kendisini çok seven kocasının gönderdiği konusunda onu ikna edebileceğinden eminim."

"Doğru. Ama sana hatırlatmak istediğim bir şey var John. Kate senin karın olabilir, ama aynı zamanda da bir federal ajan. Sence hangisi önde geliyor?"

Bu gerçekten iyi bir soruydu. "Başkalarının önünde fazla açık vermeden, konunun ne olduğunu anlamasını sağlamalısın," dedim. "Tamam mı? Eğer gerekirse beni ara, onunla ben konuşayım. Eğer bütün bunlar işe yaramazsa da, onları polisin işine engel oldukları gerekçesiyle tutuklamakla tehdit et. Oldu mu?"

"Evet, ama sen de ben de bunun saçmalık olduğunun bilincindeyiz. Orada olmak için hiçbir yasal gerekçemiz yok."

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır, bu işi bana bırak." Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra ekledi. "Havaalanında ne olursa olsun, sonunda Kate Plaza Oteli'ne gelecek."

"Bunu biliyorum. Ve izlenmediğinden emin ol."

"Federaller tasmasını tuttukları bir köpeği bile izlemekten acizdirler."

"Doğru," dedim. "Bunun neden bu kadar önemli olduğunu anladın, değil mi?"

Güldükten sonra, "Hey, Bayan Winslow'la işler nasıl gidiyor? Neye benziyor?" diye sordu.

"Çok şeker yaşlı bir bayan."

"Otuz dokuz yaşında. Nasıl görünüyor?"

"Güzel."

"Dün gece Plaza'da ne yaptınız?"

"Akşam yemeği yedik."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Her ikimiz de evliyiz ve birbirimizle ilgilenmiyoruz."

"Bu da bir bakış açısı. Hey, Kate'i Plaza'ya getirdiğimde, senin 'Kumsaldaki Battaniyede Aşk'ın yıldızıyla oynadığını görünce ne diyecek sence?"

"Dom... Aklını başına al."

"Sen de hiç şakadan anlamıyorsun artık. Görgü tanığın şu anda nerede?"

"Yürüyüşe çıktı. Plaza'da işlerin kızışması durumunda arayabilmesi için ona senin cep telefonunun numarasını verdim."

"Plaza'ya destek güç istemediğinden emin misin?"

"Evet. Burada takma adla kalıyoruz ve bizi ne izleyen oldu ne de elektronik yoldan yerimiz saptandı. Ama bugün ya da yarın federallerle toplantıya giderken yanıma polis eskortu istiyorum."

"Bana bu işi ayarlamak için bir saat süre tanırsan olur," dedi. "Bu defa gerçekten boğazına kadar boka battın ortak."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Ne sandın."

"Her zamanki halim. Neyse, Kate'i arabana bindirdiğinde beni ara."

"Ararım. Hoşça kal."

Yeniden cep telefonumu kontrol ettim, ama mesaj filan yoktu.

Yağmur durmuştu ama hava hala kapalıydı. Kendimi uzun bir sabah geçirmeye hazırlayarak odaya yerleştim.

Temizlik görevlisi geldi, işini bitirip çıktı. Oda servisinden biraz daha kahve istedim.

Jill söz verdiği gibi her saat başı arayarak ne yaptığını anlattı. Zamanının büyük çoğunluğunu müze gezerek geçiriyordu. Crest marka diş macunumu almıştı ve video filmleri satan bir mağazada da 'Bir Erkek ve Bir Kadın'ı bulmuştu. "Mark beş kez filan daha arayıp mesaj bırakmış," diye anlattı. "Onu geri arayayım mı?"

"Evet. Herhangi bir FBI ajanı onu telefonla aramış mı ya da ziyaretine gitmiş mi anlamaya çalışın. Bir başka deyişle onun ne bildiğini ve yalnız kalmak istediğiniz masalına kanıp kanmadığını ortaya çıkarın. Tamam mı?"

"Tamam."

"Bir bakın bakalım işe gitmiş mi? Kentte çalışıyordu değil mi?"

"Evet. Downtown'da."

"Onu ofisinden arayın." Ve ekledim. "Sakın daha fazla bilgi vermeniz için gözünüzü korkutmasına izin vermeyin. Tamam mı?"

"Canı cehenneme," diye karşılık vererek beni şaşırttı. Gülümseyerek, "Beni yine arayın," dedim. "Ve telefonunuzu en fazla beş dakika açık tutmanız gerektiğini unutmayın. Ayrıca sakın genel telefondan da aramayın, çünkü bu durumda sizin Manhattan'dan aradığınızı kendi telefonunun ekranında görür. Tamam mı?"

"Anladım. "

Saat 12.30 gibi cep telefonumu açarak birkaç dakika bekledim. Kısa bir bip sesi duyuldu ve telefonuma bir mesaj geldi. Telefondaki ses, "John, ben Ted Nash. Seninle konuşmalıyım. Beni ara," diyordu. Ardından da cep telefonunun numarasını bırakmıştı.

Arkalıklı bir koltuğa oturarak ayaklarımı pufun üzerine koydum ve Bay Ted Nash'i aradım.

"Nash," diyerek telefona yanıt verdi. "Corey," diye karşılık verdim.

Yarım saniyelik sessizlikten sonra, "Son konuşmamızda, bir toplantı konusunda seni arayacağıma söz vermiştim."

"Toplantı mı? Ha doğru ya. Senin için ne zaman uygun?"

"Görünüşe göre yarın zamanım var."

"Bugün olmaz mı?"

"Yarın daha iyi olur. Bu öğleden sonra Kate'i karşılamak için havaalanına gitmeyecek misin?"

"Bugün mü dönüyordu?"

"Öyle olduğunu sanıyordum," diye karşılık verdi Nash.

Küçük dans hareketleriyle, her ikimiz de, diğerimizin ne bildiğini ve kimin kimi yönettiğini anlamaya çalışıyorduk. "Peki, yarın olsun," dedim.

"İyi. En uygun zaman sabah."

"Peki," diye karşılık verdim. "Toplantıya o çifti de getirmeyi unutma."

Nash iki saniyelik bir gecikmeyle, "Adamın orada olmasını sağlayacağım," dedi.

"Peki kadın nerede?" .

"Sanırım nerede olduğunu biliyorum. Bu yüzden belki o da toplantıya katılabilir. Ama adam kesinlikle orada olacak ve sana anlattıklarımı teyit edecek."

"Getireceğin adam CIA'in şu berbat aktörlerinden biri de olabilir."

"İki taraf arasında biraz güven oluşması için ne yapabilirim?" diye sordu.

"Toplantıya kaç yalan makinesi getirebilirsin?"

Nash bunu yanıtlamak yerine, "Şu anda neredesin?" diye sordu.

"Evdeyim." Muhtemelen daireme adamlarını göndermiş olduğundan, evde olmadığını biliyordu.

"Seni birkaç defa evden aradım, ama telefonu açan olmadı," dedi.

"Telefonlara çıkmıyorum. Sen neredesin?"

"Broadway 290 numarada, ofisimdeyim."

"Tabancanı buldun mu?" diye sordum. Yanıt vermemesi üzerine, "Plajdan evine rahat dönebildin mi? Başındaki yarayla araba kullanman hiç doğru değildi aslında," dedim.

"Cehenneme git," ya da "Bok ye," demedi ama bunları söylemek için dudaklarını ısırıldığını ve kalemını sıkı sıkı kavradığını biliyordum. Konuşmanın biraz yapmacık ve fazlasıyla temkinli geçmesinden, yalnız olmadığını da anlamıştım.

"Sen nasılsın?" diye sordu.

"Müthiş. Ama şimdi birilerinin sinyallerden yerimi belirleme olasılığını göz önünde bulundurarak telefonu kapamam gerekiyor."

"Böyle bir şeyi kim yapmak istesin ki?"

"Teröristler. Annem. Eski sevgililerim. Asla bilemezsin."

"Peki tamam. Toplantıya sen kimi getireceksin?" diye sordu.

"Kendimi. "

"Başka?"

"Başka kimseye ihtiyacım yok. Ama senin orada bulunmanı istiyorum ve bir de Liam Griffith ile şu video kasette poz veren herifi. Ayrıca henüz yapmadıysa Jack Koenig'i aramanı ve görüşmeye katılmasını şiddetle tavsiye etmeni istiyorum. Beraberinde Yüzbaşı Stein'ı da getirsin. Bir de Bay Brown'un uygun olup olmadığına bak."

"Kim?"

"Kim olduğunu biliyorsun. Ayrıca toplantıya başsavcının ofisinden de birilerinin katılmasını sağla."

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun."

Ted Nash espiri yapmak amacıyla, "İstersen bunu federal bir dava haline getirelim," dedi. "Bu nasıl devam edeceğimize karar vereceğimiz, gayri resmi bir keşif toplantısı. Bu toplantının yapılmasının en önemli nedeni senin merakını gidermek ve bu konuda sana anlatmış olduklarım dışında gizli saklı hiçbir şey olmadığı konusunda seni ikna etmek." Ve ekledi. "Bu büyük bir güç gösterisi değil, sana karşı gösterilen bir nezaket John."

"Ha çok iyi. Ben de iyice heyecanlanmaya başlamıştım."

"Bu senin sorunun," dedi ve, "Kate'i de toplantıya getirmeyi düşünüyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Onun bu konuyla hiçbir ilgisi yok."

"Bu tam anlamıyla doğru sayılmaz, ama eğer onu bu işin dışında bırakmak istiyorsan tamam, bunu anlayabilirim."

"Ted, bu konuşma banda kaydediliyor olabilir mi?"

"Senin ya da benim bilgim dışında yasal olarak kaydedilmesi mümkün değil."

"Ya doğru. Böyle şeyleri nasıl untabiliyorum?" Ve ekledim. "Ama sesin biraz yapmacık çıkıyor, hiç tanıdığım Teddy gibi konuşmuyorsun."

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Sen pislik herifin birisin," dedi.

"Tanrı'ya şükür. Ben de senin için kaygılanmaya başlamıştım. Sen de pislik herifin birisin. Pekâlâ pislik herif, senin için yarın hangi saat uygun?"

"Bu toplantıyı sabah ilk iş yapalım. Örneğin saat sekiz, sekiz buçuk gibi. Burada Broadway 290 numarada toplanabiliriz."

"Ya elbette. Oradan çıkanların sayısı, girenlerden çok daha azdır."

"Bu kadar melodramatik olma," dedi Nash. "Peki ya senin TKÖT ofisine ne dersin? Orası senin için yeterince güvenli mi?"

Yoksa orası da paranoyanın bir parçası mı?"

Bu sözlerini duymazlıktan gelerek, toplantının nerede yapılabileceğini düşündüm. Kate artık eve dönüyor olduğuna göre, ben her ne kadar onu bu işin içine daha fazla sokmak istemesem de, o toplantıya katılmak için ısrar edecekti. Ama biraz desteğe ihtiyacım olacaktı, ayrıca Kate yanımda olursa Jill'i de toplantıya daha rahat getirebilecektim. Kate ile ayrılmadan birlikte New York'ta geçirdiğimiz son geceyi hatırlayarak, "Dünyanın Penceresi. Enerji kahvaltısı," dedim.

"Tartışacağımız konuyu göz önünde bulundurursak, burası fazla halka açık bir yer sayılmaz mı?"

"Evet öyle, ama sen bunun yalnızca, benim için nezaketen düzenlenen, gayri resmi bir keşif toplantısı olduğunu söyledin. Öyleyse sorun nedir?"

"Söyledim ya, fazla açık bir yer."

"Bende kuşklar uyanmasına neden oluyorsun Ted."

"Buna paranoya desek daha uygun olur."

"Hey, o gece seninle plajda yalnız başıma buluşmadım mı? Paranoya bunun neresinde? Bu yalnızca aptallık. Ama bu defa ben kurnaz davranmak istiyorum." Ve ekledim. "Oranın enfes bir manzarası var."

"Bu toplantının bir ofiste gerçekleşmesini gerçekten tercih ederim. Kimin ofisi olursa olsun. Koenig, Stein. Sen seçebilirsin."

"Beni telefonda tutmaya mı çalışıyorsun? Yarın saat sekiz buçukta görüşürüz. Dünyanın Penceresi. Kahvaltılar senden." Telefonu kapadım. Pislik herif.

Öğleden sonra geçmek bilmedi. Karım Kennedy Havalimanı'na inmek üzereydi, kendisini bir ya da belki iki karşılama komitesi bekliyordu ve yıldız tanığım sokaklarda dolaşıyordu.

Jill, beni arayarak, "Mark'la konuştum," dedi. "FBI'nın ofisine gelerek nerede olduğumu sorduğunu anlattı."

"Saat kaçta olmuş bu?"

"Söylemedi."

Ben onları Mark Winslow'u evinde ziyaret etmiş olduklarını sanıyordum, bu da o tuhaf telefon mesajını açıklardı. Ayrıca gelenlerin FBI'dan olduklarından da kuşkuluydum, bana daha çok FBI kimliği göstermiş CIA ajanlarıymış gibi geliyordu.

Jill, "Ona konunun ne olduğunu söylemek istememişler yalnızca bir olaya görgü tanığı olarak karıştığımı ve ifademi almak zorunda olduklarını söylemişler," diye anlatmaya devam etti.

"Bunun ne olayı olduğunu sordu mu?"

"Sordu. Ve ona her şeyi anlattım. Bud'ı, ilişkimizi, kumsal da yaptıklarımızı ve video kaseti."

"Nasıl karşıladı?"

"Pek iyi sayılmaz. Bu arada beş dakikanın sonuna gelmiştim, telefonu yüzüne kapadım."

"Hemen buraya dönmenizi istiyorum," dedim. "Ve cep telefonunuzu da kapatın."

"Tamam. On beş dakikaya kadar orada olurum."

İşler biraz planımın dışında gelişmeye başlamıştı, ama nerede olduğumuzu bilmediği sürece, Ted Nash'in Jill Winslow'u bulduğumu bilmesinin öyle büyük bir sakıncası yoktu. Bay Nash oldukça kötü bir gün geçiriyor olmalıydı. Nash ile, beş yıl önce bu olayı örtbas etmeye her kim karar verdiyse onun arasında nasıl telefon konuşmaları geçtiğini hayal bile edemiyordum.

Ne var ki Ted Nash ya bugün havaalanında Kate ile beni ele geçirerek ya da en geç yarın toplantıda, durumu lehine çevirme şansına sahip olduğunu düşünüyordu.

Bu arada da bu konuya karışmış olan herkesi devreye geçirerek, zararı en aza indirmeye, beni bulmaya çalışacak ve sık sık tuvalete koşacaktı. Ve elimde video kasetin bir kopyasının olduğunu öğrendiğinde de, yeniden ölmüş olmayı dileyecekti.

Cep telefonu mu kontrol ettim, beni derin derin düşündüren şahıs bir mesaj bırakmıştı. Onu aradığımda, "Birkaç kişiyle konuştum ve yarın ki toplantımızı teyit etmek istiyorum," dedi.

Son konuştuğumuz sefere göre sesi daha sıkıntılıydı. Anlaşılan durum yüzünden oldukça kaygı duyan birkaç kişiden nutuk dinlemişti. "Orada olacağım," dedim.

"Ne... Ne tartışmak istiyorsun?" diye sordu.

"Ne olursa."

"Sana şunu sormama izin ver, elinde bu davanın yeniden açılmasına neden olabilecek herhangi bir sağlam kanıt var mı?"

"Ne gibi?"

"Ben sana soruyorum."

"Hım... Şey, olabilir. Neden sordun?"

"Bu kanıtı yarın yanında getirecek misin?"

"Eğer istersen."

"İyi olur," dedi ve, "Toplantıda bizimle tanıştırmak istediğin bir görgü tanığın var mı?"

"Olabilir. "

"Tanığın her kimse onu görmekten memnuniyet duyacağız."

"Söylediklerini bir metinden mi okuyorsun?"

"Hayır, sana yalnızca yanında istediğini getirebileceğini söylüyorum."

"Öyleyse, bir de konuk getirebilirim."

Kalemine hırsla sarıldığını görür gibi oldum. "Evet yanında istediğin kanıtı, bizimle konuşmak isteyen istediğin kişiyi getirebilirsin," dedi ve ekledi. "Daha sonra özel bir toplantıya devam etmek istememiz durumunda Kuzey Kule'de uygun, boş ofisler var."

Gününü tamamen mahvetmeye karar vererek, "Sesli ve görüntülü bir prezantasyon yapma olasılığım var. Yanınızda uygun cihazları getirebilir misiniz?" O anda yüzünü görememem çok yazıktı doğrusu.

Uzunca bir sessizlikten sonra, "Sanırım blöf yapıyorsun," dedi.

"Blöfümü gör. Yanında bir video cihazı ve ekran getir."

Yine uzunca bir sessizlikten sonra, "Sana kasetin yok edildiğini söylemiştim," dedi.

"İyi, öyleyse yalan söyledin. Yalnızca silinmişti."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Nereden bildiğimi biliyorsun."

"Tepemi attırmaya başladığını bil!"

"Hiç, 'Bir Erkek ve Bir Kadın' adlı Fransız filmini izledin mi?" diye sordum.

Kafası makine gibi işlerken bir karşılık vermesini bekledim ama o hiçbir şey söylemedi, bu nedenle ben, "Bunu bir düşün," dedim. "Griffith de sen de gerçekten tepe taklak oldunuz."

O anki halini gözümün önüne getirebiliyordum. Birkaç kişiyle bir odada oturuyordu ve herkesin bakışları üzerine çevrilmişti. Eğer Griffith de oradaysa ya da Bay Brown, hepsi de şimdi muhtemelen parmaklarıyla birbirlerine işaret ediyorlardı.

Nash, "Ya kadın çok akıllı ya da sen onun o gece olduğundan daha akıllı olmasını sağladın," dedi.

"Pekâlâ, benim akıllı olduğumu biliyoruz. Ben akıllıyım ve sanırım o da akıllı. Ama artık senin ya da dostların için ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum Ted."

Nash eski saldırgan kimliğine dönerek, "Bazen yanlış yaptığımızda, bu yanlışlarımızı gömmek zorunda kalırız," dedi.

"Bu çok yakında bir kez daha öleceğin anlamına mı geliyor? Bu yıllık bir gösteri haline mi geldi?"

"Eğleniyor musun?" diye sorarak beni şaşırttı.

"Eğleniyorum."

"Öyleyse devam ettiği sürece tadını çıkarmaya bak."

"Olur. Sen de öyle. Hoşça kal."

"Bekle. Bu toplantıdan sonra ne olmasını beklediğini söyle. Ne gibi bir sonuç bekliyorsun?"

"Gerçek. Adalet."

"Peki ya kendin için? Ya da Kate için?"

"Rüşvet kokusu alıyorum."

"Bir uzlaşmaya varmaya hazır mısın? Herkes için iyi olacak bir anlaşmaya?"

"Hayır."

"Peki ya sana bütün bunların nedenini anlatsak? Yaptığımız birtakım şeyleri neden yapmak zorunda kaldığımızı? O zaman bütün tabloyu görmeye ve bu işin gerisinde çok daha büyük meseleler olduğunu algılamaya açık olur musun?"

"Biliyor musun, bütün bunların arkasında hangi nedenlerin yattığı umurumda bile değil. Ayrıca bütün bu çift anlamlı ifadeleri alıp popona sokabilirsin. Senin ya da dostlarının öne süreceği hiçbir neden bu olanları yasal, adil ya da haklı kılamaz. Kazara açılmış bir müttefik ateşi mi? Terörist saldırısı mı? Uzaydaki yaratıkların yaydığı ölümcül bir ışın mı? Ya da sen de bir şey bilmiyorsun. Her ne olursa olsun, hükümetin Amerikan halkına dürüst ve eksiksiz bir yanıt borcu var. Benim toplantıdan beklediğim sonuç işte bu."

"Bütün bunlar senin boyunu aşar Bay Corey," diye açıkladı Ted Nash.

"Ve sen de boğazına kadar boka battın," diye karşılık verdim. "Yerim her an tespit edilebilir. Yarın görüşürüz." Telefonu kapatıp minibardan soğuk bir bira çıkardım.

Ted Nash hedeflerine ulaşmak için ölüm tehditleri savurmada ya da duruma göre uzlaşma ve rüşvet teklifleri yapmakta tam bir ustadır. Bu olayda da en büyük hedefi kanıtları gömmektir ve benim dışımda büyük olasılıkla Jill Winslow ile muhtemelen Kate'i de yok etmeyi düşünüyordu.

Kate bir de bu heriften hoşlandığını söylemişti. Kadınların kötü erkekleri çekici bulduklarını bilirim ama Ted Nash kötünden de öteydi, bir benzetme yapmak gerekirse o tıpkı bir vampir gibiydi, kimi zaman sevimli ve hoş, çoğu zaman korkutucu ve her zaman kötüydü. Ve şimdi de karanlık sırlarını açığa çıkarmakla tehdit eden herkesi öldürmek üzere mezarından çıkmıştı.

Bu nedenle yarın ya da bir sonraki gün ne olursa olsun, bu herif beni öldürene dek huzura kavuşamayacak ya da kendini güvende hissedemeyecekti.

Ben de ona karşı aynı şeyleri duyuyordum.

ELLİNCİ BÖLÜM

Jill elinde birkaç alışveriş torbasıyla geri döndü. Torbalardan birinden Crest marka diş macununu çıkarırken, birinden de, 'Bir Erkek ve Bir Kadın' filminin VHS kopyasını çıkardı.

Oturup ayakkabılarını çıkardı ve ayaklarını pufun üzerine koydu. "Bu kadar çok yürümeye alışkın değilim," diye açıkladı.

"Eğer Manhattan'da oturacaksanız, oldukça çok yürümek zorunda kalacaksınız," dedim.

Gülümseyerek, "Mark'ın bana boşanmamızın bir parçası olarak bir arabayla şoför vereceğini düşünmüyor musunuz?" dedi.

"Sormanın bir zararı olmaz." Onun hala neşeli bir havada olduğunu görmek beni sevindirmişti. Yeni bir yaşama başlamak heyecan vericiydi ama yavaş yavaş işin korkutucu yanı su yüzüne çıkmaya başlıyordu. Bayan Winslow'a gerekli açıklamada bulunmanın zamanı gelmişti. Tam karşısına bir sandalye çekerek, "Yarın sabah saat sekiz buçukta bir toplantım var, bu toplantıda siz, video kaset ve ilgili konular konuşulacak," dedim.

Başını olumlu bir edayla salladı.

"Bud Mitchell'in da orada olacağını öğrendim."

"Anlıyorum. Ve siz benim de katılmamı istiyorsunuz."

"Evet."

Jill bir an düşündükten sonra, "Eğer istediğiniz buysa, orada olacağım" dedi ve, "Başka kim olacak?" diye sordu.

"Ben olacağım elbette ve herhalde Kate de öyle. Öteki tarafta ise beş yıl önce tanışmış olduğun Ted Nash ile Liam Griffith olacak. Karşılaştığın üçüncü adam yani Bay Brown da gelebilir ama tam olarak bilmiyorum."

Jill başını sallayarak, "Ted Nash'ten pek hoşlanmadım," dedi.

"Pek çok insan ondan hoşlanmaz, buna ben de dahilim." Kate hoşlanıyordu ama bu artık uzun sürmeyecekti. "Patronum Jack Koenig'in de orada bulunmasını istedim ve belki bir de David Stein adında bir polis müdürü."

"Onlar kimin tarafında?"

"Bu gerçekten çok iyi bir soru," dedim. "Ben bunun iki takım arasında oynanan bir oyun olduğunu düşünüyorum, 'Melekler ve Şeytanlar'. Oyuncular şimdi takım seçiyorlar ve bir takımdan diğerine geçenler olabilir. Şeytanların kaptanı Ted Nash ve onun taraf değiştirmeyeceği kesin. Geri kalan herkes bu toplantının ne getireceğini bekliyor."

"Meleklerin kaptanı kim?"

"Ben."

Jill gülümseyerek, "Ben senin takımındayım ve elbette karın da öyle," dedi.

"Elbette," dedim ve ekledim. "Başsavcılıktan bir yetkilinin de katılmasını istedim, o da hakem olacak. Benzetme yapmayı sürdüreceğiz olursak, orada bir de yalnızca izleyici olarak gelmiş ama oyuna katılmak için can atan tipler de olacak." Ve yine ekledim. "Oyunda kullanacağımız top da video kaset."

Jill birkaç saniye sustuktan sonra, "Hala bunun neden bir sorun olduğunu anlayamıyorum," dedi. "Uçak birileri tarafından vurularak düşürülmüş. Silinmiş kaseti alıp yeniden izlenecek hale getiren adamlar bunu biliyorlar. Bu bilgiyi saklayanlar kim? Ve bunu neden yapıyorlar?"

"Bilmiyorum."

"Yarın öğrenecek miyiz?"

"Bize nedenini anlatabilirler ama aslında bunun neden olduğunun hiç önemi yok. Kimin yaptığını bize asla söylemeyeceklerdir ama aslında şu noktada bunun da bir önemi yok. Önemli olan tek şey bu kasetin, sizin tanıklığınızın ve Bud'ın tanıklığının kamuya duyurulması. Geri kalanın kendiliğinden hâllolacağına sizi temin edebilirim."

Başını evet anlamında salladıktan sonra, "Gerçekten Bud'ın ortaya çıkmasını sağladılar mı?"

"Eğer istedikleri buysa, Bud onların istediklerini yapacaktır."

"Peki, eğer bütün sorularını yanıtlarsak bir daha asla adlarımızı ya da o gece olanları anmayacaklarına dair bize verdikleri söz ne olacak?"

"O zamandan bu yana çok şey oldu." Ve ekledim. "Bud için kaygılanmayın, o da sizin için kaygılanmıyor."

"Biliyorum. "

"Ve yarın onunla karşılaştığınızda kendinizi kötü ya da suçlu hissetmeyin. Bu oyun için kafanızın sağlam olması gerekiyor."

Jill pufun üzerindeki ayaklarına baktıktan sonra, "Kaset gösterilecek mi?" diye sordu.

"Muhtemelen, ama ne Bud'ın ne de sizin film gösterilirken orada bulunmanız gerekiyor."

Jill başını salladı.

"Toplantı halka açık bir yerde gerçekleşecek, Dünya Ticaret Merkezi'ndeki Dünyanın Penceresi'nde. Kaset gösterileceği zaman Kuzey Kule'deki bürolardan birisine geçmemiz gerekebilir." Onu dikkatle süzdüm. Daha önce bütün bunları daha çok soyut bir biçimde anlamıştı -boşanma, mahkemeler ve benzeri- ama ortaya ayrıntılar çıkmaya başladıkça... Sabah saat 08.30'da Dünyanın Penceresi, toplantıya iki karşıt tarafın katılacak oluşu filan... Biraz huzursuzlaşıyordu. "İşler ne kadar kötü başlarsa başlasın, gün sona erdiğinde yalnızca iyi olan şeyler geçerli olacak," dedim.

"Biliyorum. "

"Bilmeniz gereken bir şey daha var," dedim. "Dürüst olmak istiyorum, bu ilk toplantı en tehlikelisi."

Gözlerini bana çevirdi.

"Bu insanların ümitsiz olduklarını sanıyorum, bu nedenle de tehlikeliler. Eğer bu işi fazla büyümeden, her şey kontrollerinden çıkmadan bastırmak istiyorlarsa, bunu yarın deneyeceklerdir, toplantıdan önce, toplantı sırasında ya da toplantıdan sonra. Anlıyor musunuz?"

Başıyla evetledi.

"Birkaç önlem aldım, ama olabileceklere karşı hazırlıklı olmanızı istiyorum. Uyanık olun, hep benim, Kate'in ya da Dom Fanelli'nin yakınında kalın. Yanınızda Kate olmadan tuvalete bile gitmeyin, tamam mı?"

"Anlıyorum..." diye karşılık verdi. "Neden haber medyasını aramıyoruz?"

"Yarıdan sonra onları aramamız gerekmeyecek, onlar bizi arayacaklar. Ama şimdilik... Benim meslekte medyaya başvurmakla ilgili yazılı olmayan bir kural vardır. Biz bunu asla yapmayız." Gülümsedim ve, "Bu vatan hainliği ya da suikastten bile daha kötü bir suçtur."

"Ama..."

"Bana güvenin. Hafta sonuna kalmaz, ömür boyu yetecek kadar çok medya görevlisi etrafınızı sarar."

"Pekâlâ."

"Eğer ilgileniyorsanız, Kate yarın ya da öbürsü gün bir ara size tanık koruma programını ve yeni kimlik programını anlatır."

Ayağa kalkarak, "Telefon etmem gerekiyor," dedim. "Siz de kulak misafiri olabilirsiniz. Cep telefonumu açarak gizli numara ibaresini kaldırdım ve bir numara çevirdim. Jill'e dönerek, "Jack Koenig, patronum," dedim.

Koenig, "Corey?" diyerek telefona yanıt verdi.

"Geri döndüm."

"Çok iyi... Nasılsın? Yemen nasıldı?"

"Müthişti Jack. Sana bu eşsiz fırsat için teşekkür etmek istiyordum."

"Eve hoş geldin. Orada çok iyi iş çıkardığını duydum."

"Öyleyse yanlış duymuşsun. Orada kimsenin iyi iş çıkarmasına imkan tanınmaz."

"Bu kadar dürüstlüğe alışkın değilim."

"Çok yazık. Eğer hepimiz sorunlar konusunda dürüst olmaya başlasak, bir sonuç da bulabilirdik."

"Hepimiz elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyoruz."

"Hayır, bu doğru değil. Ama seni aramamın nedeni bu değil."

"Senin için ne yapabilirim?"

"Hiç Ted Nash'le konuştun mu?"

"Hayır... Ben... Sen neden söz ediyorsun? O öldü."

"Ölmedi ve sen de bunu biliyorsun."

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra Koenig, bana, "Neredesin?" diye sordu.

"Jack yerim saptanmadan kullanabileceğim beş dakikalık telefon zamanımı, yanıtlamayacağım sorularla harcama. Sorumu yanıtla, Ted Nash'le konuştun mu?"

"Konuştum. "

"Yarın orada olacak mısın?"

Bu sorumu yanıtlamak yerine, "Birincisi, sesinin tonu hoşuma gitmedi. İkincisi, hızla sorunlu kariyerdan kariyer sonuna doğru hareket ediyorsun. Üçüncüsü bu işe karışmaman konusunda sana doğrudan emir verdim..."

"Sorumu yanıtla... Sen de bu işin içinde misin, değil misin?"

"Değilim."

"Ama şimdi öylesin."

"Lanet olası sen kendini..."

"Jack istersen şimdi doğru tarafta yer alabilirsin yoksa sonunda hapsi boylamanı sağlayacağıma yemin ederim."

"Ben... Ben neden söz ettiğini anlayamıyorum."

"Pekâlâ ya bu işe çıkamayacağın kadar çok battın ya da bekleyip işlerin nasıl gelişeceğini görmek istiyorsun. Eğer yarın sabah sekiz buçuğa kadar bekleyecek olursan treni kaçırmış olursun ve bir sonraki tren de dosdoğru hapishaneye gidiyor."

"Sen büsbütün aklını mı kaçırdın?"

"Bak, sana bir şans veriyorum, çünkü seni hem severim, hem de sana saygı duyarım. Yapman gereken New York ve Washington'daki patronlarıyla konuşmak. Her şeyi apaçık ortaya ser ve akıllıca bir karar ver. Yarın seni toplantıda görmeyi ve beni dostça karşılamayı çok isterim doğrusu."

Sanırım akli hızlı ve yoğun bir biçimde işlemeye devam ediyordu, ki eğer insanın akli birkaç dakika önce daha bambaşka bir yerdeyse bu oldukça zor bir iştir. "Orada olacağım."

"İyi. Merhabamı unutma. Ve yanında David Stein'ı da getir."

"John çok iyi bilmelisin ki bu toplantıyı gerçekleştirme şansın yüzde elli ve gerçekleştirmeyi başarsan bile bir sonraki hedefe

ilerliye bilme şansın yine yüzde elli."

"Şansımın bu söylediğinden çok daha yüksek olduğuna bire on bahse girerim."

"Seni tehdit etmiyorum, uyarıyorum. Bilirsin dürüstlüğünü ve yaptığın işi her zaman takdir etmişimdir... Ve kişisel açıdan ele aldığımızda da seni severim."

Aslına bakarsan bunlardan hiçbirisini bilmiyordum, ama rüzgarın az da olsa yön değiştirdiğini hissedebiliyorum, bu telefon görüşmesinin amacı da buydu zaten. "Ben de sana karşı aynı şeyleri duyuyorum Jack. Doğru olanı yap. Bunun için asla çok geç değildir."

Karşılık vermedi.

"Hoşça kal. Ha bir şey daha var..."

"Evet?"

"Lanet olası bir video kaset gerçekten var, lanet olası bir füze de öyle."

Bu sözlere karşılık vermedi ama, "Eve hoş geldin," dedi.

"Sağol. Şimdi de senin eve dönme zamanın geldi." Telefonu kapadım.

Jill, bana, "Patronunuzla hep böyle mi konuşursunuz?" dedi.

"Yalnızca avucumda olduğu zamanlarda."

Güldü.

Saat öğlen bir civarındaydı, Jill ve ben odada hafif bir öğle yemeği yiyorduk. Her nasılsa içinde üç ayrı tür yeşillik olan bir büyük salata siparişi vermiştim ve şimdi bunu tuzsuz ve bol şişe suyuyla mideye indirmeye çalışıyordum. Tam olarak sözcüklerle ifade edemiyordum, ama sanırım yeşil salata pembe gömleğe uygun bir öğle yemeği olduğundan bunu seçmiştim.

Jill cep telefonunu açtı, iki mesaj bırakılmıştı. Jill mesajları dinledikten sonra geri sarıp, telefonu bana uzattı. İlk mesaj şöyleydi. "Merhaba Bayan Winslow. Ben Ted Nash. Beş yıl önceki görüşmelerimizden beni anımsadığınıza eminim. Konuyla ilgili birtakım gelişmeler var. O tarihte yapmış olduğumuz anlaşmanın, sizin bu konuyu araştırmak için yasal yetkisi olmayan biriyle konuşmanız nedeniyle tehlikeye girdiğini bilmenizi istiyorum. Sizi, arkadaşınızı, özel yaşamınızı ve yasal güvencelerinizi tehlikeye atacak herhangi bir şey yapmadan ya da söylemeden, bütün bunları tartışabilmemiz için beni bir an önce aramanız gerçekten çok ama çok önemli." Telefon numarasını söyledikten sonra konuşmayı, "Bu acil konuyu konuşmak için beni bugün mutlaka arayın," cümlesiyle tamamlamıştı.

Yan gözle, bana bakmakta olan Jill'e baktım. "Şeytanların kaptanının konuşmak istemesi iyiye işaret," dedim.

Gülümsedi.

Sonraki mesaj ise şöyleydi. "Jill, ben Bud. Burada yani ofisimde, beş yıl önce olanlarla ilgili çok üzücü bir telefon aldım. Hatırlıyor musun Jill, birbirimize ve başkalarına, bu konudan kimseye söz etmeyeceğimize dair söz vermiştik ve aynı sözü de bize karşı taraf vermişti. Şimdi birisi kalkmış bana senin bu konuda başkalarıyla konuşmak istediğini söylüyor. Bunu yapamazsın Jill ve bunu neden yapamayacağını da çok iyi biliyorsun. Eğer sana ve bana olacıklara aldırılmıyorsan, Mark'ı ve oğullarını, bir arkadaş olarak değer verdiğini bildiğim Arlene'i ve benim çocuklarımı düşün. Bu pek çok masum insan için büyük bir felaket anlamına gelir Jill. Olan olmuş bir kere. Her şey geçmişte kaldı. Sen başkalarına ya da medyaya ne anlattıysan anlat, ben senin gerçeği anlatmadığını söylemek zorunda kalacağım. Eğer kasetin bir kopyasını çıkardıysan Jill, onu mutlaka yok etmelisin."

Bud kimi zaman öfkeli, kimi zaman korku dolu, kimi zaman da biraz ağlamaklı bir ses tonuyla birkaç cümle daha söyledi. Bu herif gerçekten salağın tekiydi. Ama adil olmak gerekirse, adamın tüm hayatı altüst olmak üzereydi ve karısını aldatan pek çok erkek gibi aldatmanın bedelinin bu kadar yüksek olmaması gerektiğini düşünüyordu. Kısacası Bud'ın en büyük kabusu gerçeğe dönüşmek üzereydi.

Bud konuşmasını, "Lütfen Jill, beni ara. Beni kendi iyiliğin ve ailelerimizin hatırı için ara," diye bitiriyordu. Tıpkı Bay Winslow'un mesajını dinlediğim gibi bu cümlenin arkasından, "Kendine dikkat et," ya da, "Seni hala düşünüyorum," gibi bir cümlenin gelmesini bekledim ama Bud yalnızca, "Hoşça kal," diyerek telefonu kapatmıştı.

Cep telefonunu kapatarak Jill'e baktım. Bana öyle geliyordu ki, hayatına giren en önemli iki erkek de birer sersemdi. "Yalnızca bir şey istediğinde arayan, tipik bir erkek," dedim.

Jill gülümseyerek ayağa kalktı ve, "Biraz uzanacağım," dedi.

Ben de ayağa kalkarak, "Size en azından bir konuda söz verebilirim. Siz ilk resmi açıklamanızı yaptıktan sonra, başkalarının konuşmamanız için yaptığı baskılar tamamen sona erecek."

"Ben baskı filan hissetmiyorum," diye karşılık verdi. "Hissettiğim tek şey hayal kırıklığı... Bud'a karşı, Mark'a karşı... Ama bunu bekliyordum zaten."

"Belki sonunda her ikisi de burada konunun kendileri olmadığını anlarlar."

"Bu anı soluğumu tutarak beklemiyorum," diyerek gülümsedi. "Sonra görüşürüz." Ve yatak odasına girdi.

Pencereye gidip, aşağıdaki parka baktım. Havanın biraz açmasıyla, parka insanlar dolmuştu.

Ejderhayı serbest bırakarak Ted Nash ile dostlarının üzerine salmıştım. Onlar da şimdi onu yeniden kafesine kapatmaya,

öldürmeye ya da benim üzerime salmaya çalışıyorlardı.

Bu arada ejderha ara yemek olarak Bud'ı, Mark'ı ve ailelerini mideye indiriyordu ama bir de ikincil hasarlarla ilgilenecek durumda değildim.

Bu işin kolay ya da zevkli olacağını hiç düşünmemiştim ama başlangıçta bu yalnızca soyut bir problemdi. Ne var ki şimdi, bütün oyuncular -Kate, Griffith, Nash, Koenig ve aralarında Dom Fanelli, Marie Gubitosi, Dick Kearns ve başkalarının bulunduğu destek oyuncular- bir araya geldikten sonra, olay kişisel ve somut bir hal almıştı.

800 uçuş sayılı uçakta bulunan insanlar ve aileleri içinse bu olay en başından beri somut ve gerçektir.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Saat 16.32'ydi. Plaza'daki suitin oturma odasında oturmuş, Dom Fanelli'yi arayarak, "Görev tamamlandı," ya da aynı anlama gelecek bir cümle söylemesini bekliyordum.

Havaalanı kayıtlarına göre Kate'in Kahire'den kalkan Delta Havayolları'na ait uçağında gecikme yoktu ve saat 16.10'da imişti. Bu nedenle de bu dakikaya kadar çoktan Dom Fanelli'den bir haber almış olmam gerektiğini düşünüyordum. Ne var ki oda telefonunda çit bile yoktu. Cep telefonuma, mesaj olup olmadığına baktım, ama yoktu.

Jill, bana, "Onu neden siz aramıyorsunuz?" diye sordu.

"Beni o arayacaktı," diye yanıt verdim.

"Ya bir sorun varsa?"

"O beni arar."

"Fazla sakın görünüyorsunuz," dedi.

"Ben iyiyim."

"Bir içki ister misiniz?"

"İsterim, ama tek bir içki mi yoksa iki içki mi içeceğimi anlamak için, önce telefonun gelmesini beklemem gerekiyor."

"Kate'le karşılaşmak için sabırsızlanıyorum," dedi Jill.

"Ben de öyle. Yani onu yeniden göreceğim için sabırsızlanıyorum." Ve ekledim. "Ondan hoşlanacağınızı sanıyorum."

"O benden hoşlanacak mı?"

"Neden hoşlanmasın? Siz çok hoş bir insansınız." Bu sözlerim karşısında bir şey söylemedi.

Saat 16.36'da, 16.45'e kadar sabredip, sonra Fanelli'yi aramaya karar verdim.

Saat 16.45'e geldiğinde, Dom Fanelli'nin FBI tarafından gözaltına alındığını, Kate'in Ted Nash tarafından bir arabaya bindirildiğini ve Nash'ın biraz sonra arayarak Kate karşılığında video kaseti isteyeceğini düşünmeye başlamıştım. Neredeyse, "Bak John, sen Bayan Winslow ile video kaseti verinceye dek Kate ve ben çok güvenli bir evde, birlikte oldukça hoş zaman geçireceğiz," diyen sesini bile duyar gibi oluyordum.

Uzun yıllardır ilk defa korkudan boğazımın düğümlendiğini, soluğurnun kesildiğini duyumsadım.

Adi herifin oyunu kurallarına göre oynamadığı bilinciyle, Ted Nash'in olası fidye taleplerine nasıl karşılık vereceğimi düşündüm. Onun için oyunun sonu, kesin sondu ve o Jill'i, kaseti, Kate'i ve beni istiyordu. Bu nedenle de taleplerine nasıl karşılık verirsem vereyim, o yalan söyleyecek, beni aldatacak, rehinesini iade etmeyecek ve her şeyi bir katliamla noktalayacaktı. Bu nedenle ona verilecek en mantıklı yanıt, "Cehenneme kadar yolun var," olacaktı.

Jill'e baktım, onu asla Ted Nash'in ellerine bırakmayacaktım. Kate'i düşündüm, o bunu mutlaka anlardı.

Jill, bana, "Hiç iyi görünmüyorsunuz," dedi.

"İyiyim, gerçekten," diye karşılık verdim.

Cep telefonunu alarak, "Şimdi Dedektif Fanelli'yi arıyorum," dedi.

"Hayır," dedim. "Ben arıyorum." Cep telefonunu açarak mesaj olduğunu gösteren bip sesini bekledim, ama mesaj yoktu.

Cep telefonunu kapatıp oda telefonuna uzandım. Tam o sırada telefon çaldı. Zilin iki kez çalmasını bekledikten sonra telefonu açtım. "Corey."

Dom Fanelli, "Def olup gitti," dedi.

"Dom..."

"Tam bir kalles. Sen kendisini nasıl tanıyorsun? Sana Kate'i veriyorum."

Yüreğimin yeniden atmaya başladığını hissettim. Kate, "Ben iyiyim John," dedi. "Ama ne sahneydi! Ted..."

"Şu anda neredesin?"

"Dom'la birlikte polis arabasının arka koltuğundayım."

Jill'e baktım ve başparmağımı havaya kaldırarak, başardığımızı belirttim. Jill gülümsedi.

"John, Ted yaşıyor, havaalanındaydı..."

"Evet, biliyorum. Ama sana verilecek iyi haberlerim de var."

"Neden onun yaşamasının kötü haber olduğunu düşünüyorsun? Tanrı aşkına, neler oluyor?"

"Bunu sana yüz yüze anlatırım."

"Sen neredesin?" diye sordu.

"Bunu geldiğinde görürsün. Bunu telefonda konuşmamamız daha iyi olacak," dedim ve ekledim. "Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim. Bu tür bir karşılama töreni beklemiyordum. Tanrı aşkına Ted ne...?"

"Bu gerçekten çok uzun bir hikaye. Sonra her şeyi anlatacağım."

"Bulmayı ba..."

"Sonra."

"Sen iyi misin?"

"İyiyim. Ama durum bir parça hassas."

"Oldukça kritik demek istiyorsun sanırım. İyi olduğuna emin misin?"

"Gerçekten iyiyim. Sen iyisin ya. Şimdi bana tekrar Dom'u ver. Birazdan görüşürüz," dedim. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Fanelli yeniden telefonu devralarak, "Bu adamlarla nasıl çalışabiliyorsun?" diye sordu. "Polise karşı da, yasalara karşı da hiç saygıları yok..."

"İzleniyor musun, Dom?"

"İzleniyoruz. Ama birkaç yetkili makamı daha aradım. Adi herifler birkaç dakika sonra trafik sinyallerine uymadıkları için durdurulacaklar."

"İyi iş. Sana bir iyilik borçluyum."

"Bir tane mi? Bana çok iyilik borçlusun. Bu arada Kate harika görünüyor. Çok güzel bronzlaşmış. Oradayken çok mu egzersiz yaptın? Biraz kilo vermişsin. Aslında sen her zaman harika görürsün ama biraz zayıfladığını görebiliyorum."

Benimle değil, onunla konuştuğunu elbette anlamıştım. "Kaç kişiydiler?" diye sordum.

"Hah? Yalnızca dört kişiydiler ama kırk kişilik gürültü çıkardılar. Heriflerden biri sürekli 'FBI! FBI!' diye bağırıp durdu. Biz de, 'Polis! Polis! Yana kaçın! Geri çekilin!' diye karşılık verdik. Yanımda havaalanının iki güvenlik görevlisi vardı ve sonunda onlar yetkilerini konuşturdular. Ve ekledi. "Çok eğlenceliydi ama bir süre oldukça zor anlar yaşandı. Ne var ki Kate gerçekten rolüne hemen adapte oldu ve, 'Eğer elinizde federal tutuklama emri ya da mahkeme çağrısı yoksa, sizden isteğim -anladınız mı?- isteğim, geçmeme izin vermeniz,' diyerek durumu lehimize çevirdi. Bu arada gümrük görevlileri, havaalanının güvenlik güçleri ve bilmem daha kimler etrafımıza toplanmıştı. Böylece..."

"Tamam. Anladım. Arkanızda kaç araba var?"

Birkaç saniye sessizlik oldu sonra, "İki taneydiler... Ama şu anda ikisini de göremiyorum. Şerit değiştirirken sinyal vermek zorunludur. Bazen insanlar sinyal verdiklerini sanırlar, ama..."

"Tamam. Sence ne zaman burada olursunuz?"

"Bilmiyorum. Tam paydos saati... Direksiyonda acemi bir şoför..."

Bir erkek sesinin, "Acemi mi? Kimmiş acemi? Sen kullanmak ister misin?" dediğini duydum.

Arabanın içinde birbirleriyle şakalaşan üç erkek sesi duyuldu ve Kate'in gözlerini devirerek onları izlediğini görür gibi oldum. "Geldiğinizde görüşürüz," dedim. Ona yeniden kaldığımız suitin numarasını verip, "Kate'e, eğer açıksa cep telefonuyla çağrı cihazını kapamasını söyle," dedim.

"Anlaşıldı. Sonra görüşürüz ortak."

"Tekrar teşekkürler." Telefonu kapadım.

Jill yanıma gelerek bana sıkı bir sarıldıktan sonra, "Çok rahatlamış olmalısınız," dedi.

Ben de ona sarılarak, "En azından artık bunun için kaygılanmayacağız."

Elimi tutarak bana baktı. "Havaalanında işler yolunda gitmeseydi, neler olurdu tahmin edebiliyorum," dedi.

Karşılık vermedim.

"Karınızı kimse olmadan karşılayabilmeniz için sizi şimdi yalnız bırakacağım," dedi.

"Hayır, kalın. Dom Fanelli ile tanışmanızı istiyorum..."

"Başka bir zaman. Onlar gelene kadar bir içki için." Bu sözlerden sonra yatak odasına girdi.

Birkaç saniye minibarı gözden geçirdikten sonra kendime bir skoç doldurarak pencerenin başına gittim. Kentin üzerini alçak bir bulut tabakası örtmüştü, ama televizyonda hava durumunu aktaran sunucu yarının güneşli, aydınlık bir gün olacağını söylemişti.

Ne kadar da tuhaftı, temmuz ayında anma törenine giden karıma eşlik etmek için işten yarım gün izin alarak başlayan hikaye, nerelere gelmişti.

Kate başından beri bu işin hangi noktalara varabileceğini biliyordu, ama ben bundan habersizdim. Neredeyse habersizdim.

Ve Jill Winslow ile Bud Mitchell için plajda gizli bir randevu olarak başlayan hikaye, yanlış zamanda, yanlış yerde, yanlış işi yapıyor olmanın klasik bir örneğine dönüşmüştü.

Şimdi aradan beş yıldan biraz daha fazla zaman geçmişti ve yarın Dünyanın Penceresi'nde bütün yollar kesişecekti.

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

Kapı çalındı.

Gözetleme deliğinden dışarıya baktığımda, oldukça gergin bir hali olan Kate'i gördüm. Kapıyı açmamla beraber yüzünde kocaman bir sırıtış belirdi. Çantasını antreye fırlatarak kollarını boynuma doladı. Öpüşerek, sarılarak sürüyle aptalca söz söyledik.

Bir dakika kadar sonra onu havaya kaldırarak oturma odasına taşıdım.

Gözlerini odanın içinde gezdirdikten sonra, "Ben yokken piyango mu kazandın?" diye sordu.

"Gerçekten de öyle oldu."

Yeniden sarmaş dolaş olup öpüşmeye başladık ve ihtiyar Willie Peter'in çadırının duvarlarını zorlamaya başladığını duyumsadım.

Kate elimi yakalayarak beni önce kanepeye ve sonra da kendi üzerine doğru çekti. Sanırım Jill'in kendi odasına çekilmiş olması iyiydi.

Kanepenin üzerinde birkaç dakika öpüşüp koklaştıktan sonra, "Susamış olmalısın," dedim.

"Hayır. Benimle sevişmeni istiyorum. Hemen burada. Kanepede ilk sevişmemizi anımsıyor musun?" Bluzunun düğmelerini çözmeye başladı.

"Bekle..." dedim. "Bu suiti başka biriyle paylaşıyorum." Kate başını kaldırarak çevresine bakındı. "Kiminİe?"

"Şu gördüğün benim yatak odamın kapısı. Şu kapı da bir başka odaya açılıyor," dedim.

"Ya..." Kate doğrulup otururken, ben de ayağa kalktım. Bluzunun düğmelerini iliklerken, "Öteki yatak odasında kim kalıyor?" diye sordu.

"Sana önce bir içki hazırlayayım." Minibarın başına giderek, "Hâlâ votka mı içiyorsun?" diye sordum.

"Evet John, neler oluyor? Neden buradasın?"

"Tonik?"

"Evet." Ayağa kalkarak minibarın yanına geldi. Ona içkisini uzattım, kendi içkimi de alarak, "Eve hoş geldin," dedim.

Kadehlerimizi tokuşturduktan sonra Kate gözlerini yeniden odanın içinde gezdirdi. "O yatak odasında biri var mı?"

"Evet. Otur."

"Ayakta durmak istiyorum. Neler oluyor? Havaalanında olanlar ne anlama geliyordu?"

"Eve döndüğümünden beri çok meşguldüm," dedim.

"Fazla mesai saatlerini deniz kenarında biraz dinlenerek kullanacağını söylemiştin."

"Öyle yaptım. West Hampton sahilindeydim."

Kate gözlerimin içine bakarak, "Davayla ilgilendin," dedi.

"Evet."

"Bu işi bırakmamız gerektiğini söylemiştim."

"Bunun için geçerli bir neden göremedim."

Kate, bana uzun uzun baktı. "Bu yüzden bana çok kızmış görünmüyorsun ama," dedim.

"Bu işi olduğu gibi bırakıp hayatımıza kaldığımız yerden devam etme konusunda anlaşacağımızı sanıyordum."

"Sana o çifti bulacağıma dair söz vermiştim ve bu sözümü tuttum," diye karşılık verdim.

Kate kanepeye oturarak, "Onları buldun mu?" dedi.

"Evet." Bir sandalye çekerek tam karşısına oturdum. "İlk önce tehlikede olduğumuzu bilmeni istiyorum," dedim.

"Havaalanında bunu anlamıştım zaten..." dedi ve ekledi. "İkinci ipucu da Dom'un gizlice çantama özel bir 38'lik koyması oldu."

"Umarım onu geri vermemişsindir."

"Vermedim. Bu gece burada mı kalacağım?"

"Tatlım, eğer silahın varsa bu gece burada benimle kalabilirsin," dedim.

Gülümseyerek, "Ne kadar da romantiksin," dedi.

"Dom Fanelli ile öteki iki polis neredeler?" diye sordum.

"Dom gitti. Buluşmamızın içine etmek istemediğini söyledi. Öteki iki polis memuru ise bu katta, asansörlerin orada bekliyorlar. En azından içlerinden birisinin bütün gece orada olacağını söylediler."

"İyi."

"Bana onlara neden ihtiyacımız olduğunu anlat."

"Çünkü sevgili dostun Ted Nash senden, benden ve Jill Winslow'dan kurtulmak istiyor."

"Sen ne diyorsun? Jill Winslow da kim?"

"Video kasetin yıldızı."

Başını salladı. "Ted neden? Neyse, sanırım bunun yanıtını kendim de tahmin edebilirim." Gözlerimin içine bakarak ekledi. "Bütün bunları gerektiği kadar çabuk anlayamıyorsam beni bağışla ama..."

"Çok iyi gidiyorsun."

"Uçak ve zaman farkları beni serseme çevirdi ama hepsi bu kadar da değil. Eve dönüşümün çok farklı olacağını ummuştum. Havaalanında beni sen karşılayacaktın, sonra birlikte evimize gidecektik. Ama ne oldu daha ayağımı yere basar basmaz adeta kıyamet koptu ve şimdi de sen bana tehlikede olduğumuzu ve..."

"Kate, bırak da sana her şeyi en başından anlatayım."

"Onları nasıl buldun? Ellerinde kaset var mı?"

"Bırak en başından başlayayım."

Kate bacaklarını yukarıya kanepenin üzerine çekerek, "Sözünü kesmek istememiştim," dedi.

Gözlerinin içine bakarak, "Birincisi, seni seviyorum," dedim. "İkincisi teninin rengi harika ve üçüncüsü de seni çok özledim. Dördüncüsü biraz kilo vermişsin."

Gülümseyerek karşılık verdi. "Sen de çok güzel bronlaşmışsın ve çok da zayıflamışsın. Bu gömleği nereden buldun?"

"Bu da hikayenin bir parçası."

"Öyleyse anlat bana."

Anlatmaya Kennedy Havaalanı'ndan, Yemen'den dönüşümle başladım. Sonra sırasıyla Dom Fanelli, Philadelphia ve Roxanne Scarangelo'yu anlattım.

Kate arada bir kadehini dudaklarına götürmesi dışında tamamen hareketsiz dinliyordu. Sürekli gözlerimin içine bakmaya devam ettiği halde, anlattıklarımın etkilenmiş miydi, duyduklarına inanmıyor muydu, yoksa yorgunluktan söyleyeceklerimi algılayacak durumda değil miydi, ayırt edemiyordum. Arada bir başını yukarı, aşağı sallıyor, gözlerini kocaman açıyor, ama hiçbir şey söylemiyordu.

Gece yarısı Bayview Oteli'ne yaptığım yolculuk, Bay Rosenthal'in arşivi ve Jill Winslow'un adını keşfedişimle hikayeme devam ettim.

Bu noktaya geldiğimde, "Adamı da buldun mu?" diye sordu.

"Kim olduğunu biliyorum ama o benim kontrolüm altında değil."

"Nerede peki?"

"Ted'in elinde. Şimdilik iyi, ama Ted onun işe yaramaktan çok yük olacağına karar verecek olursa, gider."

"Nereye gider?"

"Ted'in geldiği yere gider." Kate karşılık vermedi.

Ted Nash'le plajdaki buluşmamızı olduğu gibi anlatsam da, fiziksel çarpışmamızı, "Biraz boğuştuk," diyerek olduğundan zararsız göstermeye çalıştım.

Çenemdeki yara bantına baktıysa da, bir şey söylemedi.

Ona hikayeyi, Ted'in bana anlattığı şekliyle anlattım. Ted'in parmak izlerinden nasıl adamı bulduğunu ve sonra da adamın aracılığıyla Jill Winslow'a ulaştığını, Liam Griffith ve gizemli Bay Brown ile birlikte ikisini ayrı ayrı ziyaret ettiklerini ve kasetin parçalanarak yok edildiğini öğrendiklerini, adamları

kadının yalan makinesine bağlanıp bağlanmadıklarını sorduğumda, Ted'in ısrarla, kasette uçağın düşmesine bir füze saldırısının neden olmuş olabileceğine işaret eden hiçbir görüntü olmadığına kesinlikle inandığını söylediğini, bir bir anlattım. "Biliyorum bu sana çok inanılmaz gelecek, ama sanırım Ted, bana yalan söyledi," dedim.

Kate alaycı sözlerimi duymazdan gelerek, "Ted adamla kadının kasette gerçekten sevişirken göründüklerini söyledi mi?" diye sordu.

"Bu doğru. Ortaya çıkmak istememelerinin en önemli nedeni de buydu zaten."

Kate bana bakarak, "Ve sen de Jill Winslow'u buldun, öyle mi?" diye sordu.

"Evet."

"Peki o şimdi nerede?"

"Kapının arkasında."

Kate, kapıya baktı, ama hiçbir şey söylemedi.

"Her neyse, Ted Nash'in peşimde olduğunu öğrendiğim o gece, Dom'un Jill Winslow adında bir kadının yaşadığını öğrenmiş olduğu Old Brookville'e gitmek üzere yola koyuldum."

Araya zaman zaman konuyla ilgili kısaca fikirlerimi katsam da, olanları daha çok ana hatlarıyla aktarmaya devam ettim. Kendimi övmek istemem, ama hikayemi anlatırken, ne kadar müthiş bir dedektif olduğumu düşünmekten kendimi alamadım.

Jill'e 'Bir Erkek ve Bir Kadın' hakkında sorular sorduğum bölüme geldim. Karşımda dimdik oturan Kate'e, "O gece otelde, plajda çektikleri görüntüleri kameranın kasetinden, otelin kütüphanesinden ödünç almış oldukları bu filmin üzerine kopyalamış," diye açıkladım ve ekledim. "Filmin üzerine kayıt yapabilmek için boşluk olan kısma bir yara bantı yapıştırmış. Zekice, değil mi?" Zeki John.

Kate, bana sabit gözlerle bakarak, "Onda kasetin hala bir kopyası var mı?" diye sordu.

"Var."

"Sen izledin mi? Sende mi?"

"Hem izledim, hem de film bende."

"Nerede?"

"Odamda."

Kate ayağa kalkarak, "İzlemek istiyorum. Hemen şimdi," dedi.

"Daha sonra. Önce bitirmek istiyorum."

"Filmde ne görülüyor?"

"Lanet olası bir füzenin 747'yi gökyüzünden aşağıya düşürüşü görülüyor."

"Aman Tanrım..."

Kate yeniden oturarak, "Bunca yıl sonra Jill Winslow'un bütün bunları sana nasıl anlattığını, filmin bir kopyasını çıkardığını ve bu kopyanın hala elinde olduğunu nasıl itiraf ettiğini hala anlamış değilim," dedi.

Bir süre bu söyledikleri üzerinde düşündükten sonra, "Sanırım güvenini kazandım..." diye karşılık verdim. "Ama daha da önemlisi, o bu olayı bir türlü aklından çıkarmayı başaramamış, iyi bir insan. Sanırım işleri düzeltmek için yalnızca bir olanak ya da doğru zamanın geldiğine dair bir işaret bekliyordu."

Kate olumlu bir edayla başını salladı. "Anlıyorum. Ama o neler olacağını anlıyor mu? Yani evliliği, hayatı, sevgilisi... Adı neydi?"

"Bud. Anlıyor. Bu konuyla sorunu olan kişi yalnızca Bud."

"Peki Jill Winslow güvenilir bir tanık mı?"

"Evet öyle." Kate'e Plaza'ya gelişimizi, Ölü Ted'le yaptığım telefon konuşmalarını, Jill'in kocasından ve eski sevgilisinden aldığı mesajları ve en son Ted'in Jill'e bıraktığı mesajı anlattım.

"Zavallı kadın," dedi Kate. "Bütün bunları nasıl karşılıyor?"

"Oldukça iyi. Sen geldiğine göre, artık daha da iyi olacaktır. Konuşabileceği bir kadına ihtiyacı var."

"Bu senden beklenmeyecek kadar duyarlı bir düşünme biçimi. Yeni gömleğinin yeni kimliğiyle

herhangi bir ilgisi var mı?"

"Hayır," diye karşılık verdim. "Ayrıca patronumuzu da aradım. Ve Jack Koenig'in de bu konuda bir şeyler bildiğini ve şu anda iki ateş arasında kaldığını sana anlatmak zorundayım."

Kate bu sözlerim karşısında oldukça şaşırmişti. İnanamayan bir edayla, "Bundan emin misin?" diye sordu.

"Orada bazı şeylerin doğru gitmediğinden eminim."

Bu sözlerime karşılık vermedi. "Peki şimdi Bayan Winslow ve video kasetle ne yapacağız?" diye sordu.

"Yarın sabah için, Ted Nash, Liam Griffith, başsavcılıktan bir yetkili, Jill Winslow, belki eski sevgilisi Bud Mitchell, gelmek istememesine karşın katılması için ikna etmeyi başardığım Jack Koenig ve başka birkaç kişinin daha katılacağı bir toplantı ayarladım."

"Toplantı nerede olacak?" diye sordu.

"Sen ve New York'taki son gecemiz hiç aklımdan çıkmadı, bu nedenle saat sekiz buçukta kahvaltıya Dünyanın Penceresi 'nde toplanmamızı önerdim."

Bir süre düşündükten sonra, "Sanırım orası uygun bir yer... Halka açık..."

"Ve bir araya geldiğimizde oraya tekrar gitmeye karar vermiştik."

"Orada, son defaki gibi hoşça vakit geçireceğimizi sanmıyorum," dedi. "Sence bu izlediğimiz yol, doğru yol mu?"

"Sen olsan ne yapardın?"

"Doğruca en yüksek makama, FBI'ın Washington'daki genel müdürlüğüne giderdim."

"Ben Washington'da kimseyi tanımıyorum ve kendimi burada güvende hissediyorum. Washington'da kime güvenilebileceğimizi bilmiyoruz."

"Bu biraz paranoyaklık değil mi?"

"Her ne haltsa. Washington çok uzakta. Gel Washington'da tanımadığımız şeytanlarla buluşmadan önce, burada tanıdığımız şeytanlarla buluşalım."

Kate bir süre düşündükten sonra, "Sence bu örtbas işine kimler karışmış olabilir? Ve niye?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Ama şu anda bunu sorun da etmiyorum. Bakalım boklar su yüzüne çıkınca, kim kaçacak delik arayacak?"

"Umarım Jack bu işin içinde değildir," dedi.

"Kimin işin içinde olduğu umurumda değil, Kate. Bu işe karışanların hepsi tepetaklak düşmeli."

Kate, bana bakarak, "Bu işin... Sanırım buna komplo diyebiliriz... Ta en uca kadar gidiyordur," dedi.

"Bu benim sorunum değil."

"Ama olabilir. Beni meşgul eden nokta da bu. Bir bakarsın iş o kadar büyük, o kadar köklüdür ki, ortaya hiçbir şey çıkmaz ve sonunda da tepetaklak yuvarlanan biz oluruz."

"Sen bu işe karışmak zorunda değilsin."

Bana öfkeli bir bakış fırlattıktan sonra, "Bunu aklından bile geçirme," dedi. Bana sıkıca sarılarak, "Bu işi ben başlattım. Ve ikimiz birlikte sona erdireceğiz," dedi.

"Evet öyle." Kate de bu işe en az benim kadar batmıştı ve tek kurtuluş yolu, öteki tarafa çıkıp gün ışığına ulaşana dek kazanmaya devam etmekte.

"Haydi kaseti izleyelim," dedi.

"Belki önce Jill Winslow'la tanışsan iyi olur."

"Şey... Sen ne diyorsun?"

Elinde hem kanıt, hem de görgü tanığı olduğunda, genellikle tanıkla konuşmadan önce kanıtı bakarsın, ama içinde bulunduğumuz durum biraz daha karmaşıktı. Bu nedenle Kate'in kaseti izlemeden önce Jill'le tanışmasının daha iyi olacağına karar vermiştim. Yoksa Kate'e önce kaseti izletmeli, oda arkadaşımı ona sonra mı tanıştırmalıydım?

"Hım... Şey, bence ilk önce Jill Winslow'la tanışmalısın, bu kaseti daha iyi anlamana, belli bir bakış

açısı kazanmana yardımcı olabilir."

"Pekâlâ. Odasında mı?"

"Evet. Yine kiliseye gitmediyse elbette." Yatak odasının kapısını tıklattım. "Jill? Bayan Winslow?"

"Evet?" diye karşılık verdiğini duydum. "Uygun musunuz?"

Jill kapıyı açtı ve ben, "Jill, karım Kate'le tanışmanızı istiyorum," dedim.

Jill gülümseyerek Kate'in yanına gitti ve onunla tokalaştı. Jill, "Sizinle tanıştığımıza çok sevindim," dedi. "Siz henüz havaalanındayken John sizin için oldukça kaygılıydı."

"Sonradan anlaşıldığı üzere, bunda hiç de haksız değilmiş," diye karşılık verdi Kate. "Ben de sizinle tanıştığımıza çok sevindim."

Durumu değerlendirmeye çalıştım, ortalık sakin görünüyordu. Kate kıskanç bir kadın değildi, ayrıca tam bir profesyoneldi, ayrıca Jill Winslow da her haliyle tam bir hanımefendi, plajdaki seks serüvenini göz önünde bulundurmazsak tabii. Ama bu da çok uzun bir zaman önceydi.

Kate, Jill'e, "John bana son birkaç gün hakkında bilgi veriyordu," dedi. "Bütün bunlar olurken siz nasılsınız?"

"İdare ediyorum, teşekkürler." Ve ekledi. "Kocanız tıpkı bir kaya gibi."

Bu çok parlak bir benzetme olmasa da, Kate kibarca, "O insanı asla yarı yolda bırakmaz," diye karşılık verdi ve ekledi. "Ortaya çıktığınız ve her şeyi bu kadar dürüstçe aktardığınız için çok teşekkür ederim. Bütün bunların sizi nasıl etkilediğini tahmin bile edemiyorum."

"Doğrusunu isterseniz, kendimi beş yıl öncesine göre çok daha iyi hissediyorum," diye karşılık verdi Jill.

"Neden biraz şu köpükten tatmıyoruz?" diye önerdim.

Bir şişe şampanya açarak, üç kadeh doldurdum. Kadehlerimizi tokuştururken, "Kate'in eve dönüşüne ve Jill'in burada oluşunun şerefine içelim," dedim.

"Ve büyük bir dedektife," diye ekledi Kate.

"Ve... Kazada yaşamlarını yitirenlere..." diye ekledi Jill.

İçkilerimizi sessizce içtik. Sonra Jill, "Çok özel olması gereken bir ana karşıyormuşum gibi geliyor bana," dedi.

Kate çabucak, "Kesinlikle doğru değil bu. John ve ben siz gelmeden önce kucaklaşıp öpüştük zaten. Birbirimize savaş öykülerimizi daha sonra da anlatabiliriz," diye karşılık verdi.

"Çok incesiniz, ama ben..."

Kate, Jill'in sözünü keserek, "Hayır, burada kalmak zorundasınız. Size sormak istediğim o kadar çok soru var ki! Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Aslında bu pek uzun bir öykü sayılmaz," dedi Jill. "Ve şimdi anlıyorum ki, ben gerçekten yapmamam gereken bir şey yapmışım. Gizli bir ilişki yaşamaktan söz etmiyorum. Söylemek istediğim, ben beş yıl önce ortaya çıkacak kadar cesur olmalıydım. Eğer bunu yapmış olsaydım pek çok hayat mahvolurdu, ama benimki dahil olmak üzere çok insanın hayatı da daha iyi olurdu."

Kate bir süre Jill'i süzdü. Onun da Bayan Winslow'dan, tıpkı o pazar sabahı ilk karşılaştığımızda benim etkilenmiş olduğum gibi etkilendiğini görebiliyordum. "Bazen vermemiz gereken zor kararları vermeyiz," dedi Kate, Jill'e. "Bazen bu tür kararları ancak uzun bir ruh çatışmasından sonra verebiliriz."

Jill, "Kocanız kapımı çaldığında, bu benim için uygun zamanın geldiğini gösteren bir işaret gibiydi," diye karşılık verdi. Yan gözle bana bakıp gülümsedikten sonra, "Ayrıca John son derece ikna edici biri. Ama hala doğru olan şeyi kendi başıma yapmamışım gibi geliyor bana," diye ekledi.

"Bana kapıyı gösterebilirsiniz, ama bunu yapmadınız," dedim. "Size söylemek istediğim bir şey daha var, eğer kaseti beş yıl önce teslim etmiş olsaydınız, büyük bir olasılıkla yok edilirdi. Kısacası, kader mi yoksa şans mı bilmiyorum, ama işler olabilecek en iyi biçimde gelişti."

Bir süre oturup çene çalmaya devam ettik. Biz buna, tanıştı rahatlatmak, onun güvenini kazanmak ve doğru şeyi yaptığına ikna etmek de deriz.

Ayrıca Kate ile Jill'in biraz olsun birbirlerine ısınmalarını istemiştik, ki görünüşe göre bu da

gerçekleşmişti. Kate'in zor durumlarında Jill'in elini tutacak bir arkadaş haline gelebileceğini bile hayal edebiliyordum artık. Bu işin yankıları daha çok uzun süre devam edecekti, bu nedenle de işlerin bu yönde gelişmesinden son derece hoşnuttum.

Bir ara Kate, Jill'e, "John'un gömleğini siz mi seçtiniz?" diye sordu.

"Evet, ben seçtim. Otel odasından çıkması mümkün değildi ama benim için bir sakıncası yoktu, bu yüzden gidip ona temiz bir gömlek aldım."

Kate, Jill'e bakarak, "Mercan rengi ona gerçekten pek yakışmış. Yanık tenini ortaya çıkarmış. Aslında hiç şık ve moda şeyler giymez," dedi ve sordu. "Gömleği nereden aldınız?"

"Barney's' den. Orada harika erkek giysileri satılıyor."

Kendimi bu sohbetin dışında kalmış hissederek ayağa kalktım ve, "Asansörlerin önünde bekleyen devriye polisiyle konuşmaya gidiyorum," dedim. "Bir saat kadar dışarda kalacağım. İsterseniz ben yokken kaseti izleyebilirsiniz. Kaset döşeğimin altında gizli."

Suitten ayrılarak, asansörlere doğru koridor boyunca ilerlemeye başladım.

Üniformalı polis memuru asansörlerin önündeki küçük lobide kumaş kaplı sandalyelerden birisine oturmuş, Daily News okuyordu. FBI kimliğimi ve NYPD dedektif lisansımı göstererek, kendimi ona tanıttım.

Boş sandalyelerden birisine oturup, "İzinli misiniz?" diye sordum. Künyesinde Alvarez adı okunan genç polis memuru, "Evet, şu anda para almadan ikinci mesai yapıyorum," diye karşılık verdi.

"Dedektif Fanelli'ye yardımcı olabileme şansı zaten büyük bir ödüldür," dedim.

Gülerek, "Evet," dedi. "Kim bu adam? Polis müdüründen daha fazla gücü var."

"Fanelli işlerini iyilik yaparak ve iyilik borçlarını ödeterek yürütür."

Polis merkezinde en geçerli akçe iyiliklerdir. Para alamazsın, bu nedenle yaptığın işin karşılığını iyilik borcu olarak alır, iyilik alacaklarını biriktirirsin. İşlerini yürütmenin, ilerlemenin ve boğazına kadar çamura batmamanın tek yolu budur.

"Öyle mi?"

"İstersen sana bu konuyu etraflıca anlatabilirim."

Devriye polisi Alvarez'yi karşıma alıp, ona dünyasının nasıl işlediğini anlatmaya koyuldum.

Başlarda anlattıklarımı can sıkıntısı içerisinde dinlerken, karşısında gerçek bir ustanın oturmakta olduğunu ayımsamasıyla ilgisi uyanmış, aradan yarım saat bile geçmeden, soruları art arda, yanıtlayamayacağım kadar hızlı patlatmaya başlamıştı. Sağ elimin önünde yere diz çökmesini beklerken, o tersine sandalyesini tam karşıma çekmiş ve asansörleri gözleme işi de bana kalmıştı.

Karşılığında para almadan yerine getirdiği bu görevden gerçekten büyük yarar sağlamıştı, ama gerçeği söylemek gerekirse benim bundan sağladığım yarar çok daha büyüktü.

Bir saat sonra ayağa kalkarak, "Ne zaman nöbet değiştiriyorsunuz?" diye sordum.

"Gece yarısı."

"Tamam, senden bana bir iyilikte bulunmanı isteyeceğim. Sabah yedi buçukta burada ol."

"Başka bir arkadaş gelecekti..."

"Ben seni istiyorum."

Ona kartvizitimi uzatıp, "Uyanık ve dikkatli ol," dedim. "Bu asansörlerden inmesi muhtemel adamlar sıradan suçlu değil, hepsi de iyi eğitilmiş birer profesyonel. Eğer mecbur kalırlarsa seni kalbinin tam ortasından vururlar. Tabancanı kılıfından çıkar ve belinde hazır tut, gazeten de kucağında kalsın. Eğer tehlike kokusu alırsan silahını çek ve gerekirse de ateşle."

Devriye memuru Alvarez'in gözleri iri iri açılmıştı.

Omzunu sıvazladıktan sonra gülümseyerek, "Sakin otel müşterisi vurayım deme," dedim.

Suite geri döndüm. İçerisi karanlıktı, çünkü Kate ile Jill video kasetin son dakikalarını izlemekle meşguldüler.

Minibardan bir soda alıp içtim. Işıklar yandı, ama kimse konuşmadı.

"Neden oda servisini çağırıyoruz?" diye sordum.

Kate, Jill ve ben yemek masasına geçmiş, hafif bir akşam yemeği yiyorduk. Video kaset konusunu ne ben açmıştım, ne de onlar.

Bundan böyle cep telefonlarımızı açmamamızı önermişim, çünkü bu andan itibaren kim ne mesaj bırakırsa bıraksın, bu hiçbir şeyi değiştiremeyecekti. Telefon beklediğim tek kişi Dom Fanelli'ydi ve o da oda telefonundan arayacaktı.

Yemek boyunca genellikle Yemen, Tanzanya ve Old Brookville hakkında konuştuk. Neyse ki yanımızda slayt filan yoktu!

Kate'in Tanzanya'daki görevi ve büyük elçiliğin bombalanması olayı gibi benim Yemen'deki görevim ve USS Cole davası da Jill'in çok ilgisini çekmişti. Bizim meslekte yaptıklarımız konusunda alçakgönüllülük göstermemiz, her zaman temkinli davranmamız öğretilir, ama bu insanların gözünde daha da ilginç bir hale gelmemizi sağlar. Sana'ya giderken, çölün ortasında at sırtında cipime saldıran Bedevi hikayesini anlatmayı düşündüysem de, bu hikaye için henüz iyi bir son bulamamıştım.

Kate de Long Island'ın Altın Sahil'indeki yaşamla çok ilgili görünüyordu ve Jill de bizim alçakgönüllü anlatma biçimimizden ilham alarak, "Orada yaşam sizin düşündüğünüz kadar ilginç ya da ışıltılı değildir. Yardım balolarından, davetlerden, moda gösterilerinden, kulüplerden, insanların servetlerini sergiledikleri bütün bu etkinliklerden bıktım usandım. Ağız sulandırıcı dedikodular bile ilgimi çekmiyor artık."

"Dedikoduya bayılırım ve servet sahibi olmaya da alışabilirim," dedim.

İçinde bulunduğumuz koşulları göz ardı edersek, gerçekten çok eğlenceli bir akşam yemeği yiyorduk. Ne var ki geleceğin ağır perdesi üzerimizde asılıydı ve bu gelecek ertesi gün saat 08.30'da başlayacaktı.

Akşam saat on gibi oda telefonu çaldı. Almacı kaldırarak, "Alo!" dedim.

Dom Fanelli, "Hey, seni iş başında rahatsız etmiyorum ya!" dedi.

"Hayır. Ne vardı?"

"Birincisi, bu öğleden sonraki küçük çatışma ürün vermeye başladı." Ve ekledi. "Sanki arı kovanına çomak soktuk. Bu heriflerin oldukça forslu dostları var."

"Ama bu uzun sürmeyecek."

"Doğru. Eğer onları yenmeyi ya da onlara katılmayı başaramazsan, onları öldürmeni öneririm. Haksız mıyım? Her neyse -yarına gelince- üç polis memuru ayarladım, içlerinden ikisi mesai yapan üniformalı polis, biri de polis müfettişi. Birkaç dedektif ve sivil polis de buldum ama sanırım burada önemli olan üniformalı polislerin varlığı, değil mi?"

"Doğru."

"Senin saat 08.30'da Dünya Ticaret Merkezi'nin kuzey kulesinde olman gerekiyor. Bizim arkadaşlar saat sekizde orada olacaklar ve seninle saat 08.15'te Central Park'ın güneyindeki otel girişinde buluşabilirler. Tamam mı?"

"Tamam."

"Nasıl gidileceğine sen karar verirsin. Ayrı ayrı arabalarda mı gidersiniz, önde ve arkada birer polis arabası olma koşuluyla her birlikte aynı arabaya mı binersiniz, sen belirlersin. Ben olsam üç arabaya dağılır, buluşma yerine ayrı ayrı giderdim."

Yan gözle Jill ile Kate'e bakarak, "Haklısın," dedim.

"Tamam, yarın seçim günü. Eylülün ilk salısı. Bunu biliyor muydun? Oy vermeyi unutma. Her neyse, bu nedenle, insanlar vatandaşlık görevlerini yerine getirdikten sonra işlerine gidecekleri için, sabah trafiği biraz farklı olacaktır. Ama biraz gecikseniz bile, nasıl olsa siz gelmeden toplantıya başlayamazlar."

"Doğru."

"Pekâlâ, bizim arkadaşların bütün yol boyunca, 107. kata çıkana kadar yanınızda kalmasını istiyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Toplantıdan sonra da sizi alıp başka bir yere götürmelerini istiyorsun."

"Evet. Muhtemelen yeniden Plaza'ya döneceğiz. Ayrıca yarın gündüz ve gece boyunca, bu oyunun nasıl sona ereceğini anlayana kadar, asansörlerin önünde nöbet tutulmasını da istiyorum."

"İşte bu sorun olabilir. Neden olduğunu da sana hemen söyleyeyim, bu gece polis müdürünün ofisinden beni aradılar ve nazikçe neyin peşinde olduğumu sordular. Ben, elbette, neden söz ettiklerini anlamadığımı söyledim. Görünüşe göre bu adam Washington'dan, bana kimliğini açıklamadığı birisinden, bu konuda bir telefon almış ama bunun nedeni hakkında en ufak bir fikri bile yok. Yani kısacası ortak, söylediklerine göre federal tanık korumaya giren bu iş için seni daha fazla kent polisiyle desteklemem mümkün olmayabilir. Capisee?"

"Capisco."

"Yani, bizim amacımız federallerin ayaklarına basmak filan değil ve ben sana yalnızca bir kibarlık yapıyorum. Ne var ki federaller, tanışına göz kulak olmak için adam sağlamaktan mutluluk duyacaklarını söylüyorlar."

"Evet, bundan hiç kuşku yok."

"Bu konuyu toplantıda halledersin. Ama yarın sabah orada olacağız, sizi Dünya Ticaret Merkezi'nin kuzey kulesine götüreceğiz ve oradan çıkarıp, tekrar otele geri götüreceğiz. Sana ancak bu kadarı için söz verebilirim John. Bundan sonrasını ben de bilemiyorum. Bu işi toplantı sırasında yoluna koymalısın."

Yeniden yan gözle, dikkatle bana bakmakta olan Jill ve Kate'e baktım. Dom'a, "Bizi izlenmeden buraya ya da aklıma gelecek başka bir yere götür, gerisini ben hallederim," dedim.

"Belki gazetelere başvursan iyi olur," diye önerdi. "Örneğin sizi Dünya Ticaret Merkezi'nden doğrudan Times'a götürebiliriz. Orayı önceden arar, meraklı araştırmacı muhabirlerin sizi beklemesini sağlarım."

"Bunu düşüneneğim."

"Düşünmek için çok fazla zaman kaybetme dostum. Bu hergelelerin çok sert bir maç çıkaracaklarını sana şimdiden söyleyebilirim. Ve ben onların yerinde olsam, kadın için doğrudan bir tutuklama emri çıkarttırdım."

Yan gözle Jill'e baktıktan sonra Dom'a, "Tutuklama emri çıkartmak ayrı, bunu zor kullanarak elde etmeye çalışmak ayrı," dedim.

"Biliyorum. Gücümüzü gerçekten kanıtlamak zorunda kalacağız. Ama bütün bunları neden yapıyoruz ki?"

Karşılık vermedim.

"Bak bu iş için doğru kişilere başvurmak zorundasın, ama Dünya Ticaret Merkezi 'ne gelecek adamların bu iş için doğru kişiler olduklarından emin değilim. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum. Ama başlamak için iyi bir yer." Gerçekten burada söz konusu Nash, Griffith ve belki bir de Koenig'le şahsen yüzleşebilmemdi. Eğer bir aslanla yüzleşmek istersen, bunun için aslanın inine gidersin. "Orası bir kere halka açık bir yer Dom," dedim. "Dünyanın Penceresi. Daha genel bir yer bulamazsın. Ayrıca oraya kimin geleceğini ve söyleyecek neleri olduğunu merak ediyorum."

"Tamam. Bu senin davan ortak. Eğer benim davam olsaydı hükümetten tek kişiyle görüşmeden önce en az yüz tane basın bülteni bastırırdım. Ama bu senin yapacağın bir şey değil. Belki de bunu Kate'le konuşmalısın."

"O da benimle aynı şeyi hissediyor."

"Tamam," dedi. "Saat sekizde Dünyanın Penceresi'nde olacağım ve birkaç arkadaşla birlikte başka bir masada kahvaltı edeceğim. Oldu mu?"

"Sağol."

"Orası çok pahalı bir yer."

"Benden olsun."

"Dalga geçme. Kate tabancama iyi bakıyor mu? Onu tertemiz geri isterim, ona göre. Çantasından makyaj malzemesi filan bulaşmasın sakın."

Gülümsedim. "Ona kendin söyle," dedim. "Ha bu arada, kapımın önünde nöbet tutan devriye polisi Alvarez'i belki biraz kanatlarının altına alsan fena olmaz. Onun yarın sabah yine burada olmasını istiyorum."

"Öyle mi? Bakalım senin poponu kurtarmak için neler yapacak. Ha, Kate'le oda arkadaşının tanışma töreni nasıl geçti?"

"İyi."

"Hiç aksilik, pençe gösterme filan olmadı mı?"

"Hayır."

"Çok imrenilecek bir yaşam sürüyorsun."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bunu biliyorum. Yarın fazla terleme sakın. Her şey ayarlandı."

"İyi. Yarın sabah görüşürüz," diyerek telefonu kapadım.

Kate, "Her şey ayarlandı mı?" diye sordu.

"Evet."

Jill, "Herhangi bir sorun var mı?" diye sordu.

"Hayır." Ona doğru gülümseyerek, "Dünya Ticaret Merkezi'ne altı kişilik polis eskortu eşliğinde, üç arabayla gideceğiz," diye ekledim. "Bir bakan ya da belediye başkanına bile böyle bir hizmet sunulmuyor."

Gülümsedi.

"Pekâlâ, yarın sabah erken kalkacağız," dedim. Ve çok da arzuluym. "Bu yüzden yatıp biraz dinlensek iyi olacak." Seks.

Herkes ayağa kalktı. Jill, "Sanırım, biraz hasret gidermek istersiniz. Size iyi geceler," dedi.

Jill odasına gittikten sonra Kate, bana, "Çok hoş biri," dedi.

"Tanık olarak da çok iyi olacağından eminim."

"Sanırım sana hafif tutkun."

"Ben öyle düşünmüyorum."

"Ağızından çıkan her sözü pür dikkat dinledi ve arada sana sürekli kaçamak bakışlar fırlattı."

"Hiç fark etmedim." Kaseti video cihazından çıkararak, "Haydi, gidip yatalım," dedim.

Ben Kate'in yol çantasını alırken, o da içinde tabancanın durduğu el çantasını aldı ve birlikte yatak odasına girdik. Kapıyı kapatarak, "Canım seni acayip istiyor!" dedim.

"Çaresine bakarız." Tabancayı yatağın başucundaki komodine bıraktıktan sonra soyunmaya başladı ve, "Bir geceliğim bile yok. Bagajım havaalanında bir yerlerde," dedi.

"Senin geceliğe ihtiyacın yok zaten tatlım."

O daha bluzunu çıkarırken, ben kendimi çınlıplak yatağın üzerine atmıştım. Kate gülerken bana baktı ve, "Bu bir rekor," dedi.

Tamamen soyunarak yanıma, yatağa girdi. Yana doğru kıvrılarak bana baktı ve çenemdeki yara bantına dokunarak, "Bu nasıl oldu?" diye sordu.

"Sevgili arkadaşın Nash yumruk attı."

"Havaalanında o da pek iyi görünmüyordu. Suratı şiş ve yara bere içersindeydi. "

Bu uzun zamandır aldığım en iyi haberdirdi doğrusu. "Ne yapalım, bu işi kendi yöntemlerimize göre çözmeye çalıştık."

"Hiç sanmıyorum."

Konuyu değiştirmek amacıyla, "Seks," dedim. Ama ben daha herhangi bir girişimde bulunmadan Kate, "O kasetteki sahneler son derece açık saçtı," dedi.

"Evet. Adamın kaseti neden sildiğini ve Jill'in kopyasını bugüne dek sakladığını anlıyorsun değil mi?"

"Anlıyorum... Kaseti sana göstermek sanırım onun için hiç de kolay olmamıştır. "

"Durumu onun için olabildiğince kolaylaştırmaya çalıştım," dedim ve ekledim. "Aynı kasette hem seks sahneleri, hem de bir cinayet sahnesi varsa, önemli olan cinayet sahnesidir. O da bunun

bilincindeydi."

"Evet, teorik olarak bunu biliriz. Ama kasetteki görüntüler sana aitse... Her neyse, tanıştığım kadınla görüntülerdeki kadının aynı olduğuna inanmakta zorluk çektim."

"İnsanoğlu oldukça çok yönlü ve karmaşık bir yapıya sahiptir."

"Bu senin için geçerli değil."

"Teşekkür ederim. İşte seni bu kadar çok sevmemin nedeni de bu."

Kate birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Yarın herhangi bir sorunla karşılaşacak mıyız?" diye sordu.

"Sanmıyorum." Dom'un söylediklerini özetle aktardıktan sonra, "Bu tür yerel sidik yarışlarında NYPD genellikle FBI'ı alt eder," dedim.

"Peki ben FBI ajanı olarak ne yapacağım? Orada öylece durup şaşkın şaşkın olan biteni mi izleyeceğim?"

"Sana göre doğru olan neyse, onu yap. Eğer gitmen gerektiğini düşünürsen de git. Bunu anlayışla karşılarım."

Kate gözlerini tavana dikerek uzunca bir süre öylece yattı, sonra, "Neden sanki bir polisle evlendim?" dedi.

"Hey, ben neden bir FBI avukatıyla evlendim?"

Bir süre hiç konuşmadı sonra gülererek, "Sen hayatı daha ilginç duruma getiriyorsun," dedikten sonra, "Yatak örtüsünün altındaki benim tabancam mı, yoksa sen misin?" diye sordu.

"Sevgilim, o benim otuz sekiz kalibrelik özel polis silahım."

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Plaza'nın Central Park'a bakan güney girişinde durup caddeye baktım. Saat 08.11'di ve görünürlerde henüz hiç mavi-beyazlı yoktu.

Başımı çevirip camlı kapıdan içeriye baktığımda, Kate ile Jill'in Oak Bar'ın girişinin yakınında durduklarını gördüm; dışarı çıkmak için benden işaret bekliyorlardı. Yanlarında da devriye polisi Alvarez vardı.

Caddenin karşı tarafında, yolcu bekleyen faytonlar dizilmişti. Kapıcı, "Size taksi çağırmanı ister misiniz beyefendi? Yoksa arabanızın getirilmesini mi bekliyorsunuz?" diye sordu.

"Atımı bekliyorum."

"Evet efendim."

Çok güzel bir gündü, birden pazar sabahından beri güneşe ve açık havaya çıkmamış olduğumu ayırımsadım.

Bu arada saat 08.13 olmuştu ve polis memurları Midtown North'dan geleceklerdi ve eğer biraz acele etmiş olsalardı, çoktan gelmiş olmaları gerekirdi. Böyle bir organizasyonun en tehlikeli noktası saklandığın güvenli yer ile sözleşmiş olduğun insanların gelmesini beklediğin cadde arasında bulunan bu noktadır.

Saat 08.15'te yolun başında, ışıkları da, sirenleri de kapalı üç polis arabası görüldü. Kate'e işaret verdikten sonra kaldırım kenarına çıkarak, elimi havaya kaldırdım. En öndeki araba farlarını yakıp söndürdükten sonra hızını arttırdı ve tam önümde ani bir duruşla durdu. Diğer iki araba da kısa aralıklar bırakarak kaldırıma yanaştılar. Öndeki iki arabada bulunan polis memurlarına kimliğimi göstererek, "Daha önce konuşulduğu gibi Dünya Ticaret Merkezi'nin Kuzey Kulesi'ne gidiyoruz. Işık ve sirene gerek yok. Arabalar birbirine yakın takipte olmayacak. Aşırı hıza da gerek yok, ama saat 8:30'da oraya varmalıyız." Ve ekledim. "İzlenip izlenmediğimizi sürekli kontrol edin ve trafik ışığı dışında kesinlikle durmayın."

Her ikisi de evet anlamında başlarını salladılar. Sağ ön koltukta oturan kadın polis memuru, "Bu konuda hepimiz kesin talimat aldık," dedi.

"İyi."

Bu arada Kate, Jill ve devriye polisi Alvarez de kaldırıma, yanıma gelmişlerdi. Jill'e dönerek, "İşte

arabanız, hanımefendi," dedim.

Jill gülümseyerek, "Bugüne dek hiç polis arabasına binmedim," dedi.

Bunu söylemeyi pek istemesem de, "Buna alışsanız iyi olur," dedim ve, "Daha önce konuştuğumuz gibi, hepimiz Dünya Ticaret Merkezi'nin lobbiesinde buluşacağız. Ve sizin yanınızda sürekli olarak en az iki polis memuru olacak," diye ekledim.

Jill, "Orada görüşürüz öyleyse," dedikten sonra Kate'e yönelerek, "Sizinle de öyle," dedi.

Bana göre Jill oldukça sakin görünüyordu. Tek isteğim daha sonra işler çirkinleştiğinde de bu sakinliğini koruyabilmesiydi. Alvarez işaretim üzerine Jill'i ortadaki polis arabasının arka koltuğuna oturtuktan sonra, daha önce benden almış olduğu talimata göre yeniden benim yanıma döndü.

Kate'le birbirimize baktık. Bu noktada söylenecek pek bir şey yoktu, bu nedenle öpüşmekle yetindik. Kate, "Birazdan görüşürüz," diyerek öndeki arabaya geçti.

Yanımda duran devriye polisi Alvarez'e dönerek, "Bu sabah kendini güçlü hissediyor musun?" diye sordum.

Gülümseyerek, "Evet efendim," diye karşılık verdi.

Ceketimin içinden 'Bir Erkek ve Bir Kadın'ı çıkardım. Bu Jill'in kaydetmiş olduğu kasetti ama üzerinde ambalajı yoktu. Kaseti Alvarez'e vererek, "Bunu hayatın pahasına koru," dedim. "Gerçekten hayatın pahasına."

Alvarez kaseti pantolonunun not defterini koymak için özel yapılmış normalden büyük arka cebine koyup bana, "Bugüne dek birilerinin New York polisinin elinden bir şey almayı başardığını hiç duydunuz mu?" dedi.

Omzunu sıvazlayıp, "Orada görüşürüz," dedim.

Alvarez ortadaki arabanın arka koltuğuna, Jill'in yanına oturdu.

Ben de üçüncü arabaya geçip oturdum. Ben en arkadaki arabadan olup biteni gözleyebilecek, Kate ise en ön arabada, eğer gerekirse plan değişikliğinde bulunabilecekti. Orta arabada yanında iki polis memuru ve Alvarez olan Jill de, korunaklı pozisyondaydı.

Benim arabamda bulunan tüfekli polis bir yardımcı komiserdi. El telsizine bir şeyler söylemesiyle en öndeki araba Central Park South'da, pek az kimsenin yakayı sıyırmayı başardığı yasak bir U-dönüşü yaptı ve üç araba konvoy halinde ilerlemeye başladık.

Komiser yardımcısına, "Hangi yol izlenecek?" diye sordum.

"Eğer başka bir tercihiniz yoksa, en çabuk yol olan Batı Yakası üzerinden gitmeye karar verdik."

"Güzel," diye karşılık verdim. "Birtakım insanların bizi engellemek için her şeyi deneyeceklerini biliyorsunuz, değil mi?"

"Evet. İstedikleri kadar denesinler."

"Bütün arkadaşlar, tek tek, ne yapacaklarını iyice anladılar mı?"

"Evet."

"Eee, buna göre FBI hakkında ne düşünüyorsunuz bakalım?"

Gülerek, "Yorum yok," dedi.

"Ya CIA hakkında?"

"Hiç CIA ajanıyla karşılaşmadım."

Şanslı adam. Arkama yaslanarak saatime baktım. 08.21'i gösteriyordu ve trafiğe bakılırsa on dakika kadar gecikebilirdik ki bu da hiç fena olmazdı. Nash ile kahvaltı kulübü, bizim erken geleceğimizi düşünerek, zaten her durumda on beş dakika önceden orada olacaktı. Sütlü kahve eşliğinde oturup biraz terlemelerinde sakınca yoktu.

Toplantıların büyük çoğunluğu birer akıl oyunudur ve bu da tam anlamıyla bir âlem olacağı benziyordu.

Yoğun trafikte ilerlemeyi sürdürdük. On beş dakika sonra 12. Cadde olarak da bilinen, Joe DiMaggio hızlı yolundan güneye doğru yol alıyorduk. Sonra Hudson Nehri boyunca ilerleyen West Sokak'ı boyunca ilerlemeye başladık. Burada trafik pek yoğun değildi ve böylesine güneşli bir günde bu yolda

ilerlemek oldukça zevkliydi de.

Ticaret Merkezi'ne yaklaşık beş millik yolumuz kalmıştı ama orayı çoktan gözüme kestirmiştim bile.

Ceketimin içinde olay film 'Bir Erkek ve Bir Kadın' vardı. Kaseti Jill'den almış olduğum, üzerinde 'Bayview Otel'i'ne aittir, lütfen iade ediniz' yazılı olan karton ambalajın içine koymuştum. Eğer oraya vardığımızda FBI herhangi bir arama ve tutuklama emri çıkarmayı başarmışsa eğer, bu belgeyle beni, Kate'i ya da Jill'i safdışı bırakıp kaseti -ya da kaseti ve bizi- alıp başka bir yere götürebilirdi. Ama kasetin onda olduğundan kuşkulansalar bile bu emri devriye polisi Alvarez'e karşı kullanamazlardı.

Ne olursa olsun, Nash ile arkadaşlarının yaklaşık üç yüz kişinin kahvaltısı ettiği halka açık bir restoranda olay çıkarmak isteyeceklerini pek sanmıyordum. Ama o anki ruh halime göre kim bilir belki elimdeki 'Bir Erkek ve Bir Kadın' filminin kesilmemiş, bütün versiyonunu onlara verebilirim.

Ön camdan dışarıya baktım ve Jill ile Alvarez'in bulunduğu devriye arabasını gördüm ama içinde Kate'in bulunduğu en öndeki araba görünmüyordu. Trafik ilerlemekle birlikte karmakarışıkta, o sabah yollarda trafiği altüst eden pek çok kamyon vardı.

Saatime baktım; 08.24'tü. Otuzuncu Sokak'daki helikopter alanını az önce geçmiştik ve şimdi de Chelsea rıhtımına geliyorduk. Bu hızda üç mil daha ilerledik mi, saat 08.34 gibi Kuzey Kule'nin yan tarafında bulunan Vesey Sokak'ına varmış olacaktık.

Araba yolculuğumuz sırasında, lobiye girerken ya da asansörle 107. kattaki Dünyanın Penceresi'ne çıkarken, herhangi bir sorunla karşılaşmayı beklemiyordum. Aslında tarafların bir araya gelip konuşacağı bir durum değerlendirmesinden ibaret olan toplantıda da bir sorun çıkacağını sanmıyordum.

Sabırlı, açık göz ve kimi zaman kurnaz da olabilen Nash denen herifin beyninin nasıl işlediğini biliyordum. Nash benim oraya kimlerle geleceğimi görmek, söyleyeceklerimi duymak, Jill Winslow'u ölçüp biçmek ve bizde gerçekten bir kaset olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Nash toplantıya belki bu konuda büyük olasılıkla bir şeyler duymuş olan Bud Mitchell hariç, komplo ya da örtbas konularını duymalarını istemeyeceği kişileri getirmeyecekti kuşkusuz. Eğer içlerinde bu işe karışan kimse yoksa, başsavcılıktan bir yetkili getirmeyecekti ya da ondaki CIA kültürünün bir parçası olarak, adamlarından birini savcılık görevlisi diye yutturmaya çalışacaktı. Yani Ted Nash sık sık FBI ajanı rolüne bürünürdü ve onunla ilk karşılaştığımızda da Ziraat Bakanlığı elemanıydı. Bazen de kendisine Kate Mayfield'in eski aşığı süsü vermekten hoşlanırdı. Pislik herif.

Öte yandan Nash öyle hasta ruhlu bir adamdı ki, Jill'in aklını karıştırmak amacıyla kahvaltıya Mark Winslow'u da davet etmiş olabilirdi.

Her durumda Nash bu kahvaltıya ne yapacağına karar vermek için evet demişti, yalnızca olanları gözlemek ve konuşmak amacını taşıyordu. Nash'in herhangi bir harekette bulunacağından kuşku yoktu. Bir benzetme yapmam gerekirse bu kahvaltı, düşmanlarını yiyip içip konuşmak için davet edip, ardından da öldürdüğü bir davet sayılabilirdi. Tamam kahvaltısı benim fikrimdi ama sanırım ne demek istediğimi anlamışsınızdır.

Beyninin yalnızca yarısı bile işlese Nash, benim bu iş için bazı güçleri harekete geçirdiğimi ve bu gücün de NYPD kaynaklı olduğunu biliyor olmalıydı. Bu nedenle kanatlarda bir karşı güç bekletiyor olması kaçınılmazdı. Ama önümdeki komiser yardımcısının da söylediği gibi, istedikleri kadar bizi engellemeye çalışabilirlerdi.

Elbette Ted Nash'le bu işin dışında, kişisel bir meselem de vardı ama bu herifi hiç tanımasaydım ya da ondan hoşlansaydım (ki kesinlikle hoşlanmıyordum) bile bu işi başka türlü nasıl çözümlerneye çalışabilirdim, bilmiyordum.

Önümdeki komiser yardımcısı, "Bana sizi ve yanınızdakileri toplantıdan sonra binadan çıkarıp, devriye arabalarına bindirme talimatı verildi. Doğru mu?"

"Doğru. Birtakım federal ajanlarla ve türlü planlarıyla işte bu noktada karşı karşıya gelebilirsiniz."

"Daha önce de buna benzer bir durumla karşılaşmıştım," dedi. "Federaller uyuşturucu ticaretine karışan adamı istiyorlardı ve benim elimde de aynı adam için bir tutuklama emri vardı."

"Adamı kim aldı?"

"Biz. Ama daha sonra federaller onu almayı başardılar." Ve ekledi. "Sonuçta bir şekilde yollarını buluyorlar. Bilirsin, FBI istediği kişiyi sonunda mutlaka eline geçirir, falan, filan. Ama oyunun başında sayı alan taraf hep biz oluruz."

"Doğru."

"Toplantıdan sonra nereye gideceğiz?" diye sordu.

"Henüz tam olarak emin değilim," diye karşılık verdim ve ekledim. "Federal Tutukevi hariç." Güldü.

Pencereden dışarıya nehre ve Jersey sahiline baktım. Yarın ya da bu öğleden sonra 26 Federal Plaza'da, Jack Koenig'in iyi adamlarla dolu ofisinde, ayaklarımı onun masasına uzatıp oturmayı umuyordum. Onlarla olan kişisel sorunlarıma karşın FBI ajanları genel olarak son derece dürüst, profesyonel ve yasalara saygılı kadın ve erkeklerdir. Bu dava John Corey'nin resmi iş saatleri dışında yürüttüğü özel bir araştırmadan FBI sorumluluğuna geçer geçmez, Kate'le tatile çıkabilirdim. Kimbilir belki bir buçuk ayımı geçirdiğim Yemen'i görmek isterdi.

Holland Tüneli civarında trafik arap saçıydı. Öndeki polislere, "Oradaki arabayı görebiliyor musunuz?" diye sordum.

Sürücü, "Hayır şu anda göremiyorum," diye karşılık verdi. "Aramamı ister misiniz?"

"Evet."

Her iki arabayı da aradı ve içinde Kate'in bulunduğu en öndeki arabanın sürücüsü, "Biz geldik. Vesey'e park ettik ve Dünya Ticaret Merkezi'nin Kuzey Kulesi'ne girmeye hazırız," dedi.

"Anlaşıldı. "

İkinci araba, "Biz Batı'dan sapıyoruz. İki dakikaya kadar hedefte oluruz."

"Anlaşıldı."

Saatime baktım: 08.39'du. Ticaret Merkezi'ni çevreleyen arabalara kapalı büyük meydanın Vesey Caddesi tarafına yaklaşık beş dakikalık mesafedeydik. Birkaç dakika Kuzey Kule'nin lobisine yürüdüktan sonra, hızlı asansörle Dünyanın Penceresi'nin lobisine çıkacaktık. Komiser yardımcısına, "Her ikinizde benimle gelmenizi istiyorum," dedim.

Evet anlamında başını sallayıp, "En öndeki arabada bulunan arkadaşı arabalara göz kulak olması için burada bırakır, sizinle geliriz," dedi.

"Tamam."

Saat 08.44'te Vesey Caddesi'ne saptık ve yol kenarında duran iki devriye arabasının arkasına park ettik. İki polisin eşliğinde arabadan indim. Arabalara göz kulak olan ve az önce telsizle konuşmuş olan polis memuru bize, "İki sivil vatandaş," -Jill ile Kate'i kastediyordu- "Dört polis memuru eşliğinde içeri girdiler," dedi.

İnsan kaynayan meydanı hızla geçerken uzaktan gürlemeye benzer bir ses duydum ve çevremdeki insanların başlarını kaldırıp havaya baktıklarını gördüm. Yanımdaki iki polis de yukarıya bakıp, "Newark tarafından gelen, aşırı alçaktan uçan bir uçağın sesine benziyor," dedi.

Yürümeye devam ettik. Sonra herkesin nereye baktığını görmek için olduğum yerde durup arkama baktım.

Kuzey yönünden, dosdoğru Broadway üzerinden, çok alçaktan ve çok hızlı uçan, iki motorlu, dev bir yolcu uçağı geliyordu. Omzumun üzerinden Dünya Ticaret Merkezi'nin Kuzey Kulesi'ne baktım ve kulenin uçağın hizasından çok daha yukarıda olduğunu ve uçağın doğruca kuleye doğru ilerlediğini algıladım.

Çevremdeki insanlar çığlık atmaya başlamışlardı. Birkaç kişi yere yığılıp kaldı.

Hemen yanımda bir kadın bağırdı. "Aman Tanrım..."

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Güneş doğal bir saatten fazla olmuştü ancak güneş ışığı duman ve alevlerden kararmıştı.

Buradan, oturduğum dairenin güneye bakan balkonundan, iki dev siyah duman bulutunu ve dün

sabaha kadar İkiz Kuleler'in durduğu yerdeki kapkaralığı aydınlatan acil yardım ışıklarını görebiliyordum.

Gece yardım ve kurtarma çalışmaları sırasında ceketimi kaybetmişim, geriye kalan giysilerim ve derim ise, berbat koktuğunu bildiğim ama burnumun artık algılayamadığı yağlı bir kurumla kaplıydı.

Tekrar oraya gitmeden önce duş alıp üzerimi değiştirmem gerektiğini biliyordum ama her nedense bir türlü bulunduğum yerden ayrılamıyordum.

İlk defa saatime baktım. Camın üzerine yapışmış kurumu sildim. Saat 07.32'ydi. Aradan neredeyse yirmi dört saat geçmiş olduğuna inanmak zordu. Gün boyunca dakikalar çok hızlı ilerlediği halde gece bastırıldığında zaman adeta donmuş, güneş doğduktan sonra bile sanki bu durum değişmemişti.

Simsiyah mendilimin içine siyah bir balgam tükürdükten sonra, mendili yeniden cebime koydum.

Mesleğim gereği neler olacağını daha olup bitmeden anlamıştım, ama yardım güçleri ve yanımdaki iki polis memuru dahil olmak üzere çevremdeki insanlar bunun bir kaza olduğunu sanmışlardı. Ne var ki saat 09.03'te ikinci uçak Güney Kulesi'ne çarptığında, herkes inanılmaz gerçeği anlamıştı.

Saldırıdan sonraki ilk saatleri Kate'i arayarak geçirmiştim, ancak bu felaketin büyüklüğü ve kaç kişinin yaşamını yitirdiği belli olduktan sonra, kor halindeki yıkıntıların arasında yaşayanları kurtarabilmek için çabalamıştım.

Polisler son telsiz bağlantısından sonra, "İki sivil vatandaş, dört polis memuru eşliğinde içeri girdiler," raporu vermişlerdi.

Cep telefonumdan Kate'e ulaşmaya çalışmıştım ama bütün hatlar kilitliydi ve hâlâ açılmamıştı.

Bu sabah saat 06.30'da bir zamanlar Kuzey Kulesi'nin bulunduğu yerden ayrıldığımda henüz kurtarılan olmamıştı ve pek az kişinin hayatta kalmış olabileceği sanılıyordu.

Dün sabahki maceralı yolculuğumdan sonra eve dönerken adeta gerçek dünyada değil gibiydim. Caddeler neredeyse bomboştur ve karşılaştığım bütün insanlar şok altındaydılar. Yaklaşık yirmi sokak ötede bir taksi bulup bindim. Muhammed adındaki şoför beni görünce ağlamaya başladı ve Doğu 72. Sokak'a gelene dek ağlamaya devam etti. Taksiden indiğimde kapıcımız Alfred de ağlamaya başladı.

Geriyeye yükselen dev dumanlara baktım ve ilk defa kapkara yüzüme yaşlar inmeye başladı.

Dairemin yedek anahtarını çıkaran Alfred'le birlikte asansörle yukarı çıkıp içeri girdiğimi ancak hayal meyal anımsayabiliyorum. Eve iki aydan beri ilk defa giriyordum ve her şey yabancı görünüyordu. Nerede olduğumu ve ne yapmam gerektiğini anlamak istiyormuşcasına olduğum yerde birkaç dakika öylece kalakalmıştım. Sonra gözüm dışarıdaki kara duman bulutuna ilişmiş ve bana kendi evimden daha tanıdık geldiği için balkon kapısına doğru yürümüşüm.

Oturma odasını geçerken kanepenin üzerindeki bir şey, bir battaniye dikkatimi çekmiş ve hemen oraya yönelmiş, Kate'in yanına yere diz çökmüştüm. Kate battaniyeye sarınmış uyuyordu, yalnızca simsiyah yüzü ve göğsünün üzerindeki kolu görünüyordu, elinde cep telefonunu tutuyordu.

Onu uyandırmadan, uzun uzun seyretmişim. Alfred ya onu içeri girerken görmemişti ya da o şaşkın ve perişan haliyle benim onun evde olduğunu bildiğimi sanmıştı.

Kate'i kanepenin üzerinde uyur durumda bırakıp balkona çıkmıştım.

Şimdi hâlâ orada duruyor, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen dumanı seyrediyordum.

Arkamdaki kapı yana çekilerek açılınca o yana döndüm. Birkaç saniye birbirimize baktık, sonra hafifçe duraksayarak birbirimize doğru birkaç adım attık ve kelimenin tam anlamıyla birbirimizin kollarına hücum edip ağlamaya başladık.

Yarı uykuda balkondaki metal iskemlelerde oturmuş, Aşağı Manhattan'ı, limanı ve Özgürlük Anıtı'nı saran karanlığa bakıyorduk. Ne uçaklar uçuyor, ne de bir telefon ya da koma sesi duyuluyordu, aşağıdaki sokaklarda da in cin top oynuyordu sanki.

Bu noktada yaşadığımız felaketin büyüklüğünü algılamak ya da anlamak zordu. Her ikimiz de olay yerinde bulunduğumuz için hiç haber programı izlememiştik ve birkaç radyo anonsu ve olay yerinde dolaşan sayısız söylenti dışında, Duluth'da yaşayan insanlardan bile daha az şey biliyorduk.

Sonunda Kate'e, "Jill'e ne oldu?" diye sordum.

Kate birkaç saniye sorumu yanıtlamadı, sonra, "Dünyanın Penceresi'ne çıkan hızlı asansöre ilk önce ben varmış ve onu beklemeye karar vermişim. Jill yanında memur Alvarez ve bir başka polisle birlikte lobiden içeriye girdi. Onları asansöre bindirdim... Sonra seni beklemeye karar verdim..."

Bir şey söylemedim ve Kate de anlatmaya devam etmedi. Birkaç dakika sonra Kate, "Onları asansöre bindirmeden önce Jill bana, 'John gelene kadar ben de burada sizinle bekleyeyim mi?' diye sordu ve ben de ona, 'Hayır, yanınızda iki polisle güvenli ellerdesiniz. Ben de birazdan yukarıya gelirim,' dedim," diye anlattı. "Üzgünüm."

"Hayır, üzülme," dedim.

Uçak çarpmadan önce 107. kata kimlerin çıkmış olduğunu merak ediyordum elbette. Kesin olarak bildiğim tek şey, (çünkü bunu yaklaşık yüz kadar polis ile itfaiye memuruna sormuştum) Kuzey Kulesi saat 10.30'da çökene dek kimsenin yukarı katlardan aşağıya inmemiş olduğuuydu.

"Oraya geri dönecek misin?" diye sordu Kate. Başımı evet anlamında salladım.

"Ben de öyle," dedi.

Her ikimiz de ayağa kalktık. "Duşa önce sen gir," dedim.

Kate olur der gibi başını sallayıp parmaklarıyla gömleğimi silkeledi ve, "Bunu senin için temizlemeye çalışacağım," dedi.

Kapıdan oturma odasına geçti ve ben onun adeta trans altında yatak odasına doğru ilerleyişini izledim.Yeniden arkamı dönüp boş ufka bakıpJill Winslow'u, ortağım Dom Fanelli'yi, devriye polisi Alvarez'i ve yanlarındaki öteki polis memurlarını düşündüm. Bu defa gerçekten ölen Ted Nash'i, Jack Koenig'i, Liam Griffith'i ve yanlarındakileri ve orada çalışanları ve kahvaltı etmek amacıyla oraya giden insanları da düşündüm. İlk defa içimin büyük bir öfkeyle dolduğunu hissederek balkon parmaklığını hırsıyla tuttum ve, "Sizi piç herifler!" diye bağırdım.

Suite kalan eşyalarımı toplamak ve Bayan Winslow'un kasadaki eşyalarını almak için Plaza Oteli'ne ancak cuma günü gidebildim.

Yardımcı olmak için elinden geleni yapan otelin ikinci müdürü, Bayan Winslow'un kasasında hiçbir şey bulunmadığını açıkladı.